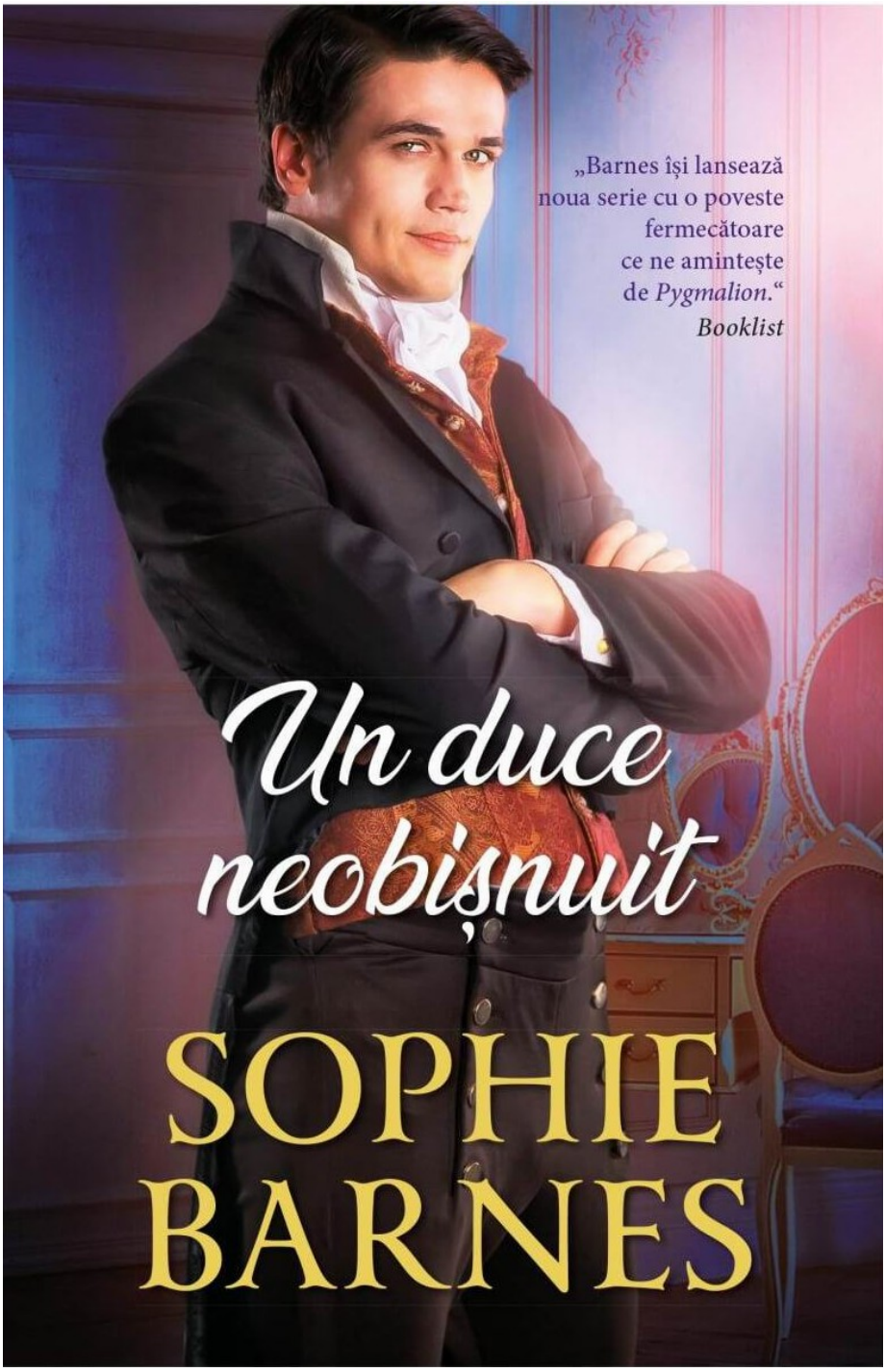
„Barnes își lansează noua serie cu o poveste fermecătoare ce ne amintește de *Pygmalion*."
Booklist
Un duce neobișnuit
SOPHIE BARNES

SOPHIE BARNES
UN DUCE NEOBIŞNUIT
Seria Diamante neşlefuite

***A Most Unlikely Duke by* Sophie Barnes**

Copyright © 2017 Sophie Barnes
Toate drepturile rezervate
Ediţie publicată prin înţelegere cu HarperCollins Publishers
Alma este marcă înregistrată a Grupului Editorial Litera
Copyright © 2019 Grup Media Litera pentru versiunea în limba română
Toate drepturile rezervate
Editor: Vidraşcu şi fiii
Redactor: Daniela Nae
Corector: Păuniţa Ana
Copertă: Flori Zahiu
Tehnoredactare şi prepress: Ioana Cristea
Traducere din limba engleză Irina Fulger
LITERA*
2019

Pentru toţi cei fără şansă din lume.
Şi lui George Bernard Shaw pentru inspiraţie.

Capitolul 1

Londra, 1818

Norii denşi căpătau umbre întunecate în timp ce se rostogoleau pe cerul Londrei. Sub ei, stând în mijlocul curţii Black Swan, Raphe Matthews îşi retrase pumnul, cu muşchii încordaţi, suficient cât să analizeze unghiul şi viteza cu care să elibereze toată forţa. Calculul fu scurt datorită instinctului. În mai puţin de o secundă, pumnul lui zbură.

Pumnul lovi obrazul adversarului său, producând stropi de salivă şi de sânge, care colorară aerul cu puncte purpurii. Cei care veniseră să fie martori la bătaie izbucniră în urale – un grup pestriţ de indivizi îndârjiţi. Locul acela nu era pentru cei slabi sau pentru cei bogaţi. Mustea de mizerie şi de lupta zilnică de a supravieţui. Acolo erai în St. Giles, dar la fel de bine puteai să fii în adâncurile iadului, pentru că nu era nicio diferenţă.

— Haide! strigă cineva.

Celălalt pumn al lui Raphe lovi un piept tare şi un abdomen încordat. Îl durură degetele, forţa pumnului făcându-l să vibreze.

— Matthews! Matthews! Matthews!

Uralele spintecau aerul în timp ce Raphe îşi schimbă poziţia, recăpătându-şi echilibrul la timp ca să încaseze lovitura ce urmă. Nu-l deranjă, pentru că doar trăda disperarea neaşteptată a adversarului său.

Ridicându-şi pumnii pentru a para atacul, Raphe sări într-o parte, întorcându-se cât să iasă din raza de acţiune a celuilalt. Şi totuşi, era aproape – atât de aproape, încât putea mirosi transpiraţia pielii celuilalt bărbat, putea să vadă teama care lucea în ochii lui, stropii de apă ce îi atârnau în păr şi i se prelingeau pe frunte.

Mai multe strigăte inundară văzduhul, înecându-l într-un amestec discordant de zgomote neinteligibile. Valul de încurajări se schimbă, alertându-l că nu mai era de partea lui.

Ignorând zgomotul de fundal, Raphe se concentră asupra bărbatului pe care trebuia să-l bată. În acea zi, numele acestuia era Calvin Butler. Se lansă în faţă, cedând în faţa furiei, şi îşi lăsă pumnii să zboare, luptându-se cu durerea şi cu mânia până când Calvin Butler ajunse la pământ, întins pe spate şi acoperindu-şi chipul cu mâinile, semn că voia să renunţe. Trecu o secundă de tăcere, suficient de lungă să fie siguri de rezultat, apoi spectatorii eliberară un strigăt ca răspuns la victoria lui Raphe.

Epuizat, se dădu în spate împleticindu-se, iar o burniţă uşoară îi umezi pielea. O haină îi fu pusă pe umeri, în timp ce Butler era ajutat să se ridice în picioare – o privelişte tristă, cu ochiul lui înnegrit şi buza umflată deformând un chip altfel frumos.

Întorcându-se, Raphe îşi făcu loc în direcţia cârciumii. Tot ce voia acum era ceva de băut.

Repede.

— Butler nu arată prea bine, zise prietenul lui Raphe, Benjamin Thompson, în timp ce venea spre el.

Cu câţiva centimetri mai scund decât Raphe, ochii lui verzi erau un compliment pentru părul lui roşcat şi pentru pistruii pe care îi avea. Fără îndoială, era cea mai blândă şi cea mai de încredere persoană pe care Raphe o ştia, în afară de propriile lui surori. Îşi făcură loc împreună spre cârciumă, unde Ben strigă imediat către un chelner:

— Dă-ne două halbe!

Sprijinindu-şi coatele pe tejghea, Raphe mârâi răspunsul la întrebarea lui Ben:

— Ştia în ce se bagă.

Ben încuviinţă din cap. Le fu adusă berea, iar ambii bărbaţi luară o înghiţitură zdravănă.

— Totuşi, puteai să fii mai blând. Omul era terminat. Nu mai era nevoie să-l baţi aşa.

Oprindu-se, Raphe se uită la prietenul lui.

— Nu m-am putut abţine. Furia îşi croise drum prin el, făcându-l să continue şi invadându-i mintea cu un singur scop: nevoia de a câştiga. Nu ştiu să mă bat altfel.

— Ştiu, zise Ben blând.

„Nu, nu ştii. Habar nu ai”.

În privinţa asta, nu fusese niciodată complet onest, nici măcar cu Ben.

— Oricum, banii sunt destul de buni – îmi permit un acoperiş deasupra capului surorilor *meli.*

— Da, unul destul de decent.

Raphe nu avea contraargumente. Fusese în vizită o dată acasă la Ben – o singură cameră înghesuită, pe care o împărţea cu părinţii lui şi cu cinci fraţi. Prin comparaţie, el şi surorile lui trăiau regeşte.

— Te-ai gândit vreodată să pleci de aici? Să părăseşti St. Giles?

Ben ridică din umeri.

— Şi unde să mă duc?

— Într-un loc unde să fie mai bine. Dumnezeule, Ben, oriunde e mai bine decât aici! Eşti un tip simpatic. Probabil ai putea găsi ceva de lucru la una din casele alea extravagante din Mayfair.

Prietenul lui pufni.

— Iar un snob să se uite dispreţuitor la mine, cerându-mi să-i lustruiesc cizmele sau, mai rău, să-i golesc oala de noapte? Prefer să stau la docuri, mulţumesc. Măcar aici mă pot mândri cu munca mea.

— Am înţeles. Dar ce câştigi acolo nu o să-ţi permită niciodată să ai propria casă. Nu vrei să te însori într-o bună zi?

— Ba da. Dar există o limită când vine vorba despre ce sunt dispus să fac pentru câţiva bănuţi, Raphe. Mai luă o gură de bere. Nu o să-mi pierd demnitatea muncind pentru o clasă de oameni pe care nu o pot suporta, nici nu o să mă cobor să fac o muncă înjositoare.

Cuvintele îl străpunseră în inimă pe Raphe, umplându-l de ruşine.

— Ştiu, bolborosi el cu admiraţie.

Dacă ar fi fost şi el la fel, să nu-şi dorească mai mult decât avea! Poate că nu i-ar fi păsat aşa de mult dacă nu le-ar fi avut în grijă pe surorile lui.

— Te-ai luptat bine astăzi, băiete, se auzi dintr-odată

vocea unui bărbat chiar în spatele lui.

Iritat, Raphe îşi puse berea pe tejghea şi se întoarse spre bărbatul care îl antrena şi ale cărui veşminte – o jachetă din catifea mov şi o pălărie asortată – îi dădeau un aer strălucitor, părând a fi ca nimeni altul. Şi totuşi, în ciuda veşmintelor fine, nu exista nimic cult în acel bărbat, un ticălos care îşi câştigase averea făcând afaceri ilegale şi profitând de alţii. Originea lui era dubioasă, dar se zvonea că omorâse de multe ori în goana după putere. Raphe nu ştia ce să creadă. Tot ceea ce ştia era că, în ciuda propriilor prejudecăţi, nelegiuirile în St. Giles se diminuaseră de când sosise Carlton Guthrie, în urmă cu optsprezece ani. Sau cel puţin aşa i se spusese.

— Domnule Guthrie, mă bucur să te văd!

O minciună flagrantă, dacă exista aşa ceva.

Mustăţile lui Guthrie tresăriră.

— La fel şi eu.

Părea jovial, dar numai un prost ar fi confundat acest lucru cu amabilitatea. Cu atât mai puţin când omul lui de încredere, un scoţian cât un munte şi cu o cicatrice, pe nume McNeil, se afla lângă umărul lui drept. Guthrie încuviinţă din cap către Ben, care îi răspunse la salut.

— Hai, bea ceva cu mine, zise Guthrie către Raphe. Noi doi avem multe de discutat.

— Şi Thompson? întrebă Raphe, nevoind să-şi abandoneze prietenul.

— Sunt sigur că este dispus să te aştepte până când te întorci. Băgând mâna în buzunar, scoase o monedă de aur şi o puse în faţa lui Ben. Pentru deranj. Ce am să-i spun lui Matthews nu te priveşte. Ai înţeles?

Raphe îl privi pe Guthrie preţ de o clipă, înainte de a se uita la Ben.

— Îmi pare rău. Eu…

— Nu-ţi face griji, zise Ben, băgând în buzunar moneda care avea să-i hrănească familia în următoarele zile. Ne vedem mâine la muncă, da?

Încuviinţând din cap, Raphe îl privi cum pleacă.

— Ei bine? Când vorbi, Guthrie îi atrase atenţia lui

Raphe. Bem ceva?

Uitându-se mai întâi la Guthrie, apoi la McNeil, Raphe încuviinţă scurt din cap.

— Cum să nu!

Ochii lui Guthrie sclipiră.

— Excelent. Buzele i se întinseră într-un zâmbet. Urmează-mă!

Întorcându-se, îl conduse pe Raphe prin cârciuma în care se amesteca fumul de tutun cu mirosul de carne prăjită şi de bere. Pe o masă, zarurile se rostogoleau într-un joc de noroc. O mână îi atinse coapsa, mângâindu-l necuviincios în sus, până când el o dădu la o parte.

— N-ai chef, iubire? întrebă femeia care îl atinse.

Stătea cu picioarele desfăcute în poala unui bărbat care era ocupat să-şi îngroape faţa între sânii ei pe jumătate dezgoliţi.

Fiindu-i milă de viaţa pe care era nevoită să o ducă, el îi răspunse blând:

— N-am timp.

— Mai târziu, atunci? strigă ea în timp ce el se îndepărta fără să-i răspundă la întrebare.

Din fericire, surorile lui reuşiseră să evite o astfel de soartă.

— Ia loc, zise Guthrie câteva clipe mai târziu, când intrară într-o încăpere de la capătul holului.

Camera era mobilată sărăcăcios, doar cu o masă de lemn şi cu patru scaune. Pe masă se aflau o carafă şi câteva halbe.

— Nişte bere pentru campionul meu? întrebă Guthrie, arătând spre carafă.

Luând un scaun, Raphe se trânti pe el şi îşi turnă de băut, în timp ce Guthrie trase celălalt scaun cu mai multă eleganţă.

— Bei şi tu? întrebă Raphe, arătând spre carafă.

Guthrie radia.

— Nu refuz. Aşteptă ca Raphe să toarne înainte de a lua halba şi de a o ridica. Pentru victoria ta de azi!

— Pentru victoria mea, bolborosi Raphe, înghiţindu-şi

resentimentul amar precum berea.

— Am mari speranţe în ce te priveşte, zise Guthrie, bătându-se uşor cu un deget în barbă. Neînvins pentru a cincisprezecea oară. Asta nu s-a mai întâmplat, să ştii!

Raphe văzu scânteia care i se aprinse în ochi, precum promisiunea unei comori sau ceva asemănător.

— Ce vrei, Guthrie?

— Atât cinism, Matthews! Buza superioară a lui Guthrie se subţie, descoperind un rând de dinţi galbeni, pătaţi, inegali. Trebuie neapărat să vreau ceva? Nu mă pot bucura de o băutură cu un vechi prieten?

„Vechi prieten?”

Greu de crezut.

— Nu când vrei să mă prosteşti.

Gura lui Guthrie se încordă, iar ochii i se întunecară suficient cât să trădeze o licărire din adevăratul lui caracter.

— Aşa vezi tu relaţia dintre noi, băiete?

Tonul lui înjositor îl făcu pe Raphe să-şi încordeze muşchii. Se uită la McNeil, care stătea lângă uşă, plimbându-şi degetul mare peste tăişul unei săbii, şi îşi aminti imediat de pedeapsa pe care o suferise când fusese suficient de prost să încerce să se opună dorinţelor lui Guthrie. Cu umerii tensionaţi, reveni cu privirea la bărbatul care deţinea controlul asupra lui.

— Cum altfel ar trebui să o văd? Sunt marioneta ta, nu?

Guthrie încuviinţă din cap.

— Da, dar eşti preferatul meu. Şi de-asta aş vrea să facem o afacere.

Raphe se încordă.

— Ce fel de afacere?

— Una care te-ar elibera, băiete.

O idee tentantă, dar cu siguranţă era prea frumos ca să fie adevărat. Cu toate astea, nu se putu abţine să nu întrebe:

— La ce te gândeşti?

Aplecându-se în faţă, Guthrie îşi puse coatele pe

masă, degetele de la mâna lui dreaptă ajungând să-i mângâie bărbia.

— Vezi tu, în curând o să fie o oportunitate... una mare.

Raphe îşi încrucişă braţele la piept.

— Nu mai spune!

Colţul ochiului lui Guthrie tresări.

— Nu trebuie să devii obraznic! Pocnind din degete, îl chemă pe McNeil mai aproape. Dă-i băiatului ce a câştigat!

Urmă o pauză, apoi o pungă căzu pe masă, zornăind.

— Ne-am păstrat partea, normal.

Un procent gras de 90 la sută.

— Normal, repetă Raphe.

Nu se deranjă să-şi ascundă nemulţumirea.

— Da... Guthrie mai sorbi o dată din bere. Se zvoneşte că Taurul o să vină în oraş cam într-o lună.

Raphe se îndreptă în scaun, în timp ce Guthrie îşi şterse gura cu dosul palmei, îndepărtând o urmă de spumă.

— Dacă te baţi cu el şi câştigi, nu mai ai nici o datorie. Aşa de mari vor fi câştigurile.

Raphe nu se îndoia. Taurul era, până la urmă, campion la boxul cu mâinile goale, neînvins de când îl bătuse pe Tobias Flannigan, în urmă cu câţiva ani. De atunci, îşi ologise câţiva rivali. Omul era o legendă.

— O s-o fac, zise Raphe fără să clipească.

— Dar dacă pierzi...

— Nu o să pierd, îl asigură Raphe.

— Dar dacă pierzi...

Luând punga care încă se afla pe masă, Raphe băgă banii în buzunar.

— Cunosc riscurile, Guthrie, şi sunt dispus să mi le asum.

*

Era trecut de ora unsprezece seara când Raphe, cu degetele lovite şi cu corpul încă resimţind durerea din pricina luptei, se întoarse acasă. Bucuros să scape de frigul

de afară, închise uşa pentru a se feri de ploaia care acum curgea dintr-un cer tunător, îşi dădu haina jos şi o atârnă în cârligul din spatele uşii chiar când sora lui, Amelia, intră din camera alăturată, care servea drept salonaş.

— Bună seara, căscă ea, sprijinindu-se de cadrul uşii.

Chiorându-se prin întuneric, Raphe îi răspunse la salut.

— Credeam că deja dormi la ora asta.

Trecând pe lângă ea, intră în mica lor bucătărie şi luă cutia de iască.

— Dormeam, zise Amelia, urmându-l în camera rece.

Pe umeri îi atârna un şal învechit, pe care îl strânse mai tare cu degetele palide şi tremurânde. Raphe simţi cum i se strânge inima. Nu era drept. Sora lui nu merita să trăiască aşa. Niciunul din ei nu merita.

Alungând acele gânduri inutile, găsi o lumânare, scăpără o bucăţică de cremene şi o ţinu lângă fitil până ce o flacără începu să înflorească, îndepărtând întunericul spre pereţi, unde se lupta cu lumina.

— Dar Juliette doarme liniştită, zise Amelia, referindu-se la sora lor mai mică, a cărei sănătate şubredă era un permanent motiv de nelinişte. Când Raphe luă capacul unui vas de pe masă şi se uită înăuntru, Amelia adăugă: Am făcu supă pentru cină.

— Miroase delicios, spuse el respectuos.

— Amândoi ştim că nu e câtuşi de puţin adevărat, dar apreciez optimismul tău.

Întâlnindu-i privirea, el făcu un efort să-i zâmbească.

— Poate că mâine reuşesc să aduc nişte carne.

Cu siguranţă, ar fi fost o trecere bine-venită de la cartofii şi napii pe care părea că îi mâncau dintotdeauna. Dumnezeule, obosise aşa de tare să aibă burta goală tot timpul! Surorile lui nu se plângeau niciodată, dar el ştia că aveau nevoie de o mâncare mai bună decât ceea ce primeau.

— Ar fi drăguţ, zise Amelia.

Tonul ei sugera însă că se îndoia de capacitatea lui de a reuşi aşa ceva.

Deranjat de lipsa ei de încredere, luă pâinea şi rupse o bucată mare.

— Un pui se poate. Dacă îl facem să ţină câteva zile.

Amelia încuviinţă simplu din cap, luă o cană, o umplu cu apă şi o puse în faţa lui.

— Îmi e dor de mirosul unei bucătării pline de viaţă.

Comentariul ei îl lovi pentru o secundă.

— Poftim?

— Carnea prăjită pe foc, pâinea care se coace în cuptor. Clătină din cap melancolică. E amuzant. Nu mi-o pot imagina pe mama, dar îmi amintesc de bucătăreasă – cu obraji rotofei şi zâmbet amabil. Îmi aduc aminte că eram fericită în bucătăria de acasă.

Sentimentalismul îl obosi pe Raphe. Nu se deranjă să sublinieze că ea avea doar şase ani când îşi pierduseră părinţii, iar lui nu îi rămăsese altceva de făcut decât să întoarcă spatele casei în care îşi petrecuseră primii ani ai copilăriei şi să plece, luându-şi surorile cu el. Avea cel mult opt ani şi o povară enormă pe umeri.

— Ştiu că ăsta nu-i stilul de viaţă pe care vreunul din noi şi l-a imaginat. Simţind că îşi pierde cumpătul când îşi aminti ce le făcuseră părinţii lor, adăugă: Să sperăm că în timp lucrurile se vor îmbunătăţi.

— Sunt convinsă că ai dreptate.

„N-ar putea să nu mai fie atât de convinsă?”

Mâncă o lingură de supă. Gustul vag era un pic mai bun decât apa fierbinte. Amelia făcu un pas în faţă.

— Motivul pentru care nu m-am retras cu Juliette mai devreme este această scrisoare. Flutură o bucată de hârtie în direcţia lui. A sosit astăzi pentru tine, cât ai fost plecat.

Încruntându-se, Raphe se uită la ea.

— Ştii cine a trimis-o?

Nu-şi amintea când primise ultima dată o scrisoare. Nimeni nu le scria vreodată lui sau surorilor lui.

— Numele expeditorului este mâzgălit. La fel şi adresa. Este un miracol că a ajuns.

Dându-i scrisoarea lui Raphe, îl privi cum o întoarce şi studiază caligrafia. Singura parte lizibilă din adresă, care

părea că fusese modificată o dată sau de două ori, era numele lui: domnul Raphael Matthews.

Curios, puse lingura jos şi rupse sigiliul.

— Ce scrie? întrebă Amelia nerăbdătoare.

Citind încet pentru a se asigura că înţelege, Raphe trase aer în piept. Privi în sus spre sora lui, clipi, apoi coborî capul şi citi din nou scrisoarea. Se lăsă tăcerea. Picioarele Ameliei se mişcară, trădându-i nerăbdarea. Părea imposibil, dar era adevărat – avea în faţă o înştiinţare extraordinară. Ridicând privirea, se lăsă pe spate în scaun, cu scrisoarea tremurându-i între degete.

— Potrivit scrisorii… Clătină din cap, neputând să înţeleagă absurditatea din ea. Sunt noul duce de Huntley.

Se aşternu o tăcere pătrunzătoare. Amelia se uită la el cu ochi mari, în care se citea un amestec de surpriză, nesiguranţă şi speranţă. Voia să-l creadă, dar…

— Serios?

— Dacă este să credem scrisoarea, da.

— Dar, din câte ştiu eu, tata nu avea niciun titlu, deci nu… nu înţeleg.

— Ştiu. Pare de neconceput. Absurd. Dar… îi întinse scrisoarea. Crezi că ar putea să fie o păcăleală?

Amelia clătină din cap.

— Nu îndrăznesc să cred aşa ceva. Pare destul de credibilă cu sigiliul acela şi pecetea de la final. Chiorându-se, citi semnătura minusculă care, spre surpriza lui, îi scăpase lui Raphe: Domnul Rupert Etheridge, avocatul ducelui de Huntley. Amelia trase aer în piept, apoi expiră. La naiba!

Raphe încuviinţă din cap.

— Este cel mai ciudat lucru, nu crezi?

Se uită la Amelia, încă încercând să priceapă.

— Da, aşa este. De fapt, nu aş fi crezut că aşa ceva este posibil. Niciodată.

— Nici eu. Raphe puse scrisoarea pe masă, lângă castronul cu supă şi o împinse cu degetul. Dar străbunicul nostru *era* al şaselea duce de Huntley.

— Ştiu asta. Dar, când a murit, titlul i-a revenit

unchiului şi s-a rupt de familia noastră. Ezită, de parcă încerca să înţeleagă. Credeam că succesiunea trebuie să fie liniară, să treacă de la fiu la fiu. Cum putea ajunge la tine?

— Tocmai asta este. Aici scrie că… Se aplecă şi citi atent cea mai importantă parte: Legea spune că, în general, există o limitare în privinţa moştenitorilor defunctului, dar în acest caz defunctul nu are. Luând aceste lucruri în considerare, am făcut cercetări pentru a găsi cea mai apropiată rudă a ducelui, iar dumneavoastră, domnule Matthews, păreţi a fi acela.

— Tu eşti *acela?*

Amelia ridică din sprâncene şi rămase cu gura căscată de uimire.

— Aşa se pare.

— La naiba! zise ea din nou, aşezându-se pe scaun cu o expresie plină de uimire. Nu pot să cred că nu a avut niciun fiu. Aristocraţii nu au un moştenitor de rezervă în situaţii de genul ăsta?

— Da, dar, potrivit scrisorii, fiii celui de-al optulea duce de Huntley au murit pe mare acum câteva luni. Se pare că şocul a fost prea mare pentru tatăl lor. L-a omorât.

— Dumnezeule! Amelia făcu o pauză înainte de a continua: Deci n-a mai rămas altcineva în afară de tine.

— Nu. Singura problemă este că eu nu sunt aşa de sigur că o să mă descurc. Au trecut cincisprezece ani de când…

Umerii lui se încordară şi pieptul i se strânse. Nu putea vorbi despre evenimentul care îi aruncase pe toţi în sărăcie. Refuza să o facă, refuza să deschidă uşa către întuneric.

Din fericire, vorbi Amelia, alungând tăcerea.

— Poţi să ignori scrisoarea dacă nu-ţi place ideea de a fi duce.

— E adevărat.

Se gândi la repercusiunile unei apariţii la casa Huntley. Apoi se deschise uşa spre întuneric, destul de neaşteptat, şi văzu încrederea pe care Bethany o avusese în el. Crezuse în puterea lui de a o salva. Fusese fratele ei

mai mare, iar ea îl admirase. Doar că el o dezamăgise, şi acum ea era moartă.

Trânti uşa care dădea către întuneric şi se uită la Amelia. Acum era momentul. Şansa de a face ceea ce îşi dorise pentru Bethany – şansa de a-şi scoate din St. Giles surorile care încă erau în viaţă şi de a le duce înapoi în lumea în care le era locul.

— Nu pot să ignor oportunitatea asta. Nu pot să refuz lucrurile pe care le meritaţi. *„Nu îmi pot asuma riscul să vă pierd din cauza propriilor mele temeri şi prejudecăţi*". Gândeşte-te, Amelia! Fără burţi goale şi fără griji legate de bani. Nu o să mai fie nevoie să facem economii ca să putem trăi.

— Fără domnul Guthrie, murmură ea.

Gândul înălţător alunecă prin el, oprit imediat de un alt gând.

— Ştii că nu o să ne integrăm niciodată.

Petrecuseră prea mult timp printre clasele de jos – abia îşi aminteau ce însemna să trăiască într-o casă frumoasă şi să aibă servitori. Conacul Fox Grove, unde crescuseră, nu fusese prea mare, iar majoritatea servitorilor deja plecaseră, dar el îşi amintea vag de o colecţie de soldăţei de plumb şi de sunetul de muzică de pian răsunând în timp ce Molly ştergea porţelanurile. Acum i se părea aşa de ciudat gândul de a angaja pe cineva să facă un lucru atât de uşor!

Clătină din cap şi se gândi cât de absurd era totul, apoi se întrebă dacă avea să fie capabil să devină o astfel de persoană după ce crescuse şi se obişnuise cu stilul de trai al clasei muncitoare. Şi acesta era doar începutul. Nu lua în calcul ridicolul pe care aveau să-l înfrunte la fiecare pas greşit pe care urmau să îl facă. Pentru că, dacă exista un lucru pe care îl ştia despre aristocraţie, acela era răceala oamenilor din înalta societate, care îi blamau pe cei care nu aparţineau lumii lor.

— Aici măcar avem prieteni.

Se gândi la ceea ce îi spusese Ben mai devreme. Se gândi la Ben în general. N-ar înţelege niciodată decizia pe

care Raphe se gândea acum să o ia. Mai rău de atât, în adâncul sufletului, Raphe ştia că acceptarea titlului Huntley avea să distrugă acea prietenie – pentru ca el şi surorile lui să aibă şansa la propria viaţă în Mayfair, trebuiau să rupă toate legăturile cu St. Giles.

— Aşa este. Cu siguranţă, o să-mi fie dor de unii oameni – cei care au fost buni cu noi de-a lungul anilor, cum este familia lui Mary-Ellen. Se întinse şi îl luă pe Raphe de mână, strângându-l puternic. Dar nici aici nu avem un viitor. Cel puţin nu unul pe care eu să-l pot vedea.

— Ştiu. Este cel mai mare regret al meu.

— Nu este vina ta.

— Nu, dar acum am şansa să schimb lucrurile. Hotărât, adăugă: O să revendic titlul şi o să îndrept lucrurile pentru voi.

Ea îşi strânse buzele şi încuviinţă din cap, semn că era de acord.

— O să fie o viaţă mai uşoară decât cea pe care o avem acum.

Deşi el ştia că ea subestima drumul care se deschidea în faţa lor, nu o contrazise, fiind fericit să ştie că surorile lui aveau să trăiască în curând vieţile pentru care amândouă fuseseră născute. Dar aveau de dus o luptă înfricoşătoare – una în care mândria şi demnitatea lor urmau să fie testate la fiecare pas. Întărindu-se pentru lupta ce avea să vină, Raphe îi spuse noapte bună surorii lui, conştient că răsăritul urma să le aducă nelinişti.

Capitolul 2

Lady Gabriella Radcliffe stătea în salonul casei familiei ei, privindu-l pe bărbatul care stătea vizavi de ea. Numele lui era Simon Nugent, cunoscut drept contele de Fielding, iar neoficial, numit cel mai râvnit burlac. În stânga şi în dreapta ei, se aflau două dintre cele mai stimate femei din societate: mama Gabriellei, Portia, contesă de Warwick, şi

mătuşa din partea tatălui Gabriellei, Caroline, contesa văduvă de Everly. Obligată să plece din propria casă de către detestabilul nepot al defunctului ei soţ, cu doi ani în urmă acceptase invitaţia fratelui ei de a veni şi a locui în casa Warwick, spre exasperarea Portiei. Pentru că, deşi făceau tot ce le stătea în putere să fie cordiale şi politicoase, cele două femei erau aşa de diferite, încât se înţepau cu aproape orice ocazie.

— Cât de des vânaţi? îl întrebă mama Gabriellei pe Fielding.

Întinzându-se, femeia ridică farfuria cu biscuiţi de pe masă şi i-o oferi.

El refuză făcând un gest subtil cu mâna, apoi răspunse simplu:

— Nu vânez.

Mătuşa Gabriellei se foi pe locul ei. Canapeaua nu era foarte lată, ceea ce o făcea pe Gabriella să se întrebe de ce trebuiau să stea într-o poziţie aşa de stupidă, precum trei judecători chestionând un reclamant. Oprindu-şi un chicotit care ameninţa să îi iasă pe gură, scoase un sunet de parcă se îneca şi fu răsplătită cu un cot în coaste din partea mamei.

— Credeam că toţi domnii vânează, remarcă mătuşa Caroline.

Îndepărtând o scamă imaginară de pe pantaloni, Fielding clătină din cap.

— Este o activitate murdară. Eu prefer pescuitul când mă aflu la ţară.

Gabriella sorbi silenţios din ceai, concentrată să ţină corect ceaşca. „Îndoaie degetul acesta şi îndreaptă-l pe celălalt”.

— Poate vom merge împreună cândva?

— Unde? La pescuit?

Ridicând o sprânceană, Fielding se uită la ea neîncrezător.

— Stai cocoşată, îi şopti mama ei.

Îndreptându-se, Gabriella blestemă în gând ziua în care sora ei plecase. Victoria ar fi trebuit să fie cea care să

stea acolo în acea clipă. Era destinul *ei* să se căsătorească bine. La naiba, fusese curtată de un marchiz, unul chiar foarte hotărât! Toată lumea fusese încântată de asta. Până când renunţase la tot pentru un lucru pe care nimeni nu-l aprobase şi îşi îndreptase toată atenţia spre Gabriella cea ciudată, cea de la care nu se aştepta nimic bun, doar să se mărite cu un bărbat suficient de disperat să treacă peste defectele ei.

„Ce gând deprimant!”

Încă un cot în coaste o făcu pe Gabriella să tresară. Încuviinţă repede din cap, dându-şi seama că abandonase conversaţia şi că toată lumea se uita la ea.

— Eu…

— Glumeşte, interveni mama ei.

— Eu nu cred că glumeşte, zise mătuşa Caroline.

Fielding se uită de la una la alta înainte de a o privi pe Gabriella cu cea mai serioasă expresie.

— Sunteţi o femeie rafinată, Lady Gabriella. Pescuitul… Ei bine, este mai degrabă o treabă măruntă, o activitate în care nu ar trebui să vă angajaţi. Şi apoi trebuie luate în calcul toate insectele.

— De fapt, mie chiar îmi plac, mărturisi Gabriella.

Găsise o aţă la un tiv al rochiei şi nu se putea abţine să nu tragă de ea.

Fielding îşi înclină capul.

— Poftim?

— Insectele, clarifică Gabriella. Mi se par destul de interesante.

— Are o colecţie, zise mătuşa Caroline.

— Poate că într-o zi aţi vrea să o vedeţi, sugeră Gabriella. Păianjenii sunt foarte…

— Spune numai prostii, milord, o întrerupse mama ei cu un chicotit nervos. Gabriella nu se ocupă cu astfel de… îşi flutură mâinile sperând să găsească cuvântul potrivit: Activităţi *sălbatice.*

— Mă bucur să aud asta, murmură Fielding, care nu părea deloc convins, în timp ce se uita la Gabriella cu un ochi critic. Ezită o clipă, de parcă se gândea la ceva, apoi

dintr-odată făcu ochii mari. Dumneavoastră aţi fost cea care a apărat cândva un bondar?

— O greşeală de judecată copilărească, nu trebuie să ţineţi cont de ea, se grăbi să intervină mama Gabriellei înainte ca fata să poată răspunde. Acum s-a transformat complet. Iar zestrea ei este destul de impresionantă. Nu trebuie să uităm asta.

— Desigur, zise Fielding zâmbind. Păru că se relaxează puţin înainte de a continua: Cu toate astea, aş sugera să renunţaţi la pescuit şi la studiul insectelor. Niciuna nu este o activitate pentru doamne.

— Într-adevăr, zise sec Lady Everly. Doamne fereşte să fie înţepată de un ţânţar!

Deşi comentariul lui Fielding o deranjă, Gabriella trebui să facă un efort să nu chicotească. În stânga şi în dreapta ei, putea să simtă cum radia dezaprobarea mamei şi umorul sarcastic al cumnatei sale.

— Un cusur dizgraţios pe care ar fi bine să-l evitaţi, remarcă Fielding.

— Oh, într-adevăr, respiră mama Gabriellei cu o admiraţie neprefăcută faţă de profunzimea omului. Poate că este mai bine să admiri natura de la o distanţă respectabilă.

Gabriella îşi muşcă buza, luptându-se cu impulsul de a argumenta, din moment ce a face aşa ceva era considerat dezagreabil. Până la urmă, „bărbaţii nu vor femei agresive”, după cum îi spusese deseori mama. În stânga ei, o auzi clar pe mătuşa ei vorbind:

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! Nu este ca şi cum ar cere să participe la curse.

Fielding păli, iar ceaşca lui de porţelan zdrăngăni pe farfurioară, trădându-i şocul.

— Sper că nu!

Gabriella tresări, un pic jenată de francheţea mătuşii ei, deşi era una dintre trăsăturile pe care Gabriella le admira cel mai mult la ea.

— Vă rog să o iertaţi pe cumnata mea, scrâşni mama Gabriellei. Are strania abilitate de a spune cele mai absurde

lucruri.

Deşi mătuşa ei nu răspunse, Gabriella putea să-i simtă furia, de parcă era o minge de foc ce creştea lângă ea, aşteptând să explodeze. Gabriella nu ar fi avut niciodată curaj să-i spună lui Fielding că se înşela în anumite privinţe ori să-i zădărnicească dorinţele. Să facă aşa ceva însemna să se opună voinţei părinţilor ei şi datoriei care o apăsa pe umeri de la plecarea scandaloasă a Victoriei din societate. Iar din moment ce Gabriella *avusese* norocul de a-i atrage atenţia lui Fielding – cu ajutorul zestrei avea să încerce să nu dezechilibreze balanţa delicată a curtării, ca nu cumva să strice totul, făcându-l să fugă.

Aşa că, în loc să pună gaz pe foc, se rugă ca dispoziţia din salon să se schimbe în bine, în timp ce îşi ţinea gura ferm închisă. În schimb, îşi îndreptă atenţia spre Fielding, admirându-i ţinuta – o vestă aurie, brodată cu flori de un albastru pal, pe sub haina bleumarin. Slăvit de *Mayfair Chronicle* ca fiind cel mai la modă bărbat din Londra, ea se întrebă pentru o clipă cât timp petrecuse el cu croitorul, cu valetul şi cu oglinda.

— Gabriella!

Gabriella clipi.

— Poftim?

— Fii atentă! îi şuieră mama ei în ureche.

— Tocmai vă complimentam frumuseţea, spuse amabil Fielding. Vocea lui era, fără îndoială, capabilă să atingă numeroase inimi. Aş putea să spun că astăzi arătaţi deosebit de frumoasă? Cu mâinile elegant împreunate în poală, cu spatele drept şi cu picioarele aşezate precis în unghiurile corecte, stătea aşa cum o făcea mereu, de parcă poza pentru un portret. Rochia de culoare roz se potriveşte într-o manieră foarte plăcută cu tenul dumneavoastră deschis.

Plecând capul, Gabriella răspunse cu un zâmbet discret, care spera că avea să-i reflecte bucuria fără să-i deformeze trăsăturile. După cum spunea mama ei mereu, nu trebuia să zâmbească exagerat. „Dinţii sunt pentru

mâncat, nu pentru arătat”.

— Sunteţi prea amabil, milord, murmură Gabriella.

— Deloc.

El ridică cu atenţie ceaşca de ceai, luă o înghiţitură şi apoi o puse înapoi pe farfurioară. Biscuiţii de pe farfuria din mijlocul mesei rămaseră neatinşi. Fielding nu avea să mănânce în faţa nici uneia din ele şi, pentru că el nu o făcu, nici ele nu o făcură. Privi spre fereastră înainte de a se uita din nou spre ea.

— Este o zi plăcută.

Gabriella încuviinţă din cap.

— Aţi venit pe jos sau călare?

— Am condus cabrioleta. Făcu o pauză de o secundă, de parcă analiza ceva. Poate că aţi vrea să încercaţi? Am putea să facem o plimbare în parc. Cu permisiunea mamei dumneavoastră, desigur.

— Ce propunere galantă! zise mama Gabriellei. Nu văd niciun motiv să nu mergeţi.

Aşezându-şi ceaşca pe masă, Lady Everly spuse:

— Va fi prima voastră apariţie publică împreună, nu-i aşa?

Implicaţia mătuşii ei era clară. Voia să o atenţioneze pe Gabriella că, dacă accepta acea invitaţie, oamenii o vedeau cu Fielding şi astfel curtarea lui devenea oficială.

Gabriella ezită, nehotărâtă între datorie şi sentimentele lipsite de entuziasm faţă de bărbatul pe care părinţii îl aleseseră pentru ea. Chiar era căsătoria cu Fielding ceea ce îşi dorea cu adevărat? Nu. Nu era. Nici pe departe. Dar, după scandalul provocat de Victoria prin ruperea logodnei cu marchizul de Bellmore şi apoi căsătoria cu cineva din clasa muncitoare, care încă rezista, Gabriella era conştientă de faptul că salvarea familiei depindea de ea. Şi apoi, nu-i plăcea de nimeni mai mult decât de Fielding. Conta prea puţin că se mărita cu el sau cu unul dintre conţii sau viconţii care se arătaseră interesaţi. Până la urmă, el era mai bun decât nimic, bănuia ea.

Şi, cu siguranţă, nu îşi făcuse iluzii legate de căsătoria din dragoste. Pur şi simplu aşa se făceau lucrurile în lumea

ei – o lume în care tot ce conta erau reputaţia, averea şi titlul. Aşa că, în loc să refuze, cum sigur sperase mătuşa ei, care nu-l putea suporta pe Fielding, Gabriella alese să le facă pe plac părinţilor şi spuse:

— Desigur, milord. Cred că mi-ar plăcea tare mult. Măcar aşa aveau ceva de făcut în afară de a bea ceai şi a discuta trivialităţi, se gândi ea. Daţi-mi voie să-mi iau boneta şi şalul.

Când se ridică, el făcu la fel. Oferindu-i mâna, o conduse atent pe lângă mobilier, dându-i drumul când nu mai erau obstacole în calea ei.

— Aş recomanda unul albastru, zise el în timp ce îşi luau la revedere de la familia ei şi ieşeau din salon.

— Poftim?

— Şalul, adăugă el. Unul albastru o să se asorteze cu ochii dumneavoastră şi cu haina mea.

— Desigur.

Din fericire, reuşi să zâmbească – un zâmbet care ascundea dorinţa de a-l plesni.

*

Zece minute mai târziu, ieşeau la trap uşor, copitele cailor lovind strada pavată, în timp ce cozile li se legănau fericite dintr-o parte în alta, perfect sincronizate. Gabriella aruncă o privire ezitantă spre Fielding. Infatuarea lui distrăgea atenţia prea des de la aspectul fizic, care era, hotărî ea, destul de plăcut ochiului. Oh, mătuşa ei vorbise despre o mare pasiune şi despre cât de important era ca Gabriella să o găsească pentru a fi cu adevărat fericită, dar ea nu era de acord. În acel moment, voia doar să-l convingă s-o lase să continue studierea insectelor.

Muşcându-şi buza, se gândea cum să abordeze problema. Oare puteau locui separat? Ce gând plăcut! Îşi putea petrece zilele catalogând fluturi şi jucându-se cu copiii lor. Se încordă instinctiv la ideea legată de felul în care puteau fi concepuţi copiii, dar bănuia că pur şi simplu avea să îndure chinul cu ochii închişi şi mult curaj în timp ce

se gândea… la altceva. Dar să-şi imagineze o căsătorie din dragoste… Ei bine, nu era atât de visătoare încât să permită ca asemenea idei fanteziste să o distragă de la datoria ei.

Hotărâtă să îi câştige favorurile, în cazul în care gândurile lui încă zăboveau la trăsăturile ei mai puţin agreabile, Gabriella arătă spre caii lui, fluturându-şi mâna.

— Sunt o pereche magnifică, remarcă ea, în timp ce Fielding conducea prin Piccadilly, unde începea Hyde Park.

— Mulţumesc, zise el, părând cu adevărat mulţumit. După cum ştiţi, sunt destul de serios când vine vorba de caii mei. Când am văzut frumuseţile acestea două la Tattersall săptămâna trecută, pur şi simplu am ştiut că trebuie să îi am. O lovitură destul de serioasă pentru contele de Bromwell, care era la fel de dornic să-i cumpere.

— Poate că într-o zi îi veţi permite să-i împrumute?

În acel moment, Fielding se întoarse, şocul de pe chipul lui trădându-i uimirea şi probabil indignarea faţă de ceea ce ea tocmai sugerase.

— Nu cred. Îndreptându-şi atenţia asupra frâielor, adăugă: Nu sunt genul de bărbat căruia îi place să împartă.

Prinzându-se de bara de fier din lateral, Gabriella încercă să-şi ascundă emoţiile. Ştia că el era competitiv şi posesiv, că adora să câştige – pentru asta trăia, să ştie că îi depăşise pe ceilalţi în orice îl interesa. Din acest motiv, cumpăra trăsura cea mai la modă a anului, cei mai buni cai de rasă şi cele mai recente inovaţii, inclusiv o şină de tren privată şi o locomotivă pentru proprietatea de la ţară. Asta explica, de altfel, motivul pentru care fusese primul care o vizitase.

Privind într-o parte când intrară în parc, aerul mai rece de mai pătruns de razele calde de soare îi înroşi obrajii. Ştia că atrăsese atenţia după ce tatăl ei îi dăduse şi zestrea Victoriei şi că acesta era singurul motiv care îi stârnise interesul lui Fielding. Îi voia averea, simţea asta, aşa cum dorise cu o săptămână în urmă acei cai şi la fel cum a doua zi avea să îşi dorească altă vestă de mătase.

Dar, se gândi ea, nu trebuia să se plângă. Până la

urmă, avea să câştige un titlu de contesă şi să ducă o viaţă confortabilă. Părinţii ei urmau să fie mulţumiţi, iar întreaga societate impresionată, în timp ce ea avea copiii şi insectele ei. Mai privi o dată spre Fielding. Poate că trebuia să facă din studiul insectelor o precondiţie a căsătoriei. Da, acesta era răspunsul. Voia să vorbească cu tatăl ei şi să-şi exprime dorinţa, apoi urma să-şi încrucişeze degetele şi de la mâini şi de la picioare în speranţa că el nu avea să o refuze.

— Ah, uite! zise Fielding, încetinind caii la pas uşor. Vin marchizul şi marchiza de Wilmington.

El salută atingându-şi pălăria, în timp ce Gabriella flutură mâna. Cabrioleta lor trecu pe lângă trăsura lui Wilmington în timp ce se îndreptau în direcţia opusă.

Ea era conştientă de faptul că Fielding se abţinuse să-l menţioneze pe prietenul lui Lord Wilmington, cunoscutul domn Lowell, care se afla şi el în trăsură – un proprietar de club bogat, al cărui interes pentru cântăreţele de operă, balerine şi soţiile nefericite ale altor bărbaţi, dacă era să dai crezare zvonurilor, îl făcuse cunoscut drept un Casanova.

Dar Gabriella ştia că era mai mult decât asta, că motivul pentru care îl călca pe nervi pe Fielding era critica susţinută a nobilimii manifestată de Lowell. Dorind parcă să sublinieze acest gând, el zise dintr-odată:

— Nu pot să-l sufăr pe acel om. Îi lipsesc complet eleganţa şi ţinuta care diferenţiază clasa noastră de restul. Era limpede la cine se referea, pentru că ea îl mai auzise spunând asta. Aristocraţia poate supravieţui doar dacă ne menţinem deasupra maselor. Totul va fi pierdut în momentul în care ne vom băga degetele în baia comunală şi, sincer, nu este nimic mai comun decât domnul Lowell, dacă mă întrebaţi. Dacă aţi şti ce locuri se spune că frecventează… Fielding se cutremură. Clar este o companie proastă, milady. *Acesta* este un fapt indubitabil!

Ea nu îl contrazise.

— Mama dumneavoastră m-a invitat să mă alătur clubului ei de lectură, zise ea, schimbând voit subiectul. Ieri am primit o scrisoare de la Excelenţa Sa.

— Vă place foarte mult, ceea ce este o realizare din partea dumneavoastră. O privi scurt înainte de a coti cabrioleta pe o alee străjuită de copaci. Mama detestă fetele prostuţe, iar eu sunt de acord cu ea. Majoritatea debutantelor din zilele astea sunt mult prea curajoase şi… îndrăzneţe.

— Dar eu nu sunt, se trezi Gabriella spunând când treceau pe lângă trei tinere fete care se bucurau de o plimbare.

Ea le recunoscu pe toate şi le salută fluturându-şi mâna. Ele îi întoarseră gestul cu o politeţe nesinceră.

— Cerule, nu! Dumneavoastră, milady, sunteţi imaginea demnităţii.

Observaţia aproape că o făcu să râdă. Dacă ar fi ştiut cât de zgomotoasă şi lipsită de griji fusese până în urmă cu un an, când părinţii ei îşi dăduseră seama că totul depindea de abilitatea *ei* de a se comporta. De atunci, fusese presată şi apăsată cu forţa până când încăpuse în cutia care îi era destinată.

— Dumneavoastră nu aţi spune niciodată ceva obraznic sau nu aţi face ceva scandalos, adăugă el, uitând complet de salvarea bondarului. Educaţia perfectă nu v-ar permite. Într-adevăr, codul dumneavoastră de conduită, din câte ştiu, este atât de bine înrădăcinat, încât ar fi imposibil să vă găsească cineva vreun defect de caracter.

Gabriella se uită la el. Fielding descrisese genul de lady în care ea încercase să se transforme de când debutase în urmă cu o lună – calităţi care, o asigurase mama ei, urmau să-i aducă soţul ideal –, deşi fusese forţată să facă asta. Acum se simţea îngrozitor de plictisitoare şi neinteresantă. Nu se putu abţine să nu ofteze.

— Sora mea, Victoria, este foarte diferită.

— Da, fu el de acord pe un ton simţitor mai încordat decât înainte. V-aş sfătui să nu vorbiţi despre ea, dacă puteţi face asta. Prioritatea dumneavoastră ar trebui să fie să vă distanţaţi de scandalul pe care l-a cauzat anul trecut.

— Bănuiesc că da, fu Gabriella de acord.

Regretă că deschisese acest subiect.

— Dar nu vă faceţi griji! Compania mea va fi un mare avantaj şi după ce ne căsătorim, iar greşelile surorii dumneavoastră vor dispărea pur şi simplu în decor. O să vedeţi, milady, când veţi fiţi contesă de Fielding, dorinţa de a vă câştiga favorul îi va face pe cei din jur să uite ce s-a întâmplat.

Gabriella se încordă la superficialitatea cu care Fielding descrisese nobilimea. Cât despre sora ei… încă îi era greu să accepte decizia ei grăbită de a se mărita şi plecarea subită din Anglia. Nunta se ţinuse cu o dispensă specială, atât de repede încât Gabriella aflase după ce se terminase. Ceea ce putea să însemne un singur lucru. „Nu-i aşa?”

Urmase un articol îngrozitor în *Mayfair Chronicle,* descriind ruperea logodnei cu Bellmore şi fuga aparentă a Victoriei cu domnul Connolly, un proprietar de fabrică de fier din New York. Ca urmare a acelui articol, părinţii îi vorbiseră Gabriellei despre datoria ei şi despre faptul că doar ea putea să îi salveze de la ruină.

Urmase un an de lecţii dure, nefiind un secret că Gabriella fusese un copil dificil, pentru care existaseră puţine speranţe. Se simţise îngrozitor, dar înţelesese disperarea părinţilor. Pierderea Victoriei în faţa unui astfel de destin fusese şi surprinzătoare, şi devastatoare, deşi Gabriella bănuia că alegerea surorii ei de a se căsători din dragoste era ceva de admirat. De fapt, ştia că trebuia să fie fericită pentru Victoria, dar nu se putea abţine să nu îi poarte pică pentru că nu îi mărturisise sentimentele pentru Connolly. Până la urmă, mereu fuseseră apropiate, diferenţa de doi ani dintre ele fiind complet nesemnificativă.

Doar un bilet. Atâta îi lăsase Victoria când plecase. Şi asta fusese cu aproape un an în urmă. Încă aştepta o scrisoare cu veşti despre viaţa ei în America.

Neplăcându-i starea pe care conversaţia lor i-o provocase, Gabriella zise:

— Nu cred că v-am complimentat încă pentru mănuşi, milord. Trebuie să vă spun că nuanţa aceea de maro este

fermecătoare. Gustul dumneavoastră la haine este de-a dreptul impecabil.

El îi răsplăti imediat comentariul cu un zâmbet plăcut, care aproape i se vedea şi în ochi. Nu-l iubea şi nu credea că el avea să o iubească vreodată, dar asta nu conta cu adevărat, nu-i aşa? Până la urmă, amândoi aveau să fie mulţumiţi. Cu gândul la sora ei, Gabriella era hotărâtă să nu se îndepărteze de îndatoririle avute, chiar dacă gândul de a elogia egoul soţului până când unul din ei avea să moară i se părea destul de extenuant.

Nu. Clar trebuia să aranjeze ca ei doi să locuiască separat. Poate că şi acest lucru trebuia stabilit în scris? Ea urma să aibă copiii şi insectele ei, poate şi un câine, unul mic, care să i se cuibărească în poală, iar Fielding – caii lui şi zestrea ei, precum şi moştenitorul de care avea nevoie, evitând încercările şi necazurile care vin invariabil într-o căsătorie. Sigur sugestia ei avea să-l încânte – el să rămână în oraş, în timp ce ea se bucura de viaţa la ţară. Era soluţia perfectă, deşi trebuia discutată mai târziu, ca ea să aibă ceva timp la dispoziţie să analizeze modalitatea corectă în care să abordeze subiectul.

Dar, luând în considerare ce ştia despre Fielding şi hotărârea lui fermă de a pune mâna pe zestrea de o sută de mii de lire, era destul de sigură că el avea să facă destule concesii.

Cu aceste gânduri şi cu sufletul mult mai uşor, vorbi cu viitorul ei logodnic despre oamenii pe care îi vedeau şi despre vremea frumoasă – subiecte stupide, dar suficient de sigure. Şi, deşi nu era de acord cu el în diverse privinţe, se abţinu să-şi exprime opinia din moment ce ştia că oricum nu ar fi contat. Chiar nu ar fi servit la nimic, doar l-ar fi iritat, ceea ce era ultimul lucru pe care ea îl dorea acum, când voia să-i obţină aprobarea.

Când se întoarseră pe strada St. James, unde se afla casa ei, nu aflase nimic nou despre el, iar el nu aflase nimic nou despre ea. Ceea ce însemna că totul era previzibil – curtarea lor nu era nimic mai mult decât un aranjament practic între cele două părţi.

Dar, în timp ce se apropiau de casa Warwick, văzură o trăsură – într-adevăr, una comună – care se oprise în faţa casei vecine, unde locuise defunctul duce de Huntley până în urmă cu două luni, când murise. Se zvonea că nu putuse suporta pierderea fiilor săi, care muriseră cu vreo două săptămâni înaintea lui într-un tragic accident maritim. De atunci, se speculaseră multe despre continuarea titlului Huntley, pentru că ducele nu avusese fraţi, iar fiii lui nu fuseseră căsătoriţi.

Când cabrioleta se opri, Gabriella studie trăsura care bloca strada şi îi împiedica să înainteze. Nu se putu abţine să nu se încrunte, mai ales când văzu două fete care coborau din ea ţopăind şi sărind, aproape împiedicându-se, într-o manieră complet lipsită de eleganţă. Era limpede că fuseseră obişnuite doar cu mersul pe jos. Şi hainele lor… Ei bine, arătau ca şi cum ar fi fost ale unor ştrengari de pe stradă.

— Nu ştiu că intrarea servitorilor este în spate? întrebă Fielding pe un ton dur, care o uimi pe Gabriella şi o scoase din propriile gânduri.

— Se pare că nu, zise ea privind fetele, care păreau să fie mai mari decât crezuse iniţial – arătau a fi de vârsta ei.

Clar arătau ca două servitoare dacă era să ia în considerare hainele lor ponosite, dar de ce se aflau oare acolo? Pierson, majordomul familiei Huntley, nu avea niciun motiv să angajeze pe cineva. „Doar dacă nu…” Uşa casei Huntley se deschise şi ieşi un lacheu care se îndreptă spre fete fără nicio ezitare. Icnind, Gabriella puse mâna pe braţul lui Fielding.

— Credeţi că a fost găsit un moştenitor?

— Nu ştiu. Poate…

Fu întrerupt de *bufnitura* genţii care fu aruncată din trăsură. Apoi apăru capul unui bărbat, profilul lui atrăgând atenţia cu barba nerasă şi cu şuviţele de păr închis la culoare care îi cădeau pe frunte. Gabriella se uită la el cum sări din trăsură, se îndreptă şi deveni incredibil de înalt, apoi păşi pe trotuar şi îi întinse mâna lacheului, care se opri

o clipă stânjenit, înainte de a accepta jenat gestul.

Coborî încă o persoană din trăsură.

— Ce ciudat, remarcă Gabriella recunoscându-l pe Pierson. De obicei, majordomii nu ţin interviurile în casă?

— Ai mei, da, răspunse Fielding. Aduce chiar el servitorii cu o trăsură comună... Mi se pare foarte neobişnuit.

Bărbatul îmbrăcat sărăcăcios se întoarse spre birjar.

— Asta-i tot, strigă el.

Vocea lui trăda tonul unei persoane needucate, care nu avea ce să caute pe strada St. James din mijlocul cartierului Mayfair.

— Foarte neobişnuit, murmură Fielding.

Gabriella fu de acord. Îl privea cu o curiozitate crescândă pe lacheul care se chinuia să ridice geanta ce fusese aruncată din trăsură mai devreme, în vreme ce proprietarul ei nu era deloc dispus să-l ajute. Pierson părea exasperat.

— Iertaţi-mă, milady, zise Fielding în timp ce lega ferm frâiele cabrioletei, dar situaţia asta cere nişte clarificări. Permiteţi-mi un moment. Mă întorc imediat.

Şi apoi plecă, lăsând-o pe Gabriella să-l privească apropiindu-se de grup şi, cu tonul lui afectat, oprind orice activitate cu o eficienţă impresionantă.

*

Nu era o opţiune să ignore tabloul. Nu când îşi dădu seama că, pentru prima dată după mult timp, îi era stârnită curiozitatea. Era enervant că nu putea auzi schimbul de replici care avea loc la câţiva metri distanţă, cu excepţia câtorva cuvinte.

Dar putea măcar să vadă expresia viitorilor servitori şi a lui Pierson în vreme ce îl înfruntau pe Fielding, o situaţie confuză ce îi permise lacheului să ia geanta şi să intre în casă. Din câte îşi dădea seama Gabriella, niciunul dintre nou-veniţi nu părea să fie deranjat de sosirea lui Fielding, deşi Pierson era neobişnuit de tulburat. În mod curios, se

părea că nu ştia cum să reacţioneze la discuţia care se încingea între bărbatul neîngrijit şi Fielding. Se certau. Sau cel puţin bărbatul acela o făcea. Într-adevăr, le împinsese pe fete în spate şi păşise spre Fielding, înfruntându-l cu statura lui mai mare, în vreme ce Pierson stătea într-o parte, cu o expresie plină de nedumerire.

În acel moment, Gabriella hotărî că pur şi simplu *trebuia* să intervină. Era limpede că servitorilor le lipseau manierele, iar Fielding cu siguranţă avea să fie rănit.

Aşa că se dădu singură jos, îşi îndreptă fustele ca să arate prezentabilă, afişă zâmbetul exersat în societate şi păşi în faţă, dându-şi dintr-odată seama că făcuse o greşeală în momentul în care întâlni privirea bărbatului cu care Fielding se certa. Probabil că el simţise că se apropia, pentru că ochii lui îi întâlniră pe ai ei cu un interes nemascat.

Trecu o secundă, dar fu suficient ca paşii Gabriellei să şovăie sub examinarea atentă a acelor ochi întunecaţi, neînduplecaţi. Înfăţişarea lui era brută şi aspră, părul era o mare de şuviţe abia îmblânzite, în vreme ce gura lui… Gabriella înghiţi în sec, hotărâtă să nu lase să se vadă că se pierduse cu firea. Bărbatul nu era din clasa ei socială, dar, cu o singură privire, o făcuse să roşească. Era o reacţie complet diferită de orice mai simţise vreodată. În acel moment, detestă faptul că era atât de slabă şi de sensibilă la plăcerea oferită de admiraţia directă a acelui bărbat. Cu siguranţă, un astfel de sentiment o făcuse pe sora ei să calce greşit.

Gura lui se curbă cu o încredere de care puteau da dovadă numai cei cărora le păsa prea puţin de părerea celorlalţi. Iar când se întoarse din nou spre Fielding, Gabriella îşi dădu seama că bărbatul o analizase, se gândise că nu se ridica la înălţimea aşteptărilor lui, apoi îi întorsese brusc spatele.

— Sunteţi toţi la fel, îi zise el lui Fielding. Faceţi presupuneri.

Pierson bolborosi ceva, vrând parcă să protesteze.

— Tu…

— Mă scuzaţi domnule, zise Fielding, spuneţi că *nu* sunteţi angajat ca servitor?

Sublinie întrebarea cu o privire care o făcu pe Gabriella să tremure.

— Milord, reuşi Pierson să zică, de parcă se îneca cu firimituri. Acesta este…

— Nimeni important, adăugă bărbatul.

Fielding rămase ferm pe poziţie.

— Arată un pic de respect, omule! Pierson este un majordom, deasupra ta din orice punct de vedere, şi nu merită să fie întrerupt de cineva ca tine!

— Serios? întrebă bărbatul acela neîngrijit, făcând un pas în faţă.

— Scuzele mele, zise Gabriella, hotărând să acţioneze înainte ca bărbatul, oricine era, să decidă că merita să se bată pentru bucata aceea de trotuar. Prietenul meu vrea doar să afle dacă a fost găsit viitorul duce de Huntley, din moment ce se pare că Pierson angajează servitori noi. Nu vedem alt motiv şi eram doar curioşi să aflăm cine ar putea fi şi când vom avea ocazia să-l cunoaştem.

Ea îi atrase din nou atenţia, şi nu fără un oarecare disconfort. La urma urmei, ea era o lady, iar Fielding un conte. Cum putea acel bărbat să-i creadă proşti? Şi totuşi, după expresia lui critică, era limpede că aşa-i considera.

Preţ de o clipă îndelungată, bărbatul stătu pur şi simplu uitându-se la ea, în vreme ce fetele – de fapt, femeile – priveau din spatele lui cu ochii mijiţi. Îmbrăcat cu o cămaşă albă simplă, pantaloni maro şi o haină asortată, nu purta pălărie, vestă sau lavalieră. Gabriella îl privi fascinată cum înghiţea – mişcarea era aşa de subtilă şi totuşi perfectă.

— Doamnă?

Ochii ei îi întâlniră pe ai lui, iar când văzu indignarea bărbatului care observase că ea îl studia, i se strânse stomacul şi îşi pierdu echilibrul. Sentimentul fu repede alungat de o stare de nervozitate.

— *Milady,* vă rog, îi zise ea acru.

Îşi ridică nasul în vânt, încercând să pară neafectată.

Spre consternarea ei, el se întinse, îi luă mâna şi se aplecă, atingându-i mănuşa cu buzele. În ciuda materialului dintre buzele lui şi mâna ei, simţi fierbinţeala acelui sărut până în adâncul sufletului. „Ridicol!” Îşi îndreptă spatele şi se pregăti să îi spună bărbatului obraznic ce gândea, când Fielding interveni, împingându-l de lângă ea, în timp ce Pierson scoase un ciudat sunet de protest.

— Cum îţi permiţi asemenea libertăţi? ripostă Fielding.

Celălalt bărbat ridică o sprânceană.

— Nu ştiam că am făcut asemenea lucruri. Apoi ridică din umeri, se întoarse şi li se adresă lui Pierson şi celor două însoţitoare ale lui, care stăteau cu ochii mari şi gura căscată: Deci intrăm?

— Da! exclamă Pierson, conducându-i deja pe scările de la intrare pe cei trei îmbrăcaţi zdrenţuit, care veneau în urma lui.

— Ei bine, eu niciodată nu aş intra, bolborosi Fielding, arătând ca şi cum ar fi vrut să lovească cu piciorul în pământ în semn de protest.

Gabriella nu-l băgă în seamă. Privi până când uşa de la intrarea casei Huntley se închise în urma lor, mai curioasă decât fusese vreodată în legătură cu ceea ce tocmai se întâmplase.

Capitolul 3

Când Raphe se trezi în dimineaţa următoare, după ce ajunsese în casa Huntley, primul lucru pe care-l observă fu cât de confortabil se simţea – corpul lui era complet relaxat, plutind de fericire datorită saltelei luxoase pe care stătea. Şi datorită delicioasei tocane cu carne de vită pe care o mâncase la cină. Chiar şi numai pentru asta meritase să vină acolo. Se întinse, deschise ochii şi privi în sus, admirând baldachinul de catifea al patului cu patru coloane în care stătea. Acum era al lui; patul şi toată mobila care se afla dincolo de el, în celelalte camere, toată casa…

Ce gând ciudat!

Se ridică în fund şi privi în jur – ochii i se plimbară de la masa de marmură de lângă pat la taburetul îmbrăcat într-un material care părea foarte scump şi la vaza de cristal umplută cu flori de porţelan. Clipi. „De ce dracu' ar vrea cineva flori de porţelan?" O extravaganţă absurdă, cu siguranţă.

Legănându-şi picioarele peste marginea patului, Raphe se ridică şi se îndreptă spre dulap. Scârţâi când se deschise, dezvăluind puţinele haine pe care le adusese cu el, toate atârnând îngrijit pe o parte. Se îndreptă de spate şi alese o cămaşă şi o pereche de pantaloni curaţi. Nu era cea mai la modă ţinută la care te aşteptai din partea unui duce, dar momentan trebuia să se mulţumească cu ea pentru că nu exista altceva.

Se auzi un ciocănit în uşă şi, înainte să apuce să scoată vreun cuvânt, uşa dormitorului se deschise şi intră valetul lui. Raphe uitase de el.

— Bună dimineaţa, Excelenţă. Aţi dormit bine? întrebă bărbatul.

— Păi… Raphe se scărpină în cap. Dumnezeule, părea un prostănac! Ca să nu mai spună că era gol, lucru ce nu părea să aibă vreun efect asupra valetului său. Raphe păşi în spatele uşii deschise a dulapului şi îşi puse pantalonii. Cum ziceai că te cheamă?

— Humphreys, Excelenţă. Max Humphreys.

Raphe îşi trase cămaşa aleasă peste cap.

— Aşa. Nu o să am nevoie de tine, Humphreys. Acum, dacă nu te superi…

— Dar…

— Mă îmbrac singur de când eram băiat, Humphreys. Ar fi mult prea ciudat să las alt bărbat să se ocupe de mine.

Humphreys se uită la el o fracţiune de secundă, de parcă era un obiect rar, descoperit în urma unor săpături arheologice.

— Desigur.

Valetul nu se clinti.

Trecându-şi mâinile prin păr, Raphe scoase un oftat

greu. Nu era vina lui Humphreys că noul lui stăpân nu-şi merita titlul şi că probabil avea să facă de ruşine numele Huntley şi pe toţi cei asociaţi cu acest nume. Nu era vina lui că Raphe se simţea mai comod vorbind cu spălătoresele şi muncitorii decât cu doamnele şi domnii.

Brusc, îi veni în minte imaginea a doi ochi de un albastru pal încadraţi de gene lungi şi întunecate. Fusese uimitoare doamna pe care o cunoscuse cu o zi în urmă pe stradă, în faţa noii lui case, chiar dacă avusese o atitudine arogantă faţă de el. Dar nu se dovedise a fi la fel de nesuferită precum prietenul ei, cel pe care Raphe fusese tentat să-l pocnească.

În schimb, se bucurase că doamna păruse tulburată, ceea ce cu siguranţă îl enervase pe acel gentleman. Încă îşi putea imagina pielea ei albă, buclele blonde şi buzele roşii, care îi aminteau de căpşunele de care se bucurase cândva în copilărie. Dar cel mai bun lucru era că ei habar nu aveau cine era el. Asta îl făcu să râdă.

— Excelenţă?

Adunându-se, Raphe îşi îndreptă privirea spre Humphreys, care încă nu se mişcase.

— Îmi cer scuze. Nu am vrut să fiu bădăran cu tine. Toate astea sunt încă noi şi…

— Frustrante? sugeră Humphreys când Raphe nu reuşi să-şi termine propoziţia.

— Într-adevăr.

Humphreys încuviinţă scurt din cap.

— Dacă asta e tot, Excelenţă, aş vrea să fac aranjamente să fie aduşi un croitor şi o croitoreasă pentru surorile dumneavoastră.

— Apropo de asta, zise Raphe în vreme ce îşi strecura un picior într-una din şosetele de lână tricotate de Amelia, le-ai văzut astăzi?

— Nu, Excelenţă, dar…

— Fă-mi o favoare şi încetează să-mi spui aşa. Numele meu este Raphe. Matthews, dacă preferi să fii mai formal.

— Mă… mă tem că nu vă pot spune aşa, Excelenţă.

Nu ar fi potrivit. Îşi feri privirea, iar Raphe hotărî să renunţe la subiect din moment ce bărbatul părea îngrozitor de stânjenit. Cât despre surorile dumneavoastră, cred că în acest moment îşi iau micul dejun în salon.

— Bine atunci, zise Raphe în vreme ce îşi punea cealaltă şosetă şi pantofii. Mai bine m-ai conduce la ele.

Era nerăbdător să le vadă pe amândouă, să vorbească cu ele despre marea schimbare din viaţa lor şi să le audă impresiile. Voia să treacă ziua, mai mult pentru că era deranjat de felul cum lăsase lucrurile cu Guthrie. Ca să aibă conştiinţa curată, trebuia să se asigure că suma de 150 de lire pe care încă i-o datora omului în numele alegerii proaste făcute de tatăl lui avea să fie plătită cât de curând posibil – cu o sumă în plus, care să compenseze faptul că renunţase la înţelegerea pe care o făcuseră în privinţa luptei. Era nevoie ca Guthrie să găsească suma suficient de mare încât să-i ierte insulta.

*

— Eşti sigură că este înţelept din partea noastră să venim aici la ora asta? o întrebă Gabriella pe mama ei în vreme ce urcau scările de la intrarea casei Huntley, împreună cu mătuşa ei. După spusele Annei, adăugă ea referindu-se la camerista ei, ducele a ajuns abia ieri. N-ar trebui să-i acordăm mai mult timp să se acomodeze înainte să-i cerem să ne primească?

— Prostii, Gabriella. Ştie că trebuie să se aştepte la vizitatori şi, ca vecină a lui, aş vrea să fiu prima care îl vede.

— Mama ta vrea să spună că vrea să-şi satisfacă curiozitatea înainte ca Lady Hammersmith să aibă ocazia să o facă, remarcă mătuşa Caroline, în vreme ce mama Gabriellei lovi ferm inelul de metal. Până la urmă, bârfa este un lucru folositor.

— Chiar trebuie să fii aşa de dramatică mereu, Caro? Tot ce vreau este să-l invit la cină, replică mama Gabriellei.

— Ce vrei tu, ripostă Caroline, este să te mândreşti cu

prezenţa ducelui, de parcă acest lucru te priveşte direct.

— Doar încerc să fiu politicoasă. Uşa de la intrare se deschise şi mama Gabriellei afişă imediat un zâmbet strălucitor. Pierson! Este o plăcere să te văd din nou.

Gabriella găsi veselia exagerată a mamei ei un pic cam falsă. Poate că şi lui Pierson i se păru la fel, pentru că nu părea deloc mulţumit.

— Lady Warwick, zise el. Ce pot face pentru dumneavoastră?

— Am auzit că a sosit noul duce. Femeia îşi lungi gâtul de parcă spera să-l găsească ascunzându-se în spatele lui Pierson. Sincer, am fost un pic dezamăgită să aflu de la camerista mea. Am crezut că ai amabilitatea de a-mi trimite un bilet. Dar nu contează, din moment ce suntem aici. Te rog, condu-ne înăuntru.

Pierson arăta de parcă s-ar fi sufocat.

— Eu… Adică…

— Cerule, zise mătuşa Caroline. Nu arăţi bine, Pierson. Ce s-a întâmplat?

— Nimic!

Se uită fix la ele, corpul lui fiind ferm înţepenit între femei şi foaier, de parcă înfrunta mareea pe care intenţiona să o oprească.

Din spatele lui se auziră voci care se apropiau. Voci de *bărbaţi.* Pierson închise ochii pentru o secundă, de parcă voia să gonească sunetul cu gândul.

— Doamnelor, chiar nu este un moment potrivit.

Se mişcă, cu intenţia clară de a le închide uşa.

— Scuzele noastre, zise Gabriella.

Clar fusese o greşeală să vină acolo. Se întoarse spre mama ei.

— Hai, mamă! Ne putem întoarce într-un moment mai potrivit.

— Foarte bine.

Lady Warwick pufni. Vocile care se apropiau deveneau tot mai gălăgioase. Chipul lui Pierson se albi.

— Cred că ar putea fi el, observă mătuşa Caroline.

Mama Gabriellei îşi întinse gâtul şi se ridică pe vârfuri.

— Oh, da! Cred că ai dreptate.

— Lady Warwick, i-o reteză Pierson. Bărbatul părea să se înalţe. Vă rog, îndepărtaţi-vă de uşă ca să o pot închide!

Gabriella suspină. Pierson nu cunoştea tenacitatea mamei ei când venea vorba de satisfacerea curiozităţii. Lucru ce deveni imediat clar când doamna în cauză se întoarse rapid şi păru că-şi pierde sprijinul pe picioare. În următoarea clipă, stătea cu eleganţă lângă Gabriella. Apoi, se plânse de durerea unei glezne scrântite. Toate astea, pentru a fi prima care le spunea prietenelor despre noul duce. Gabriella coborî privirea. Îşi dorea să fi rămas acasă, departe de toată acea dramă.

— Aţi vrea să trimit un lacheu pentru a vă informa soţul de întâmplarea nefericită? întrebă Pierson.

Gabriella nu putu să nu admire refuzul omului de a se pleca la maşinaţiunile mamei ei. Era limpede că îi citise intenţiile.

— Nu, răspunse femeia. Dar aş vrea un scaun pe care să mă aşez şi să mă odihnesc puţin.

Pierson se încruntă. O studie. O analiză. Era pe punctul de a o refuza, când un bărbat înalt, cu umeri largi apăru din spatele lui. Ochii lui erau la fel de întunecaţi şi neînduplecaţi cum fuseseră cu o zi înainte, când Gabriella îl întâlnise pe stradă.

— Ce-i toată agitaţia asta?

Privirea lui trecu repede peste ele, iar Gabriella îşi simţi inima tremurând când se opri asupra ei, înainte de a trece la mătuşa Caroline.

— Exce… Hm, adică… Pierson păru complet încurcat. Trase aer în piept, apoi tuşi. Aceste doamne au venit să-l viziteze pe duce.

Trecu o clipă. Omul îşi înclină capul. Gabriella încerca să nu se holbeze. Arăta la fel de impunător ca în ziua precedentă. Trebuia să fie un servitor, aşa cum ea şi Fielding bănuiseră, ţinând cont de hainele lui. Dar de ce ar interveni un servitor în îndatoririle lui Pierson? Un gând îi trecu prin minte. Probabil că era în serviciul noului duce, înainte ca acesta să ajungă de la vreo proprietate mai mică

de la ţară, şi pur şi simplu sosise înaintea stăpânului său. *Da. Asta era explicaţia!*

— Bine atunci…

Privirea bărbatului reveni asupra Gabriellei.

Colţul gurii lui se ridică, nu suficient pentru un zâmbet, dar destul ca să-i înmoaie genunchii Gabriellei. Ea îşi feri privirea, enervată că o persoană ca el avea orice fel de efect asupra unei persoane ca ea.

— Condu-le în bibliotecă.

Capul lui Pierson se roti, holbându-se la bărbat.

— Dar… dar… Nu puteţi…

— Fă-o! spuse bărbatul înainte de a se întoarce. Şi trimite nişte ceai, strigă el, apoi dispăru pe hol.

Gabriella habar n-avea ce să creadă despre o astfel de întâlnire. Şi se părea că nici mama ei, care stătea acolo, clipind de parcă lumea pe care o ştia tocmai se oprise în loc.

Cu toate astea, mătuşa Caroline îşi permise un mic chicotit în timp ce intrau.

— Cred că începe să devină una dintre cele mai interesante vizite de care am avut plăcerea să mă bucur de ceva vreme. Mulţumesc pentru sugestie, Portia!

— Trebuie să mărturisesc că mă întreb dacă a fost înţelept din partea mea să fiu atât de insistentă, bolborosi mama Gabriellei în vreme ce-l urmau pe Pierson.

— Vorba proverbului, curiozitatea chiar a omorât pisica, murmură mătuşa Caroline.

— Să sperăm că nu ne omoară şi pe *noi,* comentă mama Gabriellei. Servitorul care ne-a permis să intrăm arăta destul de sălbatic cu pielea aia bronzată şi cu hainele prost croite. Ai zice că s-ar potrivi mai bine într-o mină, nu ca angajat al unui duce. Serios, nu pot să cred că un bărbat aşa de… *murdar* trăieşte lângă noi.

— Nu arăta *murdar,* mamă, nu se putu abţine Gabriella.

Începea să se simtă jenată de toate criticile la adresa bietului om, mai întâi din partea ei şi a lui Fielding, apoi a mamei ei.

— Am ajuns, zise Pierson, oprindu-se în faţa unei uşi mari de stejar.

Ciocăni o dată, aşteptă permisiunea să intre şi apoi deschise larg uşa ca doamnele să poată intra în încăpere.

Gabriella privi în jur, la spaţiul impresionant în care se aflau rafturi cu cărţi aliniate de la podea la tavan, unul după altul. Trecuse ceva vreme de când intrase ultima dată acolo, pentru că ea şi membrii familiei ei fuseseră primiţi într-unul dintre saloane sau în salonul de luat masa când veniseră în vizită. Dar, în urmă cu câţiva ani, în timp ce luau ceaiul cu ducele şi fiii lui, marchizul de Shirring şi Lord John, conversaţia ajunsese la ceea ce o interesa pe Gabriella, entomologia, studiul insectelor, iar Lord John fusese destul de amabil să-i arate colecţia de insecte Huntley. Nu o judecase niciodată pentru asta şi nici fratele lui nu o făcuse, poate pentru că erau prieteni din copilărie. Diferenţa de vârstă dintre ei nu fusese atât de mare încât să-i împiedice să se joace de-a prinselea în grădină. I se părea aşa de ciudat să se afle din nou acolo, când toţi erau morţi – o întâmplare îngrozitoare, care o făcu să simtă un fior pe şira spinării.

Alungând senzaţia de deprimare, Gabriella se uită în jur în căutarea ducelui, întrebându-se dacă era tânăr sau bătrân. Poate că era însurat? Chiar nu ştia.

— Nu-l văd, şopti mama ei. Tu?

— Nu încă, zise mătuşa Caroline.

— Încercaţi să vă uitaţi în spatele vostru.

Sunetul adânc – atât de aproape de ea încât simţi cum se mişcă aerul când el vorbi – o făcu pe Gabriella să se întoarcă pe călcâie. Buzele i se deschiseră când îl zări pe bărbatul pe care deja îl văzuse de două ori, iar aerul îi invadă plămânii, umflându-i pieptul care apăsa peste inima ei agitată. Clătină din cap, hotărâtă să-şi ascundă surprinderea.

Era exact ca atunci când tatăl ei îi spusese că sora ei nu mai era. Iar acum ştia, cum ştiuse atunci, că lucrurile nu erau cum trebuiau să fie şi, cumva, în ciuda tuturor eforturilor, viaţa ei devenise mai complicată decât fusese

înainte.

— *Dumneavoastră?* Încercă să se uite dincolo de el. Nu înţeleg. Unde este? Unde este ducele?

Marginea gurii lui se curbă, apoi bărbatul pur şi simplu le ocoli pe Gabriella, pe mama şi pe mătuşa ei şi se duse la bufet. Spre uimirea Gabriellei, îşi turnă calm ceva de băut.

— Uitasem cât de oarbă este nobilimea, zise el, uitându-se la ele de parcă erau ţânţari pe care nu l-ar fi deranja să-i strivească. Sunteţi o adunătură de superficiali. Sorbi din coniac. Vă pasă doar de faţadă şi de valoarea financiară.

— Poftim? întrebă mama Gabriellei cu acelaşi ton superior care făcuse mulţi servitori să pălească.

Nu păru să aibă vreun efect asupra bărbatului căruia i se adresa – un bărbat care părea surprinzător de relaxat în biblioteca ducelui, gustându-i coniacul.

Gabriella se încruntă.

„Nu”.

Clătină din cap.

„Cu siguranţă nu”.

Pur şi simplu nu se putea. *Se putea?*

— Valoarea unui titlu, spuse el, proprietăţile dumneavoastră, înfăţişarea, zestrea fetei… Privirea lui trecu fără ezitare la Gabriella. Capacitatea fetei dumneavoastră de a vă ridica statutul social măritându-se bine.

Mama Gabriellei icni.

— Ascultă…

— Mamă! şuieră Gabriella, îndreptându-şi mâna spre cotul mamei într-o încercare disperată de a o opri din a mai spune un cuvânt.

— Nu vă permit… continuă mama Gabriellei exact când intră o servitoare cu o tavă în mână.

— Ceaiul, cum aţi cerut, Excelenţă, zise servitoarea, confirmând suspiciunile Gabriellei.

Tăcerea care urmă fu aşa de apăsătoare, încât îi aminti Gabriellei de o zi de iarnă de la ţară, unde câmpurile acoperite de zăpada groasă făceau ca zgomotele să se

audă în surdină. Apoi ducele se mişcă, tocul pantofului lui hârşâind podeaua în vreme ce se îndepărta de masă. Efectul fu un memento pătrunzător al momentului şi locului, producând o bolboroseală din partea mamei Gabriellei şi un scurt chicotit al mătuşii Caroline, care părea să fie singura din încăpere care găsea situaţia amuzantă.

Servitoarea plecă, abia reuşind să închidă uşa în urma ei înainte de a o deschide din nou. Două femei tinere intrară brusc în încăpere – aceleaşi tinere pe care Gabriella le văzuse în compania ducelui cu o zi în urmă. Le privi pe amândouă cu interes, văzând cum deveneau conştiente de oaspeţii lor. Ochii li se măriră cât cepele.

— Oh! spuse una dintre ele, îndreptându-şi rochia, în vreme ce cealaltă făcu o mişcare amuzantă, care părea o reverenţă. Arătaţi grozav de bine! Apoi fata îşi luă privirea de la Gabriella şi rămase cu gura căscată. La naiba! Vedeţi cât de mare este locul ăsta?

Gabriella îşi auzi mama trăgând aer în piept şi nu se putu abţine să nu se amuze. Asemenea maniere vulgare probabil că aveau un efect îngrozitor asupra nervilor ei.

— Surorile *meli,* explică ducele. Amelia şi Juliette.

— Îmi face plăcere să vă cunosc, zise Gabriella.

Îi părea rău de cele două, care acum erau nevoite să interacţioneze cu mama ei la ceai fără să aibă o educaţie adecvată care să le fie de ajutor. Nu avea să fie deloc plăcut pentru ele, ca să nu mai menţioneze efortul pe care trebuiau să îl facă dacă voiau ca vreodată să fie acceptate. Era pe cale să se prezinte femeilor, când mama ei se aplecă un pic şi îi şopti la ureche.

— E un dezastru. Ar trebui să plecăm de îndată.

Dar ducele păşi în faţă şi le privi aspru, în vreme ce le făcu un semn spre canapea.

— Luaţi loc? întrebă el.

Capitolul 4

Făcând un efort să afişeze o expresie stoică, Raphe aşteptă ca doamnele să ia o decizie. Fusese nevoie de mult efort să nu râdă ca răspuns la spaima din ochii lor mari când le spusese cine era. Dar se abţinuse. Chiar şi *el* ştia că nu era cazul să încerce să destindă atmosfera cu un pic de umor. *Nu.* Cel mai bun aliat cu aceste trei femei din înalta societate era intimidarea.

Una dintre ele păşi ezitant în faţă.

— Nu cred că am fost prezentate oficial.

Privirea ei rece îl analiza şi îl examina într-o manieră care ar fi forţat un bărbat mai puţin puternic să se retragă. Raphe îi susţinu privirea fără să tresară.

— Sunt Lady Warwick, continuă ea. Şi aceasta este cumnata mea, contesa văduvă de Everly. Apoi îşi flutură mâna spre cea mai tânără dintre ele, femeia al cărei chip îi bântuise gândurile de când o văzuse prima dată cu o zi în urmă. Fiica mea, Lady Gabriella.

Toate trei făcură câte o reverenţă graţioasă, în vreme ce Amelia şi Juliette se uitau la ele uimite.

Înclinându-şi capul, Raphe le analiză pe cele trei, ţinuta perfectă şi eleganţa lor. Probabil că fusese nevoie de ani întregi de educaţie pentru a atinge o asemenea fluiditate în mişcare. Şi cu ce folos? Ce câştigau realmente din asta? Poate admiraţie? „Ce idee stupidă!”

Tocmai de aceea alese să le ignore efortul, ridicând dintr-o sprânceană, traversând spre canapea şi luând loc. Lăsându-se pe spate, îşi încrucişă picioarele şi încuviinţă din cap spre celelalte locuri.

— Ei bine?

Chipul lui Lady Warwick păru să se coloreze în nuanţe de verde. Era clar că nu era obişnuită cu un comportament aşa de urât. Până la urmă, un gentleman nu se aşeza cât timp o lady rămânea în picioare. Era perfect conştient de asta. Dar, medită Raphe, el nu era un domn. Nici pe departe. Iar surorile lui… Ei bine, aveau să provoace senzaţie, se gândi el, când fetele se trântiră lângă el.

Privirea lui alunecă din nou spre Lady Gabriella. În loc să se arate alarmată sau furioasă, cum se aştepta el să

răspundă la purtarea lui urâtă, ea părea fascinată şi… meditativă. Era ca şi cum îl considera un puzzle – unul pe care încerca să-l rezolve. Ideea nu-i căzu deloc bine. Se foi pe canapea, conştient că în acea clipă probabil se încrunta.

— Mulţumesc, zise Lady Everly, vocea ei străpungând tăcerea de moment, suficient cât să o spargă. Zâmbind de parcă nu era nimic în neregulă, traversă spre un fotoliu şi se lăsă pe el. Ceaiul ar fi minunat acum. Să torn?

Întrebarea le făcu pe Lady Warwick şi pe Lady Gabriella să înainteze, amândouă aşezându-se pe canapeaua opusă celei pe care stăteau Raphe şi surorile lui. El privea absent în timp ce Lady Everly turna ceaiul.

— Locuiţi lângă noi. Aşa e? se auzi Raphe întrebând.

— Da, răspunse Lady Everly, afişând un zâmbet discret pe care Raphe nu-l băgă în seamă.

— Soţul meu este contele de Warwick, zise Lady Warwick cu mândrie, de parcă titlul însemna că realizase un mare lucru în viaţa ei, când tot ce făcuse fusese să fie de acord să se mărite cu un bărbat care moştenise averea de la tatăl lui. Caro la rândul lui o moştenise de la tatăl *lui* şi aşa mai departe.

— Am înţeles, zise Raphe. Ce norocoasă sunteţi!

Gabriella tuşi, sunetul întrerupând gândul lui Lady Warwick că într-adevăr era norocoasă. Raphe zâmbi abia perceptibil când văzu ceaiul curgând de pe buzele pline ale lui Lady Gabriella. Era ceva aşa de satisfăcător în a tulbura acele femei care se credeau deasupra simplilor muritori în orice privinţă! Însă un lucru era sigur: Lady Gabriella nu era o idioată. Îi înţelesese insulta imediat, oricât de voalată fusese. Şi o şocase.

Savurând propria stare de bine, nu se putu abţine să nu zică:

— Bănuiesc că şi dumneavoastră sunteţi la fel de norocoasă, Lady Gabriella, că aţi atras atenţia unui conte.

— Eu… începu ea dregându-şi vocea.

Lady Gabriella puse ceaşca jos.

— De unde ştiţi asta? întrebă Lady Warwick aplecându-se în faţă. Se uită la fiica ei. De unde ştie asta?

Se părea că Lady Gabriella nu menţionase nimic despre întâlnirea cu el din ziua precedentă. Lăsându-şi capul pe spate, rezemat de scaun, Raphe îşi întinse picioare şi se întrebă la ce se gândise ea. Considerase schimbul lor de replici aşa de neînsemnat încât nu avusese niciun motiv să vorbească despre el? Sau era vorba de altceva? Studiind-o îndeaproape, îşi dădu seama că părea mai rigidă decât mama şi mătuşa ei şi că avea mâinile strânse în poală, de parcă ţinându-le acolo putea opri soarta îngrozitoare ce o aştepta.

Dar apoi ochii ei se întâlniră cu ai lui, puternici precum oţelul şi plini de curaj şi de hotărâre.

— Eu şi Fielding ne întorceam de la plimbarea din parc când ne-am întâlnit cu Excelenţa Sa, zise ea.

În vocea ei dulce nu se simţea nici urmă din neliniştea pe care Raphe tocmai o văzuse.

— Au fost aşa de primitori! murmură el.

Mijind ochii, văzu cum o nuanţă de roz colorează pielea palidă a lui Lady Gabriella.

Muşcându-şi buza de jos, ea întoarse privirea.

— Nu ştiam cine sunteţi.

— Oh, vai! zise Lady Everly, dându-şi seama ce se întâmplase.

— Păi, dacă arătaţi *aşa,* spuse Lady Warwick, fluturându-şi mâna în direcţia lui Raphe, chiar nu puteţi da vina pe ea.

— Mamă!

Tonul de indignare din vocea lui Lady Gabriella fu surprinzător.

Raphe rămase nemişcat, cu paharul de coniac la un centimetru de gură.

— Mama dumneavoastră are dreptate, fu el de acord. Coborând paharul, îl puse jos în loc să mai ia o înghiţitură. Sunt conştient că nu arăt cum trebuie.

Zâmbind strâmb, Lady Warwick bău din ceai.

— Vă pot întreba de unde aţi venit? Felul de a vorbi nu îmi este cunoscut.

Inocenţa studiată cu care spusese asta nu ascunse

prea bine intenţia maliţioasă a cuvintelor ei. Pentru o clipă, Raphe fu tentat să-i spună adevărul doar ca să îi vadă şocul. Dar se gândi la surorile lui. Dacă se afla de unde proveneau, despre faptul că Raphe fusese muncitor, ca să nu mai menţioneze sportul pe care-l practica des şi legătura lui cu Guthrie, nu mai aveau nicio şansă.

Aşa că făcu ceea ce ştia că trebuia făcut şi spuse:

— După ce ne-au murit părinţii…

Simţind că Amelia era pe cale să spună ceva, o înghionti uşor. Ea chiţăi. Toţi ochii alunecară spre ea.

— Sunteţi bine? întrebă Gabriella.

— Oh, eu…

Amelia se foi.

— Este bine. Raphe făcu o pauză de o secundă înainte de a-şi continua explicaţia. Deci am mers să locuim cu o cunoştinţă îndepărtată, în apropierea graniţei cu Scoţia. Din acest motiv a fost nevoie de atât timp să aflăm despre moartea ducelui.

— Înţeleg, zise Lady Warwick, înclinându-şi capul pe spate şi uitându-se la el de sus.

„Îngrozitoare femeie!”

— Nu v-au hrănit bine? întrebă Gabriella.

Lady Warwick îi dădu un ghiont indiscret, dar Lady Gabriella continuă, cu un ton puţin mai scăzut, de parcă spera ca Juliette şi Amelia nu aveau să o audă:

— Surorile dumneavoastră arată foarte palide şi slabe.

Ea se uită la fiecare pe rând, înainte de a împinge o farfurie cu biscuiţi spre ele. Lăsându-se pe spate, îşi împreună mâinile cu grijă în poală, cu un zâmbet satisfăcut pe buze, în vreme ce surorile lui se întindeau cu degetele dornice spre biscuiţi.

Raphe se uită la Lady Gabriella.

— Cred că majoritatea femeilor ar lua asta drept compliment.

Lady Everly aproape că scuipă ceaiul ca răspuns la acest comentariu, accesul ei de tuse fiind o bine-venită distragere a atenţiei de la Raphe şi surorile lui.

— Bun, zise el în timp ce Lady Everly se aduna. Dacă asta-i tot... Se săturase să se expună şi să suporte curiozitatea oaspeţilor lui. Cu cât scăpa mai repede de ele, cu atât era mai bine. Eu am treabă.

Lady Warwick îl privi cu afront, ca o pisică ce abia fusese spălată.

— Ei bine, cu siguranţă a fost interesant să vă cunoaştem, Excelenţă, zise ea înţepată, ridicându-se.

Lady Gabriella şi Lady Everly se ridicară şi ele, în vreme ce Juliette şi Amelia încercau să prindă firimiturile care le căzeau din poală.

— Asemenea, spuse Raphe.

Dacă ar fi avut suficientă minte să-l lase pe Pierson să le trimită înapoi! Judecând după ochii mijiţi ai lui Lady Gabriella şi cuta de pe nasul ei, nu prea îi crezuse povestea.

Ea se uită la Amelia, apoi la Juliette.

— Putem să mai bem ceai împreună curând? V-ar plăcea?

Ambele fete încuviinţară entuziasmate din cap.

— Oh, da! răspunse Juliette încet, în timp ce îşi ştergea gura cu dosul mâinii. Ar fi splendid, cu siguranţă.

— Foarte bine atunci, zise Gabriella cu un zâmbet larg şi atât de orbitor, că Raphe îşi dori să fi fost îndreptat spre el, nu spre surorile lui. Oprindu-se lângă el, i se adresă direct şi cu o expresie mult mai serioasă: îmi pare rău de orice dificultăţi aţi îndurat înainte să veniţi, dar acum, că sunteţi aici, sper că le veţi oferi surorilor dumneavoastră o hrană potrivită.

Impresionat de îngrijorarea ei sinceră, Raphe simţi că impresia lui iniţială, că ar fi fost o snoabă, începe să se schimbe.

— Nu trebuie să vă faceţi griji, milady. Bucătăreasa a fost instruită să ne arate talentele ei.

— Hai, draga mea, spuse Lady Warwick din uşă. Nu trebuie să-l reţinem pe Excelenţa Sa din programul său ocupat.

— Sigur că nu, fu de acord Lady Gabriella.

Luându-şi repede la revedere, le mulţumi pentru ceai şi apoi îşi urmă mama, ieşind din încăpere.

— Bine jucat, comentă Lady Everly, făcându-i cu ochiul în vreme ce venea în urma cumnatei şi a nepoatei sale. Abia aştept să văd cum iei înalta societate cu asalt, aşa cum cu siguranţă o vei face.

Apoi cele trei plecară, lăsând biblioteca într-o linişte alarmantă.

Oftând uşurat, Raphe se lăsă pe spate, dându-şi seama dintr-odată că probabil ar fi trebuit să se ridice când ele plecaseră.

— Lady Gabriella pare drăguţă, zise Juliette, întrerupând tăcerea.

— Este greu de crezut că are o mamă aşa de îngrozitoare, remarcă Amelia.

Lăsându-se în jos, ea îşi întinse picioarele şi îşi puse călcâiele pe masă.

— Din păcate, mă tem că aristocraţia o să se dovedească mai degrabă ca Lady Warwick, nu ca fiica ei, bolborosi Raphe. Distanţi şi pretenţioşi. Nu mi-a plăcut deloc de ea.

— Şi Lady Everly? întrebă Amelia.

Raphe ridică din umeri.

— Nu sunt sigur. Nu mi-am dat seama dacă râdea de noi sau chiar se bucura de compania noastră.

Oftă adânc, conştient mai mult ca oricând de provocările care îi aşteptau. Se auzi un ciocănit, iar Raphe se uită în sus, văzându-i pe Humphreys şi Richardson stând în uşă.

— Putem intra? întrebă Humphreys.

— Da. Raphe le făcu semn să intre. Dacă vreţi ceva de băut, vă rog, serviţi-vă!

— Nu. Mulţumim, răspunse Richardson. Arătă spre unul din scaunele goale. Se poate?

— Normal, îi spuse Raphe, un pic surprins că ceruse permisiunea.

Ambii bărbaţi se aşezară. Urmă un moment de tăcere.

— Cum a mers? întrebă Humphreys, cu privirea

alunecând de la Amelia la Juliette, înainte de a reveni la Raphe.

— Bănuiesc că groaznic, le răspunse Raphe onest.

— Lady Warwick chiar nu ne-a plăcut, adăugă Amelia.

— Dar nici nouă nu ne-a prea plăcut de ea, nu-i aşa Raphe? zise Juliette. Se ridică în picioare şi se duse spre uşă. Hai, Amelia, să explorăm restul casei cât timp vorbesc bărbaţii.

Plecară în grabă, aproape plutind în entuziasmul lor.

Ambii servitori oftară din greu.

— Ar fi trebuit să mai aşteptaţi, spuse Humphreys.

— Întâlnirea cu Lady Warwick este o sarcină dificilă pentru cei mai desăvârşiţi gentlemeni, explică Richardson. Pe toţi îi vede inferiori, iar orice bărbat e o ameninţare la virtutea fetei ei. Clătină din cap. Humphreys are dreptate. Ar fi trebuit să mai aşteptaţi.

— Este exact ce l-am sfătuit eu, se auzi vocea incriminatoare a lui Pierson din uşă. Dar numai atât putem face. Până la urmă, cuvântul Excelenţei Sale este lege în casa asta. Dacă doreşte să vorbească cu cineva, nu putem face prea multe ca să-l oprim.

— Încă sunt aici, Pierson, replică Raphe. În caz că nu ai observat.

Majordomul îl privi cu superioritate, lucru care îl făcu pe Raphe să clocotească pe interior.

— Aveţi două surori la vârsta măritişului, care încă nu şi-au făcut debutul în societate. Să o primiţi în casa asta pe Lady Warwick – cea mai mare bârfitoare şi cea mai critică persoană pe care Londra a văzut-o vreodată – a fost o decizie foarte proastă.

— Cerule! vorbi Raphe. Îţi este permis să-mi vorbeşti aşa? Se întoarse către Richardson. Poate să-mi vorbească aşa?

— Când este în interesul dumneavoastră, continuă Pierson, aş prefera să vorbesc deschis decât pe ocolite, Excelenţă. Mi se pare că este mai eficient.

— Şi de admirat, adăugă Raphe.

— Mulţumesc, Excelenţă.

În vocea lui Pierson se simţi o urmă de satisfacţie. Se părea că o noapte de odihnă îl făcuse pe majordom să-şi revină din starea agitată în care fusese cu o zi în urmă, când îl cunoscuse pe Raphe.

— Oricum, asta nu se mai poate întâmpla, adăugă Humphreys. Normal, după cum a menţionat deja Pierson, trebuie să protejaţi reputaţia surorilor dumneavoastră. Altfel, nu vor avea nicio şansă de a prinde partide bune, indiferent de titlul pe care îl aveţi. Dar, în afară de surorile dumneavoastră, este, de asemenea, imperativ să vă gândiţi la propria dumneavoastră poziţie.

— Poziţia *mea?* Raphe clătină din cap. Dacă tu crezi că am de gând să mă fălesc cu noul meu titlul, asta înseamnă că mă confunzi cu un altfel de bărbat.

— Ce vrea să spună Humphreys, interveni Richardson, este că în afară de dumneavoastră nu mai există alt moştenitor al titlului, ceea ce înseamnă că aveţi responsabilitatea să-l duceţi mai departe.

Raphe clipi.

— Vorbeşti despre procreare?

— Eu… Adică…

— Da, zise Pierson. Exact despre asta vorbeşte. Şi pentru asta aveţi nevoie de o soţie. Şi, în caz că vă întrebaţi, nicio lady de obârşie nobilă nu o să fie de acord să se mărite cu dumneavoastră dacă nu o luaţi de la zero.

Richardson încuviinţă din cap.

— Din acest motiv, noi am vrea să…

— Nu mă însor cu una din nobilime. Nici acum, nici altă dată! Raphe vorbi pe un ton extrem de tăios. Aţi înţeles?

— Da…

Humphreys se uită la Pierson, de parcă se ruga să facă un miracol.

— E datoria dumneavoastră să faceţi asta, răspunse calm Pierson.

— Nu! se răsti Raphe. Refuz să iau aşa ceva în considerare. Singurul motiv pentru care sunt aici este să le ofer surorilor *meli* o oportunitate mai bună.

— Foarte bine atunci, zise Pierson, moment în care Humphreys şi Richardson pufniră de parcă erau strangulaţi. Pierson le aruncă amândurora o privire ca să-i potolească. Dacă Excelenţa Sa nu este genul care se însoară, atunci nu este genul care se însoară. Nu-l putem forţa, doar îl putem sfătui. Cu toate astea, adăugă el, din moment ce surorile vor avea nevoie de prezenţa dumneavoastră, aş sugera să faceţi toate eforturile pentru a vă îmbunătăţi aspectul – şi al dumneavoastră, şi al lor. Şi astfel ajungem la ce voia Richardson să propună mai devreme.

— Am vrea să vă ajutăm, zise Richardson, cu zelul unui şcolar care se gândea la prima lui şotie.

— Cum? întrebă Raphe.

Oricât de mult detesta gândul de a se supune, îşi dădea seama că aveau dreptate. Juliette şi Amelia trebuiau să arate şi să pară nişte domnişoare sofisticate dacă voiau să se mărite aşa de bine cum spera el. Ceea ce însemna că şi el trebuia să se îngrijească.

— Pentru început, mi-am permis libertatea de a trimite după un croitor, zise Richardson, ceea ce înseamnă că ar trebui să aveţi câteva haine noi în câteva zile. La fel, o croitoreasă a fost chemată să se ocupe de nevoile surorilor dumneavoastră.

— Şi apoi, este felul cum vorbiţi, bolborosi Humphreys cu ochii în jos. Credem că v-ar prinde bine nişte lecţii de pronunţie corectă.

— Nu e nimic în neregulă cu felul în care pronunţ, i-o tăie Raphe.

— Nu, fu de acord Pierson, dacă vreţi să vorbiţi ca o persoană al cărei loc este la fabrica de bumbac.

— De când nu e văzut cu ochi buni faptul că îţi câştigi traiul onest? întrebă Raphe.

— Când e prea aproape de casă? întrebă Pierson. Cu ce vă ocupaţi înainte de a ajunge aici?

Mijindu-şi ochii şi încruntându-se, Raphe privi de la unul la altul pe rând – angajaţii lui.

— Lucram la docuri.

Humphreys şi Richardson se holbau la el de parcă

tocmai picase din cer.

— La naiba! exclamară la unison.

Pierson nu afişă nicio emoţie.

— *Aristocraţia* o să observe asta imediat ce o să deschideţi gura. De aceea ar trebui să acceptaţi ajutorul nostru.

Pentru o clipă, Raphe nu spune nimic. Dădu pe gât ce-i mai rămăsese din băutură, puse paharul jos şi încuviinţă din cap.

— Poate că aveţi dreptate.

Păstrarea aparenţelor era un lucru necesar dacă voiau să beneficieze de titlul lui. Nu trebuia să fii un geniu ca să-ţi dai seama de asta.

— De fapt, le-am spus doamnelor că *io* şi surorile *meli…*

— *Eu* şi surorile *mele,* îl corectă Humphreys.

Cârtind un pic, Raphe ridică din sprâncene şi spuse:

— *Eu* şi surorile *meleee.*

— Extraordinar! exclamă Humphreys bătând din palme. A spus foarte bine. Nu sunteţi de acord?

Se întoarse, aşteptând reacţiile lui Richardson şi Pierson.

Raphe mârâi. Detesta pompa cu care trebuia să se poarte acum. Îi amintea prea mult de trecutul de care încerca să uite.

— Părinţii *mei* erau din mica nobilime. „Dumnezeule!” Era ca şi cum îl forţau să vorbească o limbă străină pe care nu o folosise de ani întregi. Ne-au învăţat să pronunţăm corect, dar, după ce au murit, *io…* Văzând privirea lui Richardson, se corectă repede: *Eu* şi surorile *mele* ne-am mutat şi ne-am adaptat noului mediu. Exasperat de efortul de a încerca să pronunţe corect fiecare cuvântul, îşi permise să revină la accentul lui obişnuit. Nu ne-ar fi fost deloc util să folosim pronunţia pompoasă în St. Giles. Au trecut cincisprezece ani. N-o să fie uşor să ne schimbăm, din cauza obişnuinţei.

— De acord, mormăi Pierson, dar asta nu înseamnă că nu se poate. Tocmai aţi demonstrat că sunteţi chiar foarte

capabil de schimbare dacă vă puneţi mintea la contribuţie. Trucul e să păreţi natural.

— Ce voiaţi să ne spuneţi înainte? întrebă Humphreys. Ceva legat de doamne?

Aplecându-se, Raphe îşi sprijini coatele pe genunchi.

— Lady Warwick a întrebat unde am locuit înainte, din cauza felului în care vorbesc. I-am spus că, după ce ne-am pierdut părinţii, *io* şi surorile *meli* ne-am dus să locuim cu o cunoştinţă îndepărtată la graniţa cu Scoţia.

— Oare v-a crezut? întrebă Pierson.

— Da, zise Raphe, deşi avea îndoieli în ceea ce o privea pe Lady Gabriella.

— Asta este bine, zise Richardson. Cunoscând-o pe Excelenţa Voastră, a întrebat doar pentru că voia să afle ceva deocheat.

— De ce? întrebă Raphe.

— Pentru că bârfa este unul dintre cele mai apreciate lucruri în societate. Nu este nimic personal, Excelenţă. Vrea doar atenţia de care, fără îndoială, ar beneficia dacă s-ar afla că are informaţii compromiţătoare despre dumneavoastră.

Raphe se încruntă.

— Ar putea să mă şantajeze.

— Şantaj? Richardson clătină din cap. Nu este stilul ei. Lady Warwick se mândreşte cu trei lucruri: aparenţele, averea şi reacţiile celorlalţi la primele două.

— Şi fiica ei? vru el să ştie, neputând să se abţină să nu întrebe, deşi ştia că nu ar fi trebuit.

— Lady Gabriella? zise Humphreys. Obişnuia să îi viziteze destul de des pe predecesorul dumneavoastră şi pe fiii lui când erau în viaţă. Cu sora şi părinţii ei, desigur.

— Are o soră?

Richardson se uită ciudat la Humphreys înainte de a răspunde.

— Lady Victoria a rupt logodna cu un marchiz ca să se mărite cu un american care munceşte. Familia Warwick încă îşi revine după scandal.

Deci nu era totul aşa de perfect cum pretindeau ele,

se amuză Raphe.

— Din acest motiv, Lady Gabriella are o legătură de ataşament cu contele de Fielding, adăugă Humphreys. Când cei doi se vor căsători, *aristocraţia* va ierta şi va uita repede orice indiscreţie din partea surorii ei.

Raphe se încruntă.

— Deci, să văd dacă am înţeles. Lady Gabriella o să se sacrifice pentru o greşeală care nu-i a ei, doar ca familia să fie văzută bine?

— Păi… începu Humphreys. Dacă o spuneţi aşa…

— Este cel mai idiot lucru de care am auzit! Îşi dă seama că o căsătorie este pe viaţă? Că nu iese din ea decât dacă moare Fielding?

— Cred că este conştientă, Excelenţă, răspunse sec Pierson, dar aşa funcţionează aristocraţia, oricât de nefericită ar fi. Datoria înainte de toate.

— Chiar mai presus de bunul-simţ? întrebă Raphe.

Pierson nu răspunse, lăsându-l pe Raphe să tragă propriile concluzii.

— Nu putem nega că fac un cuplu frumos, comentă Richardson.

— Sunt convins, zise Raphe, detestând ideea.

„De ce?” Nu putea să spună. Până la urmă, nu o cunoştea deloc pe Lady Gabriella şi, după scurta lor interacţiune, nu avea niciun motiv să-i pese cu cine se mărita.

Şi totuşi, nu-şi putea lua gândul de la ochii ei frumoşi şi buzele trandafirii. Clătină din cap. „De ce te-ar interesa?” Era atracţie fizică, nimic mai mult. Şi cu bunăstarea surorilor lui în minte, munca anevoioasă care-i aştepta şi repulsia lui faţă de însurătoare, nu avea deloc sens să o considere mai mult decât o cunoştinţă politicoasă pe vecina lui.

A face altfel însemna nu doar nebunie, ci o abatere totală de la principiile lui. Nu avea să funcţioneze niciodată. Motiv pentru care hotărî să înlăture din minte toate gândurile despre Lady Gabriella şi să se concentreze asupra propriilor afaceri. Un plan care chiar părea foarte

promiţător, până când Richardson spuse:

— Şi din moment ce doar o lady care şi-a făcut deja debutul în societate poate să răspundă pentru alta, aş recomanda să îi cereţi lui Lady Gabriella să le asiste pe Lady Juliette şi Lady Amelia cu prezentarea la curte. Mama ei probabil că ar refuza, dar, după cum stau lucrurile, nu există altcineva la care să apelaţi şi nu aveţi nimic de pierdut.

Capitolul 5

Stând la fereastra din dormitorul ei, Gabriella se uita la strada de jos. Privirea îi zăbovea pe trotuarul unde ea şi Fielding îl întâlniseră pe Huntley cu trei zile în urmă. Îşi lipi palma de geamul rece, recunoscătoare pentru pacea şi liniştea pe care singurătatea i le oferea.

Nu trecuse nicio secundă de când plecaseră din casa Huntley, şi mama ei remarcase tăios:

— Câtă îndrăzneală! Cine se crede?

La care mătuşa ei remarcase calm:

— Bănuiesc că se crede ducele de Huntley.

Gabriella se străduise să nu zâmbească.

— Este o ruşine pentru titlu, continuase mama ei. Un parvenit şi un impostor.

— Nu văd cum poate fi posibil, mamă, murmurase Gabriella. Nu ar fi fost adus în casa Huntley dacă nu era moştenitorul legitim. Avocaţii s-ar fi asigurat de asta.

Mama ei răspunsese cu o încruntătură tăioasă:

— Nu mai vorbeşti cu el. Ne-am înţeles?

— Şi dacă trec pe lângă el pe stradă?

— Atunci traversezi pe partea cealaltă.

— Ar fi foarte nepoliticos, spusese mătuşa Caroline, şi probabil s-ar reflecta negativ asupra Gabriellei.

Mama Gabriellei se oprise o clipă, înmărmurită. În cele din urmă, încuviinţase din cap şi continuase:

— Ai dreptate. Se uitase la fiica ei, mijind ochii de

parcă putea să-i privească în minte. Atunci, nu vorbeşti cu el.

Ajunse acasă, îi dăduseră domnului Simmons, majordomul, mănuşile şi bonetele, apoi se îndreptaseră spre terasă, unde un foişor acoperit de trandafiri oferea un loc umbros.

— Şi dacă vorbeşte el cu mine? Dacă îmi urează o zi bună în trecere? Îl ignor?

— Poţi să îi răspunzi la salut cu o încuviinţare din cap, zisese mama ei.

— Mamă! ripostase Gabriella, reuşind să nu dea ochii peste cap. Cred că exagerezi.

— Exagerez? Mama ei scosese un sunet strident în vreme ce se lăsa pe scaunul de răchită şi îşi făcea vânt cu batista. Tu nu ai *văzut* cum arăta? Tu nu ai *auzit* cum vorbea?

— Ba da, mamă. Am văzut şi am auzit.

— Şi surorile lui! continuă ea. Arătau de parcă locul lor era într-o cocioabă. Le-ai văzut mâinile? Erau roşii şi bătătorite, cu unghii rupte şi…

— Mamă, interveni Gabriella. S-a văzut clar că au avut o viaţă grea. Dar, cu siguranţă nu e un lucru de condamnat.

— Gabriella are dreptate, spusese mătuşa Caroline. Se aşezase pe locul din faţa cumnatei ei. Ar fi nemilos din partea noastră să-i tratăm cu prea multă asprime.

— Poate că, dacă erau servitori, aş fi de acord, dar el este *duce,* Caro. Un *duce! Î*şi fluturase batista cu mult entuziasm. Iar noi suntem vecinii lui. Familiile Warwick şi Huntley au fost mereu apropiate – titlurile noastre au fost legate social şi politic. Oh, Cerule, ce vor crede oamenii?

— Bănuiesc că depinde de ceea ce văd, răspunsese Gabriella, atentă la fluturele ochi-de-păun care se arătase interesat de gălbenelele dintr-un ghiveci.

— Ce vrei să spui? întrebase mama ei.

Pregătindu-se pentru discuţia care cu siguranţă avea să urmeze, Gabriella se uitase fix la ea şi spusese:

— Simplu, cred că ar trebui să-i ajutăm.

Mama ei rămăsese cu gura căscată.

— Poftim?

— Orice schimbare în bine în ceea ce îi priveşte ne-ar fi de folos pentru că s-ar reflecta pozitiv asupra noastră.

— Gabriella are dreptate, zisese mătuşa Caroline.

— *Normal* că are dreptate, şuierase mama Gabriellei. Dar asta nu înseamnă că sugestia ei e potrivită. Şi luând în considerare ce efort a fost pentru *ea* să se pregătească pentru propriul debut, nu cred că este în măsură să facă asemenea propuneri. Îi aruncase fiicei sale o privire suspectă. Ai idee de câtă muncă e nevoie ca să-l transformi pe acel bărbat într-un domn, iar pe surorile lui în doamne?

Gabriella simţi o fierbinţeală la ceafă.

— Ştiu că nu e uşor, dar aş vrea să încerc.

După ce îşi petrecuse întreaga viaţă în umbra surorii ei, ca apoi să se trezească în centrul atenţiei cu aşteptări care erau greu de îndeplinit, Gabriella simţea nevoia profundă de a-şi ajuta vecinii să se adapteze la noul lor stil de viaţă. Ştia cum era când se şuşotea despre tine şi când erai tachinat. Pasiunile ei erau aşa de diferite faţă de ale altor domnişoare, încât niciodată nu reuşise să devină prietenă apropiată cu vreuna dintre ele. Până când Fielding începuse să se arate interesat de ea, abia se ştiuse de existenţa ei.

— Nu îmi place ideea ca tu să fii în compania lor, se plânsese mama ei. Dacă te coboară la nivelul lor în loc ca tu să-i ridici pe ei?

Gabriella oftase.

Sarcina de a urma sfaturile mamei ei, de a face reverenţa perfectă şi de a exersa zâmbetul perfect în faţa oglinzii, începuse să o irite. Probabil din cauza recentei lor întâlniri cu Huntley? Cu siguranţă, scosese la iveală o faţă a mamei sale pe care Gabriella descoperise că nu o putea aproba. Pentru că, deşi era de acord că Huntley nu părea potrivit pentru titlu, omul nu merita să fie insultat pentru asta. Şi, deşi ştiuse că mama ei avusese mereu o limbă ascuţită, niciodată nu bănuise că ar fi tratat un egal, darămite altă persoană, cu un dispreţ atât de clar. Cu atât mai mult cu cât ea simţea că el merita simpatia lor mai

mult decât dezaprobarea.

— Ei bine, eu cred că este o idee minunată, spusese mătuşa.

— Normal că da, mormăise mama ei.

— Tu mereu ai pus mare preţ pe faptele caritabile. Gabriella îi zâmbise dulce mamei. Cu siguranţă, nu ai vrea să întoarcem spatele cuiva la nevoie, când suntem în măsură să ajută.

— Păi… Eu… Mama ei se încruntase. Chiar nu am timp, Gabriella. Ştii cât de ocupată sunt cu strânsul banilor şi să susţin cauza spitalului.

— Desigur. Nu sugeram să preiei tu sarcina aceasta, ci mai degrabă eu, spusese Gabriella. Şi apoi, adăugase ea înainte ca mama să protesteze, am ocazia să fac ceva diferit de studierea insectelor.

Iar cu această remarcă lucrurile se aranjaseră, deşi mama ei încă era îngrijorată de părerea lui Fielding legată de acel subiect. În cele din urmă, spusese:

— Trebuie să cer părerea tatălui tău în privinţa asta.

Ceea ce dusese la altă conversaţie plină de întrebări şi de explicaţii la sfârşitul căreia tatăl Gabriellei spusese:

— Dacă este adevărat ceea ce spui, iar ducele de Huntley şi surorile lui sunt aşa de nepregătiţi pentru noua lor poziţie, după cum pretinzi tu, atunci trebuie făcut ceva pentru a remedia situaţia. Dar, adăugase el, uitându-se spre Gabriella peste ramele ochelarilor, nu sunt convins că tu eşti cea potrivită să-i ajute, aşa cum ai sugerat.

— Sunt de aceeaşi părere, spusese mama Gabriellei.

Făcând o grimasă, tatăl Gabriellei îi aruncă soţiei o privire care îi sugera să tacă, apoi adăugă:

— Sora ta a adus dizgraţie acestei familii, Gabriella. Nu ne putem permite nicio greşeală. Îmi pare rău.

— Dar…

— Răspunsul este nu.

Şi astfel se terminase, dar asta nu clintise hotărârea Gabriellei de a le ajuta pe Lady Juliette şi Lady Amelia. Pur şi simplu nu suporta gândul ca ele să treacă prin ceea ce trebuise ea să îndure. O străbătu un fior când îşi aminti

cum reacţionaseră celelalte domnişoare pe vremea când ea era un copil şi ridicase un păianjen de jos. Se întâmplase la o petrecere dată în onoarea celei mai mici fete a contelui şi contesei de Penbrook, Lady Charlotte, care împlinea opt ani. Copiii se adunaseră în salon, iar Gabriella observase o creatură mică târându-se pe unul din trandafirii dintr-o vază din apropiere.

— E dezgustător! ţipase Lady Charlotte când Gabriella se ridicase cu păianjenul târându-se pe mâna ei.

— *Tu eşti* dezgustătoare! adăugase Lady Rowena în timp ce-şi încreţea nasul.

— Doar băieţii ar atinge o insectă, îi spusese în bătaie de joc Lady Hyacinth.

De atunci, Gabriella nu mai vorbise cu niciuna dintre acele fete, dar fusese conştientă de privirile lor critice şi de chicotitul lor de fiecare dată când li se intersectau drumurile în anii care urmaseră.

Şi acum, când era posibil ca Lady Juliette şi Lady Amelia să treacă printr-o experienţă la fel de dureroasă, Gabriella nu putea să stea şi să nu facă nimic. Principiile ei morale pur şi simplu nu îi permiteau asta. Ceea ce însemna că trebuia să găsească o cale diferită prin care să zădărnicească ordinul părinţilor ei.

Se auzi un ciocănit la uşă, ceea ce o scoase pe Gabriella din gândurile ei şi o aduse în prezent.

— Intră!

Una dintre servitoare intră.

— Milady, contele de Fielding a venit să vă viziteze. Să-i spun lui Simmons să îl conducă în salon?

Gabriella încuviinţă din cap, oftând.

— Da. Spune-i că o să cobor într-o clipă.

Servitoarea plecă oarecum în grabă şi uşa se închise încet în urma ei.

„Căsătoreşte-te bine!”

Vorbele repetate în casa Radcliffe cât fusese copil reverberară în capul ei ca un clopot. Deveniseră constante de când se căsătorise sora ei. Gabriella tresări. Victoria îşi făcuse curaj să-şi decidă singură viitorul – unul departe de

aristocraţie. „Dar cu ce preţ?” îşi lăsase în urmă familia şi toate prietenele, călătorind prin îndepărtata lume de dragul unui bărbat. I se părea de neînţeles.

Privind spre măsuţa de toaletă, ochii Gabriellei căzură pe pieptănul perlat care fusese al surorii ei. Într-o zi, Victoria i-l pusese în palmă, cu scurt timp înainte să plece şi îi zisese:

— Orice s-ar întâmpla, o să te iubesc mereu. Să nu te îndoieşti niciodată de asta!

„Dar, dacă era adevărat, atunci de ce nu a trimis nicio scrisoare?”

Mâniată de trădarea surorii ei, Gabriella se întoarse de la măsuţa de toaletă şi se îndreptă spre uşă.

Câteva minute mai târziu, ajunse în salon. Fu nevoită să recunoască faptul că Fielding arăta destul de încântător în haina lui bleumarin şi pantalonii crem – cu siguranţă, era mai la modă decât Huntley. Alungă gândul acela şi se duse să-l salute pe Fielding, neplăcându-i că îşi comparase viitorul logodnic cu alt bărbat.

— Arătaţi la fel de încântător ca de obicei, îi spuse Fielding, sărutându-i mâna întinsă.

O făcea într-o manieră elegantă, cu mult peste efortul ciudat al lui Huntley.

„Încetează!”

Făcu un efort să zâmbească.

— Mulţumesc, milord. Sunteţi extraordinar de amabil.

— Nu este amabilitate, milady. Eu doar spun adevărul. Făcu un gest către canapea. Luăm loc puţin?

— Desigur.

Trecând de el, Gabriella se aşeză pe brocartul frumos de mătase şi îşi strânse picioarele într-o parte, o poziţie care asigura căderea perfectă a rochiei. Apoi îşi împreună mâinile în poală şi aşteptă ca Fielding să se aşeze lângă ea, chiar dacă era la un braţ distanţă.

— Am auzit că a fost găsit moştenitorul titlului Huntley, zise Fielding.

Îşi păstră aceeaşi postură ca de obicei – un contrast izbitor cu felul lejer în care Huntley se aşezase când le

invitase la ceai în biblioteca lui. Şi apoi, era aspectul fizic de luat în considerare. Fielding era slab şi cam de aceeaşi înălţime cu ea, în vreme ce Huntley… Trupul lui exprima forţă şi putere. Iar când se ridicase, o forţase să se uite în sus la el. Era ceva în acel gest care cerea respect, chiar dacă era necizelat şi vorbea de parcă tocmai ieşise dintr-o mină de cărbuni.

— Milady?

Surprinsă de vocea lui Fielding, Gabriella clipi.

— Poftim? Simţea cum i se încălzesc obrajii sub privirea lui. Roşeaţa unei femei vinovate. Da! Da, aşa se pare.

— Şi? L-aţi cunoscut deja? Mi-ar plăcea să vă aud impresia.

Înghiţind, Gabriella privi instinctiv la ceas. Părea să se mişte infernal de lent.

— Eu… Nu putea să mintă, nu? „Probabil că nu”. Vă amintiţi de bărbatul pe care l-am întâlnit zilele trecute pe trotuar când ne întorceam de la plimbare?

El se încruntă.

— Servitorul?

— Da, ei bine… Se pregăti sufleteşte, apoi adăugă: Se pare că *acela* era ducele.

Liniştea care urmă putea fi descrisă ca *zgomotoasă* – aşa de zgomotoasă, încât părea că umple fiecare colţ al încăperii, făcându-şi loc pe sub mese şi scaune şi urcând pe pereţi, până ce ajunse pe tavan.

— Sigur glumiţi, murmură Fielding în cele din urmă. Clătină din cap. Omul era un ţăran. Felul cum vorbea… Nu poate fi. Pur şi simplu nu se poate!

— Şi totuşi, este. Chiar este.

El se ridică şi începu să se plimbe.

— Aveţi idee ce bătaie de cap este asta?

— Oarecum.

Se opri în faţa ei.

— Nu, nu mi se pare că înţelegeţi. Mama l-a invitat la dineu în casa Fielding vinerea viitoare. Invitaţiile deja au fost trimise.

— Atunci… atunci trebuie să o anulaţi, insistă Gabriella. Găsiţi o scuză. Orice scuză. *Vă rog!*

— Dar… El întâlni privirea Gabriellei, iar ei i se strânse inima. Câţiva au acceptat deja. Anularea este exclusă.

— Aşa e. Mintea ei începu să caute soluţii. Aş putea vorbi cu ducele. O să-l sfătuiesc să refuze.

Fielding rămase tăcut o vreme, de parcă se gândea la o astfel de soluţie.

— Nu, zise el în sfârşit. Lăsaţi-l să ia propria decizie!

— Dar…

— Dacă nu se ridică la înălţimea aşteptărilor, asta e. Dar societatea merită să afle cine este noul duce de Huntley, nu credeţi?

— Cred că ar trebui să ştie la ce se aşteaptă. Un dineu în casa Fielding nu este un lucru neînsemnat.

— Exact. Şi, fiind noul duce de Huntley, trebuie să fie o companie plăcută. Dacă nu, poate că ar trebui să se întoarcă de unde a venit.

Gabriella se crispă.

— E un lucru destul de nemilos.

— Poate. Revenind lângă ea, îi luă mâna într-a lui. Dar există o diferenţă de clasă dintr-un anumit motiv. După părerea mea, oamenii ar trebui să stea unde le este locul, să nu încerce să îşi depăşească condiţia. Asta menţine o anumită ordine, ceea ce permite lumii să se învârtă în direcţia corectă. Îi zâmbi blând şi se ridică din nou. Acum, dacă mă scuzaţi, chiar trebuie să plec. Mamei nu o să-i placă deloc vestea asta. Singurul lucru pe care-l pot face este să o pregătesc.

— Da, desigur.

Ignorând amorţeala din picioare, Gabriella se ridică, îşi luă la revedere de la Fielding şi apoi rămase o clipă îndelungată în picioare, gândindu-se la conversaţia lor.

Ticăitul ceasului o făcu să treacă la fapte.

— Simmons, strigă ea, adresându-se majordomului în vreme ce îşi lua jacheta agăţată în cuierul de pe hol. Dacă întreabă cineva, spune că am ieşit.

Un minut mai târziu, se afla la casa Huntley, la

intrarea servitorilor, cu Anna lângă ea.

— Am nevoie să vorbesc cu Excelenţa Sa imediat, îi zise ea servitoarei care plecă grăbită să transmită mesajul.

— Milady, o imploră Anna pentru a cincea oară cel puţin. Chiar nu ar trebui să fiţi aici!

Acelaşi lucru spuse şi Pierson, care sosi la scurt timp într-un pas alert.

— Lady Gabriella, nu ar fi fost mai potrivit să folosiţi uşa principală? Este nepotrivit.

— Sunt conştientă de asta Pierson, dar aş vrea ca această vizită să fie discretă – mai ales că părinţii mei nu ştiu că am venit aici. Se uită la el cu subînţeles, sperând că era de ajuns, apoi spuse: Acum, mă conduci, te rog, înăuntru?

Uitându-se la ea, Pierson făcu un pas în spate şi îi făcu semn să treacă, închizând uşa în urma ei.

— Pe aici, zise el păşind pe un hol care ducea din bucătărie spre scara servitorilor, de unde puteau ajunge în foaier. Vă rog să aşteptaţi aici un moment, zise Pierson, în vreme ce închidea uşa scărilor în urma lui.

Se întoarse şi plecă pentru a anunţa sosirea ei.

Gabriella privi în jur. Se gândi la banca lipită de perete. Oare trebuia să se aşeze? *Nu.* Era mult prea agitată pentru asta. Începu să se plimbe, în vreme ce Anna o privea din ce în ce mai neliniştită. Cu siguranţă, secretarul ducelui îl sfătuise să refuze invitaţia din partea lui Lady Fielding. Îşi strânse mâinile pentru a-şi opri degetele din tremurat. *Era o situaţie neplăcută. Chiar foarte neplăcută.*

— Milady?

Se întoarse şi-l găsi pe Pierson stând lângă ea. Înclinând capul, îi făcu semn spre holul din stânga lui.

— Excelenţa Sa vă primeşte chiar acum. Vă rog să mă urmaţi.

Capitolul 6

Încuviinţând din cap, Gabriella îi spuse Annei să ia loc pe bancă în vreme ce o aştepta, iar ea îl urmă pe majordom. Pasul lui lejer o călcă pe nervi până ce ajunseră, într-un final, la uşa unde Pierson făcu o pauză ca să bată.

— Intră!

Uşa fu deschisă.

— Lady Gabriella este aici şi vrea să vă vadă, Excelenţă, intonă Pierson.

Apoi făcu un pas în lateral, ca ea să poată intra. Ochii îi căzură mai întâi pe domnul Richardson, care se afla cel mai aproape. El înclină capul în semn de salut, iar ea îi zâmbi drept răspuns. Apoi se întoarse spre cealaltă persoană din încăpere – bărbatul pe care venise să-l vadă.

Respiraţia i se acceleră.

Huntley stătea în spatele biroului masiv, doar că nu mai semăna deloc cu bărbatul cu care băuse ceaiul în urmă cu câteva zile.

Dispăruseră hainele simple, de muncitor. În schimb, purta o cămaşă albă apretată, cu o vestă maro, o haină de un verde-închis şi pantaloni bej. Părul lui de culoarea cafelei fusese tuns la urechi şi la ceafă. Linia maxilarului, care părea proaspăt bărbierit, scotea în evidenţă forma ascuţită a chipului. Pentru prima dată, ea observă că ochii lui erau căprui, cu mici striaţii de chihlimbar, iar nasul avea o formă elegantă – o trăsătură pe care iniţial nu o observase pentru că fusese distrasă de aspectul lui necizelat.

— Lady Gabriella.

Vocea lui avea un timbru aspru care, într-un mod inexplicabil, reuşea să îi atingă simţurile.

Înghiţind în sec, ea încercă să ignore fluturii din stomac.

— Excelenţă, păreţi transformat.

Colţul gurii lui tresări.

— Vă place?

Încercarea lui de a vorbi corect îi merse direct la inimă, accelerându-i ritmul ca o piesă muzicală care se

apropia de un crescendo. Neliniştită din cauza senzaţiei, Gabriella îşi îndreptă deliberat spatele. Făcu un efort să nu se uite fix la mica adâncitură dintre claviculele lui.

— Da. Dar nu ar fi stricat o lavalieră.

Ochii lui rămaseră fixaţi spre ai ei, fără să clipească.

— Nu sunt de acord.

Neştiind ce să-i răspundă, Gabriella se uită la Richardson. Fusese alături de fostul duce în ultimii cinci ani, aşa că îl cunoştea destul de bine pentru a se simţi confortabil în prezenţa lui. El privi spre duce, care ezită o clipă şi apoi făcu un gest către un scaun.

— Luaţi loc – făcu o pauză – milady?

— Mulţumesc.

Gabriella se lăsă pe scaun. Simţi furnicături când îşi dădu seama că Huntley îi urmărea fiecare mişcare. Trase aer în piept şi apoi expiră lent, încercând să se calmeze.

El tuşi, iar zgomotul îi atrase automat privirea spre el.

— Eu…

Se scărpină la ceafă într-un fel băieţesc care o făcu pe Gabriella să zâmbească.

Era ceva aşa de duios în nesiguranţa unui bărbat mare şi puternic, încât aproape că îi topi inima.

— Vre… Huntley se surprinse din nou. *Aţi* dori nişte ceai, Lady Gabriella?

— Mi-ar face plăcere. Mulţumesc.

Răspunsul ei pozitiv păru să detensioneze postura lui Huntley. Se duse la clopoţel şi trase puternic de el înainte de a reveni şi de a se aşeza la loc.

— Dacă asta-i tot, Excelenţă, începu Richardson.

Gabriella înlemni. Huntley se uită la ea, iar ochii lui căprui înţeleseră.

— Rămâi, zise el, adresându-i-se lui Richardson, înainte de a adăuga pe un ton mai blând: Te rog.

— Dacă doriţi, răspunse secretarul.

Gabriella oftă uşurată. Gândul de a rămâne singură cu Huntley îi încordase nervii. Poate că era o prostie, dar ducele avea ceva care îi cerea să îşi păstreze mintea limpede în prezenţa lui. Îşi umezi buzele înainte de a-şi

aduna curajul şi de a-i întâlni cu hotărâre ochii aceia căprui.

— Am venit să vă avertizez.

El ridică o sprânceană.

— Despre ce?

— Contesa văduvă de…

Se auzi un ciocănit şi intră servitoarea.

— Am dori nişte ceai, te rog, îi spuse Huntley.

Servitoarea încuviinţă din cap.

— Să aduc şi prăjitură?

Ducele deveni rigid.

— Păi… Ochii lui trecură de la Gabriella la Richardson şi înapoi la Gabriella. Prăjitură? întrebă, de parcă era o problemă prea complicată pentru el.

Făcându-i-se milă de el, Gabriella se aplecă în faţă.

— O tavă mică cu o farfurie pentru fiecare, şopti ea.

Ducele încuviinţă din cap, înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre servitoare.

— Poa’ o tavă mică, cu câte o felie pen’ fiecare din noi?

Gabriellei i se strânse inima când auzi pronunţia fără educaţie.

Nu auzise pe nimeni măcelărind limba engleză cu o asemenea lipsă de remuşcare.

— Prea bine, spuse servitoarea înainte de a dispărea din nou.

Ducele se relaxă.

— Ziceai… Închise ochii scurt şi oftă adânc. Deschizând ochii, vorbi prudent: Ce spuneaţi?

Gabriella încuviinţă din cap, impresionată de efortul lui de a se exprima corect.

— Contesa văduvă de Fielding organizează un dineu vinerea următoare. V-a trimis o invitaţie în speranţa că veţi participa, pentru a fi prima care se laudă cu prezenţa dumneavoastră.

— Invitaţia a sosit astăzi mai devreme, zise Richardson. L-am sfătuit pe Excelenţa Sa să refuze.

— Oh, în regulă, murmură Gabriella. Într-adevăr, din acest motiv am venit să vă văd. Lady Fielding ţine foarte

mult la decenţă şi la etichetă. Se mândreşte cu cei care se află în compania ei.

— Precum mama ta… mama *dumneavoastră,* adăugă Huntley, mijind ochii.

— Da, bănuiesc că seamănă foarte mult din punctul acesta de vedere, mărturisi Gabriella.

— Cu alte cuvinte, este o snoabă.

Huntley o spuse nu ca pe o întrebare, ci ca şi cum le analizase îndelung pe ambele femei şi concluzionase că acesta era cel mai potrivit cuvânt pentru ele. Şi, dintr-un motiv oarecare, chiar dacă Gabriella ştia că era un sâmbure de adevăr în afirmaţia lui, dezaprobarea lui o deranjă.

— Au o anumită clasă, Excelenţă, şi nu au fost niciodată obişnuite cu altceva. Nu vă puteţi aştepta să accepte pur şi simplu…

„Oh, Doamne!” Habar n-avea cum să termine acea propoziţie fără să-l ofenseze.

— Da? întrebă el.

Ea coborî privirea. Poate că fusese o greşeală să vină acolo.

— Nu mă pot aştepta ca ele să accepte ce *anume?* o îmboldi Huntley.

Deşi vorbise cu blândeţe, tonul lui o avertiza să-şi aleagă vorbele cu grijă.

Înghiţind în sec, ea încercă să se gândească la o cale politicoasă de a spune ceea ce era evident. Privi spre Richardson, a cărui expresie devenise oarecum încordată. Dându-şi seama că nu avea să primească niciun ajutor din partea lui, ea făcu un efort să privească din nou spre Huntley şi se pregăti pentru răspunsul lui.

— Să accepte pe cineva cu un trecut discutabil.

Huntley se uită la ea, scrutând-o cu privirea până când ea simţi cum tremură.

— Cu alte cuvinte, eu nu sunt demn să stau la masă cu nobila ta persoană.

— Eu… eu… Nu, nu asta am vrut să spun.

Aplecându-se în faţă, rămase cu privirea aţintită asupra ei până când Gabriella simţi că nu mai putea

respira. Când vorbi din nou, vocea lui avea un ton controlat.

— Atunci, Excelenţă, vă rog să-mi explicaţi ce aţi vrut să spuneţi când m-aţi insultat în propria casă.

Tremurând, Gabriella simţi că îi sare inima din piept. Lucrurile nu mergeau deloc cum sperase ea şi nici măcar nu apucase să-i sugereze că voia să îi ajute surorile.

— Am vrut doar să vă avertizez la ce să vă aşteptaţi. Oamenii aceştia…

Încă un ciocănit în uşă aduse servitoarea înapoi. Intră la ordinul lui Huntley, aşează tava pe masă şi apoi plecă din nou.

Recunoscătoare pentru amânarea temporară, Gabriella încuviinţă din cap spre ceainic.

— Să torn?

Huntley ezită o clipă înainte de a încuviinţa scurt din cap. Gabriella se aplecă în faţă, întregul ei corp fiind conştient de privirea lui directă. Nu-şi luă nici măcar o dată ochii de la ea, iar efectul fu un val de căldură prin membre, făcându-i pielea să roşească şi stomacul să i se strângă. Deranjată de acea senzaţie, încercă să se concentreze asupra altor lucruri, cum ar fi ceaiul pe care se presupunea că îl servea dacă reuşea să-şi oprească mâinile din tremurat.

Trăgând aer adânc în piept, strânse mai bine ceainicul şi umplu trei ceşti.

— Lapte sau zahăr? întrebă ea, cu ochii mai întâi la Richardson înainte de a se uita la Huntley.

Inima ei bătu mai tare. Era ceva în privirea lui… ceva întunecat, periculos şi îngrozitor de tulburător. Nu înţelegea ce era, aşa cum nu îşi înţelegea propria reacţie. Pentru că, deşi o speria, o fascina într-un fel cum nu i se mai întâmplase vreodată. Era o conştientizare nouă – genul pe care o femeie o simte doar în prezenţa unui bărbat care…

— Niciuna, zise el, alungându-i astfel gândurile.

Aproape tremurând, se întoarse spre Richardson.

— Şi pentru dumneavoastră?

El o privi ironic, genul de privire pe care i-o arunci cuiva care uitase să se pieptene înainte de a ieşi din casă.

— Un strop de lapte şi o linguriţă de zahăr, vă rog.

Terminând de turnat, îşi ridică propria ceaşcă şi sorbi lung. „Dumnezeule!” Nu se simţise aşa de stânjenită de la lecţia despre limbajul secret al evantaielor, iar toate astea din cauza unui duce care nici nu arăta, nici nu se purta aşa cum ar trebui să arate şi să se poarte un duce.

— Ce spuneaţi? o îndemnă Huntley după câteva secunde.

— Hm? *Despre ce vorbea?* Căută în minte răspunsul şi aproape suspină când îşi aminti despre ce discutau înainte de venirea ceaiului. Oh, da! Acei oameni – *aristocraţia* – vă vor analiza şi vă vor judeca. Nu vor ierta modalitatea în care dumneavoastră – ezită un moment înainte de a spune – vă exprimaţi pentru că sunteţi un duce. Din contră, probabil vă vor condamna şi mai mult *din cauza* titlului.

— De ce? întrebă Huntley.

Studiindu-i licărirea din ochi şi liniile ferme ale maxilarului, îşi dădu seama că el probabil ştia deja răspunsul. Aşa că hotărî să fie complet onestă.

— Pentru că nu o să vă ridicaţi la aşteptările lor. O să fiţi privit ca un intrus care nu merită – un bărbat care, dacă pot să fac o estimare informată, nu a fost niciodată la o şcoală lăudată, care nu are experienţă cu simpla etichetă şi pe care nu îl deranjează să nu poarte lavalieră.

El rămase cu buzele întredeschise, afişând o expresie plină de uimire.

— Îndrăzniţi să vorbiţi aşa unui duce?

În ochii lui era ceva care sugera că era întrucâtva impresionat de curajul ei.

Gândul acela o făcu să se îndrepte de spate.

— Nu. Desigur că nu. Dar situaţia dumneavoastră este una specială. Trebuie să învăţaţi ce înseamnă un titlu aşa de impresionant, iar până ce nu o s-o faceţi, nu o să câştigaţi respectul sau statutul de care aveţi nevoie pentru a vă vedea surorile aşezate, aşa cum îmi imaginez că vă doriţi.

— Păreţi a avea aceleaşi păreri cu ale… servitorilor mei. Ochii lui trecură la Richardson, înainte de a reveni la

Gabriella. Vor să urmez tot felul de lecţii. Şi o să fiţi fericită să aflaţi că am fost de acord.

— Oh! Gabriella era încântată de cât de simplă părea sugestia ei acum. Acestea sunt nişte veşti excelente. Trase aer adânc în piept înainte de a adăuga: Aş vrea să-mi ofer ajutorul. Dacă doriţi.

El rămase cu gura căscată. Se uită din nou la Richardson, apoi la Gabriella pentru o fracţiune de secundă şi se aplecă, în sfârşit, în scaun.

— Excelenţa Voastră vrea să mă înveţe să fiu un domn? Nu este un lucru cam nepotrivit?

„Sfinte Dumnezeule!”

— *Nu* am propus asta, reuşi să spună Gabriella, în vreme ce fierbinţeala i se împrăştia din creştetul capului până în vârful degetelor. Mă ofer să vă ajut surorile.

— Înţeleg. Bătu cu degetele pe birou. Şi părinţii dumneavoastră sunt de acord cu această idee, nu?

Gabriella îşi muşcă buza.

— Nu. Mi-au interzis să socializez cu dumneavoastră.

Richardson gemu, lucru care o făcu pe Gabriella să se îndoiască de hotărârea ei. Dacă părinţii ei aflau vreodată despre asta… Prefera să nu se gândească la modul în care ar fi reacţionat.

— Atunci de ce aţi venit? De ce ţii… ţineţi aşa de mult la mine şi la surorile mele ca să riscaţi mânia părinţilor dumneavoastră?

Privindu-l, văzu că era realmente curios, de parcă nu mai întâlnise niciodată pe cineva care să fie amabil cu el şi cu surorile lui fără să aibă niciun motiv, vrând să fie pur şi simplu amabil. În acel moment, Gabriella ştiu că merita să-şi asume riscul.

— Pentru că ştiu cât de dificil poate să fie să satisfaci multiplele cerinţe ale societăţii.

El o luă peste picior.

— Mi-e foarte greu să cred asta.

Ridicându-se în picioare, nu-i dădu de ales şi fu nevoită să se uite în sus spre el. Forţa masculinităţii era copleşitoare prin însăşi simplitatea ei – puterea corpului lui

atât de frumos îmbrăcat în hainele perfect croite o copleşea atât de tare, încât simţea că dispare în neant. Era copleşitor, înfricoşător… şi complet diferit de orice simţise până atunci. Pentru că, în ciuda tuturor lucrurilor, simţea o nevoie inexplicabilă de a se apropia de el în loc să fugă.

— Ei bine, acesta este adevărul.

Scosese cu forţa acele cuvinte gâtuite, oprite de tremuratul uşor al propriului glas.

Huntley se încruntă. Părea să o analizeze din nou cu o precizie stranie, până când fu sigură că fiecare centimetru din ea era complet imprimat în mintea lui.

— Am decis să accept invitaţia familiei Fielding.

Gabriella clipi.

— Poftim?

— Nu îmi stă în fire să fug cu coada între picioarele *meli.*

— *Mele,* zise ea, pronunţând cuvântul cu accent pe *e.*

Pentru o clipă, el păru oarecum uimit, dar apoi se adună şi continuă:

— Corect. Apoi repetă cuvântul aşa cum tocmai îl spusese ea: *Mele.*

Ea nu se abţinu să nu zâmbească, ceea ce, dacă nu greşea, îi făcu să-i tresară un colţ al gurii. Gestul lui îi trimise un val de căldură prin tot corpul, ca un foc bine-venit într-o zi de iarnă rece.

— În schimb, vreau să *mă* pregătesc. Servitori s-au oferit să mă ajute, dar, dacă într-adevăr sunteţi dornică să le ajutaţi pe surorile *mele,* v-aş fi profund recunoscător.

Disconfortul clar cu care vorbise îi dovedi Gabriellei că ducele îşi călca pe mândrie de dragul surorilor, iar ea îl admiră pentru asta.

— Trebuie prezentate la curte, zise ea.

— Am trimis deja o solicitare, îi spuse Richardson. Având în vedere în cât timp ajunge o invitaţie, m-am gândit că este prudent să începem imediat.

— Foarte bine, fu Gabriella de acord. Ridicându-se, făcu un efort să întâlnească privirea directă a lui Huntley. Le puteţi spune surorilor dumneavoastră să mă aştepte

mâine-dimineaţă la ora 10. Şi vorbiţi cu servitorii dumneavoastră. Discreţia lor este vitală pentru succesul nostru, pentru că o singură şoaptă despre venirea mea aici o să pună capăt brusc lecţiilor destinate surorilor dumneavoastră.

— Am înţeles.

— În regulă, îi zise ea, bazându-se pe fermitatea şirei spinării pentru a-şi distrage atenţia de la gropiţele încântătoare care apăreau la marginea gurii lui când zâmbea.

— Atunci vă mulţumesc pentru ceai şi vă urez o zi bună!

Se îndreptă spre uşă.

— Mai este ceva, zise el pe un ton un pic mai scăzut, cumva mai intim.

Ea se înfioră. Îl privi peste umăr.

— Da?

— Vă place să dansaţi, Lady Gabriella?

Capitolul 7

Raphe putea să-şi dea seama după felul abrupt sacadat în care respira, după ezitarea din ochi şi roşeaţa care îşi făcea loc pe obrajii ei că întrebarea i se păruse tulburătoare. Bănuia că aşa avea să o perceapă, ceea ce nu făcuse decât să-l tenteze şi mai mult din moment ce felul în care ea îi răspunse îi confirma bănuiala pe care începuse să o aibă de când intrase în birou cu jumătate de oră mai devreme. Fără îndoială, în ciuda propriei judecăţi, Lady Gabriella se simţea atrasă de el. Şi doar acest gând – că un bărbat ca el putea să trezească o dorinţă nepotrivită unei femei ca ea – îl umplea cu un sentiment primitiv de victorie de netăgăduit.

Colţul gurii lui tresări de amuzament. Observă cum privirea ei îi studia gura şi cum îi tremură uşor pieptul din cauza respiraţiei precipitate. Simţi cum i se încordează

propriul corp. Nu! – îşi avertiză diavolul din el. Urma să se mărite cu Fielding. *Un fund pompos.* Şi totuşi, nu se putea abţine să nu-şi imagineze… Până la urmă, ea era acolo, în casa lui, în ciuda bunului-simţ…

— Dans?

Întrebarea ei îi alungă iute gândurile din ce în ce mai scandaloase. Ceea ce era la fel de bine.

— Da. Richardson a făcut aranjamentele ca eu şi surorile *meli* să luăm lecţii. O să am nevoie de o parteneră.

— Atunci vă sugerez să cereţi asta uneia dintre surorile dumneavoastră.

— Ele nu ştiu paşii.

— Ei bine… Ea rămase complet nemişcată pentru o clipă, de parcă se gândea la propunerea lui. Dar apoi spuse: Nu ar fi potrivit. O să mă căsătoresc cu contele de Fielding, un bărbat care a insistat să stau departe de dumneavoastră şi să nu vă avertizez deloc despre dineul organizat de mama lui, întrucât el crede că societatea ar trebui să afle adevărul despre dumneavoastră.

— Şi totuşi, se pare că aţi acţionat potrivnic acelor dorinţe, zise Raphe.

De pe buzele ei alunecă un oftat de exasperare.

— În legătură cu surorile dumneavoastră, Excelenţă. Dar, în ceea ce vă priveşte, cred că ar trebui să ne vedem cât mai rar.

— De ce? Vă este teamă că aş putea să vă tentez să-l părăsiţi pe Fielding?

I se păru atât de încântătoare când deveni agitată, încât nu se putu abţine să nu o tachineze.

Ridicându-şi bărbia, ea îşi îndreptă nasul simpatic spre el.

— Familia mea are nevoie de această căsătorie.

— Dar dumneavoastră, Lady Gabriella? întrebă încet Raphe. Este ce aveţi *dumneavoastră* nevoie? Ce vă doriţi?

Ştia că întrebările lui erau îndrăzneţe – aproape că simţea dezaprobarea lui Richardson. Dar nu se aşteptau să se poarte ca un gentleman, aşa că hotărâse să folosească asta în avantajul lui. Şi apoi, după cum estimase el, contele

de Fielding era un prost. Nu merita să fie văzut cu femeia frumoasă care stătea în faţa lui.

Ochii ei se măriră indignaţi.

— Dorinţele şi nevoile mele nu vă privesc, îi spuse ea aprig.

„Oh, dar ar putea!”

— Foarte bine, încuviinţă el. Fără dans atunci.

Păşind în jurul biroului, se îndreptă spre uşă, umărul lui atingându-l uşor pe al ei. Efectul fu instantaneu; căldura se năpusti în trunchiul şi în membrele lui, accelerându-i bătăile inimii şi strângându-i stomacul până când simţi cum i se contractă pieptul şi i se taie respiraţia.

Cu o tuse voită, îşi ascunse reacţia spontană, apoi se întinse spre clanţa uşii şi se întoarse cu faţa spre ea. În clipa în care făcu asta, mâinile îi deveniră brusc umede şi reci, pentru că ea stătea acolo, cu nedumerirea sclipind în adâncimea ochilor căprui – ochi care ar fi putut să-l înghită dacă ea se mai uita mult la el. Gabriella avea obrajii roşii şi buzele întredeschise de parcă gâfâia. În acel moment, el ştiu că scânteia pe care tocmai o simţise trecuse şi prin ea.

— Mulţumesc că aţi venit şi v-aţi oferit să ne ajutaţi, zise el deschizând uşa, disperat dintr-odată ca ea să plece, pentru a-şi recăpăta controlul asupra propriului corp. N-avea niciun sens să gâfâie după ea ca un câine în călduri. Nu avea sens chiar deloc. Richardson o să vă conduc.

Ea păşi spre uşă, încuviinţând o dată din cap.

— Vă mulţumesc pentru ceai.

— Cu plăcere, spuse el.

Şi apoi ea plecă, permiţându-i lui Raphe să se cufunde în sfârşit în scaunul lui şi să se întrebe ce naiba tocmai se întâmplase. Chiar nu avea timp pentru prostii emoţionale, atracţie fizică sau orice altceva l-ar face să vâneze o femeie care nu doar că trebuia să se mărite cu altul, dar cu siguranţă nu ar fi fost niciodată de acord să se căsătorească cu *el.* Nu că acum se gândea la însurătoare. Nu se gândea. Sub nicio formă. Era ceva complet şi irevocabil exclus. Ceea ce însemna că trebuia să înveţe să se abţină când se afla în prezenţa lui Lady Gabriella.

— Excelenţă?

Surprins de vocea lui Richardson, Raphe ridică privirea şi îl văzu stând în uşă cu o expresie gravă.

— Da? întrebă el.

— Dacă îmi pot exprima opinia, aş ţine cont de avertismentul primit de la Lady Gabriella, Excelenţă.

Raphe se îndreptă de spate mârâind, fără să spună ceva clar, în vreme ce secretarul său reveni în linişte la locul său pe care-l ocupase mai devreme.

— Este acelaşi avertisment cu al tău, nu-i aşa?

— Da, fu Richardson de acord. Îşi încrucişă picioarele înainte de a spune: Dar poate că veţi fi mai dispus să o ascultaţi pe ea decât pe mine.

— Şi să pierd ocazia de a-mi impresiona egalii?

Richardson gemu şi, după cum arăta, se părea că încerca din răsputeri să nu-şi dea ochii peste cap.

Raphe se încruntă.

— Nu mă crezi în stare, remarcă el plictisit.

— Nu am spus asta, Excelenţă.

— Nu tre' s-o spui!

— *Trebuie,* Excelenţă. *Trebuie.* Richardson oftă, iar umerii îi coborâră sub greutatea a ceea ce Raphe presupunea că era o resemnare şovăitoare. Ar însemna să fiu neglijent cu îndatoririle mele faţă de dumneavoastră şi surorile dumneavoastră dacă v-aş lăsa să participaţi la un asemenea eveniment înainte de a fi pregătit.

— Atunci îţi sugerez să facem tot ce putem pentru a ne asigura că o să fiu pregătit, Richardson, pentru că o să particip la acel dineu. *Mai ales dacă Fielding spera să-l facă de râs.* O să dovedesc că sunt capabil. Ţine minte! Richardson nu părea deloc convins, dar Raphe nu vedea altă soluţie. Dacă le trimit regretele mele ar însemna că *ei* câştigă, iar *eu* pierd. Şi află că mie îmi place să câştig!

— Nu le place tuturor? Când Raphe nu răspunse, Richardson oftă adânc şi încuviinţă în sfârşit din cap. În acest caz, sugerez să începem. Sunt multe de făcut în puţinele zile care urmează, aşa că îi voi chema pe Humphreys şi Pierson imediat.

Nu fu nevoie să spună că aveau nevoie de tot ajutorul pe care-l puteau primi. Asta se subînţelegea.

Capitolul 8

A doua zi dimineaţă, frunzărind o carte cumpărată recent, Gabriella aştepta ca mama şi mătuşa ei să plece din casă.

— Eşti sigură că nu vrei să vii cu noi? întrebă mama, uitându-se la cartea Gabriellei şi strâmbând din nas.

— Nu, mamă. Lectura poeziei nu m-a interesat niciodată prea mult.

— Din păcate, murmură mama ei.

— Oh, pentru numele lui Dumnezeu! zise mătuşa Caroline, nici pe noi nu ne interesează. Mergem doar pentru că a fost ideea *ta* să găzduieşti evenimentul, Portia.

— Motivul este bun, Caro, răspunse mama Gabriellei. Este o metodă excelentă de a aduna bani pentru spital.

Şi, din moment ce nimeni nu voia să discute despre importanţa unui eveniment de caritate, Gabriella le ură pur şi simplu o zi bună mamei şi mătuşii, ascultând atentă sunetul făcut de uşa de la intrare închizându-se în urma lor.

Oftând adânc, mai luă o înghiţitură de ceai şi se uită la ceasul care se afla pe un dulap mare. Limbile ticăiau vesele, aducând-o mai aproape de următoarea întâlnire cu vecinii. Se simţi cuprinsă de un val de entuziasm. Cât de excitant avea să fie, ce provocare! De la întrevederea ei cu Huntley din ziua precedentă, îi veniseră câteva idei despre cum să procedeze. Şi niciuna nu-l includea pe el.

Şi era exact ceea ce trebuia să fie – cum *trebuia* să fie. Până la urmă, nu-i putea permite să-i facă ce îi făcuse cu o zi în urmă. Felul în care ea reacţionase fusese ciudat şi neobişnuit, indecent şi…

„Opreşte-te!”

Alungându-l pe duce din minte, făcu un efort să se

concentreze asupra surorilor lui şi se duse să o caute pe Anna. Pe *ele* voia să le ajute, nu pe Huntley. Chiar reuşise să găsească inclusiv cartea cu normele de etichetă pe care o primise când împlinise doisprezece ani; *Ghidul unei Lady pentru un comportament potrivit şi abilităţi sociale.* Asta trebuia să o ajute.

— Astăzi mergem prin grădină, îi zise Gabriella cameristei ei, hotărând să profite de faptul că spatele casei Warwick dădea în Green Park, iar o poartă din fier se deschidea spre aleea pe care se plimbau.

Dacă vreunul dintre servitori o căuta, avea să creadă pur şi simplu că se dusese la plimbare.

— Da, milady, răspunse Anna respectuos în vreme ce plecau împreună.

Întorcându-se spre ea, Gabriella spuse:

— Anna, ai tot dreptul să refuzi să vii cu mine, să ştii. Mai ales că există un mare risc ca părinţii mei să te pedepsească dacă descoperă vreodată că ai fost de acord să vii cu mine, că nu ai făcut tot ce ai putut să mă împiedici să vizitez această casă. Tot ce pot face este să îţi promit că o să le spun că ai încercat să mă faci să mă răzgândesc şi, pentru că nu ai reuşit, ai hotărât să rămâi alături de mine de dragul decenţei.

— Mulţumesc, milady, dar nu m-aş gândi niciodată să vă abandonez. Înaintară pe alee. De fapt, cred că este minunat ce faceţi pentru acele fete.

Emoţionată de bunătatea ei, Gabriella îi mulţumi Annei şi merse mai departe, intrând în grădina casei Huntley printr-o deschizătură îngustă în gard, rămasă de pe vremea când Gabriella şi sora ei se jucaseră cu Shirring şi Lord John când erau copii. Traversând peluza acoperită de iarbă, se apropiară de scările care duceau spre terasă şi bătură la uşa de sticlă de acolo.

— Surorile ducelui vă aşteaptă, zise Pierson cu acelaşi ton sec pe care-l folosea Simmons când primea pe cineva în casă. Pe aici, vă rog.

Ajungând într-o verandă luminată puternic, cu plante mari în ghivece în fiecare colţ, Gabriella zâmbi când le văzu

pe cele două tinere care săriră în sus cu un entuziasm gălăgios în momentul în care o văzură.

— Milady, izbucni de bucurie una dintre ele, aţi venit! se grăbi spre ea şi o îmbrăţişă strâns pe Gabriella. Mulţumesc. Făcând un pas în faţă, cu ochii sclipind de emoţie zise din nou: Mulţumesc mult!

— Este plăcerea mea, spuse Gabriella, neputând să reziste şi răspunse cu un zâmbet larg la o euforie aşa de sinceră. Era mulţumită să vadă un pic mai multă culoare în obrajii lor. Nu trebuie să fiţi aşa de formale. Îmi puteţi zice Gabriella.

— Atunci tu trebuie să ne spui Amelia şi Juliette, zise Amelia, arătând mai întâi spre ea şi apoi spre mica blondă care stătea în spatele ei.

Fata răspunse cu un zâmbet timid, subliniind imediat diferenţa dintre cele două surori. Amândouă aveau părul de culoarea alunei, deşi al Ameliei era un pic buclat şi cu o nuanţă de arămiu, în vreme ce ai lui Juliette era drept şi puţin mai închis la culoare.

— Ei bine, este o plăcere să vă revăd pe amândouă, zise Gabriella. Privi în jur. Să înţeleg că fratele vostru nu o să ni se alăture?

— Probabil că nu. A zis că o să ia lecţii cu valetul şi cu secretarul lui, răspunse Amelia.

Gabriela oftă uşurată, liniştită de faptul că nu avea să fie ţinta privirilor cutezătoare şi a zâmbetelor fermecătoare ale ducelui.

— Atunci să începem, da?

Le aşteptă pe Amelia şi Juliette să se aşeze ca să observe felul în care se mişcau. Amândurora părea să le lipsească orice urmă de graţie în vreme ce mergeau, lăsându-se pe scaun de parcă picioarele lor tocmai le fuseseră ridicate de sub ele.

Gabriella schimbă o privire stingheră cu Anna, care răspunse cu un zâmbet cu subînţeles.

— Mult succes! şopti ea. Cred că o să mă retrag în colţul acela.

Invidiind lipsa de obligaţie a cameristei de a participa,

Gabriella se întoarse către gazdele ei şi spuse încet:

— Avem multe de rezolvat înainte ca vreuna din noi să fie pregătită să se aventureze în public. Trebuie să vorbiţi clar, fără să trunchiaţi cuvintele la jumătate şi să vă mişcaţi cu graţie. În plus, o să discutăm despre câteva subiecte importante, pentru a vă îmbunătăţi abilităţile de conversaţie. Punându-şi săculeţul pe măsuţă, le oferi cartea pe care o adusese. Cred că acesta o să fie un ghid de referinţă util.

— Ne-ai adus o carte? întrebă Amelia, acceptând darul şi întorcându-l pe toate părţile în timp ce studia coperta din piele gravată cu auriu.

Gabriellei îi trecu un gând prin minte şi întrebă dintr-odată:

— Ştiţi să citiţi, nu?

Până atunci, nu se gândise la posibilitatea că ele să nu ştie să citească.

Dar ambele fete zâmbiră, alungându-i orice temere ar fi avut.

— Da, zise Juliette. Raphe ne-a învăţat.

— Raphe?

— Fratele nostru, explică Amelia. Ducele.

Gabriella simţi că-i tresare inima.

„Raphe”.

Un nume care i se potriveşte perfect…

Se dojeni în sinea ei.

— Lecţia numărul unu: întotdeauna, când vă referiţi la un membru al societăţii, trebuie să folosiţi titlul acelei persoane când vă aflaţi într-un cadru formal. Când o să vorbiţi despre fratele vostru, trebuie să-i spuneţi Huntley sau ducele.

Surorile se uitau la ea consternate.

Gabriella oftă.

— Poate că ar trebui să încep prin a vă învăţa să mergeţi corect. Se întoarse cu faţa spre ele, având ambele mâini în lateral. Priviţi-mă cu atenţie cum merg spre canapeaua de acolo. Spatele meu este drept, iar capul e ridicat. În vreme ce merg, păşesc lent, de parcă am tot

timpul din lume. Vedeţi, o lady nu se grăbeşte niciodată. Iar acum, că am ajuns aici, mă las în jos de parcă mă scufund treptat într-o baie caldă. Mişcări fluide, asta-i cheia.

Ochii lor se măriră.

— Parcă eşti un fulg, zise Amelia. Ca un fluture care zboară prin cameră pe o pală de vânt.

Gabriella chicoti.

— Mulţumesc, dar, deşi poate părea uşor, vă asigur că pentru o asemenea graţie a fost nevoie de multe ore de exerciţiu pentru a mă perfecţiona. De fapt, ore nesfârşite cu mama ei, care îi corecta constant orice mişcare. Deci vreau ca niciuna din voi să nu fie descurajată de cât de mult v-ar putea lua să învăţaţi o astfel de deprindere. Încuviinţă din cap spre Amelia: Acum încearcă tu! Du-te până la cordonul clopoţelului şi sună după servitoare să ne aducă ceva de băut – limonada e de ajuns.

Strângând din buze, Amelia se ridică de pe locul ei cu o încetineală exagerată, corpul tresărindu-i din când în când din cauza efortului. Când fu în picioare, merse ţeapănă spre cordonul clopoţelului. Pasul era destul de decent, dar bărbia era prea sus şi, în loc să tragă de cordonul de catifea cu blândeţe, îl apucă de parcă suna clopotul la biserică.

— Cum m-am descurcat? o întrebă curioasă pe Gabriella.

— Păi… Pentru că nu voia să-i taie avântul, Gabriella zise: A fost mult mai bine decât mai devreme, dar încă este loc de îmbunătăţiri. Se uită către Juliette. Să te văd şi pe tine încercând!

După cum se văzu, Juliette era mult mai capabilă de mişcări elegante decât sora ei. Se părea că timiditatea îi era de folos. Dar, de fiecare dată când vorbea, scotea un mormăit imposibil de înţeles, iar privirea ei nu o întâlnea aproape niciodată pe a Gabriellei. Sosi o servitoare, îi cerură să le aducă limonadă, apoi plecă iute înapoi.

— Spune-mi mai multe despre educaţia voastră, zise Gabriella când Juliette se aşeză la loc.

Era util să ştie ce anume învăţaseră fetele de-a lungul

anilor, ajutând-o să-şi formeze o idee despre nivelul lor de educaţie.

Amelia se uită la Gabriella pentru o clipă, apoi spuse:

— Locuiam destul de departe de cea mai apropiată şcoală, aşa că am învăţat acasă ce se putea. Fratele nostru ne-a învăţat literele. Mereu a insistat să învăţăm singuri cât de mult putem ca să avem o şansă mai bună la un viitor decent.

Dându-şi seama că probabil se uita la ea cu gura căscată, Gabriella se lipi cu spatele de spătarul canapelei, neştiind ce să facă la auzul acelei informaţii confuze. Mai era ceva curios la povestea celor două surori. În niciun moment nu menţionaseră oamenii cu care ar fi locuit. Vorbiseră doar despre fratele lor şi influenţa pe care el o avusese asupra educaţiei lor.

Amintindu-şi de povestea ducelui despre copilăria lui şi vaga menţiune a unei cunoştinţe îndepărtate undeva aproape de graniţa cu Scoţia, Gabriella se gândi că era posibil ca ducele de Huntley şi surorile lui să nu fie deloc ceea ce păreau.

Servitoarea reveni, puse jos tava pe care erau un decantor de sticlă şi trei pahare, apoi plecă iarăşi.

Hotărând să nu le mai pună întrebări celor două femei pentru că începeau să nu se simtă confortabil, se ridică în picioare şi le rugă să facă acelaşi lucru.

— Haideţi să exersăm din nou mersul! Putem să dăm un ocol camerei împreună, apoi o să vă arăt cum să turnaţi de băut.

În următoarele două ore, Gabriella se strădui să le înveţe pe Amelia şi pe Juliette cum să se poarte precum nişte tinere domnişoare. Le corectă engleza de fiecare dată când pronunţară greşit, iar ele se dovediră a fi eleve mai bune decât se aşteptase ea, amândouă făcând eforturi conştiente să-i urmeze sfaturile, indiferent cât de greu le era uneori.

— Ştiţi, chiar sunt impresionată de progresul vostru de azi, le spuse ea mai târziu, când luară o mică pauză de prânz, pentru a mânca sandvişuri aduse chiar pe verandă,

pentru a câştiga timp.

Era adevărat. Era cel puţin impresionant ce reuşiseră cele două femei pe parcursul primei lor lecţii. Gabriella era încrezătoare că, dacă aveau să continue astfel, sigur aveau să atragă atenţia câtorva bărbaţi la debutul de peste câteva săptămâni.

— Pentru asta trebuie să îţi mulţumim ţie, Gabriella, zise Juliette în vreme ce muşca dintr-un sandviş.

După ce muşcă, îi rămase o pată de unt în colţul gurii. Îşi scoase instinctiv limba cu intenţia de a se linge, dar apoi o văzu pe Gabriella încruntându-se, se gândi la ce opţiuni avea şi se întinse după şerveţel.

Gabriella încuviinţă spre ea aprobator şi îi zâmbi încurajator. Când termină de mâncat, le studie pe rând pe cele două surori. Erau amândouă destul de frumuşele, observă ea, şi arătau un pic mai sănătoase decât când le văzuse ultima oară. Juliette era mai blondă decât Amelia şi părea mai fragilă. Din fericire, servitoarele fuseseră de ajutor cu privire la ţinuta lor, pentru că amândouă purtau rochii care le veneau bine, croite în cel mai la modă stil.

— Când o s-o întâlniţi pe regina Charlotte pentru prima dată, o să fie obligatoriu să faceţi nişte reverenţe impecabile.

— Chiar crezi că o să fim invitate la salonul regal? întrebă încet Juliette.

— Fără îndoială, îi spuse Gabriella. Văzând tulburarea din ochii ei, adăugă: Nu îţi face griji. O să mă asigur că o să fiţi pregătite când soseşte invitaţia. Iar când o să mergeţi acolo, o să vin cu voi.

— Serios?

Amelia părea şi fericită, şi uşurată.

— Normal! Gabriella se încruntă. Nu v-a spus fratele vostru?

— Ne-a zis să nu ne aşteptăm la mai mult decât nişte sfaturi, zise Juliette.

Gabriella înţelese imediat raţionamentul lui Huntley.

— Nu a vrut să vă faceţi speranţe în caz că eu mă răzgândesc.

Grija faţă de surorile lui era înduioşătoare – trăda latura lui vulnerabilă, pe care o ascundea sub muşchii ascuţiţi şi expresia serioasă.

— Este foarte protector cu noi, zise Juliette. Muşcându-şi buza, expresia ei deveni gravă. Uneori, *prea* protector.

Chicotind parcă pentru a îndulci tristeţea surorii ei, Amelia se ridică în picioare, aproape dărâmându-şi paharul de limonadă.

— Gabriella nu vrea să audă asta, Julie. Hai să-i arătăm reverenţele noastre!

Aşa că asta făcură, în vreme ce Gabriella le corecta posturile şi mişcarea membrelor. Gândul că Huntley avea un motiv serios pentru a-şi proteja surorile, care nu avea neapărat legătură cu înalta societate, nu îi dădea pace. Nu avea de ce să fie curioasă, dar nu se putea abţine. Din motive neştiute, voia să afle mai multe despre Huntley şi despre surorile lui.

Nu erau precum ceilalţi aristocraţi pe care-i întâlnise până atunci, iar părinţii ei probabil că aveau să o încuie în pod pentru îndrăzneala de a vorbi cu ei, darămite să petreacă toată dimineaţa în compania lor. Dar erau interesanţi şi… o companie plăcută. O gură de aer proaspăt într-un mediu altfel învechit.

Tocmai analiza ideea că nimeni nu ar trebui să judece vreodată o persoană înainte de a o cunoaşte, când dintr-odată simţi cum i se ridică părul pe ceafă. Întorcându-se, îl văzu pe Huntley sprijinit de tocul uşii, cu braţele încrucişate, ochii întunecaţi ca noaptea şi cu un zâmbet reţinut pe buze.

— Deranjez?

Capitolul 9

Gabriella se holba. Cât de nedrept era din partea lui să arate aşa, cu o postură dreaptă şi haina perfect croită,

într-un fel care îi accentua pieptul larg şi umerii laţi! Corpul lui emana putere, în vreme ce nasul dăltuit şi linia maxilarului accentuau curba fină a buzelor. Simţind că arde, Gabriella se luptă cu uscăciunea gâtului până ce reuşi să spună pe un ton grav:

— Nu.

Ar fi trebuit să spună da, se gândi ea, şi să-l gonească. Dar el se dezlipi de tocul uşii şi veni spre ea cu atitudinea clară a bărbatului care nu se lăsa niciodată afectat de părerile altora.

Trebuie să fi fost frustrant să ştie că nu avea de ales şi trebuia să se supună normelor sociale, să schimbe totul la el de dragul aparenţelor. Antipatia lui fermă faţă de aristocraţie însemna că probabil trebuia să încalce multe principii pentru a îmbrăţişa o viaţă printre ei. Era extraordinar de nobil că făcea asta pentru surorile lui.

— Amelia şi Juliette fac progrese excelente, zise Gabriella, cu vocea un pic mai ascuţită decât ar fi vrut.

Oprindu-se, el se uită la ea. Trăsăturile lui erau mai relaxate, iar ochii radiau o căldură uimitoare, care părea să se verse asupra ei. Cea mai mică dintre gropiţe apăru la marginea buzelor lui, iar inima ei începu să se agite. Cu o mişcare uşoară, se aşeză lângă ea, iar apropierea lui bruscă îi tulbură controlul într-o clipită. Împingând cu podul palmei în perna de sub ea, Gabriella se gândi să caute un pic de stabilitate în mijlocul ciudatei furtuni care îşi făcea de cap în interiorul ei.

— Înseamnă că sunteţi o profesoară excelentă, murmură el, cuvintele lui reuşind cumva să zăbovească între ei precum nişte promisiuni nespuse.

Ce *era în mintea ei?* Omul era doar prietenos. Nu exista niciun motiv ca ea să se gândească la acea bizară atracţie… Trase aer în piept. *Nu.* Nu putea să fie atrasă de el, un bărbat pe care îl cunoscuse cu câteva zile în urmă pe trotuarul din faţa casei lui, când îl crezuse în mod greşit un servitor. Şi totuşi… Niciun bărbat nu o tulburase vreodată într-o manieră aşa de inconfortabilă. Probabil că reacţiona astfel din cauza caracterului lui neobişnuit. *Da. Asta era.*

Pur şi simplu nu era obişnuită să aibă de-a face cu un bărbat aşa de… *diferit* de ceilalţi domni pe care îi cunoştea.

Apoi, în vreme ce surorile lui proclamau că într-adevăr ea era cel mai bun profesor din lume şi o ridicau în slăvi, Huntley se întinse spre mâna ei, iar atingerea lui neaşteptată trezi în ea scântei de conştientizare. Tot ce putea face Gabriella era să nu uite să respire, în timp ce mintea ei tulburată abia percepu atingerea uşoară a degetului lui bătătorit pe pielea ei fină când îi ridică încet mâna spre buze.

Nu se putea uita la el, dar nici nu-şi putea întoarce privirea, ceea ce era o enigmă. Sărutul fu vaporos, abia atingând-o. Cu toate astea, căldura alergă prin venele ei, arzând-o din interior spre exterior, în vreme ce inima îi bătea în tandem cu respiraţia neregulată.

Conştientă de roşeaţa care sigur îi acoperea obrajii şi tâmplele, Gabriella închise ochii suficient cât să-şi recapete puţinul calm pe care-l mai avea.

— Mulţumesc, Excelenţă. A fost o plăcere să le cunosc mai bine. Cu un gest blând, îşi retrase mâna dintr-a lui şi lăsă senzaţiile trezite de el să se liniştească. Era greşit. Ar fi trebuit să simtă asta pentru Fielding, la care abia dacă se gândise de când sosise el acolo. Copleşită de vinovăţie, reuşi să vorbească din nou, pe un ton rece: Doriţi să vedeţi ce au învăţat? Juliette, vrei să fii amabilă şi să-i arăţi fratelui tău cât de frumos mergi?

— Desigur.

Privirea lui alunecă spre masa pe care Amelia pusese cartea pe care o adusese Gabriella. Ridică din sprâncene când se întinse după ea, o studie şi o puse la loc.

— Secretarul meu mi-a dat ceva similar: *Instrucţiuni pentru un gentleman pentru o viaţă virtuoasă şi fericită.* Lăsându-se pe spate, îşi întinse picioarele într-o postură neglijentă de relaxare. Dacă fac cum sugerează cartea, zilele mele vor fi pline doar de vizite sociale. Sincer, nu ştiu cum reuşesc domnii să facă lucruri practice când tre’ să… *trebuie* să viziteze orice prieten care s-a întors recent dintr-o călătorie, care are nevoie de exprimarea bucuriei sau de

simpatie din partea *gazdei* oricărei petreceri care urmează acestui eveniment, din partea oricărei doamne *care* a acceptat să fie însoţită… şi lista continuă.

— Cred că din acest motiv domnii îşi apreciază secretarii aşa de mult, zise Gabriella cu un zâmbet provocator. Este limpede că au nevoie de cineva care să se ocupe de programul lor.

Ochii lui îi întâlniră pe ai Gabriellei ca răspuns la comentariul făcut, suficient cât să-i transmită aprecierea pentru sarcasmul ei. Dar apoi el oftă şi clătină din cap, căzându-i o şuviţă de păr pe frunte.

— Nu este foarte eficient, nu-i aşa? apoi rânji. Dacă ar fi după mine, aş lăsa vizitele să se adune şi apoi aş pune pe toată lumea într-o încăpere, aş zice ce ar trebui zis, aş oferi puţin ceai şi aş termina într-o jumătate de oră sau mai puţin.

Gabriella râse.

— Ce întreprinzător!

— Dar, adăugă el fără urmă de umor, bănuiesc că nu ar trebui să-mi fac prea multe griji din moment ce încă nu am prieteni pe care să-i vizitez.

— O să aveţi, îl asigură Gabriella. La un moment dat.

— Pentru că sunt duce, iar toată lumea doreşte să mă cunoască?

— Este unul dintre motive, fu ea de acord, dar ar mai fi şi persoana fără titlu – caracterul şi personalitatea dumneavoastră. Nu trebuie să le schimbaţi doar pentru că învăţaţi să vorbiţi şi să vă purtaţi diferit. De fapt, cred că ar fi păcat dacă aţi face-o.

Rămase cu privirea aţintită asupra ei pentru un moment mai îndelungat şi apoi, dintr-odată, se întoarse spre surorile lui, care purtau propria lor conversaţie.

— Pot să văd ce v-a învăţat Lady Gabriella?

Gabriella tresări, uimită de schimbarea lui bruscă de stare, dar îşi reveni repede, îşi îndreptă coloana şi zâmbi către cele două surori.

— Juliette, de ce nu începi tu?

Ridicându-se cu mare ezitare, Juliette părea să îşi

piardă încrederea în timp ce se mişca prin încăpere. Era clar că privirea atentă a lui Huntley o făcea să fie prea încordată.

— Relaxează-te, îi zise Gabriella cu blândeţe. Te descurci foarte bine.

— Nu ar trebui să-şi ţină capul un pic mai sus? întrebă Huntley.

Juliette şovăi. Corpul îi tremura în timp ce se întorcea cu o expresie încordată, care trăda faptul starea de concentrare amestecată cu o oarecare înfrângere. Buzele Gabriellei se subţiară. Se întoarse către Huntley, care cu siguranţă era motivul neliniştii surorii lui. Probabil sperase să-l impresioneze şi nu era suficient de sigură pe ea pentru a nu vedea în comentariul lui altceva decât o critică.

— Dumneavoastră credeţi că vă puteţi descurca mai bine? întrebă Gabriella.

Când ducele se uită la ea, Gabriella îşi dădu seama că se simţea incomod. Expresia lui se înăspri, producându-i o mică încordare a maxilarului.

— Probabil că nu, recunoscu el.

— Oh! Se uită fix la el. Poate că nu ar trebui să comentaţi progresele altora dacă nu aveţi ceva pozitiv de spus, nu?

— Îmi pare rău, Julie, îi zise Huntley surorii lui cu o înduioşătoare sinceritate. Nu am vrut să par critic. Te rog, zise el mişcând din bărbie spre sora lui, continuă!

În următoarele cincisprezece minute, surorile îi arătară fratelui lor tot ceea ce Gabriella le învăţase în acea dimineaţă, inclusiv cum să toarne de băut invitaţilor. Nu mai făcură alte greşeli, iar Huntley afişă un impresionant zâmbet de apreciere imediat ce demonstraţia se termină. Bătu din palme.

— Foarte bine!

Lauda lui entuziasmată schimbă starea de spirit a Gabriellei într-un fel în care nimic nu o mai făcuse vreodată. Avu un sentiment puternic de reuşită, deşi ştia că era abia începutul.

— Mai este mult de lucrat înainte să fiţi gata, dar,

dacă angajamentul vostru nu se schimbă, bănuiesc că amândouă o să obţineţi admiraţia pe care o meritaţi.

— Şi eu? întrebă Huntley. Credeţi că eu voi primi admiraţia pe care *o* merit?

Înghiţind în sec, Gabriella încercă să-şi păstreze expresia binevoitoare.

— Dacă vă străduiţi la fel de mult ca Juliette şi Amelia, sunt sigură că aşa o să fie.

El dădu ochii peste cap fără vreo părere de rău.

— Richardson se aşteaptă ca eu să învăţ despre operă şi un compozitor sofisticat pe nume Beathoevan.

— Se pronunţă *Beethoven,* Excelenţă, iar Richardson are dreptate. Există anumite subiecte despre care societatea se va aştepta să vă fie familiare, pentru a conversa cu doamnele şi domnii pe care o să-i cunoaşteţi.

— Nu pot vorbi despre evenimentele actuale? Citesc ziarele dintotdeauna, sunt la curent cu politica şi restul. Astea ar fi mult mai interesante pentru o conversaţie.

— Sunt convinsă că ar fi, fu Gabriella de acord, dar discuţiile despre politică în public sunt considerate vulgare, tocmai din acest motiv domnii au tendinţa să le dezbată în cluburile lor.

— Mi se pare stupid.

Gabriella nu se putu abţine să nu râdă.

— Poate că este, dar astfel temperamentele nu se aprind din cauza părerilor diferite.

— Hm… El nu părea să fie de acord. Mai există altceva ce ar trebui să evit să vorbesc în public?

— Religia, zise ea. La fel ca politica, este un subiect care poate enerva şi ofensa cu uşurinţă. Aş sugera, în schimb, să vă concentraţi asupra cărţilor pe care le-aţi citit sau a artei – chiar şi vremea e bună dacă nu vă vine nicio idee.

— Dacă te uiţi la tablourile pe care le ai, zise Juliette, poţi vorbi despre ele. Am observat vreo două de Latours sus şi un Rubens în bibliotecă.

— Da, fu Gabriella de acord, clipind iute de câteva ori. Era cumva surprinsă de cunoştinţele lui Juliette despre

tablouri. Biblioteca dumneavoastră este o excelentă resursă, în general. Vă sugerez să o folosiţi cu încredere.

— Mulţumesc, zise Huntley cu o voce joasă, care exprima gratitudinea lui sinceră.

Temându-se că propria voce ar putea să o trădeze, Gabriella încuviinţă din cap, zâmbind în semn de răspuns.

— Bine atunci, zise ea, hotărâtă să renunţe la compania lui Huntley înainte ca picioarele să-i devină prea slabe ca să mai poată merge. Eu chiar trebuie…

— Spuneţi-mi ceva, milady, zise Huntley întrerupând-o zgomotos.

Gabriella trase aer în piept ca să se îmbărbăteze.

— Da?

— Ce fel de distracţii preferaţi?

Ea clipi.

— Ce distracţii?

— Nu munciţi, ceea ce clar vă oferă mult timp liber. Îi zâmbi strâmb, înainte de a adăuga: Ce faceţi când nu sunteţi ocupaţi cu vizitele de socializare?

— Oh! Ea se aşează la loc, observând interesul pe toate cele trei chipuri. Păi, majorităţii domnişoarelor le place să picteze ori să cânte la un instrument şi, în general, se pricep foarte bine la cusut. Unele îşi pot petrece întreaga zi alegând rochia pentru următorul eveniment social, vizitând modista şi mergând la plimbări pe jos sau călare în parc.

— Dar asta nu răspunde la întrebare. Vreau să ştiu ce vă place *dumneavoastră* să faceţi, zise el.

Gabriella îşi muşcă limba. Rareori vorbea cuiva despre pasiunea ei. Oamenii pur şi simplu nu înţelegeau fascinaţia ei pentru insecte şi, din moment ce tendinţa era să fie şocaţi în loc să se arate interesaţi, de regulă, ea alegea să evite subiectul, doar dacă nu cumva simţea nevoia să insiste, cum se întâmplase cu două zile în urmă cu Fielding.

Dar gândul de a împărtăşi probabil cea mai mare pasiune a ei cu cineva şi să nu se mai simtă aşa de singură…

— Entomologie.

Tăcere.

Toţi trei se uitau la ea. Gabriella simţi cum îi urcă pe şira spinării fierbinţeala blamului. Tuşi.

— Este studiul…

— Insectelor, completă Juliette.

— Asta îţi place să faci? întrebă Amelia.

Gabriella încuviinţă scurt din cap.

— Da.

— Măi să fie! zise Huntley. În ochii lui străluci din nou interesul. Nu m-am gândit niciodată, dar s-ar putea să fiţi cea mai interesantă contradicţie pe care am avut plăcerea să o cunosc.

Inima Gabriellei se topi. În timp ce se ridica în picioare cu o disperare subită de a părăsi încăperea, îşi dădu seama că era pierdută. Şi asta pentru că el tocmai îi făcuse cel mai drăguţ şi mai important compliment pe care-l primise vreodată.

— Chiar trebuie să plec, zise ea în timp ce panica devenea tot mai puternică, făcând-o să respire tot mai greu.

Probabil că aşa fusese ademenită sora ei de Connolly, cu vorbe frumoase şi un zâmbet de diavol, care o făcea să simtă lucruri pe care nicio tânără domnişoară nu trebuia să le simtă. Gabriella începu să se retragă, mărind distanţa, aproape împiedicându-se de o masă în graba ei de a pleca.

— Putem relua lecţiile mâine, le zise ea surorilor. Este în regulă la aceeaşi oră?

— Da, este bine, răspunse Amelia, în timp ce Juliette încuviinţă din cap.

Amândouă priveau retragerea ei disperată cu ochii mari şi plini de curiozitate, în vreme ce Huntley…

Gabriella îşi luă privirea de la el şi se concentră să ajungă la Anna, care o aştepta lângă uşă.

— Milady, zise Huntley, atrăgând din nou atenţia Gabriellei. Vă mulţumesc din nou pentru că faceţi asta, pentru că vreţi să ne ajutaţi. Apreciem foarte mult.

Sinceritatea lui era prea mult pentru a mai suporta! Oh, dacă ar fi fost doar bădăran şi dezagreabil! Dar nu era.

Chiar din contră, era fermecător şi amuzant. Ceea ce însemna că ea nu avea de ales decât să-l placă, oricât de mult se temea să facă asta. Surorile lui nu prezentau un pericol, dar Huntley… era lucrul cel mai puţin sigur din câte cunoscuse ea.

— Cu plăcere, reuşi să spună cu vocea puţin răguşită.

Ajungând la uşă, se opri doar cât să îşi ia la revedere. Şi apoi fugi fără să se uite în urmă.

Capitolul 10

— Am nevoie de o pauză, zise Raphe ridicându-se şi îndreptându-se spre fereastra salonului.

Era miercuri dimineaţă şi mai erau două zile până la infernalul dineu din casa Fielding. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, simţea că avea să înnebunească dacă mai trebuia să exerseze eticheta încă o dată! Ca să nu mai menţioneze că exista o lingură corectă şi una incorectă, depinzând de felul de mâncare servit. „O idioţenie!” O lingură era o lingură. Avea acelaşi scop, indiferent de formă şi de mărime.

Dar se părea că nu era aşa.

— Prea bine, zise Richardson în vreme ce Pierson îl privea cu îngrijorare. Este de ajuns o oră?

Raphe se uită la el.

— Încercăm să ajutăm, explică Humphreys de parcă vorbea cu un copil încăpăţânat.

— Bine, fu Raphe de acord. Ne întâlnim într-o oră.

Servitorii ieşiră din încăpere, lăsându-l singur. Analiză masa ce fusese aranjată ca el să exerseze. Erau cinci farfurii, dintre care patru erau puse una peste alta, în timp ce una – farfuria de pâine, cum i se spunea – era aşezată separat. Raphe se uita la ea. Cine s-ar fi gândit să facă o farfurie specială pentru pâine? I se părea ciudat.

Şi mai ciudată era nevoia de a folosi pahare diferite. Şi din acestea erau patru, în funcţie de ce anume se bea. Şi

toate astea erau înconjurate de o armată de argintărie. Mai precis, zece bucăţi, inclusiv furculiţa de peşte, furculiţa de salată şi furculiţa pentru cină, fiecare cu cuţitul ei. Ridicând furculiţa pentru desert, studie piesa o clipă şi într-un final clătină din cap. Un bărbat adult nu ar trebui să folosească o astfel de unealtă. Arăta mult prea fragilă şi prea feminină.

Strâmbându-se, Raphe se întoarse cu spatele la masa de coşmar şi ieşi din încăpere. Având puţin timp la dispoziţie înainte ca lecţiile să fie reluate, ar fi fost fericit să ia un pic de aer. Dar, când se apropie de uşile care dădeau în grădină, se opri când auzi un râset într-una din cele mai apropiate camere. Îşi recunoscu surorile, dar mai era un sunet feminin, cu o cadenţă aşa de frumoasă, că pur şi simplu trebuia să vadă…

Apropiindu-se, întinse mâna spre clanţa uşii şi apoi se opri. Conştient de neliniştea pe care i-o provocase lui Lady Gabriella ultima dată când o văzuse, păstrase distanţa faţă de ea în mod intenţionat, permiţându-i să se ocupe de surorile lui în privat. Dar asta nu însemna că nu se gândise la ea sau că nu îi simţise prezenţa în casă.

Cu siguranţă, fusese uluitor să afle că ea studia insectele. Şi disponibilitatea ei de a-şi risca reputaţia pentru oameni pe care abia îi ştia o făcuse şi mai atrăgătoare. Se gândise la simţul umorului pe care îl avea – avea o sinceritate care îi plăcea. Şi felul cum reacţiona în prezenţa lui… Sigur era speriată de el, dar nu putea nega că exista ceva – o conştientizare ce mocnea aproape de suprafaţă când ei doi erau în aceeaşi încăpere.

Încă un hohot de râs zbură spre el.

„Oh, la dracu’!”

Apăsă pe clanţă şi uşa se deschise, dezvăluind o scenă care îl lăsă pe moment fără grai. Pentru că acolo, pe podea, cu fundul în sus, în vreme ce se întindea după ceva sub masă, era Lady Gabriella – însăşi imaginea comportamentului feminin se afla într-o postură de neglijenţă totală.

Raphe observă că surorile lui erau întinse pe burtă, amândouă încercând să o ajute să facă un anumit lucru.

Rămânând nemişcat, se uită, conştient că un domn ar trebui să-şi anunţe sosirea. Dar nu reuşea să o facă – nu-şi putea nega plăcerea de a admira o parte din Lady Gabriella, care altfel îi era ascunsă privirii. Da, vedea doar conturul fundului ei, dar era suficient ca el să-i măsoare mărimea şi forma. Şi apoi, Cerul să-l ajute, ea îşi mişcă fundul, iar Raphe aproape că gemu. Se prinse de tocul uşii, îi luă o secundă să-şi revină şi zise într-un final:

— Pot să vă întreb ce căutaţi?

Surorile lui ţipară la auzul vocii lui, amândouă sărind înapoi, în vreme ce Lady Gabriella îngheţă brusc. Trecu o secundă. El auzi ceasul ticăind şi se întrebă dacă ea ar putea rămâne sub masă pentru totdeauna, ruşinea ei fiind prea mare ca să mai iasă de acolo. Dar apoi ea se retrase încet cu spatele şi se ridică elegant în picioare, cu obrajii la fel de roz ca florile îmbobocite.

— Gata… tuşi şi îşi îndreptă spatele. Am găsit un păianjen interesant. Şi apoi făcu cel mai neaşteptat lucru. Se apropie de el, întinse mâna închisă în pumn şi o deschise cu grijă pentru a scoate la iveală o creatură neagră cu picioare lungi şi fusiforme. Vedeţi?

Raphe se uită la acel lucru, neştiind cum să reacţioneze fără a o ofensa. Ridică privirea spre chipul ei şi văzu că era încordată şi îi tremura uşor buza de jos, în vreme ce stătea nemişcată, şi îi apăruse o cută între sprâncene. Era agitată, dar având păianjenul în mână, nu făcu niciun efort să se retragă aşa cum o făcuse înainte. Probabil creatura îi oferea un anumit confort, oricât de ciudat părea.

— Da, îi spuse el blând. Văd.

Ochii ei, plini de nesiguranţă, se întâlniră cu ai lui. Imposibil să le reziste. Şi el se trezi că nu mai gândea. Zise primul lucru care-i trecu prin minte:

— Aţi vrea să-l luaţi acasă?

În acel moment, un zâmbet strălucitor ca o stea îi apăru pe buze.

— Dacă nu vă deranjează.

Raphe chicoti subtil, amuzat de conversaţia lor

ciudată.

— Sunt sigur că ne descurcăm fără el.

Râse şi ea atunci, atitudinea ei fiind mult mai relaxată decât o văzuse el până atunci.

— Cred că s-ar putea să fie *ea,* Excelenţă.

Nu avea de gând să o întrebe cum de ştia – nu acum, când se bucurau din nou de o conversaţie lipsită de tensiunea obişnuită care exista între ei. Aşa că el traversă până la cordonul clopoţelului.

— O să-i cer servitoarei să aducă o cutie mică pentru insectă.

— Eleanor, anunţă Lady Gabriella.

Raphe privi peste umăr spre ea.

— Poftim?

— Cred că îi voi spune noului meu păianjen Eleanor. Ce credeţi?

Dar nu se mai uita la Raphe, ci se adresase surorilor lui.

O licărire – ceva ce Raphe nu-şi dorea deloc – îi strânse pieptul cu o forţă spontană. Trase nemulţumit de cordon şi îşi încrucişă braţele la piept.

— Cred că i se potriveşte, zise Juliette.

— Este numele perfect, fu Amelia de acord. Se aşează pe unul dintre fotolii, iar Raphe nu putu să nu observe că făcu asta cu un pic mai multă eleganţă decât de obicei. Ai o colecţie mare de insecte?

— Eu aşa cred, răspunse Lady Gabriella de parcă ar fi vorbit despre un tablou pe care l-ar fi pictat ea. În vocea ei se simţeau mândrie şi un fel de ardoare care trădau marea ei pasiune. Adun exemplare de când aveam şapte ani… îşi muşcă buza, clătină din cap şi apoi ridică din umeri. Nu mai contează.

„Curios”.

— Ieşi des în natură atunci? întrebă Juliette. Cu o plasă?

Lady Gabriella chicoti.

— Păi, eu…

— Şi prietenii tăi? Vin vreodată cu tine? întrebă

Amelia. Cred că ar fi o ocazie minunată să îi cunoaştem. Mult mai bine decât la ceai şi biscuiţi. Ar fi mai puţin formal, nu? Asta, dacă vrei să îţi cunoaştem prietenii. Amelia făcu o pauză, iar Raphe văzu cum zâmbetul dispare de pe chipul animat al surorii lui. Sau poate că preferi să nu-i întâlnim. Nu am vrea să insistăm.

Încruntându-se, Raphe se întoarse pentru a o vedea pe Lady Gabriella, surprins de uimirea de pe chipul ei. Dar nu era doar asta. Apăruse din nou teama aceea.

— Milady? întrebă el.

Nu voia să obţină o explicaţie forţată, dar nici nu avea să o lase să-i rănească surorile, lăsându-le să creadă că nu erau suficient de bune pentru a-i cunoaşte prietenii.

— Eu…

Lady Gabriella se uită la ele pe rând, încă ţinând în mână păianjenul.

„Unde Dumnezeu e servitoarea?”

— Ca să fiu sinceră, nu am prieteni.

Juliette şi Amelia se încruntară, în vreme ce Raphe se mânie. Cel puţin putea să fie onestă cu ei, dar să-i mintă… în acel moment, se deschise uşa şi intră o servitoare. Raphe îi ceru să aducă o cutie mică, apoi se întoarse spre Lady Gabriella.

— Putem discuta, vă rog? Aşteptă ca ea să i se alăture în cealaltă parte a încăperii şi îi vorbi pe un ton şoptit: Surorile mele vă plac. Nu stricaţi asta cu falsităţi! Poate că nu au educaţia dumneavoastră, dar nu sunt proaste, Lady Gabriella, aşa că, atât timp cât tu eşti în casa asta, vreau să le tratezi cu respect.

La naiba! Îi scăpase acel *tu.*

Ochii ei se măriră, buzele i se deschiseră şi rămase uitându-se la el. Şi apoi trase aer în piept şi reuşi să spună:

— Nu le-aş minţi niciodată în această privinţă. Dacă aş avea prieteni, dar nu am…

— Nu vă cred, zise el. Ea clipi, îşi feri privirea şi clipi din nou. El îi văzu gâtul tremurând, ca şi cum îi era greu să respire. Aşa că îşi aplecă uşor capul, apropiindu-l de al ei, şi o întrebă cu blândeţe: Cum se poate ca o lady de societate

frumoasă şi cu o fire blândă ca *dumneavoastră* să nu aibă prieteni? Nu are sens!

Făcând o grimasă până când riduri fine îi deformară trăsăturile, stătea de parcă el tocmai îi ceruse să facă o alegere imposibilă. Nehotărârea se lupta în ochii ei de un albastru-deschis, atât de clari şi de senini, ca două picături de apă care aşteptau să se verse.

Dar nu se vărsară. În schimb, ea găsi un punct de siguranţă asupra căruia să se concentreze, undeva în dreapta umărului lui.

— Întâi de toate, îi zise ea încet, nu sunt frumoasă, sunt…

— Nebună, murmură el. Dacă într-adevăr credeţi asta.

Gura ei se deschise, apoi se închise la loc. Se întoarse spre el, cu fruntea cutată, în vreme ce ochii ei – oh, acei ochi tentanţi prin inocenţa lor! – implorau şi pedepseau, iar mâinile i se strânseră în pumni.

— Nu, nu sunt, dar am o oglindă, Excelenţă, şi sunt conştientă şi de ceea ce au spus alţii despre mine.

*

El se retrase, de parcă ea l-ar fi lovit. Ochii lui se măriră, permiţându-i ei să observe altă nuanţă în ei. Nu doar căprui cu pete aurii. Nu, spre margine exista un subtil inel de chihlimbar – o tranziţie treptată spre nuanţele mai întunecate din centru. O ţintuiră până când ea simţi că se clatină. El se pregătea să spună ceva, dar ea nu avea de gând să-l lase, nu avea să-i permită să o convingă că era altfel.

— Ştiu că sunt ciudată şi neobişnuită. Sunt foarte conştientă că toată lumea credea că sora mea avea să fie cea care… care… Luă o gură mare de aer. *Destul.* Spusese destul. Nu le-am minţit, Excelenţă.

Când el nu răspunse, ea se întoarse repede şi se dădu înapoi, unde stăteau Amelia şi Juliette, reluând lecţia şi cerându-i fiecăreia să citească pe rând din *Mayfair Chronicle.* Le corectă cu răbdare pronunţia, în timp ce făcea

tot ce putea ca să-l ignore pe bărbatul masiv care stătea ca o umbră într-o parte. Îi auzi la un moment dat picioarele mişcându-se prin încăpere şi apoi zgomotul făcut de uşă când ieşi. Răsuflă uşurată, dar mâinile încă îi tremurau.

„Scoate-l din mintea ta, Gabriella! Concentrează-te!”

Oricât de înţelept îi era propriul sfat, trebuia să recunoască faptul că era om şi că ducele de Huntley întruchipa toate poftele pe care dorea să şi le îndeplinească.

Capitolul 11

— Deci, dacă un domn îmi cere să dansez, trebuie să accept? Chiar dacă nu-mi place de el? întrebă Amelia a doua zi.

— Doar dacă nu cumva ai o scuză bună, îi răspunse Gabriella, cum ar fi altă cerere din partea unui domn diferit sau o gleznă scrântită, deşi asta te-ar scoate de pe ringul de dans cu totul.

Amelia clătină din cap.

— Ce reguli tâmpite!

— Şi mai sunt multe, dar bănuiesc că scopul este ca o doamnă să fie mereu politicoasă şi să trateze oamenii cu respect. Să nu faceţi greşeala să credeţi că un domn este incapabil de a se simţi rănit sau desconsiderat de lipsa voastră de interes faţă de el.

Un trosnet subit pe hol o făcu pe Gabriella să tresară. Ea privi spre uşă, care era întredeschisă, dar nu văzu nimic. Şi apoi auzi.

— Destul!

Cuvântul fu urlat cu o asemenea forţă, încât ferestrele salonului aproape că se zguduiră.

„Huntley”.

— Am terminat cu tâmpenia asta, cu nebunia asta imbecilă! Vocea lui era fermă şi tăioasă. Nu face asta şi nu face ailaltă. Ca să nu mai vorbesc de toate informaţiile

inutile pe care mi le turnaţi în creier. Creierul *meu.* La dracu'!

— Excelenţă, vorbi Richardson cu nesfârşită răbdare. Poate că ar trebui să încercăm din nou.

Uitându-se la Amelia şi la Juliette, care stăteau complet nemişcate, cu ochii mari şi buzele strânse, Gabriella se ridică şi traversă încăperea spre uşă. Se uită afară şi îl văzu pe duce stând cu picioarele depărtate, cu mâinile în şolduri şi cu faţa spre secretarul său. La picioarele lui se aflau resturile a ceva ce părea să fi fost o vază.

— Nu, zise Huntley. Nu atât timp cât te aştepţi ca eu să tratez o ceaşcă de ceai de parcă ar fi o relicvă preţioasă. Refuz să o ţin în felul în care *tu* vrei să o ţin, Richardson!

— Este totul în regulă? întrebă Gabriella, deşi era limpede că nu era aşa.

Huntley se întoarse spre ea cu o privire ameninţătoare, în vreme ce Richardson făcu rapid o plecăciune.

— Milady, zise el. Pur şi simplu încerc să-l educ pe Excelenţa Sa să bea ceaiul corect.

— Mai precis, mormăi ducele, Richardson crede că sunt o creatură efeminată cu o atingere delicată când eu de fapt să… – tresări – *sunt* un bărbat destul de mare.

— Serios? murmură Gabriella, sperând să detensioneze atmosfera în vreme ce îşi ignora pulsul tot mai agitat. Eu nu observasem.

Richardson tuşi, iar ochii ducelui se întunecară. Se întoarse cu totul spre ea şi îşi încrucişă braţele la piept. Cioburile de porţelan trosniră sub picioarele lui. Colţurile gurii lui se ridicară, apoi privirea îi alunecă spre a ei cu o încetineală care o făcu să simtă fiori pe şira spinării.

— Ah, da, milady?

Înaintând, Gabriella se îndreptă de spate. Încă era supărată pentru acuzaţiile pe care el i le adusese cu o zi în urmă, când îi spusese că îi păcălea surorile şi, deşi dorea să rezolve problema şi să se apere, nu voia să o facă în prezenţa lui Richardson. Aşa că scoase cel mai afectat ton

al ei şi spuse:

— Ce văd eu este o brută care tocmai a spart o vază antică.

Privirea lui coborî şi studie mizeria care era la picioarele lui.

— A fost un accident, zise el. Nu am lovit-o intenţionat.

Gabriella ridică o sprânceană.

— Ei bine, frustrarea dumneavoastră legată de metodele de predare ale lui Richardson tocmai v-a costat 500 de lire, după estimările mele.

El îşi înălţă capul, cu ochi mari şi neîncrezători.

— 500 de lire?

— 600 de fapt, zise Richardson. Chem o servitoare să cureţe.

— Între timp, Excelenţa Voastră o să-mi permită să-i arăt cum se ţine infernala ceaşcă de ceai care v-a extenuat? sugeră Gabriella, arătând spre salon, unde aşteptau surorile lui.

Huntley o privi suspicios, dar apoi fu de acord, deşi nu părea deloc mulţumit.

— Prea bine.

— Este totul în regulă? întrebă Juliette când Gabriella reveni împreună cu Huntley.

— Da, o asigură Gabriella. Zâmbi, aşezându-se la loc. Fratelui tău pur şi simplu îi este greu să mânuiască porţelanul.

Bolborosind ceva neinteligibil, ducele se aşeză lângă Gabriella, lucru care o făcu să se uite la el. Spre surprinderea ei, nu părea deloc enervat, ci mai degrabă… amuzat. Mulţumită de reacţia lui la umorul ei sec, încercă să-şi înăbuşe un zâmbet prea larg. În schimb, se concentră pe ce avea de făcut, adică să-l înveţe pe Huntley arta de a bea ceai cu abilitatea înnăscută a unui adevărat englez. Pentru că îi lipseau o ceaşcă şi o farfurioară de rezervă, i-o oferi pe a ei, aşezând-o în faţa lui cu un calm cât de profesionist putu ea.

„Sunt un bărbat destul de mare”.

Îşi stăpâni gândurile pentru a rămâne raţională, cu bărbia sus şi mâinile strânse corect în poală. Între timp, ducele se uita la ceaşca şi farfurioara delicate cum ar privi cineva un şarpe veninos.

— Haideţi! îl îndemnă Gabriella. Ridicaţi-o în orice mod vă este mai confortabil.

Se aplecă ezitant, se încruntă un pic şi apoi puse câte o mână pe fiecare parte a ceştii şi o ridică ca pe un castron. Misiune îndeplinită. El ridică ochii şi se uită la Gabriella cu o expresie plină de speranţă şi cu un rânjet strâmb.

— Aşa mi se pare corect.

— Hm… Ea se gândi cum ar fi mai bine să-l ajute. Continuaţi să ţineţi ceaşca de toartă cu mâna dreaptă şi daţi drumul mâinii stângi.

El făcu exact cum îi ceru ea – două degete se curbară prin toartă, lipindu-se de degetul mare, în vreme ce alte două degete atingeau fundul ceştii, sprijinind-o.

— Aşa?

— Nu chiar. Poate că dacă aţi putea…

Ea făcu un gest către el să-i arate cum ar trebui să ţină degetele, dar el nu înţelegea.

Ştiind ce trebuia făcut, ea se ridică şi îl ocoli.

— Aşa, zise în timp ce îi mişca degetele în poziţia corectă.

Capacitatea ei de a gândi corect şovăi imediat când simţi pielea lui caldă sub degetele ei şi, deşi se afla lângă umărul lui cu o oarecare distanţă între ei, iar ambele surori erau prezente, îi percepu instantaneu masculinitatea. Curgea spre ea, combinată cu un miros de bărbat şi de lemn de santal, până când se simţi copleşită.

Se retrase şi făcu grăbită un pas în spate.

— Aşa, adăugă ea, surprinsă de tonul grav al propriei vocii. Aşa este bine.

Înclinându-şi bărbia, el îşi ridică ochii spre ai ei. O cută i se formă pe nas.

— Dar Richardson a zis că ar trebui să îndrept inelarul şi degetul mic.

Încercă să facă aşa cum îl sfătuise secretarul, dar

ceaşca pur şi simplu îi alunecă printre degete, căzu pe covor şi se rostogoli sub masă. Ceaiul se împrăştie în toate direcţiile.

Maxilarul ducelui se încordă în vreme ce el se uita la ce se vărsase, gura îi deveni mai strânsă şi dintr-odată păru că o să dea cu pumnul în ceva din pură frustrare. Dar Gabriella îi distrase în grabă atenţia spunând:

— Nu mai contează ce v-a spus Richardson despre cum se ţine o ceaşcă. De-a lungul anilor, am văzut mulţi domni chinuindu-se cu acest exerciţiu.

— Serios?

Juliette părea fascinată.

— Este de înţeles dacă luăm în considerare mărimea degetelor unui bărbat în comparaţie cu ale unei femei. Revenind la locul ei, Gabriella continuă: Modul în care o ţineaţi înainte – aşa cum v-am arătat – a fost destul de corect. Nu o să vă caute nimeni cusururi pentru acest lucru.

— Ei bine, asta-i o uşurare, zise Huntley întinzându-se sub masă şi luând ceaşca răsturnată. Aş detesta să fiu judecat doar după poziţia corectă a degetelor mele.

— Atunci nu trebuie să vă agitaţi, îi zise Gabriella deschis. Vă asigur că o să fiţi judecat pentru mai mult de atât.

*

Vineri după-amiază, când primi noua ţinută de seară, Raphe începu să se gândească din nou la decizia lui încăpăţânată de a arăta aristocraţiei ce poate.

Poate că trebuia să trimită nişte scuze?

— Deci unei vicontese, contese şi marchize îi spuneţi Excelenţă sau lady plus numele, zise Humphreys în timp ce Raphe îşi încheia butonii. Soţii lor sunt numiţi de regulă cu Excelenţă sau milord ori cu numele lor simplu, iare fiicele lor – lady plus prenumele.

Oftând, Raphe se aşeză pe scaunul îmbrăcat în brocart din dormitorul lui şi se întinse după unul din pantofi.

— Da, Humphreys, îmi aduc aminte.

— Şi fiii lor mai mari?

După ce se încălţă, Raphe începu să-şi lege şireturile.

— Onorabile Lord „nume”, zise el cu încrederea unui bărbat care îşi petrecuse ultima săptămână umplându-şi capul cu cele mai stupide detalii din lume, după cum le considera el.

— Şi fiii lor mai mici?

— Ei vor fi domnul „nume de familie”.

Humphreys încuviinţă din cap. În ochi îi străluci o mică scânteie.

— Şi cel mai mic fiu al unui duce sau marchiz?

Raphe înlemni. Trecu o secundă şi apoi se ridică.

— Tot domnul „nume de familie”.

Humphreys gemu.

— Ştiam că nu o să fiţi pregătit!

— Nu fi ridicol, zise Raphe luându-şi lavaliera şi petrecând-o în jurul gâtului. Sigur că sunt.

— Nu când nu ştiţi că fiului mai mic al unui duce sau marchiz i se spune Lord „prenume”. Părea gata să-şi ridice mâinile exasperat. De câte ori am repetat asta?

— De prea multe ori ca să mai număr, răspunse sec Raphe. Şi apoi continuă: Nu-ţi face griji. O să fie bine.

Humphreys se holbă la el.

— Cum puteţi spune asta când lavaliera arată ca o rufă abia spălată?

Mormăind, o înjurătură, Raphe se îndepărtă de oglindă şi se întoarse cu faţa spre valetul lui.

— Mă poţi ajuta?

Un zâmbet larg apăru pe chipul lui Humphreys.

— Aş fi încântat.

*

O oră mai târziu, după câteva aduceri-aminte în privinţa etichetei din partea lui Pierson, Humphreys şi Richardson, Raphe urcă în trăsura Huntley şi porni în scurtul drum de zece minute care avea să-l ducă la casa Fielding. Surorile lui, pe care le văzuse înainte de a pleca de

acasă, îl asiguraseră că arăta mai chipeş decât oricare alt bărbat pe care îl văzuseră vreodată, ochii lor scânteind de admiraţie când el le făcu o demonstraţie cu noua lui plecăciune către fiecare din ele.

— Arăţi ca un prinţ înfloritor, Raphe, declarase Amelia.

În schimb, Juliette, cea mai tăcută dintre surori, zâmbise frumos înainte de a spune:

— Abia te mai recunosc.

Amândouă reuşiseră să renunţe la pronunţia de mahala şi să o adopte pe cea corectă.

— Data viitoare este rândul vostru, le spusese el, făcându-le cu ochiul.

Trăsura se legăna încet în vreme ce întorcea pe Piccadilly, arcurile ei diminuând ritmul necadenţat dat de piatra cubică. Trăgând uşor de lavalieră, Raphe îl înjură încet pe Humphreys pentru că o strânsese aşa de tare. La naiba, avea să fie norocos dacă putea să înghită mâncarea şi băutura, ţinând cont de cât de strânsă era chestia aia!

După încă cinci minute, trăsura se opri în faţa unei case retrase de pe marginea unui lac mare. Întinzându-se spre micul mâner de alamă de lângă el, Raphe se pregătea să apese când uşa se deschise, fiind cât pe ce să cadă. Oprindu-se, se uită în jos la lacheul care stătea la dispoziţia lui şi se blestemă în gând fiindcă uitase că acum trebuia să depindă de servitorii care se ocupau de toate nevoile lui, oricât îl deranja asta.

După ce coborî, îi luă o clipă să se îndrepte înainte de a se întoarce cu faţa spre lacheul care încă ţinea uşa.

— Mulţumesc, îi zise el cu precizia rapidă şi autoritară pe care o exersase cu Pierson.

Ochii omului se lărgiră suficient cât să demonstreze cât de şocat era că i se adresase. Trecu o clipă de tăcere stânjenitoare până când lacheul îi răspunse cu o scurtă încuviinţare din cap. Îndepărtându-se de el, Raphe merse înainte, conştient că trebuia să-şi ţină bărbia sus şi ochii aţintiţi spre intrarea din faţa lui, în vreme ce începea să urce treptele către locul unde aştepta alt servitor.

— Bine aţi venit în casa Fielding, Excelenţă, spuse

bărbatul, după ce citi invitaţia pe care i-o înmânase Raphe. Pe aici.

Îl conduse spre foaier, unde alt servitor era gata să-l însoţească printr-un salon mare, care părea să fi fost împodobit cu doamne şi domni bine îmbrăcaţi. Stăteau în picioare şi pe scaune în grupuri, peste tot, ca nişte pietre preţioase, care străluceau sub candelabrele ce luminau puternic deasupra. Hainele lor erau scumpe, ţinutele erau regale, şi, indiferent de vârstă şi de manierele lor, păreau să exprime acea superioritate autentică, nu dobândită.

— Ducele de Huntley, intonă servitorul imediat ce Raphe păşi peste prag.

Toate conversaţiile se opriră. Şi apoi, de parcă vocea servitorului le ordonase să facă asta, fiecare pereche de ochi din încăpere se întoarse pentru a-i acorda lui Raphe toată atenţia. Rămase înţepenit unde se afla, neştiind ce ar fi trebuit să facă în acel moment. Privi în jur, căutând printre chipurile curioase unul anume, doar ca să descopere că *ea* nu era acolo. Inima lui începu să bată mai tare.

— Excelenţă! strigă o voce stridentă.

Întorcându-se spre ea, Raphe văzu că aparţinea unei femei micuţe cu păr argintiu. Chipul ei era lung şi suplu, ochii scânteietori şi cu o aroganţă de prădător. Oprindu-se în faţa lui, îi zâmbi, rozul buzelor ei contrastând cu pielea palidă.

— Suntem aşa de încântaţi că, în sfârşit, vă cunoaştem! Permiteţi-mi să mă prezint. Sunt Lady Fielding, gazda dumneavoastră pentru seara aceasta.

— Încântat, zise Raphe.

Făcu o pauză de o secundă. Richardson îi spusese să se încline în faţa gazdei, dar acel scenariu fusese cu Raphe care se apropia de ea, nu invers. În plus, i se spusese să facă plecăciunea înainte de a vorbi. Prea târziu să mai schimbe asta, deşi încă se întreba: „Acum ar trebui să mă înclin în faţa ei sau nu?” Nesigur, încercă să fie mai puţin formal decât intenţionase iniţial, înclinându-şi trunchiul.

Îndreptându-se, încercă să analizeze răspunsul lui Lady Fielding, dar renunţă când expresia ei nu transmise

niciun fel de emoţie. În schimb, ea îşi ridică un pic capul, cu sprâncenele arcuite în două puncte ascuţite.

— Să vă prezint celorlalţi oaspeţi?

Raphe încuviinţă din cap.

— Mulţumesc. V-aş fi recunoscător pentru asta.

Ea se uită la el, cercetându-l destul de atentă, până când Raphe începu să se întrebe dacă zisese sau făcuse ceva care să nu-i fie pe plac. Nu reuşi să se gândească la ceva anume până când ea păşi spre el, se întoarse şi ridică mâna, de parcă voia să o aşeze pe ceva.

Dojenindu-se în gând, Raphe îi oferi repede braţul. Dumnezeule! De câte ori îi amintise Humphreys să facă asta? Se părea că era incapabil să-şi amintească până şi cele mai simple lucruri, ceea ce nu prevestea o seară bună.

Porniră, iar Raphe făcu un efort pentru a menţine pasul lent, la jumătate faţă de cum mergea de obicei, pentru a evita să tragă de gazdă.

— Aveţi o casă minunată, îi spuse el.

Ea îl privi.

— Este în stil grecesc.

— Observ.

Ajungând în faţa unui mic grup de doamne şi domni, Lady Fielding spuse:

— Daţi-mi voie să vi-i prezint pe baronul Hawthorne şi soţia, Lady Hawthorne, ducele de Coventry şi mama lui, ducesa văduvă de Coventry. Şi fiul meu, contele de Fielding, pe care cred că l-aţi cunoscut deja.

Raphe salută pe toată lumea cu o plecăciune şi le spuse tuturor:

— Încântat să vă cunosc. Apoi privirea lui o întâlni pe a lui Fielding. Nevăzând urmă de răutate, se hotărî să fie politicos. Arătaţi bine.

Marginea gurii lui Fielding se ridică într-un zâmbet superior.

— Şi dumneavoastră arătaţi remarcabil de bine faţă de ultima dată când v-am văzut.

Dându-şi seama de zeflemea, Raphe se pregăti să răspundă cu o insultă la fel de voalată când ducesa văduvă

spuse:

— Sună interesant. Vreţi să dezvoltaţi?

Zâmbetul superior îi aprinse ochii lui Fielding, iar Raphe simţi cum i se încordează maxilarul. Îşi strânse degetele în pumni.

— L-am cunoscut pe Huntley când a sosit, explică Fielding. Eu şi Lady Gabriella ne întorceam dintr-o minunată plimbare în parc şi, după cum ştiţi, casa ei este chiar lângă a lui Huntley.

— Oh, da! Aşa este, zise Lord Hawthorne.

— Sincer, în acel moment nu ştiam cine este, continuă Fielding. Îndrăznesc să spun că m-am cam făcut de râs când m-am dus să mă prezint.

— Dar sunteţi modelul bunelor maniere, milord, comentă Lady Hawthorne. Nu aţi putea spune niciodată ceva necuviincios.

— Vai, mă tem că nu-i adevărat, spuse Fielding pe un ton de regret exagerat, care-l irită pe Raphe. Pentru că, într-adevăr, am făcut eroarea de neiertat de a presupune că era un *servitor.*

Urmară la unison suspine şi ochi mari plini de neîncredere. Imediat, ceilalţi oaspeţi se apropiară – promisiunea scandalului şi bârfa erau prea mari pentru a fi ignorate.

Raphe se mânie.

— O greşeală de înţeles, spuse el tăios către gazdă, ţinând cont de circumstanţe.

— Dar de ce aţi presupune aşa ceva? întrebă cineva în spatele lui Raphe.

Fielding ridică din umeri – un gest nepăsător, care-l făcu pe Raphe să-şi dorească să-l pocnească.

— Hainele lui erau simple, lipsite de fineţe şi ieftine. Din mulţime, se ridică un murmur. Şi când a vorbit… Ei bine… îi aruncă intenţionat o privire rapidă şi plină de milă lui Raphe. Este de ajuns să spun că nu aş fi ghicit niciodată că aţi fost la Eton, Excelenţă.

Tăcerea se aşternu ca nişte fulgi grei de zăpadă, umplând încăperea, ameninţând să-i îngroape cu totul.

— Poate pentru că nu am fost, îi zise Raphe. Vorbi lent, fiind foarte atent la vorbele pe care le alegea şi la modul în care le pronunţa. Dar, adăugă el, nevrând să-l lase pe nesuferitul bărbat să scape neinsultat, în ciuda educaţiei rafinate pe care o aveţi, am un rang mai înalt decât dumneavoastră, Lord Fielding. Îşi permise să zâmbească cu intenţie. Frustrant, nu?

Obrajii lui Fielding se colorară în purpuriu, arătând ca o iritaţie urâtă. Se uită la Raphe.

— Dumneavoastră… dumneavoastră… bolborosi în timp ce pieptul îi urca şi îi cobora cu o furie crescândă.

Bărbatul părea gata să explodeze.

— Da? întrebă Raphe, neputând să ascundă faptul că îi plăcea situaţia.

— Mitocan.

Raphe se uită fix la el. Simţind că încep să-i tremure buzele, le strânse şi făcu un mare efort să nu râdă, apoi îi spuse direct adversarului său:

— De-a lungul anilor, am fost insultat de multe ori, poate mai rău decât acum. Deci, dacă vreţi să mă insultaţi, trebuie să vă străduiţi mai bine. *Mult* mai bine. Adăugă, apropiindu-se: Puneţi-vă creierul ăla de Eton la muncă, domnule!

— Neghiob, îi zise Fielding.

Raphe tresări, jenat pentru individ.

— Scuze, Fielding, dar nu sunt impresionat.

Fielding rămase cu gura căscată.

— Vă sugerez să încetaţi, interveni Hawthorne în vreme ce toţi ceilalţi încuviinţau din cap.

— Nu am terminat, protestă Fielding. Nu vedeţi că nu-i este locul aici?

— Eu văd un bărbat care vă dă o lopată şi vă cere să săpaţi, zise Coventry.

Raphe zâmbi afectat. Îi plăcea analogia. Cum îi plăceau Hawthorne şi Coventry pentru că-l sprijiniseră. Poate că aristocraţia nu era chiar aşa de rea. Lady Gabriella cu siguranţă nu era. Acest gând îl făcu să îşi amintească faptul că ea trebuia să se mărite cu arogantul conte cu care

el se certa în clipa aceea. Ideea era aşa de nedreaptă, încât lui Raphe îi transpirară mâinile. Simţi dintr-odată lavaliera prea strânsă – mai puţin confortabilă, dacă un asemenea lucru putea să fie posibil. Îşi miji privirea spre Fielding, hotărând că semăna foarte mult cu Guthrie în privinţa abuzului de putere. Dacă ar fi existat o cale de a salva lumea de oamenii ca ei!

— Contele şi contesa de Warwick, anunţă un servitor, întrerupându-i gândurile. Şi fiica lor, Lady Gabriella.

Raphe simţi cum îi creşte pulsul la auzul numelui ei. Întorcându-se, o căută cu privirea, iar un oftat de plăcere se revărsă prin el când o văzu. Purta o rochie de un albastru pal, brodată cu argintiu, afişând o siluetă care ar fi trebuit să pună în genunchi orice muritor. Lui Raphe i se uscă gâtul. *Nu ar trebui să o dorească, dar Dumnezeule…*

— Sugerez să căutaţi în altă parte, murmură o voce încordată în urechea lui Raphe. *Fielding.* Nu este pentru cei ca dumneavoastră.

— Vreţi să pariem? întrebă Raphe, neputând să nu comenteze.

Fielding se încruntă.

— Nu cred.

Apoi contele trecu pe lângă el, traversând încăperea cu eleganţa unei pantere, până când ajunse în faţa femeii care cumva – *în mod inexplicabil* – începea să ocupe prea mult loc în mintea lui Raphe.

Privi perechea preţ de o clipă, felul în care Fielding se înclină şi zâmbi, răspunsul timid al lui Lady Gabriella. Totul părea atât de rutinat şi frustrant de fals! Erau precum nişte actori într-o piesă proastă, fiecare încercând să-şi joace rolul pe care ceilalţi se aşteptau să-l joace, în loc să exprime o fărâmă de emoţie. Pulsul îi reveni la normal, interacţiunea dintre cei doi asigurându-l că între Lady Gabriella şi Fielding era o legătură mai slabă decât cea pe care o avea cu el. I se părea puţin probabil să se fi sărutat, deşi Raphe nu putea să înţeleagă sub nicio formă reţinerea lui Fielding.

Dar era recunoscător pentru asta.

Într-adevăr, certitudinea legată de acest subiect îl umplu de bucurie. „Ridicol!” Nu era ca şi cum voia să o câştige pentru el. Însă cu siguranţă o voia din momentul în care ea îşi mişcase fundul spre el. Ce bărbat putea să uite aşa ceva? Ce bărbat putea să reziste?

Dar era mai mult de atât. Mult mai mult. Era vorba despre bunătatea, vulnerabilitatea, suferinţa ei. Voia să guste totul de pe buzele ei frumoase, să o scalde în lumină şi să îi aline temerile.

Simţi cum respiră cu greutate şi lent. Tresărind, clătină din cap. Nu avea niciun drept să se gândească la ea altfel decât ca la o vecină. Avea să se mărite cu Fielding, în vreme ce el se asigura că surorile lui aveau să încheie cele mai bune căsătorii posibile. Şi apoi, după ce aveau să se aşeze la casele lor, urma să decidă ce să facă cu propria lui viaţă.

Capitolul 12

Zâmbindu-i lui Fielding, care venise să o întâmpine, Gabriella era foarte conştientă de prezenţa lui Huntley în cealaltă parte a încăperii. De altfel, îi era imposibil să nu o facă, ţinând cont de statura lui. Se contura chiar în calea privirii ei şi înfăţişa un amestec intens de masculinitate pură şi putere brută. Când ajunsese, îşi permise să arunce doar o privire fugară spre el. Şi fusese suficient ca să simtă un roi de fluturi în stomac. Aşa că rămase cu privirea spre bărbatul cu care trebuia să se mărite, hotărâtă să îndepărteze forţa ciudată care o atrăgea spre Huntley în momentul în care lăsa garda jos.

Nu-l văzuse de două zile, când el o acuzase că-i minţise surorile. Cuvinte. Doar asta fuseseră, dar o răniseră, naiba să-l ia! Faptul că o credea capabilă de o asemenea înşelăciune, de a-i trata surorile fără consideraţie, însemna pur şi simplu că el nu o cunoştea deloc. Din acest motiv, discutase foarte serios cu ea însăşi

când revenise acasă.

— Gabriella, îşi spusese ea, pe tonul mamei ei, o să rămâi raţională şi o să renunţi la toate gândurile acelea romantice cu ducele. El *nu* este bărbatul cu care te vei mărita!

Fusese o mustrare care funcţionase destul de bine din moment ce mintea îi fusese ocupată de Eleanor – sarcina de a-i face o casă într-o cutie goală era o distracţie binevenită. Până când se dusese la culcare şi somnul pusese stăpânire pe ea, umplându-i mintea cu vise despre buze care se apăsau peste ale ei, cu degete puternice care se întindeau spre ea, o atingeau, o mângâiau…

Se trezise cu febră, respirând cu dificultate şi cu cămaşa de noapte ridicată până la şolduri.

— Milady? spuse Fielding, readucând-o la realitate. Aţi mai vrea nişte şampanie?

Îl studie o clipă, întrebându-se dacă el îşi dăduse seama de gândurile ei scandaloase doar uitându-se la chipul ei. *Nu.* Nu părea să suspecteze ceva. Încuviinţă din cap spre el.

— Da. Mulţumesc.

Absenţa lui îi permise să mai arunce o privire spre cel mai neobişnuit duce din istoria Angliei. În seara aceea, era şi mai chipeş decât ultima dată când îl văzuse. Se împlinise de când sosise în Mayfair, iar pentru asta putea să mulţumească bucătăresei lui. Croiala fină a întregii ţinute de seară scotea în evidenţă lăţimea umerilor şi fermitatea pieptului. Până atunci, Gabriella nu petrecuse deloc timpul analizând forma picioarelor unui bărbat, dar, în timp ce-l studia pe furiş pe Huntley din cap până în tălpi, îi era imposibil să nu observe cât de lungi şi de solide îi păreau picioarele sub lâna neagră şi fină a pantalonilor lui croiţi perfect.

Ochii lui se întâlniră cu ai ei, intenşi şi neliniştitori. Aproape îndrăzneţi. Şi apoi gura lui se curbă în ceva ce nu era neapărat plăcut. Era mai degrabă… Se chinui să găsească cuvântul potrivit în vreme ce devenea conştientă de acea senzaţie, încălzindu-se în toate locurile nepotrivite,

până când simţi că se luptă să se controleze. Era îngrozitor. *El* era îngrozitor, stând acolo fără griji, în timp ce ea se lupta să rămână lucidă.

Lavaliera lui era elegant legată în acea seară, părul negru era aranjat frumos, în vreme ce maxilarul părea să fie mai proaspăt bărbierit decât îl văzuse ea vreodată. Spre consternarea ei, în mod ciudat, descoperi că simţea lipsa acelei bărbi nerase de câteva zile care îi umbrea de obicei chipul. Ideea i se păru drept unul dintre cele mai absurde lucruri care îi trecuseră prin minte. Un bărbat *ar trebui* să fie bine îngrijit şi prezentabil. Să fii văzut de alţii – mai ales de doamne – cu barbă de o zi era ceva indecent.

Atunci de ce imaginea lui fără lavalieră, cu părul ciufulit de parcă tocmai se dăduse jos din pat şi cu faţa aspră de la barba nerasă o făcu să simtă un ghem de lavă topită în stomac?

O cuprinse teama, îndemnând-o să îşi mute privirea chiar când Fielding reveni cu paharul ei. Luă o înghiţitură, înecând impulsul de a reveni la fata impulsivă care fusese cândva. Deja mersese prea departe alegând să le ajute pe surorile lui Huntley. Să-i permită ducelui să o tenteze ar fi dus la o nefericire gravă.

— Aţi vrea să întâmpinaţi ceilalţi oaspeţi? o întrebă Fielding, alungându-i gândurile.

Îi oferi braţul într-o ţinută perfectă.

— Desigur, răspunse Gabriella cu un zâmbet politicos pe care-l simţi ca şi cum ar fi fost lipit pe chipul ei.

Dădură un ocol lent încăperii, vorbind scurt cu cei pe lângă care treceau până când ajunseră la câţiva paşi de Huntley. Gabriella observă că vorbea cu tatăl ei.

— Este de ajuns să spun, murmură încet Huntley, pe un ton neutru şi cu expresia rece a unei statui de marmură pe chip, că nu am avut nici timpul, nici fondurile, nici oportunitatea.

Warwick îşi strânse buzele înainte de vorbi cu o solemnitate tăioasă.

— Dacă tot ce spuneţi este adevărat, atunci vă sugerez să încetaţi să mai pretindeţi că sunteţi altcineva şi

să vă întoarceţi de unde aţi venit.

Gabriella simţi cum i se strânge pieptul. Ştia că părinţii ei pot fi critici cu alţii şi ostentativ de protectori când venea vorba de poziţia lor, dar să învinuiască public un duce era şocant până şi pentru ea.

— Tată, se auzi ea spunând când ajunse lângă tatăl ei, Huntley este moştenitorul de drept. Titlul lui solicită respectul nostru.

Hotărî să nu menţioneze că rangul lui era mai mare decât al tuturor, din moment ce toată lumea din încăpere era conştientă de acest fapt.

Întorcând capul în direcţia ei, tatăl ei o privi calm, părând să trateze cu bunăvoinţă ceea ce lui i se părea o idee frivolă şi lipsită de substanţă.

— Gabriella, îi zise el, bunătatea ta este demnă de laudă, chiar este, dar faptele vorbesc de la sine. Zâmbi cu o simpatie temperată. Huntley nu are educaţia necesară pentru titlul de duce.

— Şi ai ajuns la concluzia asta în cinci minute? întrebă Gabriella, enervată de acuzaţia tatălui ei.

— Tot ce pot să spun este că omul – orice om – care deţine un titlu nobiliar trebuie să fie vrednic de puterea lui şi de vasta responsabilitate pe care acest titlu o reprezintă.

Cuvintele erau ascuţite ca o sabie cu două tăişuri – un atac voit la vrednicia lui Huntley, un lucru pe care tatăl ei nu ar fi îndrăznit niciodată să-l facă dacă ar fi vorbit cu oricine altcineva. Neputând să se abţină, privirea Gabriellei zbură spre Huntley, iar întunericul periculos din privirea lui o forţă să facă un pas în spate. Maxilarul lui era aşa de încordat, încât la tâmple îi apărură cute albe. Ştiind că în mintea lui, fără îndoială, se forma un atac verbal, Gabriella clătină din cap şi se rugă ca el să reziste. Nimic bun nu putea să iasă din aşa ceva.

Se întoarse către Fielding.

— Milord!

Vocea ei îl implora să spună ceva, să se poarte aşa cum te aşteptai să facă o gazdă când emoţiile se aprindeau mai mult decât era potrivit şi să încerce să calmeze situaţia

cu decenţă.

Fielding, în schimb, se uită la Huntley cu genul de privire efemeră pe care i-o arunci unui câine vagabond sau unui cerşetor.

— Tatăl dumneavoastră are dreptate, milady. Aristocraţia este o instituţie foarte veche, la care aspiră mulţi, dar puţini îi aparţin.

Gura ei se uscă. Nici măcar nu se aşezaseră să ia cina, şi Huntley era deja catalogat drept o persoană inferioară, nevrednică de atenţia lor. Abia îi venea să creadă. Respingeau un duce, un bărbat pentru care ar fi avut cel mai mare respect, de care chiar le-ar fi fost teamă dacă el ar fi avut o dicţie mai bună. Şi doar acest gând era suficient pentru o face pe Gabriella să devină mai fermă.

— Dumneavoastră l-aţi invitat, îi zise ascuţit lui Fielding. Când ochii lui se măriră pentru o fracţiune de secundă, îşi calmă vocea. Vă rog să fiţi politicos!

— Nu crezi că Huntley s-ar simţi mai bine în altă parte? întrebă tatăl ei oftând.

Modul controlat în care Gabriella se comportase în ultimele zece minute începu să se fisureze.

— Sunt sigură că da, tată. Mai ales ţinând cont de ostilitatea *ta.* Retrăgându-şi braţul de pe al lui Fielding, întâlni din nou privirea lui Huntley. Excelenţă. Dacă se poate, aş vrea să îmi cer scuze în faţa dumneavoastră în numele tuturor. Din păcate, manierele par să cam lipsească în această seară.

Se aşternu tăcerea în jurul lor. Gabriella îşi ţinu respiraţia. Lent, precum soarele care urcă la orizont, ochii lui Huntley se umplură de o curiozitate adâncă şi de un soi de admiraţie faţă de ea, pe care Gabriella nu o mai observase la nimeni. O privi o clipă înainte de a spune încet:

— Probabil din cauza vremii.

Un oftat de uşurare veni din partea ei.

— Da, probabil din cauza asta. Se uită incisiv la Warwick şi la Fielding. Nu sunteţi de acord?

Ei încuviinţară cu reticenţă din cap, deşi era evident

că încă aveau garda sus, ca un zid impenetrabil de oţel. Nu aveau deloc încredere în Huntley; asta măcar era clar. Şi nu le plăcea faptul că el apăruse de nicăieri, fără originea care să-l recomande pentru poziţie.

O cuprinse dintr-odată un sentiment de aversiune, ce urcă pe gât şi îi ajunse pe limbă, lăsându-i un gust amar. O făcu să-şi dorească să plece din acel loc şi de lângă acei oameni cu o viteză nemaivăzută. Şi totuşi, oricât de puţin îi plăcea, aceea era viaţa pentru care fusese născută, viaţa faţă de care avea obligaţii. Să le întoarcă pur şi simplu spatele acum, când părinţii ei depindeau de ea…

Se auzi un clopoţel, semn că era timpul să se meargă în salonul de luat masa. Fielding îşi oferi din nou braţul, iar ea acceptă conştiincioasă. Dar când făcu asta, privirea ei căzu pe una dintre ferestre şi pe reflecţia din geam. Era o femeie blondă, cu ochii plini de o tristeţe resemnată, uitându-se la ea cu privirea mielului de sacrificiu care este dus la abator.

*

— Trebuie să spun că m-a uimit comportamentul tău din seara asta, Gabriella, îi spuse tatăl ei mai târziu, în timp ce reveneau spre casă.

Expresiile părinţilor ei, ascunse în umbrele celeilalte părţi a trăsurii, erau imposibil de citit, dar Gabriella auzise tonul încordat al tatălui ei, un memento al stăpânirii de sine instruite. Pe de altă parte, tăcerea mamei era ca o creatură vie, care respira şi umplea spaţiul dintre ele până la sufocare.

— Comportamentul *meu?* îndrăzni Gabriella, cu mâinile strânse în mătasea diafană a fustelor ei.

În toţi anii ei, nici măcar o dată nu pusese sub semnul întrebării comportamentul părinţilor şi nu se certase cu ei. Acest lucru nu era permis. Copiii erau învăţaţi să respecte persoanele mai în vârstă. Cuvântul tatălui ei fusese mereu lege, iar sfaturile mamei ei trebuiau urmate.

Gabriella se uita la ei, la siluetele fără chip care se

legănau în ritmul trăsurii. Din când în când, strălucirea străzii trecea prin fereastră, luminându-le vârfurile nasurilor timp de o secundă efemeră.

— Despre asta discutăm, mormăi Warwick.

Cu unghiile înfipte în coapse şi cu inima bătând sălbatic în piept, Gabriella alungă tentaţia de a îndrepta lucrurile cu platitudine şi alese, în schimb, onestitatea.

— Ai fost foarte nepoliticos cu Huntley, murmură ea.

Mama ei icni, dar nu spuse nimic. Warwick însă se aplecă în faţă cu lentoarea precisă a unui prădător. Chipul îi apăru din întuneric, învăluit de nuanţe spălăcite de gri, care cu siguranţă înmuiau furia care îi strălucea în ochi.

— Poate că are un titlu, Gabriella, dar *nu* este unul de-ai noştri.

— Este om obişnuit, sublinie mama Gabriellei de parcă simţise că fiica ei avea nevoie să i se amintească acest lucru.

— Şi vorbeşte de parcă se chinuieşte să pronunţe cuvintele, adăugă Warwick. Ca să nu mai menţionez lipsa lui de educaţie. Pentru numele lui Dumnezeu, Gabriella, omul nu a fost instruit deloc. Chiar el a recunoscut asta. Şi este un egal! Un om pe care noi trebuie să-l considerăm egalul nostru! Iartă-mă, dar nu cred că am auzit vreodată ceva mai absurd.

Temându-se că părinţii ei ar putea deveni suspicioşi în ceea ce o priveşte, Gabriella alese să se retragă, spunând simplu:

— Ăsta nu era un motiv să fii crud.

Oricât de mult îşi iubea părinţii, în ultimele zile văzuse o parte din ei care îi displăcuse. Era un anumit sentiment de superioritate pe care nu-l mai observase până atunci, poate pentru că niciodată nu avuseseră ocazia să-l afişeze aşa de clar. Dar acum, odată cu sosirea lui Huntley, era expus din plin, iar pentru prima dată, Gabriella îşi puse întrebări despre rolul ei în viaţă.

— Crud? Tatăl ei râse. I-am făcut o favoare informându-l că nu o să fie niciodată bine-venit printre noi. Dacă este inteligent, o să înceteze să-şi mai piardă timpul

încercând.

„La naiba!” *Nu* putu să nu comenteze:

— Că îţi place sau nu, tată, el este ducele de Huntley. Chiar cred că ar trebui să te împaci cu ideea.

— Cel mai nepotrivit duce pe care l-am văzut vreodată. Şi surorile lui! Mama Gabriellei se cutremură. Sper că ţii minte faptul că ţi-am interzis să socializezi cu oricare din ei indiferent de situaţie.

— Ultimul lucru de care avem nevoie este ca Fielding să se retragă pentru că tu ai luat nişte decizii proaste, zise Warwick.

— Oh, Cerule, exclamă Lady Warwick cu o mână pe piept, nu trebuie să iroseşti oportunitatea pe care o ai de a deveni Lady Fielding!

O perspectivă care, până de curând, nu o preocupase în niciun fel pe Gabriella. Acum, după ce fusese martoră la cât de nesimţitor putea să fie Fielding, nu se putea abţine să nu se întrebe dacă era alegerea corectă pentru ea, indiferent de miză. Căsătoria era, până la urmă, ceva permanent.

— M-aţi iubi în continuare dacă nu aş vrea să mă mărit cu el?

Vorbise fără să gândească şi fu complet surprinsă de gândul pe care tocmai îl exprimase, neştiind cum de îi venise în minte.

Trecu un moment lung de tăcere, de parcă părinţilor ei le venea greu să asimileze cuvintele. Într-un final, mama ei chicoti.

— Ce idee prostească, zise ea cu o voce zâmbitoare. Normal că da!

— Nu păreţi să aprobaţi alegerea Victoriei, iar ea a ales dragostea mai presus de orice, zise Gabriella cu un ciudat sentiment de invidie pe care nu-l simţise niciodată.

— Sora ta a rupt o logodnă strălucitoare ca să se mărite cu un negustor, i-o reteză Warwick cu o vehemenţă făţişă. Asta nu înseamnă că nu o mai iubim, înseamnă doar că am fi forţaţi să ne învârtim în alte cercuri dacă ea încă ar fi în Anglia, dar nu este, după cum ştii.

— Spunem toate astea doar de dragul discuţiei, nu-i aşa? întrebă mama Gabriellei, punând o mână pe braţul soţului pentru a-l calma. Până la urmă, Fielding o va cere, iar când o va face, Gabriella va accepta. Asta-i tot. *Nu* va face greşeala surorii ei.

— Dar voi fi fericită? întrebă Gabriella, alegând să ignore avertismentul din vocea mamei ei.

— Normal că vei fi, insistă Warwick. Fielding va fi un soţ excelent. Nu vei mai dori nimic.

— Şi dragostea?

Cerule, era ca şi cum o viaţă de întrebări fără răspuns se vărsau din ea! Întrebări pe care nu îndrăznise niciodată să le gândească, darămite să le pună. Viitorul ei fusese prestabilit din ziua în care se născuse. Sau cel puţin aşa simţise mereu. Pentru că, deşi părinţii ei avuseseră mereu mari speranţe cu Victoria, se aşteptau ca Gabriella să îi facă mândri. Iar ei i se păruse din ce în ce mai imposibil să se abată de la acest drum când mama o ajutase să se pregătească pentru debut, disperată să-şi transforme fata ciudată şi stranie într-un diamant de primă mână.

Dar nu avuseseră motiv de îngrijorare. Zestrea Gabriellei atrăsese un val de atenţie, iar Fielding fusese cel care pretinsese primul dans. Părinţii ei fremătaseră de bucurie. Gabriellei nu-i păsase în vreun fel anume. Îşi îndeplinea pur şi simplu datoria, indiferentă faţă de alegerile ei din moment ce niciunul dintre domnii pe care îi întâlnise în acea seară nu o impresionase prea mult. În afară de câteva aspecte, erau toţi cam la fel. Aşa că de ce să nu fi ţintit spre cel mai bun, până la urmă, după cum o sfătuise mama ei? Ar fi fost o prostie să nu o facă.

Dar apoi un bărbat cu părul negru, atât de diferit de restul – un bărbat a cărui masculinitate radia din toate fibrele corpului său viril –, se mutase lângă ea, bulversându-i toate gândurile în orice privinţă.

— Dragostea va veni, spuse mama ei dulce.

— Crezi?

— Da, vorbiră părinţii ei la unison exact când trăsura se opri brusc în faţa casei lor.

— Pentru noi a venit, adăugă Warwick, de parcă asigurarea aceea avea să alunge grijile Gabriellei.

— Serios? nu se putu abţine să nu întrebe.

La fel cum nu se putu abţine să nu se întrebe dacă ideea lor despre dragoste era la fel ca a ei, pentru că nu-şi amintea să fi fost vreodată martoră la vreun semn de afecţiune între ei.

— Desigur, zise mama ei, încheind conversaţia.

Coborând, Gabriella îşi urmă părinţii înăuntru şi le ură amândurora noapte bună înainte de a se retrage în dormitorul ei. Îşi dădu seama că somnul nu avea să vină repede în acea seară.

Erau prea multe lucruri la care să se gândească.

*

Când coborî a doua zi la micul dejun, Gabriella îşi găsi mătuşa aşteptând-o. Se părea că mama hotărâse să iasă la cumpărături cu una dintre prietenele ei, în vreme ce tatăl alesese să-şi verifice una din investiţii. Oftând uşurată, Gabriella trase un scaun şi se cufundă în el. Se întinse după ceainic şi turnă.

— Cum a fost cina de aseară? întrebă mătuşa Caroline din partea cealaltă a mesei.

Ridicând privirea, Gabriella văzu strălucirea curioasă din ochii ei.

— Mai rău decât mă aşteptam, zise ea punând ceainicul jos şi luând o felie de pâine prăjită. Tata s-a exprimat foarte clar că Huntley nu are ce să caute printre noi.

Buzele mătuşii Caroline se curbară suficient cât să exprime faptul că nu era surprinsă.

— Dar tu nu eşti de acord?

Bând din ceai, Gabriella se controlă înainte de a spune:

— Nu sunt de acord cu modul în care l-a tratat tata. A fost incredibil de nepoliticos.

— Mă întreb dacă mai este cineva de aceeaşi părere,

în afară de tine şi de Huntley.

Punând unt pe pâinea prăjită, Gabriella se uită la mătuşa ei.

— Nimeni nu a zis nimic. Clătinând din cap, îşi lăsă privirea în farfurie înainte de a aşeza cuţitul jos şi de a ridica pâinea prăjită. Muşcă din ea hotărâtă. Ştii cum se întâmplă. Este de ajuns ca o singură persoană să considere pe cineva nedemn. Ceilalţi o vor urma ca oile. Ştia asta din experienţă. Şi, din păcate, în acest caz, hainele scumpe ale lui Huntley nu au fost suficiente pentru a-i distrage de la discursul şi manierele lui nesofisticate.

Urmă o pauză lungă, în vreme ce Gabriella mânca restul feliei. Apoi mătuşa ei spuse:

— Ştiu că nu înţelegi sau nu eşti de acord cu raţionamentul tatălui tău, dar ar trebui să ştii că este un om cu principii puternice şi că nu a primit niciodată bine schimbarea.

— Aroganţa nu-i scuză. Plimbându-şi degetele pe marginea delicată a farfuriei, Gabriella continuă: Ar fi trebuit să-l vezi. Era aşa de nervos pe mine pentru că i-am pus vorbele la îndoială! Iar mama nu a fost mai prejos. Încă insistă că nu trebuie să am de-a face cu Huntley sau cu surorile lui.

Gândul că părinţii ar putea descoperi că nu îi ascultase o făcu să se mai întindă o dată după ceaşca de ceai. Luă o gură mai mare.

Mătuşa Caroline oftă.

— Amândoi sunt foarte protectori cu tine, Gabriella. Îţi vor doar binele, mai ales după mariajul în pripă al surorii tale cu un bărbat dintr-o clasă socială inferioară.

— Este un om de afaceri bogat, iar Victoria îl iubeşte! N-ar trebui să fie fericiţi pentru ea, în loc să se agite că nu este un aristocrat?

— Aş zice că este un pic mai complicat, Gabriella. Până şi *mie* mi se pare greu de acceptat ruperea logodnei cu Bellmore, iar eu sunt mult mai deschisă la minte decât fratele meu. Un zâmbet îşi făcu apariţia pe buzele ei. Priveşte lucrurile aşa: dacă tatăl tău te-ar lua la Tattersall

să cumpere un cal, crezi că ar cumpăra cel mai scump campion aflat acolo?

— Normal că da, murmură Gabriella, bătând nerăbdătoare cu degetele în masă.

— Pentru că vrea ce este mai bun pentru tine, chiar dacă e un lucru diferit de ceea ce crezi tu că este mai bine pentru tine. Vezi tu, nu doar scandalul trebuie rezolvat.

— Ce vrei să spui?

— Cred că tatăl tău simte că a dat greş cu Victoria. Se învinuieşte pentru ceea ce s-a întâmplat şi este hotărât să facă lucrurile mai bine cu tine, Gabriella.

— Şi dacă eu nu vreau varianta pe care tata o consideră ca fiind mai bună?

Cuvintele îi ieşiră înainte să gândească.

O mică încruntătură apăru pe fruntea mătuşii ei.

— Mie, una, nu mi-a plăcut niciodată de Fielding, dar tu ai părut mereu mulţumită de atenţiile lui. Vrei să spui că lucrurile s-au schimbat?

— Nu ştiu. Muşcându-şi buza, Gabriella încercă să-şi analizeze emoţiile ca să-şi poată da seama ce simte, dar se dovedi dificil. Nu sunt de acord cu felul în care Fielding l-a tratat pe Huntley aseară. Mă face să cred că nu este un om cumsecade.

Dar era un motiv suficient pentru a-l îndepărta pe Fielding? Poate că nu, dar apoi, nu era vorba de asta, nu-i aşa? Era vorba despre felul cum o făcea Huntley să se simtă – interesantă şi atrăgătoare, senzaţii necunoscute, care trezeau speranţa de a simţi ceva mai mult. Ceva…

— Tu vrei *iubire!*

Tresărind, aproape că răsturnă ceaşca de ceai.

— Nu. Nu fi absurdă!

— Ai o privire visătoare, Gabriella.

— E ridicol.

— Serios?

Mătuşa ei se uită la ea neîncrezătoare.

— Nu mă aştept să mă mărit din dragoste, mătuşă. Nu m-am aşteptat niciodată. Dar armonia ar fi plăcută. Şi, sincer, eu şi Fielding nu avem nimic în comun despre care

să discutăm, în afară de mondenităţi.

Aplecându-se un pic în faţă, mătuşa Caroline dădu farfuria la o parte ca să-şi poată pune coatele pe masă.

— Iubirea este un lucru minunat, Gabriella. Dacă tu crezi că ai vreo şansă, atunci te sfătuiesc să profiţi de ea.

— Nu sunt îndrăgostită!

Clătină din cap, regretând ce spusese.

— Căsătoriile din rândul aristocraţiei sunt mai mult nişte afaceri. A mea cu siguranţă a fost şi, ca rezultat, am renunţat la iubire în favoarea unei căsătorii din datorie. Am ajuns să stau cu un bărbat cu care abia petreceam puţin timp împreună. Eram parteneri într-o înţelegere făcută de părinţii noştri, dar inimile noastre nu au fost niciodată. El iubea pe altcineva, şi eu la fel. Cel mai dureros lucru a fost să-i vedem pe cei la care ţineam făcând acelaşi lucru – căsătorindu-se cu oamenii greşiţi.

— Îmi pare aşa de rău, şopti Gabriella. Nu am ştiut niciodată.

Ce poveste diferită de cea pe care i-o spuseseră părinţii ei seara trecută, când insistaseră că avea să găsească dragostea alături de Fielding!

— Nu aveai de ce să-ţi pară rău. Până acum... Uitându-se ferm la ea, mătuşa Caroline continuă: Ideea este că mariajul nu poate fi desfăcut, aşa că trebuie să fii absolut sigură că îţi spui jurămintele alături de persoana potrivită.

— Şi dacă acea persoană nu există? Dacă Fielding ar fi cel mai bun pentru mine, iar eu pierd şansa asta din cauza unei incertitudini?

Teama că ar fi făcut o greşeală care nu putea fi îndreptată – genul de greşeală făcută de sora ei – apăsa greu pe umerii ei.

— Poate că, dacă am trece în revistă toate opţiunile pe care le ai, l-am găsi pe cel potrivit, sugeră mătuşa Caroline. Ce părere ai despre Lord Rothgate?

— Bănuiesc că este destul de plăcut, dar cred că Fielding este mai chipeş.

— Atunci Lord Barkley?

Gabriella se încruntă.

— Prea timid pentru gusturile mele şi nu la fel de plăcut ca Fielding.

Mai menţionă câţiva burlaci, inclusiv vreo doi cunoscuţi drept ticăloşi. Gabriella râse la menţionarea numelui lor.

— Tata ar face un atac de apoplexie dacă m-aş mărita cu oricare dintre ei. Nu ar fi niciodată de acord şi, sincer, nici eu.

— *Hm...* Mătuşa Caroline îi aruncă o privire pătrunzătoare. Atunci, îl luăm în considerare pe Huntley?

Numele ducelui o făcu să roşească. Îşi întoarse privirea, neputând să se uite în ochii mătuşii.

— Nu. Tata nu şi-ar da niciodată binecuvântarea.

— Şi dacă ar face-o? L-ai lua în considerare?

— Nu fi absurdă, zise Gabriella, cu vocea mult mai ascuţită decât intenţionase. Abia îl cunosc. Nu ar funcţiona niciodată.

Mătuşa Caroline păru să se gândească un moment la asta, apoi ridică din umeri şi spuse:

— Probabil că ai dreptate. Ca o asemenea căsătorie să aibă loc, ar trebui să acţionezi contra dorinţelor părinţilor tăi şi aşteptărilor pe care toată lumea le are pentru viitorul tău. Încuviinţă gânditoare din cap. Da, ai fi ducesă, dar ţi-ai menţine poziţia socială? Probabil că nu, considerând reacţia aristocraţiei în privinţa lui Huntley. Şi, din moment ce tu nu eşti rebelă, Fielding pare cea mai sigură alegere pentru tine.

Strângând din buze, Gabriella se uită la mătuşa ei.

— Nu mai încerca să mă influenţezi!

Mătuşa Caroline se lăsă pe spătarul scaunului, pufnind.

— Iartă-mă dacă aşa vezi lucrurile! Singura mea intenţie este să-ţi ofer o perspectivă nouă ca să-ţi poţi determina propriile dorinţe – ceva ce este greu de făcut după ce a trebuit să le asculţi constant pe ale celorlalţi. Se ridică de la masă. Acum, dacă mă scuzi, cred că mă voi duce la o plimbare. Vrei să mergi cu mine?

— Nu, mulţumesc, murmură Gabriella. Mintea ei era plină de atât de multe gânduri şi emoţii contradictorii, încât i se părea imposibil să gândească raţional. Cred că mă duc să văd dacă sunt gărgăriţe prin împrejurimi.

La puţin timp după aceea, plecă din salon şi se îndreptă spre grădină. Ziua aceea era mai rece, lucru care o făcu să-şi încrucişeze braţele la piept în vreme ce cobora treptele de piatră ce duceau spre o alee pavată pe partea dreaptă a terasei. Un mic stol de păsări îşi luă zborul când ea se apropie, acompaniind-o cu ciripitul lor zgomotos.

Ajungând la straturile de trandafiri, Gabriella admiră bobocii proaspeţi. Într-o săptămână, aveau să înceapă să se deschidă, răspândind în aer parfumul lor şi ademenind albinele şi fluturii. Oftă. Dacă Fielding avea să o ceară, aşa cum se aştepta, probabil urma să-şi planifice nunta când acei trandafiri aveau să fie complet înfloriţi.

Dacă ea accepta.

Un zgomot puternic îi atrase atenţia. Îşi înclină capul şi ascultă, apoi începu să respire precipitat când îl auzi din nou. O succesiune de exclamaţii o făcu să se uite la zidul care separa grădina ei de curtea care se afla între casa lor şi cea a lui Huntley. În zid era o poartă mare de lemn, care avea menirea să uşureze accesul grădinarului – o uşă la care nu se gândise niciodată înainte din moment nu avusese nevoie de ea. Acum se afla în faţa ei, atrăgând-o mai aproape cu fiecare sunet care se auzea de partea cealaltă.

Ajungând la poartă, Gabriella studie lemnul aspru şi clanţa de fier câteva clipe care i se părură o eternitate. Ştia unde duce – în curtea grajdurilor care se aflau între casa ei şi cea a lui Huntley. Amândoi aveau acces la ea. Se mai auziră nişte gemete. „Uf! Ah! Oh!” Gabriella făcu o grimasă. Nu trebuia să se aventureze dincolo, ci să-şi continue drumul, să caute gărgăriţe şi să ignore orice se întâmpla în acea curte. Aceasta ar fi fost alegerea corectă. Dar când se auzi un alt geamăt, nu se putu abţine să nu apese pe clanţă şi să deschidă poarta, suficient cât să-şi satisfacă curiozitatea.

Dar dădu nas în nas cu un zid de cărămidă – spatele grajdului. Aşa că deschise uşa mai mult şi se aplecă un pic în faţă. Tot nu vedea nimic. Oricine scotea sunetele acelea de efort era ascuns vederii. Se auziră iar şi iar. Încruntându-se, Gabriella privi peste umăr pentru a se asigura că nu o văzuse nimeni. Apoi păşi prin deschiderea porţii şi ajunse pe o alee îngustă, care se desfăşura între zidul grădinii şi grajdurile Warwick. Închizând poarta în urma ei, trase aer în piept. Simţi un nod în stomac, iar inima îi bătea aşa de repede, că o durea.

Înghiţi în sec şi pomi cu paşi ezitanţi în direcţia curţii – o distanţă scurtă, mai puţin de zece metri, care i se părea extrem de lungă ţinând cont de faptul că era extrem de agitată. Încă un mormăit îi ajunse la urechi, mai puternic decât precedentele. „Oh!” Iuţi pasul şi ajunse, într-un final, la capătul grajdurilor.

Întinse gâtul, se uită prin ungherul ascuţit şi aproape că îşi dădu sufletul din cauza şocului.

Acolo, aplecat în mijlocul curţii, se afla Huntley, cu picioarele depărtate, înfipte ferm în pământ şi cu genunchii uşor flexaţi pentru a uşura mişcarea. Cu braţele ridicate şi cu pumnii strânşi, sărea peste mingile de la picioarele lui. Pe Gabriella o cuprinse fierbinţeala, înroşindu-i pielea la vederea scenei. I se uscă gura când îşi dădu seama că el nu purta alte haine în afară de o pereche de pantaloni de sport scandalos de strâmţi.

Nu mai văzuse niciodată un bărbat cu pieptul gol şi nu se putu abţine să nu se holbeze la muşchii care vibrau şi se încordau, precum canelurile unei plăci de spălat, peste tot abdomenul lui. La el, totul emana forţă masculină, de la încordarea şi flexarea bicepşilor tonifiaţi la puternicii pumni pe care îi dădea în sacul de pânză atârnat în faţa lui.

Gabriella se întrebă în treacăt dacă Fielding arăta aşa pe sub cămaşa lui apretată şi haina scrobită. *Nu,* hotărî ea, alungând gândul acela. *Nimeni altcineva nu putea să arate aşa,* de parcă era capabil să doboare o duzină de bărbaţi cu mâinile goale. Şi felul cum se mişca… Agilitatea lui era impresionantă!

Cu sângele clocotind în vene, Gabriella îşi lipi mâna de peretele grajdului, pentru a-şi menţine echilibrul. Trebuia să se uite în altă parte şi să revină în siguranţa grădinii ei înainte ca genunchii slabi să-i cedeze. Dar rămase încremenită, cu corpul refuzând să asculte de creier, de parcă pierduseră legătura din momentul în care ea îl văzuse.

Încă un pumn sparse sacul, iar făina curse pe podea ca un pârâiaş fin de pulbere. Huntley făcu un pas în spate şi se îndreptă. Cu mâinile în şolduri, se uita la făina care se vărsa prin pânza ruptă. Spatele i se mişca sub respiraţia grea. Fielding *nu* arăta aşa, hotărî Gabriella în vreme ce privirea îi aluneca spre contururile bine definite. De fapt, se îndoia că o persoană dintre cunoştinţele ei arăta astfel, ţinând cont de cât efort era probabil nevoie să dezvolţi un asemenea fizic.

Simţind că o furnică vârful degetelor şi cuprinsă de dorinţa de a-l atinge, ea făcu rapid un pas în spate, cu intenţia de a fugi imediat. Dar apoi el se întoarse, cu siguranţă alertat de zgomotul făcut de picioarele ei pe pietriş. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, privind-o intens şi înlemnind pe loc. Venise nepoftită, îl spionase şi nu reuşea, nici dacă viaţa i-ar fi depins de asta, să îşi ceară scuze. Mai ales că acum se îndrepta spre ea cu o viteză uimitoare. Părul lui ud de transpiraţie era o învălmăşeală haotică lipită de frunte şi de tâmple.

Gâtul Gabriellei se încordă. Doamne, Dumnezeule, îi putea vedea sfârcurile şi fâşia de păr fin şi întunecat care ieşea de sub betelia pantalonilor…

Cu obrajii arzând, îşi feri privirea, uitându-se undeva în dreapta umărului lui. Apoi el ajunse în faţa ei, aşa de aproape, că îl putea mirosi – simţea mirosul pătrunzător al efortului lui amestecându-se cu aroma de mosc şi lemn de santal. Ar fi trebuit să-i tulbure stomacul. Dar, în schimb, îi accelera pulsul.

— Lady Gabriella, zise el pe un ton răguşit şi aspru, care îi agită simţurile şi mai tare.

— Ier… iertaţi-mă, reuşi ea să spună, în ciuda limbii

rebele şi a minţii care părea mult prea aiurită pentru vreun gând coerent. Eu…

— Mă priveaţi?

Dispăruse dicţia perfectă cu care vorbise în seara precedentă.

Întrebarea neaşteptată o făcu să se uite direct la el. Pieptul i se strânse când îi înfruntă strălucirea întunecată din ochi. Vedea în ei curiozitate, dar şi altceva – ceva fierbinte, tentant şi foarte-foarte periculos.

— Am auzit un zgomot şi am venit să investighez, îi zise ea cu sinceritate. Nu am intenţionat să fiu indiscretă.

— Deci mă urmăreaţi? întrebă el din nou cu o inflexiune obraznică.

Enervată de insistenţa lui de a o face să se simtă inconfortabil, îşi strânse buzele şi încercă să-l privească.

— Era greu să nu o fac de vreme ce eraţi chiar aici, la vedere.

— Hm… El încuviinţă din cap. Totuşi, ar fi trebuit să vă întoarceţi. Sau măcar să îţi… să *vă* faceţi simţită prezenţa.

Desigur, avea dreptate.

— Îmi pare rău. Apoi, pentru că simţea că trebuie să explice, zise: Am fost surprinsă de ceea ce am văzut şi mi s-a părut dificil să mă uit în altă direcţie. N-am mai văzut pe nimeni boxând până acum. Făcu un pas în spate, mărind distanţa, şi repetă: îmi pare rău.

— Ei bine, eu nu aş zice că ăsta a fost box. El schimbă tonul şi vorbi din nou corect, făcând un mare efort: Doar mă antrenam, încerc să mă menţin în formă.

Foindu-se neliniştită sub privirea lui, se luptă cu sumedenia de replici care îi veniră în minte la *acel* comentariu şi spuse:

— Majoritatea domnilor ar călări ori s-ar duela cu săbiile, iar dacă ar fi să boxeze, după cum ştiu că mulţi dintre ei o fac la *Gentleman Jackson's,* ar fi îmbrăcaţi potrivit.

El îi răspunse cu un chicotit obraznic – o contradicţie cu expresia lui serioasă –, care îi scoase la iveală două gropiţe încântătoare, în vreme ce în ochi i se citea aceeaşi

dorinţă imorală. Efectul fu aşa de puternic, încât Gabriella se simţi prinsă într-o pânză de dorinţe atât de intense, că începu să respire cu dificultate. El o străpunse cu privirea.

— După cum a menţionat tatăl dumneavoastră aseară, eu *nu* sunt un gentleman.

Remarca dură o făcu să tresară.

— Nu a spus asta.

— Este ca şi cum ar fi spus-o, replică Huntley. Ochii lui deveniră mai duri, îngropând privirea binevoitoare pe care i-o oferise mai devreme. Am fost judecat şi considerat nedemn de titlul meu.

— Am încercat să vă avertizez. Nu mai putea să se uite direct la el. Ruşinea pentru uşurinţa cu care tatăl ei îl jignise pe Huntley în seara precedentă şi antipatia făţişă a lui Fielding erau prea mari. Aristocraţia nu este părtinitoare cu cei din afară. Mai ales cu cei care au un trecut discutabil.

Ochii lui Huntley se întunecară.

— Trecutul meu este departe de a fi discutabil. Sunt moştenitorul legitim!

— Poate, fu ea de acord. Dar sunteţi prea diferit, prea comun.

„Oh, vai! Nu e cuvântul potrivit”.

El răspunse pufnind aspru.

— Ar fi trebuit să ştiu că hainele mele scumpe nu fac nicio diferenţă. Ar fi trebuit să vă ascult pe dumneavoastră, pe Richardson, pe Humphreys şi pe Pierson, dar am fost prea încăpăţânat, prea pornit să-i pun la punct pe Fielding şi pe cei de teapa lui!

Ochii Gabriellei se măriră, dar el nu-şi ceru scuze pentru cuvintele dure. Îşi temperă însă vocea înainte de a continua.

— Mulţumesc că aţi vorbit pentru mine. Expiră. Amabilitatea dumneavoastră nu a trecut neobservată.

— Nu vă gândiţi la asta, zise ea cu o falsă voioşie. Aşa mi s-a părut corect.

El încuviinţă o dată din cap înainte de a spune:

— Sper că nu complică lucrurile pentru dumneavoastră.

Trăsăturile lui se înmuiară, apoi ceva teribil de asemănător cu mila i se citi în ochi.

Era mai mult decât putea ea să îndure. Şi totuşi, auzind sinceritatea cu care îi vorbise – de parcă într-adevăr îi păsa –, nu putea să-l învinuiască. Aşa că, în loc să riposteze tăios cum voise iniţial, vorbi din inimă, spunând simplu:

— Şi eu sper.

Hotărând că venise momentul să plece, Gabriella îşi îndreptă spatele şi se pregăti să se retragă.

— Eu… începu ea slab.

În acelaşi moment, el spuse:

— Mi…

Derutată de faptul că vorbiseră în acelaşi timp, Gabriella îşi permise să afişeze un zâmbet vag şi încercă din nou:

— Probabil că ar trebui să plec.

— Desigur.

Ea se întoarse, ignorând dorinţa de a rămâne.

— Arătaţi foarte bine astăzi, strigă el după ea.

Vocea lui nu era puternică, iar complimentul fu aşa de neaşteptat, încât ea nu se putu abţine şi se uită în spate. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar colţul gurii lui se ridică.

— Frumoasă.

— Eu… Ea clătină din cap. Nu trebuie să spuneţi asta.

Nu putea să îndure gândul că el o făcea să creadă că era altfel decât comună. El ridică din umeri.

— Ştiu. Dar am considerat că este momentul să vă spun că îmi cam place să mă uit la dumneavoastră.

„Îmi cam place să mă uit la dumneavoastră”. Cuvintele vibrară prin ea.

Ea mai făcu un pas în spate, dintr-odată fiindu-i mai teamă decât îi fusese în viaţa ei. Pentru că acolo se afla un bărbat – cel mai incredibil individ pe care îl văzuse vreodată – care îi spunea că o credea frumoasă. Că îi cam plăcea să se uite la ea. Iar ea părea tentată să-şi dorească un lucru pe care nu-şi permisese niciodată să şi-l dorească – era tentantă să se bucure din plin de aprecierea lui şi să

întoarcă spatele datoriei pe care o avea, aşa cum făcuse cândva sora ei.

Dumnezeule! La ce se gândea? Era doar un compliment, nimic mai mult.

— Mul… mulţumesc, zise ea, apoi adăugă: Ochii mei sunt prea mari şi gura prea largă.

Cu ani în urmă, alte fete îi sublimaseră defectele.

El încuviinţă din cap.

— O combinaţie ciudată şi totuşi minunată.

Îşi bătea joc de ea?

— Vă bateţi joc de mine?

Trebuia să ştie.

— Nu. Cuvântul se rostogoli de undeva din adâncul pieptului lui. Doar glumeam.

— Pe seama mea?

Normal că da. O făcuseră atâţia alţii. De ce ar fi fost el diferit?

— Oh, nu, nu cu aşa ceva atât de perfect! Doar că… păreţi un pic încordată, aşa că am zis să vă mai detensionez. Îmi cer scuze dacă v-am ofensat.

Oftă. Îşi scărpină ceafa. O privi cu atenţie.

Ea încremenise, neputând să se mişte ori să-şi adune gândurile. Ce spusese? Că ea arăta perfect?

„Ceva de genul ăsta”.

Părea imposibil. De neînţeles. Îi venea să râdă.

În schimb, ea doar zâmbi.

El continuă să o privească până când zâmbi. Aproape că rânjea.

— Ştiţi cât de tentat sunt să vă sărut acum?

Întrebarea era atât de neaşteptată, că fu percepută ca un pumn de simţurile Gabriellei. Aproape că se împiedică din pricina şocului.

— Dumneavoastră… dumneavoastră…

Oh, Dumnezeule, voia să spună: „Da, te rog! Cred că mi-ar plăcea”. Şi apoi? Să rupă logodna cu Fielding aşa cum o rupsese sora ei cu Bellmore? Şi să alimenteze scandalul pornit de sora ei? Să-şi dezamăgească părinţii? Să se mărite cu Huntley? Cerule, spusese că voia să o sărute, nu

să se căsătorească cu ea. La ce se gândea?

— Eu… eu… Se mai retrase câţiva paşi. Eu trebuie să plec.

El nu spuse nimic, pur şi simplu o privea cu ochi curioşi în timp ce ea se apropia de poarta care o ducea înapoi în grădina casei.

Ajungând la poartă, se mai uită o dată la Huntley şi apoi o deschise. Grăbindu-se înapoi spre casă cât de repede o duceau picioarele, nu îndrăzni să se gândească la sentimentele pe care ducele de Huntley le trezise în ea cât stătuse în faţa ei cu pieptul gol şi cu gândul de a o săruta. Asta într-adevăr ar fi dus-o pe un teren periculos.

Capitolul 13

Întorcându-se în dormitorul lui cu un pas vioi care-i făcea cizmele să lovească ascuţit în podeaua de marmură, Raphe aşteptă să plece valeţii şi servitoarele care-i pregăteau baia, înainte de a se dezbrăca de pantaloni. „Dumnezeule, ce dimineaţă!” Şi încă nu se terminase. Lady Gabriella urma să revină să-i mediteze surorile.

Cufundându-se în apa caldă, se gândi la ea. Da, era uimitoare şi da, era tentantă cu buzele ei voluptuoase care-l invitau să-şi imagineze tot felul de indecenţe. Dar era mai mult de atât. Nu era doar atracţie fizică. Îl atrăgea hotărârea ei fermă de a-şi sfida părinţii în numele a ceva ce conta mai mult decât dezaprobarea lor, şi anume să facă exact ce credea ea că era corect. Bunătatea faţă de surorile lui şi dorinţa de a înfrunta tot felul de probleme pentru ei erau mai mult decât orice trăise sau văzuse el până atunci. Altruistă. Asta era. Şi apoi erau ciudăţeniile ei – afecţiunea ei faţă de insecte. Nu se putu abţine să nu zâmbească. Majoritatea femeilor ar prefera un căţel sau un pisoi. Dar nu Lady Gabriella.

În timp ce se săpunea, analiză reacţia ei la complimentul lui în privinţa fizicului ei. Se îndoise de

sinceritatea lui. Fusese evident, întrebarea era de ce? De ce nu-şi dădea seama Lady Gabriella cât de superbă era? Chipul ei avea o formă delicată, dar cu trăsături puternice, corpul îi era zvelt şi agil, proporţionat perfect – sânii, observase el, nu erau nici prea mari, nici prea mici. Şi fundul ei... Nu putea să scape de imaginea aceea! Nu se putea abţine să nu se întrebe cum ar fi arătat fără cele câteva straturi de materiale cu care era acoperit.

„Indecent”.

Aşa era el în clipa aceea. Puse săpunul deoparte şi se scufundă în apă, îndepărtând clăbucul. Dacă vreun bărbat ar avea asemenea intenţii obscene legate de una din surorile lui?

— Ce ai face atunci, Raphe?

Singurul răspuns fu clipocitul apei când se ridică. Desigur, ştia răspunsul. L-ar fi omorât pe acel individ, asta ar fi făcut.

Şi totuşi... Hristoase, felul cum ea îl făcea să se simtă! Era ca şi cum aerul prindea viaţă în jurul lui când ea era în preajmă. Şi suferinţa din ochii ei când îi spusese că nu avea prieteni... îl făcuse să-şi dorească să o ia în braţe, să-i aline suferinţa şi să o liniştească. Dar el o lăsase să plece, la fel ca în dimineaţa aceea, când se retrăsese în grabă, ca o pisică maltratată care nu mai avea încredere în lumea din jurul ei. Detesta să se gândească la ea aşa, detesta pe oricine o făcuse să se simtă astfel.

Ştergându-se, se gândi ce opţiuni avea. Erau două: să o lase naibii în pace ori să o curteze până ce obţinea ceea ce dorea. Dacă alegea prima variantă, putea să iasă şi să-şi satisfacă dorinţele în altă parte. Nu ar fi fost acelaşi lucru, într-adevăr, dar l-ar fi scăpa de dorinţa care creştea de când... Ei bine, de când o văzuse prima dată.

Sau putea încerca să o convingă că el era mai bun decât Fielding. Cu siguranţă, i-ar fi oferit mai multă plăcere. Măcar de asta era sigur. Zâmbind pervers la acel gând, începu să se îmbrace cu hainele pe care Humphreys i le aşezase pe pat. Dar a aduce în patul lui o doamnă ca ea însemna căsătorie.

Putea să facă asta? Să se căsătorească cu o femeie pe care abia o cunoştea doar ca să-şi satisfacă o poftă? I se părea un preţ îngrozitor de mare de plătit. Îşi trase cămaşa peste cap şi scoase mâinile pe mâneci. Atunci să o uite? Nu putea. Ideea i se părea mai imposibilă decât să-şi dedice viaţa unei instituţii în care nu credea. În plus, trebuia să ţină cont de responsabilitatea faţă de titlul lui. Alungase acel gând din pricina aversiunii faţă de căsătorie, dar poate că trebuia să-şi regândească poziţia dacă asta o implica pe Lady Gabriella. Îmbrăcă lenjeria intimă, conştient de cât de frustrat devenise din cauza unei femei. Totuşi, nu era orice femeie, d persoana cea mai interesantă pe care o cunoscuse vreodată.

Se hotărî ce avea să facă, se îmbrăcă şi coborî.

— Am nevoie să găsiţi o scuză şi să mă lăsaţi singur cu ea, le spuse surorilor lui fără vreo introducere, după ce le găsise în camera de muzică.

Amelia zdrăngănea la pian, în vreme ce Juliette dansa pe piesa fără ritm.

Amândouă înlemniră. Muzica încetă. Se uitau la el de parcă îi căzuse capul când intrase. Poate chiar aşa se întâmplase. Cu siguranţă, nu-l folosea.

— Poftim? întrebă Amelia.

— Lady Gabriella, clarifică el. Vreau să pot sta de vorbă cu ea fără voi două acolo.

— Este o lady, Raphe, zise Juliette de parcă el nu-şi dăduse seama de asta.

Amelia miji ochii spre el şi se ridică. Îşi încrucişă braţele la piept, stând de parcă îi bloca drumul.

— Să nu crezi că nu am văzut cum te uiţi la ea, cum încerci mereu să fii în apropierea ei. O sperie, să ştii.

— Eu doar… Se uită la fiecare din ele pe rând. Chiar purta discuţia asta cu surorile lui? Îmi place de ea, bine?

— Nu, i-o tăie Amelia. Nu este bine. Clătină din cap. Te cunoaştem, Raphe, eşti un om bun, blând, dar n-ai fost niciodată cu o femeie decât pentru puţină distracţie.

— Amelia…

Tonul îi fu dur, sperând să o oprească. Dar ea nu

ascultă.

— Lady Gabriella nu este o jucărie, Raphe. Este o femeie de viţă nobilă – un miel faţă de tine, care eşti un lup. Nu-ţi voi permite să o vânezi doar pentru că a trecut o vreme de când tu…

— Opreşte-te!

Îi aruncă lui Juliette o privire precipitată. Fusese o greşeală colosală să vorbească despre asta cu surorile lui. Cerule! Practic, roşea din cauza asta.

Doar că Amelia îşi pusese în minte că trebuie să zică ce avea de zis.

— Să o laşi pe Lady Gabriella în pace! Merită ceva mai bun.

Raphe rămase cu gura căscată. Încercă să nu se simtă ofensat. Nu funcţionă.

— Dacă vreau să mă însor cu ea?

Asta o reduse la tăcere pe Amelia. Deschise gura ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar nu se auzi nimic. Era mută. Chiar uimită, judecând după expresia ei.

— Eu aş fi de acord cu asta, zise Juliette după o mică ezitare. Ar fi o cumnată minunată.

Amelia mai deschise şi închise gura de câteva ori până ce reuşi să întrebe singurul lucru pe care Raphe îşi dorise să-l ignore.

— Nu ar trebui să se mărite cu Fielding?

— Încă nu este logodită cu el, îi răspunse Raphe. Ceea ce înseamnă că există o şansă să o câştig.

— Atunci ţii la ea? întrebă Juliette.

— Eu… Nu ştia ce să răspundă. Într-un final, spuse: După ce am văzut-o cu Fielding, cred că *el* cu siguranţă nu ţine la ea.

Orice ar fi însemnat asta pentru ei.

— Bine, zise Amelia şi îşi desfăcu braţele.

— A sosit Lady Gabriella, anunţă Pierson, apărut în uşă. Să o conduc înăuntru?

Raphe privi spre surorile lui, ridicând întrebător din sprâncene. Amelia se uită la Juliette, între ele păru să aibă loc un schimb tăcut de replici. Încuviinţară amândouă din

cap.

— Dar, dacă o răneşti în vreun fel, zise Amelia imediat ce Pierson ieşi, mă voi asigura că vei regreta decizia.

Ştia că vorbea serios. O privi plecând, grăbită să ajungă în partea cealaltă a casei, cu Juliette în urma ei. Era înduioşător cât de ataşate erau surorile lui de Lady Gabriella, cât de mult o plăceau. Juliette avea dreptate. Ar fi o completare frumoasă pentru familia lor. Între timp, el avea să se bucure să o cunoască mai bine.

*

Urmându-l pe Pierson spre camera de muzică, Gabriella făcu tot ce putu ca să-şi alunge din minte întâlnirea de mai devreme cu Huntley. *Gol.* Cuvântul acela o urmărea de vreo două ore. Nu complet gol, dar suficient ca să o facă să se întrebe cum era restul. Nu voise să se gândească, dar era ca şi cum îşi pierduse controlul, neputând să oprească asaltul imaginilor spontane care o făceau să se simtă agitată şi stupidă. „Atât de necuviincios”, se dojenea ea în vreme ce îl urma pe Pierson. „Aşa de nepotrivit unei lady!”

Pierson îi anunţă prezenţa şi păşi într-o parte, permiţându-i să intre. Simţurile ei deveniră conştiente, pielea se lipi de muselina fină a rochiei, în vreme ce pieptul părea să fie dintr-odată comprimat de corset. Pentru că el era acolo, sprijinit cu dezinvoltură de pian, urmărind-o prin încăpere, privind-o cum măsura spaţiul.

— Unde sunt surorile dumneavoastră? întrebă ea, uitându-se oriunde numai la el nu.

— Au fost reţinute. M-am gândit să vă ţin companie până când sosesc.

Se îndreptă şi veni spre ea, reducând distanţa până când ea tremură când îl simţi atât de aproape. Îi atinse cotul, iar ea aproape că sări din loc, rămânând nemişcată doar prin forţa voinţei.

— Vă rog… O conduse spre canapea. Luaţi loc.

Ea se aşeză, uşurată că nu mai trebuia să se sprijine

pe picioare.

— Vor întârzia mult?

Privi din nou spre uşă.

— Nu ştiu, răspunse el în vreme ce se aşeza pe un fotoliu de lângă ea. Ceaiul fusese deja adus, dar ea nu avea încredere că putea să-l toarne fără să verse. Din fericire, nu trebui să o facă pentru că îl turnă el – o sarcină neobişnuită pentru un bărbat, dar nu părea să-l deranjeze, de parcă era obişnuit să se facă util.

— Este fierbinte, îi zise el în vreme ce îi aşeza ceaşca în faţă. Aveţi grijă să nu vă ardeţi!

— Mulţumesc.

Luă cu grijă o înghiţitură. Ah! Mult mai bine.

Lăsându-se pe spate, îşi încrucişă picioarele, se uită la ea o secundă şi apoi spuse:

— Aş vrea să vă cer scuze.

La asta nu se aşteptase. Îşi ridică privirea spre el, fără a face un efort să-şi ascundă uimirea.

— Pentru ce?

— Cred că ştiţi. Când ea nu răspunse, el continuă: A fost greşit din partea mea să încep o conversaţie cu dumneavoastră, ţinând cont de starea în care eram.

Un val de roşeaţă urcă din pieptul Gabriellei până în vârful firelor de păr. Nu dorise să abordeze această problemă, sperase că avea să fie pur şi simplu uitată sau ignorată de amândoi. Din moment ce nu mai era posibil, încercă să se calmeze înainte de a vorbi.

— Deşi aţi fi putut face asta cu mai multe haine, eu sunt cea care a venit nepoftită peste *dumneavoastră,* Excelenţă, nu invers. Îşi feri privirea, uitându-se spre o vază. Ar fi trebuit să plec din clipa în care v-am văzut.

— De ce nu aţi făcut-o?

În vocea lui era ceva dezagreabil. Se potrivea cu stilul lui necizelat, accentuându-i masculinitatea virilă, lucru rar în Mayfair, unde vieţile fără griji ale domnilor avuseseră ca rezultat trupuri uşoare. Comparat cu Fielding, de exemplu, al cărui corp era zvelt şi elegant, Huntley părea un luptător călit. Şi, deşi Gabriella detesta să recunoască, era ceva

extrem de atractiv în asta.

*

— Am fost surprinsă şi curioasă. Boxaţi des?

Era o tentativă deliberată de a conduce conversaţia spre un subiect concret. Astfel, era mai în siguranţă, sperând să roşească mai puţin.

— Antrenamentul este satisfăcător, îi zise el pe acelaşi ton. Îmi face plăcere.

Nu era un răspuns direct, dar cu siguranţă explica forma fizică în care se afla.

— Îmi cer scuze că v-am privit, zise ea cu sinceritate.

Ajunseră la uşa de sticlă care dădea spre terasă. Prin ea pătrundea lumina soarelui, încălzind aerul cu o strălucire confortabilă.

— Vă iert dacă mă iertaţi, îi zise el pe un ton serios.

Nu îndrăzni să-i spună că nu era nimic de iertat, aşa că îi zâmbi.

— Ne-am înţeles.

— Foarte bine. Zâmbi şi el o clipă, apoi deveni gânditor. Am crescut în mahalale, să ştiţi.

Bruscheţea cu care el o zise o uimi complet. Probabil îi luase cam un minut să înţeleagă vorbele lui înainte de a fi pregătită să răspundă.

— Cum se poate asta?

Maxilarul lui se încordă, suficient ca ea să îşi dea seama că nu-i făcea plăcere să-i împărtăşească acest lucru. Cu toate astea, se afla acolo, destăinuindu-se, de parcă pentru el conta ca ea să afle.

— Tatăl meu s-a sinucis când aveam opt ani.

Oh, Dumnezeule! Nu ştiuse.

— Eu…

— Nu o spuneţi. Vă rog! Este ceva din trecut şi, oricât de îngrozitor pare, eu şi surorile mele am reuşit să ne continuăm vieţile fără el.

— Şi mama dumneavoastră?

Ceva întunecat îi trecu peste chip. Se încruntă, iar

ochii îi deveniră distanţi.

— Ne-a părăsit cu puţin timp înainte… A fugit cu alt bărbat, din câte îmi amintesc.

— Da…

Ea clătină din cap, neputând să înţeleagă chinul de a-ţi pierde ambii părinţi la o vârstă aşa de fragedă.

— Aveam o datorie şi nu exista nimeni care să o plătească – nimeni care să ne ia pe noi. Bătu cu degetele în braţul fotoliului, apoi se opri. Mi-a fost teamă că vom fi separaţi, că vom fi trimişi în grija unor familii diferite, aşa că am fugit.

— Cu surorile dumneavoastră… Nu puteau să fi avut mai mult de cinci şi şapte ani, zise ea calculând.

El încuviinţă scurt din cap.

— Nu a fost uşor. Râse amar. De fapt, aş zice că este un miracol că am supravieţuit.

Părea un chin imposibil prin care să treacă nişte copii aşa de mici, ceva prin care nimeni nu ar trebui să treacă. Îi întâlni privirea. Ochii lui negri străluceau ca două picături bogate de miere.

— De ce-mi spuneţi asta?

— Pentru că este important, răspunse el simplu. Şi pentru că prietenii nu se mint unul pe celălalt.

I se uscă gura.

— Prieteni?

Ce noţiune străină! El încuviinţă din cap.

— Dacă vreţi.

Voia. Foarte mult. Dar apoi cuvintele lui se risipiră, iar ea îşi dădu seama că trebuia să fie la fel de onestă. Îşi muşcă buza şi îşi încleştă degetele în fustele rochiei. Onestitate în schimbul prieteniei.

— Nu v-am minţit când am zis că nu am deloc… prieteni.

— Ştiu, îi zise el cu blândeţe. Îmi pare rău că nu v-am crezut.

— Dar acum mă credeţi?

În acel moment, îşi dădu seama că pentru ea conta încrederea lui.

— Da.

Ea oftă uşurată, apoi se gândi să întrebe:

— De ce?

— Pentru că oamenii buni, în general, nu sunt necinstiţi. Şi datorită ochilor dumneavoastră. Suferinţa din ei când v-am acuzat... El clătină din cap. Îmi pare rău.

Scuzele lui o făcură să se simtă cumva mai uşoară, mai relaxată şi mai în largul ei. Poate pentru că dezvăluiau partea lui sensibilă, cu care se simţea mai confortabil decât în prezenţa cuceritorului maliţios, care o făcea să simtă că avea nişte viermi care i se agitau în stomac.

— Apreciez asta.

Se uitară unul la celălalt preţ de o clipă. Trăgând aer în piept, se îmbărbătă să fie onestă cu el aşa cum fusese el cu ea. De dragul prieteniei. Nimic mai mult.

— Când aveam şase ani, începu ea, am văzut un grup de băieţi adunaţi în parc. Râdeau de ceva ce eu nu puteam să văd. Aşa că m-am apropiat fără să mă gândesc, abandonându-mi guvernanta cu o nevoie impulsivă de a şti ce făceau. Ezită, dându-şi seama dintr-odată cât de stupid avea să sune povestea ei. Până la urmă, el se născuse băiat. Dar continuă: Mi-am făcut loc printre ei şi m-am uitat în jos, încercând să găsesc obiectul care îi amuza. Şi apoi l-am găsit. Trase aer în piept, detestând cât de evidente îi erau emoţiile. Prinseseră un bondar, îi smulseseră aripile şi-l împungeau cu rămurele ca să se întoarcă pe spate, din nou şi din nou, în vreme ce ei râdeau de cât de ridicol arăta.

— V-a întristat să vedeţi o creatură inocentă torturată.

O privi îndeaproape. Prea aproape.

Gabriella se foi, neputând să stea locului sub privirea lui aşa de pătrunzătoare.

— Nu cred că am fost atât de furioasă vreodată în viaţa mea, zise ea. Am izbucnit. Ca o ramură care cedează la prea mult efort, am... îşi aminti ce îi zisese mama ei când auzise de incident. Tresări. Mă tem că am înnebunit timp de o secundă, ţipând la ei să se oprească şi lovindu-i când au refuzat. Îşi întoarse privirea, jenată de felul cum se purtase.

Apoi s-a aflat. Mereu se află. Părinţii mei au fost nevoiţi să-şi ceară scuze celorlalte familii.

— Şi bondarul?

Gabriella clipi. Nimeni nu o întrebase, nici măcar sora ei. El era primul.

— A supravieţuit. Puţin. L-am adus acasă în palmă.

Lui îi scăpă un chicotit, urmat de un zâmbet. Apoi clătină din cap.

— Bineînţeles că l-aţi adus.

Bineînţeles – el nu spuse altceva. Gabriella simţi că i se topeşte inima când îi auzi tonul înţelegător.

— Acel bondar a fost începutul fascinaţiei mele pentru insecte. Mi-a oferit ceva de făcut când ceilalţi copii nu mă băgau în seamă. Când s-a aflat despre pasiunea mea, la un moment dat... Ei bine, orice şansă de a fi considerată o companie acceptabilă s-a năruit. Mi s-a pus eticheta de fată ciudată, excentrică şi care ar trebui evitată. După aceea, nu le-a scăpat nimic de care să nu-şi bată joc.

— Inclusiv felul cum arătaţi.

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

Rămase tăcut o clipă.

— A durut, zise el, rezonând cu amintirile ei.

— Da. Încercă să zâmbească şi aproape că reuşi. Aşa că am dispărut printre umbre, evitând toată atenţia, în vreme ce Victoria înflorea în ea. Era o lady perfectă; vorbea frumos şi era inteligentă. Părinţii mei au ales să nu îşi mai facă griji pentru viitorul meu. Până la urmă, o aveau pe ea, o fată care avea să se mărite cu un marchiz.

— Doar că ea nu s-a măritat.

— Da. Nu s-a măritat.

— De ce?

O întrebare pe care Gabriella şi-o pusese de nenumărate ori pentru că, deşi îşi imaginase că sora ei se îndrăgostise, bănuia că realitatea era mult mai rea.

— Îmi place să cred că s-a îndrăgostit. Când el rămase tăcut, ea adăugă cu hotărâre: Se întâmplă.

— Da. Bănuiesc că se întâmplă. Ridicându-se, se

îndreptă spre uşă. Vă rog să mă scuzaţi, cred că mă voi duce să văd ce le reţine pe surorile mele.

Şi apoi plecă, ieşind pe uşă cu o iuţeală care o nelinişti pe Gabriella mai mult decât o făcea prezenţa lui. De fapt, în tot acest timp, nu o deranjase mai deloc.

Se gândi că fusese destul de plăcut să vorbească cu el despre lucruri personale. Păcat că nu se întorsese cu surorile lui, dar se părea că se dusese să exerseze dansul. După spusele Ameliei, instructorul era un bătrân italian care nu credea că trebuie să ai parteneri până ce nu ştii paşi, ceea ce însemna că Huntley şi surorile lui luau lecţii separat, din moment ce nu erau aceiaşi paşi pentru bărbaţi şi pentru femei.

„Vă place să dansaţi?”

Întrebarea pe care i-o pusese prima dată când se oferise să-i ajute surorile îi veni în minte ca un nor de fum, ondulându-se, şerpuind, amintindu-i de îndrăzneala lui. Cu zece minute mai devreme, fusese aşa de diferit stând pe locul pe care acum îl ocupa Juliette! Şi o ascultase. Cu atenţie. De parcă într-adevăr îi păsa de trecutul ei şi de cicatricele pe care i le lăsase.

„Prieteni”. Asta deveniseră, în cel mai ciudat şi neobişnuit mod. Mai târziu, în vreme ce se îndrepta spre casă, cu Anna lângă ea, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă putea să aibă vreodată curajul de a-şi dori mai mult.

Capitolul 14

În următoarea dimineaţă, Gabriella se trezi şi rămase uitându-se îndelung la tavan, în încercarea de a-şi aminti alt vis. Fusese şi mai provocator decât ultimul. I se accelerase pulsul şi respira repede, iar cearşaful era înfăşurat haotic în jurul picioarelor. Sfinte Dumnezeule! Visase corpul gol al lui Huntley lipit de ea, degetele ei atingându-i blând umerii laţi.

Închise ochii şi se înroşi când îşi aminti mâinile lui

mişcându-se pe *ea,* mângâind-o în cele mai necuviincioase moduri posibile. Dădu la o parte cearşaful, suspinând. Încă tremura uşor la amintirea a ceea ce se întâmplase. Doar că *nu* se întâmplase.

Nu fusese real, îşi zise ea mai târziu, în vreme *ce* camerista îi punea acele perlate în păr. Dar îl *simţise* real şi, din acest motiv, ştia că acea zi avea să treacă mai greu decât oricare din zilele anterioare.

Când coborî la micul dejun, stomacul îi era plin de noduri la gândul că trebuia să dea ochii cu Huntley în mai puţin de o oră. Cerul să o ajute, nu avea să se poată uita la el fără a-şi aminti cum arătase cu o zi în urmă fără cămaşă şi cum mintea ei alesese să folosească acea imagine în cel mai revoltător mod posibil!

Dumnezeu să o ajute!

— Ai vrea să te însoţesc când soseşte Fielding? o întrebă mama ei de pe partea cealaltă a mesei.

Gabriella tresări.

— Poftim?

— Va sosi într-o oră. Mama ei împinse spre ea un bilet. Nu ascultai ce-ţi spuneam?

Adunându-şi gândurile, Gabriella citi biletul, apoi îi spuse mamei sale:

— Poate să mă însoţească Anna dacă ai alte lucruri de făcut.

— Bine. Dacă eşti sigură…

Gabriella încuviinţă din cap spre mama ei.

— Bucură-te de ziua asta!

Aşteptă ca mama să plece, apoi scrise un bilet pentru Amelia şi Juliette, informându-le despre întârzierea ei neaşteptată, şi o rugă pe Anna să-l ducă. Apoi, se duse în salonul de zi pentru a citi cartea preferată – un exemplar din *Introducere în entomologie sau elemente ale istoriei naturale a insectelor* de Kirby şi Spence.

O jumătate de oră mai târziu, ajunse Fielding şi îi aduse trandafiri.

— Arătaţi la fel de minunat ca întotdeauna, milady. Scuzele mele că nu v-am vizitat mai repede. Făcu un pas

spre ea. Ar fi trebuit să vă vizitez ieri, după dineul mamei mele, dar îmi era teamă că v-am supărat. Nu am fost aşa de primitor cu Huntley cum ar fi trebuit să fiu şi, ţinând cont de blândeţea dumneavoastră, sunt convins că m-aţi crezut un ticălos.

Făcând semn spre canapea, Gabriella întrebă:

— Ne aşezăm? El îşi înclină capul şi aşteptă să se aşeze mai întâi ea. Adevărul este că dumneavoastră şi tatăl meu aţi fost destul de nepoliticoşi. Eu şi tata ne-am certat tot drumul spre casă în trăsură.

— Îmi pare rău să aud asta, zise Fielding. Întinzându-se, îi luă mâna într-a lui. Deşi nu pot vorbi în numele lui, aş vrea să explic motivele pentru care m-am purtat mai puţin cordial în acea seară. Trase aer în piept, apoi expiră. Ideea este că am fost gelos.

Maxilarul Gabriellei aproape căzu pe podea.

— Gelos? Pe Huntley?

Ridicând ciudat din umeri, Fielding alunecă cu privirea într-un punct dincolo de umărul stâng al Gabriellei.

— Este foarte chipeş, în formă şi, fără îndoială, bogat. Titlul lui este cu mult peste al meu. Aşa că, atunci când l-am găsit uitându-se la dumneavoastră ca şi cum…

Îşi căuta vorbele, clătinând din cap.

— Ca şi cum? îl îmboldi Gabriella.

— A fost greşit din partea mea să mă port astfel, zise el fără să-i răspundă la întrebare. Mă puteţi ierta?

Ea strânse din buze. Îşi recunoscuse greşeala şi îi ceruse iertare într-o manieră foarte politicoasă. Ea încuviinţă din cap.

— Desigur.

El răsuflă uşurat.

— Bun. Zâmbi. Aseară am vorbit cu tatăl dumneavoastră la club despre o înţelegere legată de căsătorie şi ce ar presupune aceasta.

— Oh?

Gabriella simţi un nod în stomac. După toate câte se întâmplaseră, uitase complet să-i spună tatălui ei despre condiţiile pe care le dorea. Trebuia să-şi amintească să facă

asta în curând. Înainte ca Fielding să o ceară.

— A fost o discuţie foarte productivă, aşa că nu trebuie să vă faceţi griji. Totul va ieşi exact cum trebuie.

Încuviinţând indiferentă din cap, Gabriella se resemnă, ştiind ce conversaţie urma – o discuţie despre căpestre şi şei şi despre cât de bine arăta el în comparaţie cu alţii. Ea, pe de altă parte, nu avu nicio şansă să vorbească despre propriile interese. De fiecare dată când încerca să le aducă în discuţie, el îşi continua pur şi simplu propriile idei, de parcă ea nu spusese nimic. Era şi enervant, şi obositor, nervii ei erau întinşi la maximum când plecă Fielding.

Aruncând o privire rapidă la ceas, Gabriella se întoarse spre Anna.

— Astăzi nu avem mult timp la dispoziţie. Mama se întoarce într-o oră.

— Atunci ar fi bine să plecăm, sugeră servitoarea.

Puse repede la loc ce cususe pe durata vizitei lui Fielding.

— Pot să fiu sinceră cu dumneavoastră, milady? întrebă ea în vreme ce mergeau spre spatele casei şi ieşeau pe terasă.

— Desigur.

Nevrând să mai piardă alt minut, Gabriella iuţi pasul.

— M-ar durea să vă văd măritându-vă cu contele. Vă va dezamăgi.

— Mulţumesc, Anna, dar mă tem că nu prea am de ales.

— Sunteţi sigură?

— Nu mai există altcineva.

Servitoarea nu-i răspunse, iar Gabriella îi fu recunoscătoare pentru asta. Mai ales că minţea – nu doar pe Anna, ci pe ea însăşi. Pentru că adevărul… Adevărul era un lucru teribil de înfruntat, iar opţiunile ei erau imposibil de luat în considerare. Şi Huntley… era un prieten, nimic mai mult. Se ştiau de puţin timp. Să ia în considerare căsătoria cu el, cu toate consecinţele care decurgeau din asta, ar fi fost o nebunie.

„O nebunie mai mare decât să te măriţi cu un bărbat care nici măcar nu-ţi place?”

Simţea deja, în puţin mai mult de o săptămână, o legătură mai puternică cu Huntley decât simţise vreodată cu Fielding. Huntley chiar o ascultase, arătase interes şi fusese fascinat de curioasa ei pasiune pentru insecte.

Păşi prin gardul verde care despărţea grădinile, distrasă de toate grijile ce i se adunau în minte. Putea să rupă legătura cu Fielding? Îndrăznea să o facă? Nu avea alt plan. Şi părinţii ei nu i-ar fi permis niciodată să se mărite cu Huntley. Asta, dacă el ar fi cerut-o, ceea ce era puţin probabil din moment ce avea pe cap lucruri mai importante decât să-şi ia o soţie.

Gândurile acelea se opriră când văzu o mişcare cu coada ochiului. Se întoarse instinctiv, aproape împiedicându-se când îl zări.

— Dumnezeule! murmură Anna.

Exact, gândi Gabriella, pentru că era vorba de duce întins pe iarbă, cu ochii închişi şi cu un zâmbet foarte satisfăcut pe buze. Era într-o poziţie de completă relaxare, fără niciun pic de tensiune.

— Aşteaptă aici, şopti Gabriella către Anna, apropiindu-se de el şi studiindu-l, dar şi profitând de ocazie să-l vadă odihnindu-se.

Dar acolo? Pe iarbă? Era neobişnuit. Privirea ei căzu pe una din mâinile lui – palma era în jos spre iarbă, iar degetele se mişcau încet, parcă mângâind iarba. Mişcarea îi flexa tendoanele, îi încorda pielea de pe degetele înroşite. Boxase din nou.

Şi din nou imaginea lui în faţa ei, cu pieptul gol şi transpiraţia alunecându-i de pe chip, îi apăru în faţa ochilor. Suspină. El deschise ochii, uitându-se direct la ea. Gura i se mişcă şi apoi zâmbi.

— Iar mă priveaţi.

Căldura îi cuprinse chipul, arzând-o până când se temu că ar putea să se transforme în scrum.

— Eu… La ce naiba se gândise când nu-şi făcuse simţită prezenţa? Nu am vrut să vă deranjez.

O scuză prostească. Voia să se uite la el – să se uite *singură* la el.

El îi susţinu privirea suficient cât să o facă să se ruşineze.

— Ar trebui să vă ridicaţi, izbucni ea dintr-odată. Un domn nu rămâne în şezut sau – îşi flutură mâna – întins când soseşte o doamnă. Se ridică şi o întâmpină cum se cuvine!

Părea că se gândeşte la asta şi pentru o secundă ea crezu că el avea să îi urmeze sfatul, dar apoi zise:

— Şi dacă aţi veni dumneavoastră aici?

— Poftim?

Rămase cu gura căscată.

Ducele bătu iarba de lângă el, apoi ridică provocator dintr-o sprânceană.

— Cred că vă va plăcea.

Nu se îndoia nicio secundă de asta. Dar era o femeie adultă, pentru numele lui Dumnezeu! Asemenea lucruri nu se făceau, oricât de spontan ai fi fost.

— Surorile dumneavoastră mă aşteaptă. Ar trebui să mă duc să le caut.

— Au lecţii de cusut, zise Huntley, ridicându-se în coate. Richardson a aranjat ca doamna Bryant, menajera noastră, să le înveţe.

— Oh, bine… Dintr-odată, se simţi dezamăgită. Atunci vin mâine.

El îşi înclină capul. Ea nu se mişcă, prinsă între obligaţia de a face ce trebuia şi dorinţa de a rămâne. El mai bătu iarba o dată, iar ea privi în urmă la Anna, care părea să fie foarte ocupată cu o plantă într-un ghiveci.

— Dacă vă alăturaţi, vă arăt ce cărăbuş am găsit.

Îşi permise să cedeze.

— Prea bine, dar numai o clipă.

El îi oferi mâna pentru a o ajuta să se aplece, iar ea acceptă. Atingerea îi trimise valuri de energie în braţ şi în piept. Îţi controlă respiraţia şi se lăsă pe pământ, străbătută de fiori pe şira spinării când el îi strânse uşor mâna. Nu-i dădu drumul imediat, aşa cum ar fi trebuit, ci îi ţinu mâna o

secundă în plus faţă de cât era considerat adecvat.

— Sunteţi aşa de moale!

Şoapta îi atinse obrazul, în vreme ce degetul lui mare şi aspru îi mângâia palma.

— Eu…

Cuvântul păru mai mult un cârâit. Îi dădu drumul la mână, permiţându-i să se calmeze. Ea spuse din nou:

— Nu ar trebui să fiu aici. Cu dumneavoastră, vreau să zic. Nu este deloc cuviincios.

— Servitoarea dumneavoastră este şi ea aici, sublinie el. Nu există niciun risc de a păţi ceva.

Zâmbetul care urmă era aşa de impertinent, încât Gabriellei îi fu imposibil să nu râdă.

— Aşa sper.

— Doar dacă nu cumva v-ar face plăcere.

Ridică din sprâncene.

— Excelenţă!

Iar o făcea să se simtă inconfortabil, dar mai rău era că ea se simţea ca şi cum el ar fi făcut deja ceea ce sugerase. Visul ei reveni ca o amintire trezită de propria imaginaţie, de propriile dorinţe… îşi linse buzele, apoi îşi dădu seama că el îi urmărea mişcarea, pupilele lui fiind un pic dilatate în vreme ce o privire.

— Un domn nu spune astfel de lucruri, îi zise ea cu asprime.

Dacă doar ar găsi o cale de a reveni la conversaţia prietenească pe care o avuseseră cu o zi în urmă!

El se retrase puţin, afişând o expresie mai veselă.

— Aveţi prea multe reguli de urmat. Dacă nu sunteţi atentă, veţi fi o altă doamnă din societate, cu nimic diferită de următoarea.

— Dar…

Se opri. Poate că el avea dreptate. Analiză felul în care viaţa ei se schimbase de când Victoria se măritase. Părinţii ei îi acordaseră mai multă atenţie decât înainte şi i se amintea zilnic cum să vorbească şi să se poarte.

— Trebuie să învеţi să te controlezi, îi zisese mama ei, reînviind incidentul cu bondarul din copilărie. Trebuie să-i

faci să uite că te-ai purtat aşa de rău vreodată.

Urmaseră lecţii de etichetă. Fusese educată cum să meargă şi cum să se aşeze, cum să se ridice şi chiar cum să asculte. Şi, deşi nu crezuse că era posibil să se întâmple, se schimbase. Regulile deveniseră o parte importantă din viaţa ei – o rutină care avea să o ducă la destinaţie fără incidente. Dar unde era bucuria în asta? Permisese să fie modelată într-o creatură pe care nu o mai recunoştea – o femeie care uitase să trăiască.

Ce moment important de autoanaliză!

Privi spre Huntley şi-l găsi uitându-se cu interes la ea. „Vrei mai mult de atât”. Poate că fuga era o idee greşită. Poate că era mai bine dacă înfrunta lucrurile.

— Nu ştiu ce să fac.

Nu voise să spună cuvintele cu voce tare, şi totuşi le rostise.

— Ce aţi vrea să faceţi?

El îşi înclină curios capul.

Gabriella îşi apăsă palma pe iarbă, adorând felul în care simţea fiecare fir printre degete.

— Asta, zise ea şi apoi se lăsă pe spate, exact cum făcuse el mai devreme, şi se uită la cer.

Îl putea vedea printre crengile şi frunzele stejarului din apropiere – un cer de un albastru-deschis, cu nuanţe schimbătoare şi nori risipiţi. Oftă mulţumită.

— Aşa, murmură el încet. În sfârşit, v-am găsit.

Ştia la ce se referise el. Era un gând pe care-l redescoperise şi ea – fata care fusese pierdută timp de un an revenise. Dar nu era chiar pregătită să vorbească ori să se gândească la ce însemna asta pentru viitorul ei. Aşa că prinse alt gând şi spuse:

— Mă impresionaţi, Huntley.

Îl simţi mişcându-se un pic în timp ce se întindea lângă ea.

— În ce sens?

Îşi întoarse capul şi ochii ei îi întâlniră pe ai lui peste peticul de iarbă presărat cu trifoi. Nu era chiar scandalos, dar cu siguranţă nu era nici cuvenit. Gabriella descoperi că

nu-i mai păsa, fiind prea prinsă în intimitatea legăturii pe care o formase cu altă persoană. Umplea o nevoie – o dorinţă – care fusese acolo mare parte din viaţa ei.

— Felul în care aţi reuşit să vă descurcaţi în viaţă după ce v-aţi pierdut părinţii, felul cum v-aţi salvat surorile şi...

— Doar pe Amelia şi pe Juliette, zise el. Ochii i se umeziră. Am pierdut una. Nu am putut să o salvez.

Pieptul Gabriellei se contractă, strângând-o până când o duru inima. Fără să se gândească, se întinse după mâna lui.

— Îmi pare rău. Îmi pare aşa de rău!

— S-a întâmplat aşa de repede! Nu eram pregătit şi nu am putut... înghiţi cu dificultate, dar nu-şi îndepărtă privirea, uitându-se în ochii ei cu o hotărâre neînduplecată. Avea doar şapte ani când s-a întâmplat. Eu aveam doisprezece.

— O responsabilitate prea mare pentru a fi purtată de un copil.

Îi strânse mâna cu simpatie, apoi vru să se retragă. Dar el o prinse repede.

— Ar trebui să luaţi legătura cu sora dumneavoastră.

— I-am scris de mai multe ori, dar ea nu răspunde niciodată.

— Eraţi apropiate?

Gabriella încercă să ridice din umeri, ceea ce se dovedi dificil din cauza poziţiei.

— Aşa am crezut mereu. Dar apoi a făcut acel gest fără un cuvânt de avertizare. Mi-a lăsat doar un scurt bilet.

— Nu mă surprinde.

Gabriella se uită la el.

— De ce?

— Eraţi sora ei mai mică, iar părerea dumneavoastră despre ea conta. De asta nu şi-a luat la revedere personal. Nu putea să dea ochii cu dumneavoastră.

Ea se gândi la asta o clipă şi apoi încuviinţă din cap.

— Prea bine, accept asta. Dar mi l-ar fi putut menţiona pe Connolly înainte de a alege să fugă cu el. Ar fi

putut să spună că plănuia să rupă logodna cu Bellmore.

El o privi o clipă, cu o expresie de contemplare profundă.

— Haideţi să pretindem că rolurile erau invers.

— Nu înţeleg…

— Să pretindem că dumneavoastră aţi fost prima logodită. Cu Fielding. O partidă bună, pe placul tuturor. Dar apoi, într-o zi, întâlniţi pe cineva. Un muncitor la docuri care vă aduce aminte ce înseamnă să vă urmăriţi propriul vis, să vă îndepliniţi propriile dorinţe şi nevoi.

Ea îl privi captivată de imaginea zugrăvită, dar şi de el.

— Sunteţi un muncitor de la docuri?

— Trebuia să-mi câştig existenţa cumva. Se lăsă liniştea, apoi el zâmbi, alungând tensiunea care apăruse brusc. Oricum, imaginaţi-vă asta şi apoi gândiţi-vă că îi spuneţi surorii dumneavoastră că v-aţi răzgândit în legătură cu contele şi aţi prefera să fiţi cu muncitorul de la docuri.

Inima Gabriellei începu să bată cu putere.

— Nu aş fi avut încredere în ea că ar fi înţeles ce simt.

Abia rosti cuvintele, diafane ca un puf de aer care se îndrepta spre el.

— Gabriella. Îi pronunţă numele cu blândeţe, abandonând adresarea protocolară pentru prima dată. Ce îţi doreşti?

O întrebare – cea mai importantă întrebare care-i fusese pusă. Nu de Fielding. Niciodată de Fielding. Şi apoi? Îi întâlni privirea. „Pe tine. Dacă se poate, pe tine”. Nu putea să spună asta, aşa că se ridică şi o căută pe Anna.

— Ar trebui să plec. Mama se va întoarce în curând. Se ridică în picioare, apoi se ridică şi el, scuturându-se de frunze şi de iarbă. Spuneţi-le, vă rog, surorilor dumneavoastră că mă întorc mâine. La ora zece.

El se duse până la treptele terasei şi scoase o cutie mică de lemn pe care i-o dădu repede.

— Asta-i pentru dumneavoastră.

Neputând să-şi ascundă surpriza, acceptă darul şi se uită înăuntru, zâmbind imediat când văzu cărăbuşul de un

verde strălucitor.

— Remarcabil!

— Vă place?

Era înduioşător cât de timid părea acel bărbat care era mereu puternic şi încrezător în sine. Acum îi păsa de părerea ei. Era limpede.

— Da. De obicei, simt mai mici decât acesta. Unde l-aţi găsit?

— În grădina cu ierburi. Arătă spre un zid mai puţin înalt, care trecea spre partea cealaltă a casei. Îmi treceam în revistă proprietatea şi l-am văzut. M-a dus cu gândul la dumneavoastră.

Dintr-odată, îi fu imposibil să vorbească, emoţiile pe care el le trezise în ea ameninţând să dea în clocot. Aşa că rămase complet nemişcată şi se uită în jos la cărăbuş, temându-se să întâlnească privirea lui Huntley, temându-se că putea să plângă.

— Este… Tuşi. Mulţumesc.

— Nu e mare lucru.

Ea tresări şi se dădu în spate când trase aer în piept.

— Cât de tare vă înşelaţi! Închise cutia şi o lipi de piept. Nu există un cadou mai potrivit decât acesta.

Strigând-o pe Anna, se răsuci pe călcâie şi se grăbi înapoi, urmărită de sentimentul unei schimbări iminente.

Capitolul 15

— Aţi fi norocos dacă aţi câştiga-o, zise Richardson.

Vocea lui sparse tăcerea şi-l făcu pe Raphe să tresară. Nu observase sosirea secretarului său.

— Ce te face să crezi că mă interesează?

Chicotind, Richardson veni lângă el.

— O singură privire spre dumneavoastră este suficientă.

Băgându-şi mâinile în buzunare, Raphe se întoarse spre secretarul lui – un bărbat pe care ajunsese să-l

considere mai mult un prieten decât un angajat. Acelaşi lucru putea să-l spună şi despre Humphreys, dar nu şi despre Pierson.

— Am lucruri mai importante în minte decât să fac curte.

— Bănuiesc că din acest motiv le-aţi cerut surorilor dumneavoastră să se facă nevăzute de fiecare dată când Lady Gabriella a venit în vizită.

Asta-l făcu pe Raphe atent.

— De unde ştii?

— Este nevoie doar de o pereche de ochi şi un pic de bun-simţ.

Raphe îşi strânse buzele.

— Vreau doar să o cunosc mai bine. Doar tot.

Nu avea să dezvăluie niciodată efectul pe care Gabriella începea să-l aibă asupra lui – buzele ei roz tentante precum un fruct copt într-o zi de vară, pielea ei de porţelan, ca un dispozitiv de tortură, incitând la cele mai jalnice intenţii. La naiba, îi era greu să doarmă noaptea, corpul îi era invadat de felul în care ea îl privise în curte, de parcă nu ştia dacă voia să-l devoreze ori să fugă.

— Serios?

Richardson părea mult prea sceptic pentru a fi pe placul lui Raphe.

— Normal că da!

„Mincinosule!”

— Păcat, îi zise Richardson. Eu, personal, consider că ar fi o soţie excelentă. Şi nu am nicio îndoială că aţi fi mai bun pentru ea decât filfizonul de Fielding.

Raphe aproape că se înecă de râs.

— Sigur glumeşti.

Ridicând dintr-o sprânceană, Richardson întâlni privirea lui Raphe.

— Vă subestimaţi, Huntley. Sunteţi un om bun, cu un sens al normalităţii care lipseşte aristocraţiei. Lady Gabriella…

— Ar fugi ţipând în cealaltă direcţie dacă ar şti tot ce este de ştiut despre trecutul meu. Raphe trase aer în piept.

Şi apoi, părinţii ei nu ar fi niciodată de acord. Ar fi un efort irosit să o iau în considerare.

— Deci i-aţi spus o parte din trecut?

— Da. Mare parte, dar nu despre Guthrie.

— Hm. Şi cum a reacţionat? A fost consternată? Îngrozită?

— Nu. Îşi aminti privirea ei delicată când el îi spusese de suferinţa provocată de Bethany. Deloc.

Încuviinţând din cap, Richardson spuse:

— Atunci vă recomand să vă concentraţi pe asta. Aveţi încredere în ea că va înţelege şi restul. Când Raphe nu spuse nimic, el adăugă: între timp, m-am gândit să vă sugerez o ieşire mâine după-amiază. Dumneavoastră şi surorile dumneavoastră nu prea aţi ieşit de când aţi sosit aici. Am putea să mergem la nişte cumpărături pe Bond Street şi apoi la o îngheţată la Günther's?

Raphe se uită la el ezitant.

— Nu ştiu… Ultima noastră ieşire s-a terminat rău.

— Pentru că nu eraţi pregătit. Lucrurile s-au schimbat acum. Cum Raphe nu luă o decizie, Richardson întrebă: Chiar vă doriţi să staţi ascuns în casa asta?

— Nu. Nu chiar. Doar că… *Cum putea explica?* Dacă se întâmplă ceva rău?

Richardson se uită la el surprins.

— Ceva rău? La o plimbare în Mayfair? Îl privi suspicios. Nu văd nicio ameninţare atât timp cât mergem împreună. Surorile dumneavoastră vor fi sub protecţia noastră, dacă asta vă preocupă.

Alungându-şi temerile, Raphe îşi permise să zâmbească. „Richardson nu şi-a dat seama că există ameninţări dincolo de orice protecţie?"

— Mă îngrijorează sănătatea lui Juliette, recunoscu el.

— Serios? Mie nu mi se pare bolnavă.

— Nu. Dar în trecut a fost destul de bolnăvicioasă.

Richardson încuviinţă din cap cu înţelegere.

— Era o sugestie, Excelenţă. Dacă consideraţi că este mai bine ca surorile dumneavoastră să rămână acasă, înţeleg.

Raphe inspiră adânc, apoi expiră lent. Richardson avea dreptate. Petrecuseră prea mult timp în casă – era păcat ținând cont de tot ce era de văzut în partea aceea de oraş. În St. Giles fusese uşor. Juliette rămăsese fericită acasă cu cărţile ei, dar era mai mică atunci când el îi ceruse să stea în casă când abia îşi revenise după o boală care luase vieţile celorlalţi fraţi ai lor. Îngrozit că putea să o piardă şi nepermiţându-şi un doctor, Raphe insistase ca ea să rămână în casă, pentru a nu se molipsi.

Dar acum erau aici, într-un loc unde oamenii nu se gândeau niciodată să iasă când erau bolnavi. Riscul ca ea să se îmbolnăvească era redus. Şi apoi, avea să iasă în curând dacă voia să-şi facă debutul. Făcând un efort să îi ia în considerare dorinţele şi nevoile, îi zise lui Richardson:

— Mulţumesc pentru sugestie. Cred că ne va face plăcere tuturor să ieşim din casă.

*

În dimineaţa următoare, o burniţă măruntă umezea aerul, dar asta nu-i opri pe Raphe şi pe surorile lui să iasă cu Richardson. Stând faţă în faţă cu ele în trăsură, Raphe zâmbi când le văzu atât de vesele. Nu mai vorbiseră despre altceva de când aflaseră despre plimbare cu o seară în urmă, la cină. Comentariile şi întrebările lor interminabile îl făcuseră să se retragă devreme, pretextând o durere de cap. Dar adevărul era că fusese încântat să aducă un pic de fericire în vieţile lor, chiar şi prin gesturi atât de simple.

— Să nu uitaţi! le avertiză Richardson pe un ton jovial când trăsura se opri într-un final, iar Amelia sări în sus. Aduceţi-vă aminte ce v-a învăţat Lady Gabriella. Ieşirea de astăzi va fi un bun exerciţiu.

— Pentru toţi, adăugă Raphe amuzat de dorinţa Ameliei să scape din trăsură ca să poată explora magazinele. Se întinse spre uşă şi o deschise. Dă-mi voie să ies primul ca să te ajut să cobori.

Coborând pe uşa joasă şi având grijă să nu se lovească la cap, Raphe păşi pe stradă şi ţinu uşa deschisă

pentru sora lui. Deşi părea să se mişte fiind atentă la maniere, manevrarea fustele grele în vreme ce îşi ţinea echilibrul pe treapta îngustă a trăsurii se dovedi o provocare prea mare pentru Amelia. Cu un ţipăt, făcu un pas greşit, iar picioarele i se prinseră în materialul interminabil şi răsucit.

Raphe o prinse de talie şi o ţinu să nu cadă, avântul corpului ei împingându-l un pas în spate. Juliette nu avu mai mult noroc, ceea ce-l determină de Richardson să mormăie în barbă:

— Încă un lucru unde este loc de îmbunătăţire.

„Halal prieten!”

Ştiind că intenţiile lui erau bune, Raphe lăsă comentariul să treacă neobservat, dar îl făcu să se întrebe dacă ieşitul în public fusese o decizie înţeleaptă. Până la urmă, aveau să fie văzuţi şi apoi judecaţi. Conştient că un singur pas greşit putea să strice totul, Raphe încercă să-şi dea seama dacă atrăsese atenţie coborârea lipsită de eleganţă a Ameliei şi lui Juliette din trăsură.

Fu uşurat când îşi dădu seama că nu atrăseseră atenţia. De fapt, nimeni nu părea să le acorde atenţie. Se părea că toţi erau prinşi cu propriile comisioane ori prea ocupaţi să vorbească cu însoţitorii ca să fie atenţi la Raphe şi la surorile lui.

— Aici este o modistă, chiar lângă unul dintre cei mai buni cizmari din Londra, zise Richardson în vreme ce-i conducea. Dacă doriţi să…

— Uită-te la asta, icni Juliette, trăgându-l de braţ pe Raphe ca să-l oprească.

Uitându-se la locul indicat de ea, văzu o vitrină mare de sticlă pe partea cealaltă a străzii. Deasupra impresionantelor uşi duble care se deschideau spre clădire se afla scris: *The Book Company, est. 1805.*

„Normal”.

Nu conta că acum aveau o bibliotecă demnă de invidiat. Cărţile îi ajutaseră în cei mai dificili ani ai lor. Îi inspiraseră, îi educaseră şi le oferiseră momente scurte de evadare din munca grea de zi cu zi. Simţind aceeaşi

chemare ca Juliette, Raphe îl strigă pe Richardson, care o luase înainte pe trotuar.

— Nu poţi avea niciodată destule cărţi, zise Amelia când văzu ce admira Raphe. Mergem să ne uităm?

— Oh, hai să ne uităm! exclamă Juliette.

Îl trase blând pe Raphe de braţ.

— Dar modista, începu Richardson, care ajunsese suficient de aproape să-i audă ce spuneau.

— Mai poate aştepta o oră, îi zise Amelia fermă.

Înăbuşind un sunet ce semăna ca un oftat adânc de resemnare, Richardson le conduse pe surorile lui Raphe pe partea cealaltă a străzii. Apoi le deschise uşa librăriei, ţinând-o în vreme ce ele se grăbeau să treacă pe lângă el.

Rămânând în spate, Richardson vorbi cu Raphe pe un ton conspirativ.

— Favorizarea cărţilor în locul panglicilor şi al dantelei – cred că există unii domni care ar găsi asta destul de revigorant.

Un clopoţel zornăi, anunţând librarul de sosirea lor, un bărbat tânăr, care apăru iute dintre rafturi să-i întrebe dacă aveau nevoie să găsească ceva anume.

— Nu, mulţumim, îi zise Amelia. Doar ne uităm.

Librarul fu puţin dezamăgit.

— Oh, bine atunci! Spuneţi-mi dacă vă răzgândiţi.

— De fapt, zise Raphe căruia îi venise o idee. Aveţi cărţi despre insecte?

Surorile lui se întoarseră spre el şi îl priviră ridicând din sprâncene. El le ignoră, fiind atent la librarul care zâmbi instantaneu.

— Oh, da, zise el. Pe aici.

Raphe îl urmă într-un spaţiu îngust.

— Nu-i poţi da o carte, şuieră Amelia din spatele lui. Nu se cuvine.

El se încruntă.

— Tu de unde ştii?

— Pentru că mi-a confirmat Gabriella după ce am citit în cartea de etichetă pe care a adus-o. Nu îi poţi oferi un cadou decât dacă sunteţi logodiţi şi urmează să vă

căsătoriţi. Pur şi simplu nu se face asta.

— Asta-i o idioţenie pur şi simplu.

Amelia oftă exasperată în urma lui şi apoi se auzi vocea lui Juliette din partea cealaltă a librăriei.

— Eu cred că este foarte romantic.

Raphe se abţinu să nu râdă, în vreme ce librarul se opri, întinzându-se spre o carte cu cotor vişiniu. Scoase volumul şi i-l oferi lui Raphe.

— A fost publicat anul trecut la Philadelphia. L-am primit în urmă cu vreo două săptămâni.

— *Entomologie americană* de Thomas Say. Raphe deschise cartea şi trase aer în piept – cartea era plină nu doar cu numele insectelor şi descrierile lor, ci şi cu desene viu colorate. O cumpăr.

Librarul era încântat. Luă cartea de la Raphe şi se duse să o împacheteze. Amelia îl opri pe fratele ei.

— Eşti sigur?

— O va face fericită, zise el simplu. Asta este tot ceea contează pentru mine.

— Ţii la ea. Sora lui îi căută privirea şi dintr-odată îşi petrecu braţele în jurul lui într-o îmbrăţişare strânsă, care aproape-l dărâmă. Sunt aşa de fericită pentru tine, Raphe. Aşa de fericită!

— Amelia! Se desprinse din îmbrăţişare. Îmi place de ea. Să rămânem la asta, da?

— Îi cumperi o carte despre insecte. El se îndepărtă, în vreme ce ea vorbea, dar ea îl urmă fericită. Este clar că ai fost atent la ce o interesează.

— A fost greu să nu o fac, ţinând cont de faptul că s-a târât pe podeaua din salonul nostru în urmărirea unui păianjen.

— Oh, haide, Raphe! Tu nu eşti genul de bărbat care s-ar însura cu o femeie pentru altceva decât iubire!

— Nu ştii asta, bolborosi el.

— Sunt destul de sigură, ripostă ea.

— Am nevoie de aer.

Toată discuţia despre iubire şi romantism îl întrista. Aşa că-l lăsă pe Richardson să se ocupe de achiziţia lui,

inclusiv de cele pe care doreau să le facă surorile lui, şi ieşi afară, pe trotuar.

— Matthews?

Se opri când auzi modul familiar în care îi fusese rostit numele, se uită la bărbatul de care se lovise şi înlemni.

— McNeil!

Scoţianul se uită cu interes la Raphe.

— Ai dispărut fără urmă.

— Am avut de rezolvat o problemă de familie.

Ceea ce era adevărat. *Într-un fel.*

— Guthrie te caută. Încrucişându-şi braţele la pieptul masiv, McNeil studie aspectul lui Raphe cu ochi ageri. Deci zici că ai probleme.

— Mi-am plătit datoria faţă de Guthrie, spuse Raphe, nevrând să dea mai multe explicaţii.

Scoţianul încuviinţă din cap.

— Da. Aşa-i. Uşa librăriei se deschise şi ieşiră surorile lui Raphe, însoţite de Richardson. Un rânjet dezagreabil se văzu pe buzele lui McNeil. Te las atunci. O zi bună, Matthews!

— Cine era? întrebă Richardson în vreme ce Raphe îl privea pe McNeil dispărând în jos, pe stradă.

Sângele îi bubuia în urechi, iar durerea ameninţa să îi spargă capul.

— Un vechi prieten, murmură Raphe.

Simţea cum i se încordează muşchii în zona umerilor şi îşi dădu seama că stătuse în poziţia de luptă în caz că era nevoie să se bată cu bărbatul respectiv. Din fericire, nu fusese nevoie.

— Credeţi că va cauza probleme?

Respirând sacadat, Raphe se întoarse spre secretarul său.

— Nu ştiu. McNeil lucra pentru Guthrie. Privind spre surorile lui, adăugă: Poate să discutăm mai mult când ajungem acasă. Hai să ne bucurăm de restul zilei, da?

Încuviinţând înţepat din cap, Richardson abandonă subiectul. Cu toate astea, părea să planeze asupra lor precum un nor întunecat în vreme ce mergeau din magazin

în magazin, cumpărând batiste, evantaie şi bonete. Era ora trei după-amiază când ajunseră acasă, după ce se delectaseră cu o îngheţată delicioasă la Günther's. Amelia şi Juliette se simţeau excelent, fără să aibă habar de gândurile negre ale lui Raphe.

— Coniac? îi oferi Raphe lui Richardson când cei doi ajunseră în biroul lui Raphe.

— Să înţeleg că avem nevoie pentru conversaţia asta, răspunse sec Richardson.

Umplând două pahare, Raphe îi dădu unul prietenului său.

— Este ceva ce nu ţi-am spus – ceva ce ar putea aduce scandalul la uşa mea dacă Guthrie are chef să-şi facă apariţia.

Richardson păli, dar expresia lui rămase fermă.

— Spuneţi-mi!

— Cu vreo două ore înainte să primesc de ştire despre moştenirea mea, am făcut o înţelegere cu Guthrie, una pe care am ales să nu o onorez. Dată fiind situaţia mea, ştiam că nu aş fi putut să o respect fără să întinez reputaţia surorilor mele şi a mea. Ne-am fi pierdut şansa la viitorul pe care voiam să-l ofer cu ajutorul titlului. Dar Guthrie nu ar fi văzut lucrurile aşa. M-ar fi forţat să îmi ţin promisiunea, aşa că am fugit, sperând că el nu va bănui niciodată unde să mă găsească.

Luând o înghiţitură mai mare din băutură, Richardson puse paharul deoparte şi întrebă calm:

— Ce fel de înţelegere?

Trăgând aer adânc, Raphe scoase forţat cuvintele:

— Trebuia să mă lupt cu cel care deţine titlul de campion mondial – un bărbat cunoscut drept Taurul – ca să-mi capăt libertatea.

— Dar v-aţi cumpărat deja libertatea. Deghizat ca mesager, Richardson lăsase el însuşi banii acasă la Guthrie. Mai mult decât era nevoie. Aşa că…

— Este un meci de prestigiu care va aduce o avere. Guthrie ştie că sunt singura lui şansă să câştige. Libertatea mea era stimulentul, dar adevăratul premiu sunt banii pe

care i-ar face de pe urma mea. Nu cred că va renunţa prea uşor la asta.

— Să înţeleg că aţi bătut palma?

Raphe încuviinţă din cap.

— Iisuse! Petrecându-şi mâinile prin părul bine pieptănat, Richardson îşi deranjă şuviţele, arătând sălbatic răvăşit. Atunci este o chestiune de onoare. Nu va fi uşor să ieşiţi din asta. Rămase tăcut un moment înainte de a continua: Putem spera că nu va şti unde să vă găsească şi, dacă vă găseşte, putem încerca să-l plătim – cu oricât de mulţi bani este nevoie. Un lucru este sigur însă. Nu puteţi lupta în acel meci.

Fiind de acord, Raphe dădu băutura pe gât, sperând că încurcătura aceea avea să fie uitată în curând.

Capitolul 16

În acea noapte, stând în pat, Gabriella se uita în tavan, neputând să doarmă. Pur şi simplu nu se putea gândi decât la cadoul pe care Anna îl adusese în camera ei după cină – o carte despre insecte. *Insecte din America de Nord.* O carte pe care ea nu o cumpărase încă. Citise din ea până când mintea îi fusese copleşită de toate informaţiile din acele pagini. Şi desenele! oftă. Ştia exact cine îi făcuse cadoul, oricât de nepotrivit era gestul. Dar nu-i păsa. Era prea mulţumită ca să-i pese, prea încântată de noua achiziţie şi prea uimită de bărbatul care ştiuse cât de mult aveau să însemne pentru ea cartea şi cărăbuşul.

Ceea ce ducea la multe probleme. Ştia şi ea asta. Oh, da! Văzuse starea surorii ei, era conştientă de reacţia societăţii şi de ruşinea prin care trecuseră părinţii ei. Dar Huntley avea dreptate. În viaţă, exista mai mult de atât. Peste toate, trebuia să fie fericirea.

Dintr-un impuls, se dădu jos din pat şi îşi puse halatul. Somnul o părăsise de mult. Nu avea să mai vină. Mai ales că se foise şi se întorsese de pe o parte pe alta,

nerăbdătoare să vină următoarea zi ca să-l poată vedea din nou şi să-i mulţumească pentru bunătate.

Îşi puse papuci, coborî la parter şi ieşi în grădină, având grijă să închidă uşa în urma ei. Trăgând adânc aer în piept, simţi răcoarea nopţii alunecând în plămâni, iar când expiră, scoase aburi. Fiind un pic răcoare, îşi înfăşură braţele în jurul ei şi privi stelele care străluceau.

Din apropiere se auzeau greierii – *cri, cri, cri* –, *o* muzică la fel de frumoasă pentru urechile ei ca a oricărei orchestre. Dar mai era ceva acolo. Făcu un efort să asculte. Timp de câteva secunde, fu doar tăcere, apoi se auzi din nou. *Un fluierat.* Acum îl putea auzi clar.

Coborând de pe terasă, Gabriella înaintă spre locul din care se auzea, neputând să se ţină la distanţă, aşa cum o molie nu poate evita flacăra. Se auzea din grădina lui Huntley – acum era mai puternic şi se auzea mai clar, de parcă cel care fluiera găsise, în sfârşit, armonia potrivită.

Curioasă, Gabriella continuă să meargă, oprindu-se doar când ajunse la gaura din gardul verde, neştiind dacă trebuia să treacă graniţa fără invitaţie. Era noapte, până la urmă. Nu ar fi trebuit să se afle acolo. Doar că nu se putea abţine. Mai mult, nu mai voia să facă asta, nu acum, când îşi dăduse seama cât de îngrozitor fusese anul anterior, când se prefăcuse că era cu totul altă persoană. Nu dorea să-şi trăiască restul vieţii aşa.

Păşi în faţă, iar stomacul i se strânse de emoţie, dar era prea curioasă. Fluieratul venea din stânga ei, chemând-o mai aproape, până când o figură se ivi din întuneric; o figură înaltă, lată şi perfectă.

Huntley.

— Iată-vă! şopti el de parcă o aştepta.

Acum se afla în faţa ei, aşa de aproape, încât ea se putea sprijini pe el dacă încerca. Pe chipul lui jucau umbrele, acoperindu-i ochii şi scoţându-i în evidenţă puntea nasului şi buza superioară.

— Nu puteam să dorm, aşa că am ieşit în grădină. Dumneavoastră fluieraţi!

El chicoti. Aerul din jurul lor vibră, iar ea simţi ca şi

cum el o atinsese, deşi nu o făcuse. O trecu un fior.

— Uneori. Mă relaxează. Îşi înclină capul, permiţând unei raze de lună să treacă peste chipul lui. Ce v-a ţinut trează?

Ea se foi, stânjenită de întrebare. „Tu”. Dar nu putea să mărturisească aşa ceva. Aşa că spuse, în schimb:

— *Entomologie americană.* Nu m-am putut opri din citit.

— Ah! În tonul lui era un oftat. Încuviinţă din cap. Deci v-a plăcut?

— Ştiaţi că îmi va plăcea. Şi da, îmi place. Foarte mult.

— Amelia a zis că ar fi nepotrivit. Făcu un mic pas înapoi, revenind în întuneric, departe de lumina lunii. Am ales să nu o ascult.

— Şi mă bucur că aţi făcut-o, pentru că, fără îndoială, este – trase adânc aer în piept, încercând să fie onestă cu el, indiferent de cât de greu îi era – cel mai incredibil cadou pe care l-am primit vreodată, în afară de cărăbuş, desigur. Mulţumesc, Huntley!

— Raphe. Vocea lui era răguşită când îşi rosti numele. Aş vrea să îmi spui Raphe.

Gabriella simţi cum i se strânse pielea. Un val de roşeaţă îi trecu peste piept. O străbătu, provocatoare, tentantă şi încurajatoare.

— Raphe, zise ea, abandonând ultima rămăşiţă de decenţă.

El scoase un fel de zgomot. Ceva ce semăna cu un geamăt – brut şi gutural –, un răspuns primitiv care o umplu de căldură şi o nelinişte subită, o nevoie pe care nu o înţelegea prea bine. Aerul dintre ei prinsese cumva viaţă, iar ea… ea nu ştia ce să facă.

— Gabriella.

Îi spuse numele cu aşa de mult dor, că aproape o făcu să plângă.

O emoţionase atât de tare, încât se simţi copleşită, aproape înfricoşată. Pentru că nu era sigură că înţelegea ce voia el sau dacă putea să-i împlinească aşteptările, se

retrase un pic şi alese să caute siguranţa.

— A trebuit să laşi mulţi prieteni în urmă ca să vii aici?

La început nu-i răspunse, fiind uimit de schimbarea subită de stare. Dar apoi răspunse:

— Doar câţiva, dar numai unul care a contat cu adevărat. De fapt, mă gândesc deseori la el, mă întreb ce face şi dacă el şi familia lui sunt bine.

— Te-ai gândit să te întorci pentru o vizită?

Urmă un mârâit. Tăcere. Şi apoi:

— Nu pot să îmi asum riscul să-mi afle cineva trecutul. Aristocraţia nu mi-ar accepta niciodată surorile în rândurile ei dacă ar şti.

— Şi totuşi, mie mi-ai destăinuit. De ce?

Dintr-odată, era în faţa ei, aşa de aproape, încât îi simţi respiraţia pe frunte.

— Pentru că nu am vrut să te amăgesc. Nu am vrut să… îi înclină bărbia cu mâna, căldura atingerii lui infiltrându-se sub pielea ei. Dumnezeule, Gabriella! Ai vreo idee ce-mi faci?

Ea clătină din cap, neputând să înţeleagă intensitatea momentului, a atingerii lui – atât de blândă, şi totuşi atât de profundă. Era ameţită. Îi pusese o întrebare imposibilă, una la care nu putea să răspundă. Aşa că reveni la conversaţia lor, acolo unde se simţea în siguranţă.

— Când eram mai mică – şi am înţeles că niciuna dintre celelalte fete nu mă place –, obişnuiam să-mi doresc ca viaţa mea să fie mai simplă.

— Felul cum trăiam noi, Gabriella… poate că era mai simplu, dar era şi al dracului de greu.

— Ştiu asta, dar la vreme aia eu îmi doream o viaţă diferită. Eu doar… Nu am simţit niciodată că aparţin acestei lumi în care, dacă spun ce gândesc, lumea se încruntă, în care restricţiile au venit una după alta până când am simţit că am mâinile legate la spate. Scoase un oftat. Niciodată n-am avut o legătură adevărată cu nimeni în afara familiei mele, până când v-am cunoscut pe tine şi pe surorile tale. Sunteţi diferiţi. Mă plăceţi aşa cum sunt.

— Eşti perfectă aşa cum eşti, îi zise el blând. Nu aş

schimba nimic la tine.

— Nici măcar dreptul meu prin naştere? Încercă să o spună pe un ton vesel, dar nu putea nega seriozitatea din întrebare. Era o întrebare pe care şi-o pusese chiar în ziua în care-l întâlnise. Ştiu că nu-ţi place aristocraţia, Raphe.

— Ca grup, explică el. Nu tu ca persoană. Niciodată tu, Gabriella. Dar… Ea îl auzi trăgând adânc aer în piept şi răsuflând lung. Mama a fost fiica unui viconte şi, deşi nu mi-o amintesc bine, ştiu destule ca să pot spune că era o femeie deplorabilă. Nu-i păsa decât de bani, de lucruri frumoase, de şansa de a fi mai presus decât prietenele ei şi de a se mândri. Punea obiectele şi petrecerile înaintea propriilor copii. În primii ani ai copilăriei, am petrecut mai mult timp cu servitorii decât cu oricare din părinţii mei.

— Nu este ceva neobişnuit pentru copiii din mica nobilime să fie crescuţi de guvernante şi preceptori.

El râse trist.

— Nu la asta mă refer, zise el. Vreau să spun că am fost crescut de servitoare şi de bucătăreasă. Da, poate că o dată a fost o guvernantă, dar nu mi-o amintesc. Când am făcut şase sau şapte ani, rămăseseră doar trei servitori. Ani mai târziu, mi s-a spus că tatăl meu s-a chinuit să susţină stilul de viaţă extravagant al mamei. Era al doilea fiu – un preot cu venituri modeste. Dar nu avea puterea să-i spună nu. A intrat în nişte datorii imense, până când într-o zi nu a mai fost cale de ieşire. Ea l-a părăsit pentru alt bărbat, iar în ziua următoare, tatăl meu s-a sinucis. Eu i-am găsit trupul.

— Sfinte Dumnezeule! Ce lucru îngrozitor de îndurat pentru un copil! Îmi pare aşa de rău…

— Nici unul din ei nu merita să aibă copii, spuse el pe un ton amar. Ei mi-au format impresia despre aristocraţie şi, deşi mereu am ştiut că mă pot înşela, că părinţii mei au fost în mod excepţional aşa de îngrozitori, experienţa mea în casa Fielding m-a convins că am dreptate.

Nu putea să nu fie de acord cu el. Fusese tratat îngrozitor de majoritatea celor prezenţi, inclusiv de propriii ei părinţi. Plecându-şi capul la această aducere-aminte, ea

întrebă:

— Cine a fost? Persoana care ţi-a spus despre necazurile financiare ale părinţilor tăi?

— Unul dintre creditorii tatii.

Gabriella se încruntă, încercând să priceapă.

— Nu înţeleg. Când ar fi avut timp un creditor să-ţi vorbească despre asta? Ai spus chiar tu că ai fugit şi că…

— A fost cu mult timp în urmă.

Felul în care o spusese avea un caracter definitiv, lăsând să se înţeleagă că conversaţia se terminase. Nu mai dorea să discute despre asta.

Ea înţelese.

Nici Gabriella nu mai dorea să vorbească despre experienţele ei neplăcute. Aşa că puse prima întrebare care îi trecut prin minte.

— Cum merg lecţiile de dans?

El micşoră distanţa dintre ei cu un pas, apoi îşi aplecă capul pentru a-i şopti la ureche.

— Îţi pot arăta, dacă vrei.

Nu aşteptă ca ea să-i răspundă sau ca fiorii pe care îi trezise în ea să dispară. În schimb, o apucă de mână şi o trase într-un vals, conducând-o pe peluză, unde picioarele îi alunecau din când în când pe terenul umezit de rouă. Dar el o ţinu bine, cu palma întinsă pe partea de jos a spatelui. Căldura atingerii o ardea prin halatul subţire şi cămaşa de noapte, în vreme ce cealaltă mână a lui o ţinea pe a ei.

Dansa cu o surprinzătoare eleganţă pentru un bărbat care era novice în astfel de lucruri, iar mişcările îi erau agile şi line, exact ca atunci când se aflase în curte, lovind sacul de făină. Mintea ei rămase blocată, concentrându-se asupra unui punct unde exista doar imaginea lui.

Îl simţi cum se mişcă.

— Eşti bine?

Era doar un murmur, dar de ajuns ca întregul ei corp să tremure de plăcere.

— Da, zise ea, cu cămaşa de noapte învârtindu-se în jurul picioarelor în timp ce el o conducea în cerc, tot mai aproape de gardul parcului, departe de casă – un loc atât

de întunecat, încât abia puteai vedea.

— Ai gâfâit.

— Da?

Nu-şi dăduse seama. Mişcările lui deveniră mai lente.

— Spune-mi cum te simţi!

— Nu pot.

Abia putea vorbi acum, când stăteau nemişcaţi, corpurile lor doar legănându-se uşor pe o melodie tăcută.

Simţi o apăsare uşoară, aproape imperceptibilă a mâinii lui pe spatele ei – doar de asta fu nevoie pentru a o lipi de el. Ea încercă să respire normal, dar era aproape imposibil. Tot ce putea să facă era să simtă pieptul lui tare, care urca şi cobora sub al ei, şi bătaia constantă a inimii lui pe sânul ei. Era putere solidă şi brută, completarea perfectă a curbelor ei feminine mai blânde.

— Dumnezeu să mă ajute, murmură el. Nu pot să-ţi rezist!

Onestitatea lui îşi făcu loc în ea, dându-i un sentiment de frumuseţe pe care nu-l mai simţise vreodată. Gura i se uscă, membrele i se înmuiară, iar tot ce putea să facă era să se agaţe de el în timp ce mâinile lui se mişcau, ţinând-o mai bine de talie şi trăgând-o mai aproape – atât de aproape, că li se atingeau coapsele. Cerule, era ceva delicios!

El începu să respire mai adânc, vibrând prin ea până când ea ardea de nevoia de mai mult. Asta nu era suficient.

— Şşşt… şopti el. Uşurel.

— Mă simt… Răspunsul la întrebarea lui. Dorită.

— Şi aşa este. Întinzându-se spre ea, îşi plimbă degetele pe marginea obrazului ei, mângâind-o cu tandreţe. Gabriella, aş vrea să te sărut. Pot?

Ea încuviinţă o dată din cap. Doar de asta fu nevoie. Buzele lui fură peste ale ei înainte ca ea să apuce să clipească, apăsând blând, explorând, în vreme ce mâinile lui cutreierau mai jos, cu degetele întinse peste fundul ei, provocându-i cele mai desfrânate senzaţii pe care le simţise vreodată. Dumnezeule, bărbatul acesta era un păcătos care o ademenea, dar ea savura fiecare moment, bucurându-se

de dorinţa lui pentru ea, fata ciudată care, până de curând, fusese capabilă să ademenească un peţitor doar cu ajutorul zestrei.

— Deschide gura, îi ceru el pe un ton jos şi senzual, şoptit peste buzele ei.

Ea deschise gura, iar el profită, adâncind sărutul, explorând şi ghidând până când ea îi copie fiecare mişcare cu o disperare complet diferită de orice simţise vreodată. Era ca şi cum el o scosese dintr-un iaz liniştit şi o aruncase într-un ocean agitat. Simţurile ei se înecau – copleşite de experienţă –, dar învăţa cum să înoate. Şi, pentru prima dată în viaţa ei, Gabriella ştiu ce însemna să fii cu adevărat în viaţă. Nu mai era cale de întors. Era mult prea târziu pentru asta.

Doar că el se retrăgea, punând capăt sărutului şi desprinzându-se din braţele ei.

— Trebuie să pleci.

— Poftim?

Se simţi dezorientată, abandonată şi îi era foarte frig.

— Asta nu trebuia să se întâmple. Am mers prea departe, ţi-am cerut prea mult şi prea repede. Eu doar… îşi trecu degetele prin păr şi apoi spuse: Eşti un vis devenit realitate, Gabriella. Nu m-am putut opri, dar, dacă nu terminăm acum, nu mă voi mai putea opri. Înţelegi?

Ea clătină din cap, prea confuză ca să înţeleagă la ce se referea el. Cu excepţia părţii în care ea era un vis. Îi plăcea asta.

El scoase o înjurătură.

— Când un bărbat vrea o femeie în felul în care te vreau eu, va face orice se poate ca să o aibă. Ceea ce înseamnă… Scrâşni din dinţi acum. Dacă nu fugi de mine acum, îţi ridic cămaşa aia de noapte transparentă în jurul taliei într-o clipită şi…

— Înţeleg, zise ea deja retrăgându-se.

Îşi trase halatul în jurul ei, simţind că îi ard obrajii după ce tocmai îl auzise. El chiar văzuse… Oh, Dumnezeule, cât de umilitor era!

— Noapte bună, Gabriella, îi zise el răguşit.

— Noapte bună.

Un răspuns rapid înainte de a o lua la goană, fugind cât de repede putea de bărbatul pe care-l dorea. Dar nu aşa – nu cum spusese el.

Amândoi meritau mai mult şi se părea că era de datoria ei să-i salveze pe amândoi.

Capitolul 17

Când Gabriella veni a doua zi dimineaţă în vizită, purta o rochie de culoarea lavandei, care descoperea o porţiune delicioasă de piele, nu că asta conta prea mult pentru Raphe. Ar fi putut să poarte şi o rochie cu guler înalt şi cu mâneci lungi, că el tot îşi amintea cum arătase cu o noapte în urmă. Îmbrăcată doar într-o cămaşă de noapte subţire şi un halat care alunecase de mai multe ori, îi oferise o privelişte uluitoare a corpului ei.

— Bună ziua, zise ea, adresându-se surorilor lui, înainte de a privi spre el. Când ochii lor se întâlniră, un val de roşeaţă îi coloră obrajii. Excelenţă.

Cu părul prins la spate cu ace într-o coafură lejeră, care permitea şuviţelor să se onduleze şi să-i încadreze chipul, arăta mai frumoasă decât o văzuse vreodată Raphe, de parcă tocmai coborâse din pat, se îmbrăcase în grabă şi venise pe fugă. Dornică să-l vadă? Putea doar să spere.

Neputând să reziste, traversă camera să se încline în faţa ei.

— Lady Gabriella, este mereu o plăcere.

Apoi îi oferi braţul, un gest inutil dată fiind scurta distanţă pe care trebuia să o parcurgă, dar care avea să aducă un pic de intimitate între ei.

Cu o oarecare ezitare, îşi puse mâna înmănuşată pe braţul lui, atingerea delicată făcându-i muşchii să se încordeze pe sub haina de lână. El o privi, conştient de încărcătura energetică dintre ei, dar fără să ştie ce să facă, pentru că nu erau singuri. Şi, deşi petrecuse o noapte

neliniştită, cu imagini vii ale tuturor metodelor în care putea să o facă a lui, nu dorea ca ea să se simtă stânjenită. Aşa că decise să rămână tăcut pentru moment, mângâindu-i discret încheietura pentru a-i aminti de respectul său.

Când ajunseră la canapea, el îi dădu drumul, permiţându-i să ia loc vizavi de Amelia şi de Juliette. Fu adus ceaiul, alături de o farfurie de brioşe, iar ambele surori turnară ceaiul pe rând. Lăudate de Gabriella, expresiile amândurora se înmuiară.

— Aţi primit o invitaţie la balul ducelui de Coventry de sâmbătă? întrebă Gabriella.

— Da, îi spuse Raphe în timp ce făcea tot ce putea să nu se gândească la sărutul lor în timp ce vorbea. Încă îi simţea gustul dulce de trandafiri. A sosit ieri, spre surprinderea mea. Aş fi crezut că s-a răspândit deja vestea despre compania mea nepotrivită de la dineul din casa Fielding.

Înclinând din cap, Gabriella spuse:

— Lumea şi-ar fi exprimat nemulţumirea dacă nu v-ar fi invitat, ţinând cont de poziţia pe care o aveţi. Şi apoi, Coventry este diferit de ceilalţi, e mai agreabil. Mereu mi-a plăcut de el.

Gândindu-se la cât de plăcut păruse ducele când îl întâlnise prima dată în casa Fielding, Raphe încuviinţă din cap.

— Poate că aveţi dreptate. Dar nu va fi singurul de acolo şi nu sunt sigur că vreau să-i cunosc pe ceilalţi până când nu sunt capabil să fac o impresie bună.

— Deşi înclin să fiu de acord cu dumneavoastră, teama mea este că, din moment ce v-aţi aventurat deja în public, oamenii vor considera că aţi ales dintr-odată să vă retrageţi de la evenimentele sociale, permiţând astfel bârfelor negative să prindă rădăcini mai adânci, până ce veţi ajunge să nu mai primiţi nicio invitaţie. Ţinând cont de ceea ce doriţi pentru surorile dumneavoastră, nu cred că ar fi în interesul lor, concluzionă Gabriella.

— Şi eu sunt de acord, zise Amelia. Dacă vrem să avem căsătorii reuşite, trebuie să dovedim că meritǎm

asta. Şi trebuie să comunicăm ca să ştii căror domni să ne prezinţi după ce ne facem debutul, Raphe.

— Are dreptate, zise Juliette. Să te ascunzi nu este înţelept.

— Mă simt ca şi cum aţi conspira împotriva mea, mormăi Raphe.

— Ce propun eu, continuă Gabriella, fără să bage în seamă remarca lui Raphe, este să lucrăm la abilităţile de conversaţie şi să vă ajutăm să şlefuiţi câteva aspecte ca să daţi o lecţie oricui a vorbit rău despre dumneavoastră.

— Inclusiv lui Fielding şi tatălui dumneavoastră? întrebă Raphe, surprins de înflăcărarea ei de a fi contra lor. Când ea încuviinţă din cap, nu putu să nu întrebe: De ce?

Împreunându-şi frumos mâinile în poală, Gabriella se uită la fiecare pe rând.

— Deoarece eu cred că tatăl meu şi Fielding şi oricine a mai fost prezent în acea seară în casa Fielding v-au judecat greşit. Nu au apucat să vă cunoască mai bine…

Se opri emoţionată, colorându-se într-o nuanţă strălucitoare de roşu. Privi spre tavan, apoi spre uşă – în orice direcţie, numai la Raphe nu. Într-un final, îşi îndreptă spatele, trase aer în piept şi reuşi cumva să se adune într-un fel care lui Raphe i se păru absolut uimitor. O privi cu o admiraţie sinceră când ea le spuse serios:

— Cred că puteţi deveni membri respectabili ai societăţii.

*

Gabriella îşi trase sufletul. În mod miraculos, reuşise să nu se topească în prezenţa fierbinte a lui Raphe. Slavă Cerului! Chiar o sărutase în grădină noaptea trecută, la adăpostul întunericului? I se părea de neconceput. Şi totuşi, ştia din privirea arzătoare din ochii lui că fusese foarte real totul.

Îşi feri privirea, hotărâtă să nu-şi piardă concentrarea.

— Atunci haideţi să facem un plan. Sunteţi de acord, nu?

Oricât de reticent arăta, Raphe încuviinţă ferm din cap.

— Prea bine.

— Bun. Bătu din degete pe perna pe care stătea, îşi dădu seama şi se opri. Se gândi la ce avea să i se ceară lui şi întrebă: Câte dansuri aţi învăţat până acum?

Colţul gurii lui tresări.

— Ştiu destul de bine valsul.

Intensitatea din privirea lui când spuse asta o pătrunse direct în inimă, până când simţi cum plămânii îi sunt striviţi în piept.

Omul era imposibil!

— Bine. Îşi îndreptă ochii spre surorile lui, care păreau să o privească cu mare interes. Unele tinere domnişoare nu vor avea voie să danseze acest dans. Nu până când nu vor primi permisiune. Aşa că va trebui să învăţaţi cel puţin cadrilul şi menuetul.

El se încruntă imediat.

— Nu-mi plac dansurile alea. Mă fac să arăt ca un idiot.

— Oh, deci le-aţi încercat! El nu răspunse, ceea ce o determină să continue: Surorile dumneavoastră vor depinde de capacitatea dumneavoastră de a adera la etichetă. Doar pentru o seară, Excelenţă, şi apoi puteţi să staţi pe margine pentru totdeauna, dacă asta doriţi.

El o privi circumspect.

— Mă voi gândi, zise el într-un final, fără să îşi ia vreun angajament. Între timp, poate ne învăţaţi lucruri mai utile.

— Desigur, zise Gabriella.

Forţându-se să zâmbească, se întoarse spre Amelia şi Juliette, neîndrăznind să se uite la Huntley de teamă că el ar vedea regretul pe care ea îl simţise la refuzul său ferm de a face aşa cum îl sfătuise. Pentru că, deşi ştia că Fielding avea să fie partenerul ei obligatoriu la vals până când ea avea să-i spună să nu o mai curteze, avusese proasta idee de a fi partenera de dans a lui Raphe pentru unul din celelalte dansuri. Clătină din cap, nesigură din nou pe ea. El

nu făcuse nicio promisiune... Dându-şi seama că toată lumea se uita la ea, îşi lipi un zâmbet pe chip şi se adresă surorilor lui Raphe:

— Aţi exersat mersul şi reverenţele?

— Da, şi am exersat cum să ne aşezăm şi să turnăm ceai, adăugă Amelia mândră.

— Excelent, spuse Gabriella. Să vedem.

În următoarea jumătate de oră, Amelia şi Juliette exersară cu rândul pentru a-şi îmbunătăţi postura şi eleganţa. Pentru Juliette părea că lucrurile vin natural, în vreme ce Amelia continua să se chinuie cu postura şi cu fluiditatea mişcării. Paşii ei erau deseori prea grăbiţi.

— Cu siguranţă, este mult mai bine decât atunci când aţi început, remarcă Gabriella înainte de a bea din ceaiul care tocmai fusese adus. Dar cum vă veţi descurca la braţul unui domn? Se uită la Huntley subtil. Prezenţa lui continua să o tulbure, în vreme ce el stătea liniştit lângă ea. Nu ar fi stricat să mărească distanţa ori să-l facă să sufere puţin sub supravegherea ei. Aşa că, încercând să se calmeze, îl întrebă dulce: Ne puteţi fi de ajutor, Excelenţă?

Privirea mijită pe care el i-o aruncă reflecta genul de neîncredere pe care o persoană o simţea când suspecta că se punea la cale o glumă pe seama ei. Gabriella nu-l băgă în seamă şi făcu un gest către Amelia, care deja era în picioare, aşteptând.

— Prea bine, bolborosi el, îndreptându-se şi ridicându-se în picioare.

Mulţumită de ea că reuşise să-l deranjeze măcar un pic, Gabriella privi cum el şi Amelia dau o roată încăperii.

— Încetiniţi pasul, Huntley. Nu este nicio grabă! strigă ea.

El o privi, dar în ochii lui era o urmă de amuzament. Efectul fu un devastator val de căldură în stomacul Gabriellei. *Cerule, bărbatul o înnebunea!* Calmându-se, în speranţa că el nu-i vedea stânjeneala, aşteptă să revină în punctul de unde porniseră şi unde acum stătea Juliette, cu postura perfectă a unei domnişoare bine-crescute.

Ajungând la ea, Huntley îşi retrase braţul de sub cel al

Ameliei şi se întoarse spre sora lui mai mică.

— Trebuie să vă scuzaţi mai întâi faţă de Amelia, îl dojeni Gabriella. Nu este o cârpă pe care o aruncaţi. Maxilarul lui Huntley se încordă. Ochii i se întunecară. Gabriella refuză să fie distrasă, vrând să îşi atingă scopul. Mulţumiţi Ameliei, cu un pas în spate şi o plecăciune, apoi vă întoarceţi către Juliette şi o întrebaţi politicos dacă doreşte să vă acompanieze într-un tur al încăperii.

Urmă un moment de ezitare, dar apoi făcu aşa cum îi ceru Gabriella, permiţându-i să le îndrume pe surorile lui. Apoi Huntley puse mâna lui Juliette pe scobitura cotului său şi începu să meargă alături de ea. Îi vorbea încet, pe un ton imperceptibil, în timp ce mergeau.

— Este un duce galant, nu crezi? întrebă Amelia în vreme ce se lăsa pe canapea pe locul lăsat liber de Huntley. Destul de autoritar.

Privindu-i progresul, Gabriella nu putea decât să fie de acord, deşi nu îndrăznea să spună cu voce tare astfel de gânduri. Aşa că zise:

— Toţi aţi făcut progrese semnificative de când aţi sosit. A fost o onoare să vă ajut cu asta.

— Şi a fost o onoare să te cunoaştem, adăugă Amelia. Situaţia noastră ar fi fost lipsită de speranţă fără ajutorul tău, să ştii.

Gabriella chicoti.

— Sunt sigură că aţi fi găsit o cale să vă descurcaţi, deşi ar fi putut să vă ia mai mult.

— Poate, dar aşa am fi pierdut această prietenie nouă.

Răspunsul îi încălzi inima Gabriellei.

— Mulţumesc, zise ea, întrebându-se dacă Amelia îşi dăduse seama ce mult însemnau acele vorbe pentru ea.

Îşi zâmbiră una alteia, apoi Amelia zise:

— Oh, uite, au revenit!

Îndreptându-şi din nou atenţia spre Raphe şi Juliette, Gabriella privi felul în care se despărţiră, observând cât de bine pusese Huntley în practică sfatul pe care i-l dăduse mai devreme. *Dar mai era un lucru...*

— Când doriţi să părăsiţi compania unei doamne, Huntley, este important să-i luaţi mâna şi să o îndepărtaţi cu blândeţe de pe braţul dumneavoastră, nu să vă retrageţi imediat.

— De ce?

Arăta de parcă încerca să nu dea ochii peste cap ori să ofteze adânc.

— Pentru că ultimul lucru pe care-l doriţi este să trageţi o doamnă după dumneavoastră când vă întoarceţi. *Asta* ar produce o scenă care cu greu ar fi în avantajul dumneavoastră.

Studiind-o cu intensitatea unui trăgător, murmură încet:

— Da, bănuiesc că aşa este.

Felul cum arăta, cu câteva şuviţe căzându-i pe frunte şi cu lavaliera aceea infernală care lipsea, ca de obicei, îl făcea să semene cu un pirat.

Inima îi bătu ciudat în piept, în vreme ce căldura i se strecură pe sub piele. *Sfinte Cerule!*

Privi cu uimire cum i se arcuiesc buzele, de parcă el ştia exact ce efect avea asupra ei şi cât de mult o neliniştea.

— Poate că ar trebui să continuaţi demonstraţia, zise el. Păşind către ea, îi întinse mâna: Vă rog, permiteţi-mi să vă însoţesc în jurul încăperii.

Ezitând, se uită la Amelia şi la Juliette, întrebându-se dacă ele observaseră că propunerea fratelui lor însemna mai mult decât o simplă cerere de îndrumare. Dar surorile lui păreau să nu aibă habar de atmosfera încărcată care ameninţa să o dea în vileag pe Gabriella în orice moment. O îndemnară, în schimb, să facă aşa cum ceruse Huntley, vrând să vadă cum o lady adevărată ar trebui să se plimbe cu un gentleman.

Trăgând aer în piept, Gabriella simţi un nod în gât când privirea îi căzu pe palma întoarsă în sus a lui Huntley. Sigur că nu purta mănuşi – era acasă, pentru numele lui Dumnezeu! Nu că ar fi contat prea mult, din moment ce probabil nu le-ar fi purtat nici dacă era afară. Şi, oh, doar

privind acea mână, îşi aminti cum o simţise noaptea trecută, lipită de a ei! Putea să îndure din nou o tortură aşa de plăcută? Acum, cu surorile lui de faţă? Îşi scosese propriile mănuşi pentru a mânca brioşele aduse de servitoare odată cu ceaiul. Privind spre materialul lung care stătea peste braţul canapelei, se gândi să le pună înapoi pe durata acestui exerciţiu. Ar fi fost atitudinea corectă, *sigură.*

Decizia ei veni o secundă prea târziu, pentru că Huntley se aplecă spre ea, mâna lui mare cuprinzând-o pe a ei înainte de a o ridica în picioare.

— Huntley!

— M-am plictisit să privesc cum vă analizaţi opţiunile, zise el, privind-o cu o expresie furtunoasă, care o făcu să se întrebe dacă picioarele o puteau duce pe distanţa plimbării.

Lucrurile se înrăutăţiră când el îi atinse mâna cu degetul lui mare bătătorit, producându-i o mare de scântei arzătoare pe piele. *Dumnezeu să o ajute!*

— Excelenţă, eu…

— Raphe, o corectă el, ridicând dintr-o sprânceană. Dă-mi voie să te conduc.

Întorcându-se în lateral, îi ridică mâna, aranjând-o frumos pe braţul lui.

Un muşchi se flexă sub haina lui când ea îşi curbă degetele peste el şi îşi dădu seama că, în ciuda manierelor lui nonşalante, era la fel de afectat de prezenţa ei precum era ea de a lui. Inima îi zbură, sfărâmându-i autocontrolul, precum seminţele de păpădie împrăştiate de o pală de vânt. Fu un miracol că reuşi să facă un pas în faţă fără să se împiedice. Postura îi era rigidă ca o placă de granit.

— Mi-a fost dor de tine, murmură el după ce făcură câţiva paşi.

Pentru că nu putea să fie altfel decât onestă, ea îi zise:

— Şi mie mi-a fost dor de tine.

Trecuseră doar câteva ore, dar păruseră o eternitate.

— Vei dansa cu Fielding la bal?

— Aşa se aşteaptă, răspunse Gabriella, respirând

sacadat când el îşi puse mâna cealaltă peste a ei, prinzând-o pe braţul lui.

— Nu-mi place, Gabriella. Nu suport gândul că el te ţine în braţele lui în felul cum te-am ţinut eu noaptea trecută.

Înghiţind în sec, ea făcu tot ce putu să rămână calmă.

— Oh, te asigur că nu va fi deloc la fel! Continuară să meargă o vreme, înainte ca ea să aibă curaj să-i spună. Fielding mă curtează de două luni. Este considerat o partidă excelentă. Dar apoi te-am întâlnit pe tine şi totul s-a schimbat.

— Cum?

Muşchii lui se întăriră sub mânecă, flexându-se şi încordându-se, la fel ca vocea lui.

Privind în lateral, ea îi întâlni ochii căprui, mai vulnerabili decât îi văzuse vreodată. Îi cereau să spună ce era în inima ei.

— M-am îndrăgostit de tine, Raphe, şi mă tem că nu există remediu.

Ajunseră la fereastră. Se opriră şi făcură pauză pentru o clipă, prefăcându-se că admiră frunzele groase ale rododendronului din grădină.

— Voi cere permisiunea tatălui tău să te curtez. Treaba asta dintre tine şi Fielding nu poate continua.

Inima ei tresări fericită. Tonul posesiv cu care îi vorbi era emoţionant. Din păcate, nu rezolva problema lor.

— Tatăl meu nu va permite niciodată. Nu te acceptă, Raphe, iar cu greşeala Victoriei în minte, mă tem că va vedea ataşamentul meu faţă de tine ca o repetiţie a trecutului.

— Trebuie să existe o soluţie. O strânse blând de mână de parcă voia să spună „suntem în asta împreună, eu şi tu vom găsi o cale”. Apoi spuse cu voce tare: Un lucru este sigur – nu voi sta degeaba să privesc cum Fielding te face soţia lui.

Capitolul 18

Avea nevoie de timp. *Aveau* nevoie de timp. Timp în care să exploreze atracţia aceea stăruitoare dintre ei, timp să se îndrăgostească. Era singura cale prin care asta ar fi mers, îşi dădu el seama. Pentru că, în ciuda protestelor lui, Amelia avusese dreptate; nu avea să se căsătorească niciodată dacă nu era din dragoste.

— Spune-mi ce trebuie să fac, îi zise el aproape disperat.

Oftând adânc, ea răspunse:

— Trebuie să te dovedeşti merituos – o partidă superioară celei cu Fielding.

— Poate că el este conte, dar eu sunt duce.

— Da, fu ea de acord. Dar este mai mult de atât. Reputaţia ta trebuie să fie impecabilă. Rămase tăcută pentru o clipă înainte de a continua: Balul va fi cea mai bună ocazie să schimbi părerea părinţilor mei despre tine. Dacă poţi câştiga stima altor membri respectabili ai societăţii, poate că atunci vei avea o şansă. Şi…

— Da?

Îşi ţinu respiraţia.

— O şoaptă de scandal legată de numele tău, şi vom pierde orice şansă. Nu-ţi pot descoperi trecutul.

Raphe simţi cum i se strâng plămânii, amintindu-şi de St. Giles şi de întâlnirea lui recentă cu McNeil. Inima-i bătu dureros în piept. Avea să fie imposibil să-i câştige mâna. Ştiuse asta din momentul în care îi intrase acea idee în cap. Fusese un nebun încăpăţânat, asta fusese, dar avea să încerce oricum – avea să ignore temerea lui înrădăcinată legată de nefericirea în căsătorie, faptul că el provenea nu doar din mica nobilime, ci şi din mahalalele Londrei şi că nu o merita, aşa cum un cerşetor nu merita o prinţesă.

— Şi mai este ceva, adăugă ea. Ceva ce ar putea să fie în avantajul tău.

— Ce anume?

*

Ridicându-şi bărbia, Gabriella îl privi, întâlnindu-i expresia furtunoasă.

— Tatălui meu îi place în mod deosebit Rubens. A fost foarte interesat să cumpere *Cele trei graţii* – un tablou care se întâmplă să-l ai în bibliotecă.

Îl observase când venise prima dată în vizită.

El rămase tăcut o clipă, cu buzele lipite şi gânditor.

— Nu-mi place ideea de a încerca să te cumpăr cu un tablou, Gabriella, şi mă îndoiesc că tatălui tău îi va plăcea.

Îndepărtând-o de fereastră, o conduse mai departe în turul încăperii cu un pas moderat.

— Nu ai încerca să mă cumperi *pe mine.* Doar permisiunea de a mă curta. Este o diferenţă.

— Eu nu văd vreuna.

— Şi apoi, adăugă ea, încercând să-l facă să înţeleagă, nu este un lucru aşa de îngrozitor când eu sugerez ceva şi suntem amândoi de acord.

— Tatăl tău nu va dori să audă. Mă va vedea doar ca pe un interesat, şi, sincer, ar avea dreptate.

Era adevărat. Ştia că el avea dreptate, dar ştia şi că, dacă exista vreun lucru care l-ar putea tenta pe tatăl ei să fie de acord cu ceea ce doreau ei, era acel tablou.

— Nu găsesc altă cale dacă vrem să nu ne mai furişăm. Pentru ca asta să se întâmple, avem nevoie de permisiunea tatălui meu.

— Şi va trebui să nu te mai vezi cu Fielding.

Da, aşa era. Dar nu avea să fie uşor să facă asta. Iar reacţia părinţilor ei... Stomacul îi era deja dat peste cap, agitat de gândul

lin *duce neobişnuit* a ceea *ce* avea să urmeze. Dar, dacă asta însemna să-l aibă în schimb pe Huntley, atunci cu siguranţă avea să merite fiecare luptă pe care urma să o ducă.

*

Revenind acasă, Gabriella fu întâmpinată de mătuşa

ei.

— Arăţi de parcă ai avut parte de o plimbare sănătoasă, zise mătuşa Caroline. Nu-mi amintesc să te fi văzut vreodată aşa de îmbujorată. Ai grijă să nu te vadă mama ta, altfel te va certa că te-ai extenuat!

Dând ochii peste cap, Gabriella desfăcu funda bonetei şi o puse pe o masă din apropiere.

— Mama pune prea mult preţ pe aparenţe.

Mătuşa Caroline ridică din sprâncene.

— Da?

— Da, răspunse Gabriella hotărâtă.

— Pari cam rebelă, spuse mătuşa Gabriella. Pe chip îi apăru un zâmbet. Îmi place. Pot să te întreb care e cauza acestei transformări uimitoare?

— Oh, nu sunt chiar aşa de transformată, mătuşă! Părerile mele au fost mereu diferite de cele ale mamei. Doar că până de curând nu ştiam cât sunt de diferite.

— Ce interesant. Nu mă pot abţine să nu mă întreb dacă această nouă descoperire are de-a face cu chipeşul nostru vecin. Aplecându-se, mătuşa Caroline miji privirea spre ea. Spune-mi exact pe unde a fost plimbarea asta a ta?

— În grădină şi… şi dincolo, îi răspunse Gabriella iritată. Anna a fost cu mine.

— Da, pot să văd asta, zise ea încuviinţând din cap. Şi, în cazul în care te întrebi, nu te dezaprob.

— Nu?

Gabriella fusese sigură că mătuşa ei avea să o sfătuiască să nu mai repete plimbarea, că ar fi fost de datoria ei să-i informeze părinţii, ca pe viitor eforturile de a-l vedea pe Huntley să-i fie zădărnicite.

— Desigur că nu. Mătuşa Caroline îşi flutură mâna nepăsătoare. Sunt surprinsă că ai gândit altfel. Ori nu am fost destul de clară când am spus ce cred despre Fielding?

— Bine, dar asta nu înseamnă că mă poţi încuraja să-l caut pe Huntley.

— Ah, deci *te-ai întâlnit* cu el!

— Le ajut pe surorile lui să se pregătească pentru

prezentarea la curte.

— Normal că le ajuţi, draga mea. Ochii mătuşii Caroline sclipiră. Sincer, cred că Huntley este o partidă pe cinste, dar apoi, eu sunt văduvă, aşa că părerea mea va fi destul de diferită de cea a părinţilor tăi. Îl vor pe cel mai bun dintre cei mai buni pentru tine, oricât de greşită ar fi ideea lor despre ce înseamnă asta. Ceea ce-mi aminteşte că Fielding te aşteaptă în salon.

Gabriella rămase fără aer în plămâni.

— Şi mama şi tata?

— Încă nu s-au întors. Studiind-o pe Gabriella, mătuşa Caroline întrebă încet. Vrei să vin cu tine?

— Nu, zise Gabriella. Nu e nevoie.

Până la urmă, mai fusese singură cu Fielding de câteva ori. Dar asta se întâmplase înainte de a se decide să nu se mărite cu el, înainte ca Huntley să o sărute. *Avea să-i vadă Fielding trădarea pe chip? Avea măcar să-i pese?*

Amorţită, se apropie de salon şi intră. Stătea în picioare la fereastră, perfect drept şi cu mâinile împreunate frumos la spate.

— Milord, ce surpriză!

Întorcându-se, o privi cu o apreciere reţinută.

— Ştiu că nu mă aşteptaţi astăzi. Îmi cer scuze dacă v-am dat planurile peste cap.

— Nu, nu! Traversând spre canapea, încercă să se calmeze în timp ce se aşeza. I se adresă lui Fielding: Luaţi loc?

— Desigur. Se aşează lângă ea aşa de repede, că aproape o făcu să i se învârtă capul. Încercă să zâmbească şi reuşi, până când el zise: Cred că a sosit momentul să ne anunţăm logodna.

Gabriella nu reuşi decât să scoată un chiţăit. Ştiuse că momentul avea să sosească, dar tot era luată prin surprindere. Clipind, încercă să-l privească.

— Tocmai m-aţi cerut în căsătorie?

Tresărind, el veni mai aproape.

— Iertaţi-mă! Respiră de câteva ori înainte de a spune: Mereu am încercat să excelez la orice îndatorire.

Când m-am decis să aleg o mireasă, nu m-am gândit la nimeni altcineva în afară de dumneavoastră. Niciuna nu este la fel de…

Păru să se chinuiască puţin, aşa că adăugă ea sec:

— Bogată?

— Nu! Avu decenţa să se arate un pic jenat. Voiam să spun… excepţională.

Trebuia să admire fineţea cu care făcuse un astfel de compliment. Dacă venea de la Raphe, l-ar fi crezut, dar Fielding? Nici vorbă! Omul era interesat de un singur lucru.

— Cu dumneavoastră alături de mine, continuă el, voi putea să…

*„Să cumpăr toţi caii din Angli*a îşi imagină Gabriella că gândea el.

— …să fiu cu adevărat fericit, continuă el. Îmi veţi face onoarea de a fi soţia mea?

— Eu…

În mintea Gabriellei era o învălmăşeală. Nu era pregătită, dar ştia că era momentul să rupă legătura cu Fielding.

Un zâmbet însoţit de doi ochi întunecaţi şi pătrunzători îi apăru undeva în minte.

Raphe.

Un bărbat care, în două săptămâni, reuşise să o facă să se îndoiască de fiecare aspect al vieţii ei – ce fel de persoană era, şi mai important, ce fel de persoană voia să fie. Intrase în viaţa ei ca o furtună, clătinând însăşi fundaţia a tot ceea ce ştiuse ea mereu. Ţinea la el şi credea că şi el ţine la ea. Poate că nu era iubire, dar era mai mult decât îi putea oferi Fielding. În acel moment, Gabriella înţelese, în sfârşit, cum se simţise Victoria. Nu era uşor să înoţi împotriva curentului în loc să pluteşti în direcţia valurilor. Iar Raphe era ducele de Huntley – bogat şi puternic, indiferent cum îl considera lumea. Nu voia nimic, poate cu excepţia aprobării societăţii – o dorinţă forţată, cu care învăţase să trăiască cu mulţi ani în urmă.

Cât despre părinţii ei, Gabriella ştia că probabil aveau să fie iritaţi, dar se hotărâse deja să accepte asta când

vorbise mai devreme cu Raphe. Până la urmă, ei avuseseră şansa să-şi trăiască viaţa. Acum era rândul ei, iar să se mărite cu un bărbat pe care nici măcar nu-l plăcea, când cel la care ţinea era gata să-i ia locul, ar fi fost o prostie monumentală.

Cu asta în minte, îi acordă lui Fielding toată atenţia ei.

— Sunteţi extraordinar de amabil, milord, dar mă tem că trebuie să refuz cererea, oricât mă doare să o fac.

El se dădu mai în spate şocat.

— Poftim?

— Nu mă pot mărita cu dumneavoastră, clarifică ea. Văzându-i buzele subţiri în timp ce îşi încleşta maxilarul, adăugă repede: Meritaţi o soţie care să aibă aceleaşi interese. O femeie pe care să ajungeţi să o iubiţi şi care…

— Să o iubesc? Se uită la ea neîncrezător. Căsătoria nu are nimic de-a face cu dragostea, milady. Este o afacere pe care eu am intenţia să o duc până la capăt.

— Dar…

— Ce s-a întâmplat? Ce s-a schimbat? O studie când ea se retrase, neplăcându-i tonul lui. Este vorba de *el,* nu-i aşa? V-aţi pierdut minţile pentru ticălosul depravat care vă este vecin!

Ea clătină din cap, speriată de furia lui.

— Este un duce, încercă ea.

— Nu este bun nici să vă cureţe pantofii şi vreţi să mă daţi *pe mine* la o parte pentru *el?* Se încruntă de parcă o credea o imbecilă patetică. Dacă vă imaginaţi că mă retrag fără luptă, că îi voi permite să ia ceea ce este al meu, atunci nu mă cunoaşteţi deloc.

— Dar… Inima îi bătea frenetic în piept şi se lupta să găsească cuvintele potrivite, o soluţie pentru haosul pe care ea îl crease. Nu mă puteţi *obliga* să mă mărit cu dumneavoastră.

Atunci el se ridică deasupra ei, ca o umbră ameninţătoare.

— Vom vedea asta, nu?

Şi apoi, fără cel mai mic avertisment, se aplecă şi o sărută puternic, cu furie şi fără vreun pic de consideraţie

pentru sentimentele ei.

Păşind în spate, se uită la ea o clipă, apoi făcu o plecăciune rapidă şi plecă. Gabriella rămase pe loc mult timp după aceea, neputându-se mişca. Lacrimile o ardeau în spatele ochilor. Gestul îndrăzneţ al lui Fielding şi cruzimea cu care îl făcuse îi strângeau gâtul şi o făceau să tremure.

Mesajul lui era clar. Nu era un bărbat căruia să-i placă să piardă şi nu îi plăcea deloc să împartă ceea ce credea că era a lui. Raphe intrase pe „proprietatea" lui Fielding.

Gabriella tresări. Acum ştia că aşa o vedea Fielding. Ceea ce însemna că avea să facă orice îi stătea în puteri să o păstreze. Îşi analiză opţiunile şi hotărî imediat să le spună părinţilor ei. Dacă descopereau cât de calculat era de fapt Fielding, atunci se putea să-şi schimbe părerea despre el.

Dar când în acea după-amiază reveniră acasă mult mai bine dispuşi decât fuseseră în ultima vreme, Gabriella îşi dădu seama că îi era imposibil să vorbească despre conversaţia pe care o avusese cu Fielding. Şi, din moment ce era deja târziu şi mai era puţin timp de pregătire pentru balul Coventry, hotărî să aştepte un moment mai potrivit, chiar dacă asta însemna să danseze cu bărbatul pe care acum îl detesta.

Dumnezeu să o ajute, intrase în necaz!

Capitolul 19

Stând într-o parte a salonului de bal din casa Coventry, Raphe luă un pahar de şampanie de pe tava unuia dintre lacheii care treceau şi bău o înghiţitură. Nu era surd la şoaptele sau privirile discret aruncate în direcţia lui, dar, oricât de tentant era să facă ceva şocant doar pentru a-i provoca pe toţi acei snobi afectaţi, se abţinu, purtându-se cât mai bine, aşa cum îl sfătuise Gabriella.

Scrâşni instinctiv din dinţi când se gândi la cât de neliniştită fusese ea în ultimele zile. Când îi spusese cum o

tratase Fielding şi chiar o sărutase… Dumnezeule, fusese gata să-l sfâşie bucată cu bucată! Dar ea îl oprise, prea amabilă şi generoasă ca să-l lase pe conte să sufere de pe urma acţiunilor ei.

În schimb, el avea să facă aşa cum sugerase ea şi să încerce să impresioneze pe toată lumea.

În vreme ce ea îi pregătea surorile pentru prezentarea la curte, care urma să aibă loc într-o săptămână, conform invitaţiei care sosise cu două zile mai devreme, el se închisese în casă cu Richardson, Pierson şi Humphreys. Cei trei servitori de încredere se oferiseră să-l înveţe pe Raphe tot ceea ce trebuia ştiut pentru a face impresie bună la bal. La naiba, îi permisese până şi acelui mic italian ciudat, care se prezenta ca instructor de dans, să-l înveţe cadrilul şi menuetul, aşa cum sugerase Gabriella! Amintirea îl făcu să se cutremure. Dar nimic nu avea să-l oprească să o câştige pentru el.

Aşa că, atunci când o văzu sosind cu părinţii şi mătuşa ei, puse paharul deoparte, îşi îndreptă spatele, trase de umeri şi începu să-şi croiască drum prin mulţime.

— Lord Warwick, zise el, atrăgând atenţia contelui. Ce plăcere să vă revăd! Şi pe Lady Warwick. Executând o plecăciune impecabilă, care avusese nevoie de o mare doză de exasperare pentru a fi perfecţionată, se întinse spre mâna femeii şi o ridică la buze. Îndreptându-se, zise apoi încet: Pot să văd de la cine a moştenit fiica dumneavoastră frumuseţea. Adresându-se Gabriellei, care era cu gura căscată la el, de parcă tocmai căzuse de pe capra unei trăsuri şi se lovise la cap, şi mătuşii ei, care se uita la el zâmbind, el adăugă: Doamnelor, seara este salvată prin sosirea dumneavoastră.

Urmă un moment de tăcere între ei, timp în care Raphe se felicită că nu se înecase cu propriile cuvinte prea afectate. Apoi Warwick în sfârşit vorbi:

— Am crezut că am avut o părere destul de clară ultima dată când ne-am întâlnit. Nu sunteţi…

— Poate că nu am fost la Eton, milord, dar mă veţi judeca doar după asta? Raphe se aplecă spre el. Sunt un

duce, ştiţi. Influenţa mea s-ar putea să vă fie utilă într-o zi.

Warwick se holbă la el, iar ochii lui Lady Warwick ieşiră din orbite. Lady Gabriella rămase cu gura căscată şi mătuşa ei… ei bine, această doamnă îl surprinse cel mai mult pe Raphe când râse tare.

— Influenţa dumneavoastră? repetă Warwick de parcă Raphe îi sugerase să zboare pe lună.

— Exact, spuse Raphe fără să clipească. Să lăsăm diferenţele de opinie în urmă, milord. Aş prefera să vă ştiu părerea despre tabloul lui Rubens care atârnă în biblioteca mea.

Raphe ştiuse că, în secunda în care cuvintele fuseseră rostise, atinseseră ţinta, exact cum prezisese Gabriella. Nu văzu niciodată un bărbat înlemnind, cu ochii flămânzi şi gura exprimând nerăbdarea unui hoţ care tocmai descoperea că magazinul de bijuterii este deschis.

— Eu… începu Lord Warwick. Întorcându-se către soţia lui, vorbi cu o jovialitate pe care Raphe nu i-o bănuise. De ce nu te duci să intri în vorbă cu celelalte doamne, draga mea? Ia-le şi pe sora mea şi pe Gabriella cu tine. Se pare că eu şi Excelenţa Sa avem ceva de discutat.

Lady Warwick părea nesigură. Se uită la soţul ei, apoi la Raphe, apoi din nou la soţul ei.

— Dar…

— Să mergem într-unul dintre saloane, îi zise Warwick lui Raphe. Ne scuzaţi, doamnelor.

Lady Warwick părea că era gata să scoată scântei drept răspuns la felul în care o expediase soţul ei. Privirea lui Raphe alunecă spre Gabriella, ai cărei obraji se colorară de cum se priviră în ochi.

Pe buzele lui se văzu un zâmbet care părea să o facă să roşească mai tare. Adora să o vadă roşind. Adora să ştie ce efect avea asupra ei. Era ceva reciproc, desigur. Niciodată nu întâlnise o femeie care să-l facă să-l mănânce degetele cu o nevoie disperată de a o atinge precum Gabriella.

Regretând că trebuia să renunţe la compania ei o vreme, Raphe îi şopti iute la ureche în vreme ce trecea pe

lângă ea:

— Salvează un dans pentru mine.

Fără să se oprească pentru a-i vedea reacţia, îl urmă pe Lord Warwick în salonul menţionat de acesta. Era o încăpere plăcută, zugrăvită în nuanţe de roşu şi cu două zone de stat la fiecare capăt.

— Doriţi ceva de băut? întrebă Warwick traversând spre o parte a mesei.

— Nu, mulţumesc, răspunse Raphe, inconfortabil cu ideea de a se servi singur din selecţia privată de băuturi a lui Coventry fără să-i ceară voie înainte. Aşa că se aşeză pe unul dintre fotolii şi-l aşteptă pe Warwick să i se alăture.

— Povestiţi-mi despre Rubens, zise Warwick o clipă mai târziu, în timp ce se aşeza pe fotoliul opus şi lua o înghiţitură din coniacul pe care şi-l turnase.

Lăsându-se pe spate într-o poziţie mai confortabilă, Raphe începu:

— Am înţeles că sunteţi un colecţionar de artă şi că aţi vrea să adăugaţi colecţiei *Cele trei graţii.*

Scânteia din ochii lui Warwick confirmă că aşa era.

— Am oferit predecesorului dumneavoastră o sumă frumoasă pentru el cândva, dar m-a refuzat.

— 50.000 de lire, din câte am înţeles, murmură Raphe, bătând uşor cu degetele pe braţul fotoliului.

Warwick se foi, iar gura i se strâmbă de parcă muşcase dintr-o lămâie.

— A fost mai mult decât valoarea tabloului.

Şi Raphe era conştient de asta. Înclină din cap în semn de acord.

— Ceea ce nu poate să însemne decât că îl doriţi foarte mult.

— Ar completa tema mitologică pe care o adun în galeria de nord a casei Warwick.

Încuviinţând din cap în semn că înţelegea, Raphe întrebă:

— Dacă v-aş spune că sunt dispus să mă despart de el?

Pentru o secundă, se părea că Warwick avea să sară

de pe locul lui de bucurie ori să cadă pe podea de uimire.

— Asta… Tuşi, apoi mai luă o înghiţitură din băutură. Cu siguranţă aş fi mulţumit de o asemenea perspectivă. Părea că se gândeşte la idee o vreme, apoi spuse: Bănuiesc că veţi dori cele 50.000 de lire pentru el.

— Nu, răspunse Raphe, amuzat de expresia de uluire a lui Warwick. De fapt, nu vreau nicio sumă de bani pe el.

— Fără bani? zise el fără să creadă. Dar… cu siguranţă nu vreţi să mi-l oferiţi gratis. Mai ales ştiind ce cred despre dumneavoastră şi familia dumneavoastră şi ţinând cont de modul cum v-am tratat.

— Un incident pe care sunt dispus să-l uit în schimbul unor scuze. Când maxilarul lui Warwick se încordă în semn de protest, Raphe se aplecă spre el, cu coatele pe genunchi. Ştiu că nu sunt cum v-aţi imaginat că voi fi, dar sunt ducele de Huntley şi nu voi continua să vă permit dumneavoastră sau altcuiva să îmi acorde mai puţin respect decât merit. Făcu o pauză pentru a sublinia ideea, apoi îşi întinse mâinile şi spuse: Dar, dacă sunteţi prea mândru ca să vă recunoaşteţi greşelile, atunci poate că ar trebui să păstrez tabloul lui Rubens până la urmă…

— Nu. Aveţi dreptate, zise grăbit Warwick. Aţi făcut mari progrese de la prima noastră întâlnire – de fapt, este chiar impresionant. Şi… şi vă cer scuze pentru lucrurile pe care vi le-am spus. A fost o greşeală din partea mea.

— Mulţumesc, Warwick. Apreciez.

Arătând ca un câine cu coada între picioare, Warwick îşi feri privirea şi mai luă o înghiţitură din băutură.

— Atunci singura întrebare este ce anume vreţi în schimbul tabloului?

Savurând puterea pe care ştia că o avea asupra contelui, Raphe aşteptă o secundă înainte de a răspunde. Îşi împreună degetele şi făcu tot ce putu să stea nemişcat, în ciuda presiunii inimii şi a sângelui care-i alerga prin vene.

— Permisiunea de a vă curta fiica.

— Poftim?

Chipul lui Warwick se albi. Raphe zâmbi batjocoritor.

— Cred că m-aţi auzit.

— Dumneavoastră… şi Lady Gabriella? Când Raphe încuviinţă, expresia lui Warwick deveni mai încordată, apoi miji ochii, privindu-l cu o intensitate pătrunzătoare. Nu, zise el dând din mână. Cu siguranţă, nu!

Rugându-se ca Gabriella să aibă dreptate în privinţa obsesiei tatălui ei pentru *Cele trei gratii,* Raphe ridică din umeri cu o relaxare pe care nu o simţea şi vru să se ridice.

— Atunci vă urez succes în a vă completa tema grecească, Warwick. Păcat că nu v-am putut fi de ajutor cu asta.

Era cel mai vechi truc de negociere din manual. Unul la care fusese martor de mai multe ori decât putea să numere pe străzile din St. Giles, aplicat de vânzători şi de cumpărători. „Pur şi simplu pleci”, îşi zise el. Apoi se întoarse ca să plece.

— Staţi!

Oprindu-se, Raphe îşi controlă emoţiile înainte de a se întoarce spre Warwick, cu sprâncenele ridicate întrebător.

— Astăzi, a venit să mă vadă Fielding. Mi-a cerut formal permisiunea de a se căsători cu ea, iar eu am fost de acord, zise Warwick.

Aproape că îi cerea scuze.

— Ea nu are nimic de spus despre asta?

Raphe simţi că începe să fiarbă. Indiferent ce înţelegere intervenise între Fielding şi Warwick, el era sigur că Gabriella nu ştia despre asta. Ceea ce-l făcea să fie circumspect.

— Partida va fi bună. Cea mai bună, de fapt.

— Şi să se mărite cu mine ar fi rău? Când Warwick nu răspunse, Raphe continuă: Titlul meu este mai mare decât al oricărui bărbat, cu excepţia Regentului. Chiar îmi spuneţi că prejudecăţile pe care le aveţi despre educaţia mea inferioară vor nega fiicei dumneavoastră şansa de a fi ducesă?

Urmă o perioadă infernal de lungă înainte ca Warwick să formuleze un răspuns.

— Nu-mi plac misterele, zise el în cele din urmă. Iar în ceea ce vă priveşte, sunt prea multe întrebări fără răspuns.

Cum ar fi cea legată de ruda care v-a luat după ce v-au murit părinţii. Vă cunosc familia mamei destul de bine ca să spun că ei cu siguranţă nu au avut nicio rudă lângă graniţa cu Scoţia. Cât despre partea tatălui dumneavoastră, am verificat legăturile lui când v-am cunoscut şi niciun fapt nu a fost verificat. Ceea ce mă face să mă întreb dacă într-adevăr sunteţi cine pretindeţi că sunteţi.

— Vă pot asigura că…

— Nu vă deranjaţi, îl întrerupse Warwick. Am mai avut de-a face cu impostori şi bănuiesc că şi acum am de-a face cu unul.

— *Nu* sunt un impostor, zise Raphe cu vocea periculos de tare.

— Atunci spuneţi-mi unde aţi fost în ultimii cincisprezece ani!

Privindu-l, Raphe simţi că orice speranţă de a o câştiga pe Gabriella îi aluneca printre degete precum nisipul într-o clepsidră. Să mărturisească adevărul nu l-ar fi ajutat. Din contră, putea să piardă mai mult decât pe Gabriella dacă îl spunea. Aşa că rosti singurul lucru pe care-l putea spune:

— Nu pot.

Între ei se lăsă o tăcere lungă, apoi Warwick se ridică, în sfârşit, din fotoliul lui pentru a-l înfrunta pe Raphe. Rămase complet nemişcat, privindu-l în ochi.

— Păstraţi-vă tabloul, zise el, într-un final, cu dispreţ. Şi staţi departe de fata mea!

Raphe îl privi cu un amalgam de sentimente cum se îndepărtează. Oricât de mult îl ura pe omul acela pentru că îi refuza şansa cerută, îl admira că punea mai presus de orice interesele fiice lui – oricât de nechibzuit îl credeau Raphe şi Gabriella.

„Am mai avut de-a face cu impostori”.

Închizând pentru scurt timp ochii, speră să nu fie cercetat mai departe de conte. Poate că fusese o greşeală să vină acolo în acea seară. Poate că fusese un gest egoist să ceară ajutorul Gabriellei. Dacă părinţii ei descopereau până unde ajunsese relaţia lor, nu aveau să o ierte

niciodată. Mai rău de atât, risca să piardă un viitor respectabil alături de un bărbat respectabil – un bărbat cu care ea visa să se mărite până să apară *el* şi să-i distrugă acel vis.

„Dumnezeule, ce dezastru!”

Trăgând adânc aer în piept, păşi hotărât înainte. Gabriella era amuzantă, îl fascina, era frumoasă, bună şi, pentru Dumnezeu, îl făcea să îşi dorească lucruri pe care nu le dorise niciodată. O plăcea din ce în ce mai mult cu fiecare zi ce trecea şi nu-şi putea imagina să o piardă în faţa altcuiva.

Aşa că se întoarse în salonul de bal cu intenţia de a o căuta. Avea să danseze cu ea şi apoi avea să-i spună ceea ce îi spusese tatăl ei. Poate că împreună găseau o altă soluţie. O văzu aproape imediat, cu expresia ei senină şi zâmbetul perfect pentru societate, care îi împodobea chipul minunat precum o bijuterie pe care ar fi purtat-o ca să se asorteze cu restul. Stătea cu părinţii ei şi cu Fielding, ascultând atentă şi politicoasă ce spunea bărbatul. Şi apoi, de parcă simţise că el o privea, îşi întoarse capul şi chipul i se lumină, ochii îi străluciră şi zâmbetul ei formal se transformă într-unul natural, plin de fericire pură.

Neputând să-şi întoarcă privirea, îi zâmbi şi el. Oh, cât de mult tânjea să se ducă la ea, să o ia în braţe din nou, să-i atingă curba delicată a gâtului! Voia să-şi plimbe mâinile peste fiecare parte din ea, să-i simtă tremuratul şi suspinatul ca răspuns la atingerea lui şi…

Fielding, ca şi cum ar fi sesizat lipsa de interes a Gabriellei faţă de el, se uită în direcţia lui, iar ochii i se umplură de furie. Gabriella însă nu păru să observe, privirea ei rămânând asupra lui Raphe, corpul ei întorcându-se de parcă intenţiona să vină la el.

Gura lui Fielding se strâmbă, iar în acea secundă – în acea fărâmă de secundă – Raphe ştiu că era pe cale să se întâmple ceva îngrozitor. Nu era sigur ce anume, dar ştia că trebuia cumva să prevină acest lucru. Aşa că porni înainte, cu intenţia de a ajunge lângă ea.

Un pas.

Doar atât apucă să facă înainte ca Fielding să îşi petreacă un braţ în jurul umerilor Gabriellei, să o tragă spre el şi să o sărute chiar acolo, în mijlocul salonului de bal Coventry, ca toată lumea să vadă. Toate conversaţiile încetară, nu se mai auzea nicio şoaptă. Şi apoi, după ceea ce i se păru că dură cât zece ani de tortură inexplicabilă, Fielding făcu un pas în spate şi vorbi către oaspeţii adunaţi, spunând singurul lucru care avea să distrugă şansa lui Raphe pentru totdeauna.

— Lady Gabriella tocmai a fost de acord să fie soţia mea. Ne puteţi felicita pe amândoi!

Capitolul 20

Raphe primise destui pumni la viaţa lui, dar niciunul nu-l lovise la fel de tare ca acesta. Că Gabriella acceptase sau nu propunerea lui Fielding era lipsit de importanţă. Acum nu mai putea să dea înapoi fără un scandal.

Ovaţii şi aplauze făcură înconjurul salonului de bal, în vreme ce petrecăreţii se apropiau de noul cuplu de logodnici. Raphe îşi dorea să-i poată vedea chipul, voia să poată vedea adevărul din ochii ei.

Găsi, în schimb, privirea lui Fielding. Un licăr arogant în ochii acestuia îl determină să-şi strângă pumnii, cu unghiile înfipte în palme. Şi apoi nenorocitul îi făcu cu ochiul! Mulţimea se îngrămădea în jurul Gabriellei şi al lui Fielding. Blestemând ziua în care îl cunoscuse pe conte, Raphe făcu stânga împrejur şi plecă.

— O să merg pe jos! se răsti el la vizitiu.

Nu-i păsa că ploua – o ploaie torenţială îi uda mantaua şi se prelingea de pe borul pălăriei. Vremea întunecată şi umedă se potrivea cu starea lui, ritmul în care ploaia cădea pe pavajul lucios se potrivea cu bătaia furioasă a inimii lui.

N-ar fi trebuit să-i pese, îşi zise el. *Era doar o femeie.* O femeie pe care o cunoştea de puţin timp. Dar gândul de a

o pierde era ca o gaură în stomac.

Trăgându-şi pălăria mai bine pe frunte, Raphe traversă Piccadilly, intrând cu pantofii într-un pârâu ce curgea spre canal. Când ajunse la uşa din faţă, arăta ca şi cum fusese să înoate în Tamisa.

— Excelenţă, zise Pierson, cu o expresie perplexă, în vreme ce Raphe îi dădu pălăria şi mantaua ude. S-a întâmplat ceva cu trăsura dumneavoastră?

— Nu, i-o tăie Raphe. Este aprins focul în biroul meu?

— D… Da. Da, desigur.

Încuviinţând din cap şi abia aşteptând să-şi pună un pahar mare de coniac, Raphe trecu pe lângă majordom.

— E… Excelenţă, îi zise Pierson, oprindu-l. Ar trebui să ştiţi că este un bărbat care aşteaptă să vă vadă.

Raphe se întoarse spre el, enervat că nu era lăsat să-şi plângă de milă.

— La ora asta?

— I-am spus că veţi veni târziu, în speranţa că va reveni la o oră mai decentă, dar a insistat să vă aştepte – a zis că veţi dori să-l vedeţi.

Oftând, Raphe îi mulţumi lui Pierson pentru informaţie şi plecă. Nu ştia cine putea fi omul, nu credea că ştie pe cineva suficient de bădăran să facă vizite la ora zece seara. Dar, când ajunse în biroul lui şi păşi înăuntru, îşi dădu seama că din păcate cunoştea un om.

— Guthrie, mârâi Raphe.

— Mă bucur să te văd, zise Guthrie înainte de a duce paharul de cristal la buze şi de a lua o înghiţitură mare. Nu se deranjă să se ridice de pe scaunul pe care stătea ca un trântor. Dar întinse o mână şi făcu un gest care părea să cuprindă întreaga încăpere. E frumos aici.

— Ce vrei, Guthrie? întrebă Raphe.

Poate că, dacă treceau la subiect, avea să scape de el mai repede.

Guthrie chicoti.

— Poate că doar am vrut să trec pe aici. Să văd ce mai faci.

— Nu cred asta nicio secundă, replică Raphe.

Luă carafa care se afla pe o tavă de pe biroul lui, îşi turnă un coniac, îl dădu pe gât şi umplu din nou paharul.

— Noapte grea? întrebă Guthrie.

— Nu-i treaba ta, zise el revenind la vechea pronunţie. Acum spune-mi ce cauţi aici! Mi-am plătit datoria şi ceva în plus, aşa că, după cum văd eu lucrurile, nu-ţi mai datorez nimic.

— Ah, da? Guthrie miji ochii. Noi doi am avut o înţelegere. Chiar credeai că te las să pleci pentru câţiva penny?

Raphe îngheţă. Muşchii i se încordară.

— Ţi-am dat mult mai mult de atât.

— Chiar şi aşa, nu renunţ.

Raphe privi spre el.

— Acea înţelegere a fost făcută ca să-mi cumpăr libertatea, Guthrie. Am făcut asta, cu *dobândă,* dacă îţi aminteşti. Aşa că găseşte pe altcineva care să lupte pentru tine.

Guthrie încuviinţă din cap, iar pentru o clipă îndelungată şi minunată, Raphe crezu că situaţia este în avantajul lui. Dar apoi bărbatul puse paharul jos şi afişă acel zâmbet pe care Raphe îl văzuse de mii de ori. La suprafaţă părea plăcut, dar Raphe îl ştia mai bine. Se pregăti pentru ceea ce urma.

— Nu e vorba doar de libertatea ta, băiete! E vorba şi despre câştig. Şi nu ştiu pe nimeni mai capabil să câştige împotriva Taurului. Zâmbetul lui se lărgi. Este deţinătorul titlului de campion mondial. Oamenii vor plăti de două ori – nu, *de trei ori* mai mult decât de obicei. Şi dacă *tu* câştigi…

Scoase un fluierat.

— Şi dacă îţi ofer câştigul estimat, sugeră Raphe. Pentru deranj?

Guthrie pufni.

— Chiar vrei să scapi, nu?

Raphe încuviinţă din cap. Guthrie îl studie un moment, apoi ridică din umeri.

— Cum am zis, nu este vorba doar de asta. Şi apoi, îmi eşti dator.

Raphe ridică din sprâncene.

— Cum ai ajuns la concluzia asta?

— Pentru că, continuă Guthrie, în mod normal, când cineva nu îşi respectă cuvântul dat, găsesc o cale să-l pedepsesc. Dar, ţinând cont de istoria noastră, o să-ţi cer doar meciul. Părea că-şi analizează unghiile. Nici măcar nu voi menţiona faptul că eşti duce, dacă asta face lucrurile mai uşoare.

— Şi dacă refuz?

Guthrie îi aruncă o privire neiertătoare.

— După tot ce am făcut pentru tine? Sau ai uitat că eu sunt cel care v-am oferit ţie şi surorilor tale mâncare şi un loc de dormit după ce v-aţi pierdut casa? Aţi fi morţi dacă n-aş fi fost eu, băiete, sau, mai rău, surorile tale ar fi plătite să stea întinse pe spate.

— Nemernicule!

— Nu sunt, zise Guthrie. Am grijă de ai mei. Se aplecă în faţă. Totul funcţionează de sus în jos, să ştii! St. Giles depinde de mine şi de protecţia pe care o ofer. Dacă Taurul câştigă meciul, câştigă şi Bartholomew. Va prelua totul, mă va da la o parte şi atunci ce va fi?

Raphe se uită şocat la Guthrie. Erau mult mai multe în joc decât îşi dăduse el seama.

— Te joci cu vieţile oamenilor.

Guthrie ridică din umeri.

— Mi s-a părut un joc sigur cât timp te-am avut în colţul meu.

— Dumnezeule! Raphe îşi încovoie umerii, trecându-şi mâinile prin păr. Nu există niciodată o garanţie. Chiar dacă aş lupta, ce se întâmplă dacă pierd?

— Nu vei pierde.

— Cum poţi fi aşa de sigur?

— Pentru că, dacă tu pierzi, Bartholomew îmi ia locul. Expresia lui deveni mai dură. Poate că eu am cochetat cu jocurile de noroc, contrabanda şi un pic cu distilatul ginului pe ici, pe colo, dar nu am obligat niciodată femeile şi copiii să se vândă împotriva voinţei lor, cum o va face el.

Stomacul lui Raphe se întoarse pe dos, dezgustat doar

la acest gând.

— Atunci de ce ai făcut o înţelegere cu diavolul? Ştiai riscurile!

Guthrie încuviinţă din cap încet şi cu o notă de tristeţe care arăta mai mult decât puteau spune cuvintele.

— *Tot ce* trebuie să ştii este că nu eşti singurul cu spatele la zid. Ridicându-se, se duse spre uşă. Ţinem legătura – îţi zic când şi unde să apari. După ce se termină meciul, eşti liber.

Raphe rămase unde se afla un timp îndelungat după ce plecă Guthrie, neputându-se mişca. „Cum naiba a mers totul aşa de îngrozitor în decursul unei singure seri?” Nu i se părea posibil, şi totuşi aşa se întâmplase.

Simţindu-se ca şi cum viaţa îi era sfâşiată în faţa ochilor, Raphe reuşi să se bage într-un final în pat, prăbuşindu-se complet îmbrăcat în mijlocul saltelei. Dar când se trezi a doua zi dimineaţă, îşi dădu repede seama că Gabriella şi Guthrie erau cele mai mici probleme ale lui.

Capitolul 21

Când Gabriella se trezi a doua zi dimineaţă după balul Coventry, se îmbrăcă şi coborî cu un singur scop – să le spună părinţilor ei că intenţiona să anuleze logodna. Dumnezeu să o ajute, niciodată nu fusese aşa de furioasă pe cineva cum era acum pe Fielding. *Cum îndrăznea să îi facă aşa ceva?*

Ajungând în salonul de luat masa, nici măcar nu se deranjă să îşi salute părinţii şi mătuşa, însă le zise:

— Nu mă voi mărita cu el.

Foşnetul ziarului şi zăngănitul porţelanului atrase atenţia tuturor spre locul unde se afla ea, cu braţele încrucişate la piept şi înţepenită.

— Poftim? întrebă tatăl ei.

— Am spus că nu mă voi mărita cu el, repetă Gabriella mai tare.

— Prostii, dragă, zise mama ei, fluturând mâna nepăsător. Normal că te vei mărita.

Mătuşa Caroline îi zâmbi cu simpatie Gabriellei.

— Poate că s-a răzgândit.

— Nu face prostii, mormăi Warwick. Împături ziarul şi îl puse deoparte. Fielding este o partidă excelentă, Gabriella. Cea mai bună partidă. Ar trebui să fii încântată că s-a deranjat să se uite la tine.

Păşind în încăpere, Gabriella se uită la tatăl ei.

— A forţat cererea, tată, anunţând o logodnă cu care eu nu am fost niciodată de acord.

— Un detaliu minor, din moment ce oricum ai fi fost de acord, zise Lady Warwick. Bău din ceai. Acum, încetează să te mai plângi, că eşti cea mai norocoasă fată din Londra, aş vrea să discutăm planurile noastre de astăzi. Până la urmă, avem aranjamente de făcut. M-am gândit că am putea…

— Nu! izbucni Gabriella. Nu voi planifica o nuntă care nu va avea loc.

În încăpere se lăsă liniştea, apoi Warwick arătă lent spre unul din scaunele goale şi zise:

— Stai jos.

Tonul era dur – mai înspăimântător decât îl auzise vreodată Gabriella. Aşa că, deşi nu-i venea să o facă, se aşeză. Însă cu multă reticenţă.

— Căsătoria este pentru totdeauna, tată, încercă Gabriella, sperând să-l facă să înţeleagă. Chiar vrei să-mi petrec toată viaţa cu bărbatul nepotrivit?

În clipa în care rosti acele cuvinte, ştiu că spusese ceva greşit. Tatăl ei se încordă, înroşindu-se până când păru gata să explodeze, şi apoi, în mod neaşteptat, lovi cu pumnul în masă, făcând să zdrăngănească porţelanul, iar familia să sară în sus.

— Am obosit să am de-a face cu femei răsfăţate! Warwick miji ochii la Gabriella. Mai întâi sora ta, iar acum tu.

— Victoria s-a măritat cu bărbatul pe care-l iubea, ripostă Gabriella.

— Şi aproape că a distrus reputaţia familiei făcând asta.

— Domnul Connolly este un om de afaceri de succes, care…

— Ştiu exact ce fel de om este, Gabriella, dar asta nu înseamnă că e un candidat potrivit pentru fiica unui conte. Şi nu justifică nici ce a făcut sora ta când a rupt logodna cu Bellmore, doar ca să poată fugi şi să facă numai ce vrea. Clătinând din cap, Warwick oftă obosit. Dacă Huntley este cel care te face să eziţi în legătură cu căsătoria cu Fielding, atunci ar trebui să ştii că nu este cine crezi tu că este. Am pus să fie investigat.

— Ce ai făcut?

Gabriella nu-şi putea ascunde şocul.

— Până acum, am descoperit că *nu* a locuit cu rude lângă graniţa cu Scoţia, aşa cum a zis.

— Ştiu, îi zise Gabriella. Mi-a spus-o chiar el.

Asta păru să-i reducă pe toţi la tăcere. Dar numai pentru o secundă.

— Când? o întrebă mama ei.

— În casa Fielding, îi scăpă Gabriellei, gândindu-se la o explicaţie acceptabilă cât de repede putu. Când am fost la cină.

Tatăl ei părea confuz.

— Atunci de ce să ne mintă pe noi, ceilalţi? Ce motiv posibil ar avea dacă nu este ceva complet inacceptabil? Dacă ştii adevărul despre el, Gabriella, atunci trebuie să insist să mi-l spui de dragul nostru, al tuturor. Nu putem…

— Este *duce,* tată. Simţea cum creşte tensiunea în ea, ameninţând să scape de sub control. La fel ca la întâmplarea bondarul. Nu este de ajuns?

— Nu pentru mine, îi răspunse Warwick serios. Ştii că are legături cu Carlton Guthrie?

Un fior străbătu coloana Gabriellei. Lui Carlton Guthrie – un muncitor imigrant din Irlanda a cărui avere acumulată nu putea fi explicată – i se dusese vestea că ar fi condus tot felul de afaceri ilegale, deşi nu fusese încă acuzat de nicio crimă. Citise despre el în *Mayfair Chronicle,* deşi articolele

nu făcuseră decât să speculeze. Fusese greu de găsit martori. Oamenii ori negau că-l cunoşteau, ori dispăreau înainte de a putea depune mărturie împotriva lui. Dacă Raphe avea legături cu un asemenea om… Ea clătină din cap, nevrând să creadă aşa ceva.

Tatăl ei nu-i aşteptă răspunsul.

— Mă tem că vei pierde şansa cu Fielding pentru asta, ca apoi să fii dezamăgită de Huntley.

— Tatăl tău are dreptate, zise mătuşa Caroline, vorbind pentru prima dată. Spune-mi, crezi că te-ai îndrăgostit de Huntley? De asta insişti în privinţa lui?

Întrebarea o făcu să roşească. Clătină din cap. *Nu, nu era îndrăgostită de el. Sau era?*

— Îmi place mult de el.

— Şi ai hotărât asta după doar două întâlniri scurte cu el? întrebă mama ei cu o neîncredere evidentă.

Neîndrăznind să se uite la mătuşa ei, de teamă că părinţii i-ar vedea adevărul în ochi – faptul că petrecuse mai mult timp cu Huntley decât ştiau ei –, Gabriella lăsă privirea în jos.

— Voi vorbi cu el.

Îi va cere să confirme sau să nege ceea ce pretinsese tatăl ei şi spera că, făcând asta, avea să descopere adevărul.

— Nu vei face aşa ceva, o avertiză mama ei.

Gabriella ridică privirea, întâlnind-o pe a mamei.

— Ce vei face ca să mă împiedici? Mă încui în camera mea?

— Dacă este nevoie, replică femeia. Este limpede că nu ştii cum să te protejezi pe tine sau familia de un scandal.

— Destul! interveni Warwick. Nimeni nu o încuie pe Gabriella. Dar aş vrea să cred că ai destul bun-simţ să faci ce este corect, îi zise el.

— De asta trebuie să vorbesc cu Huntley, dacă nu pentru alt motiv, măcar pentru a şti ce opţiuni am.

Şi să-i explice lui Huntley că Fielding o prinsese în capcană cu anunţul lui în seara precedentă. Spera ca el să o creadă când avea să îi spună că nu era ce îşi dorea ea.

Warwick se uită la ea o clipă de parcă analiza părţile bune şi pe cele rele. Într-un final, încuviinţă din cap, deşi cu reticentă.

— Prea bine.

*

— Lady Juliette şi Lady Amelia sunt acasă? îl întrebă Gabriella pe Pierson două ore mai târziu.

Stând pe treapta de la intrare, cu Anna lângă ea, alesese un drum mai direct decât cel de obicei.

Majordomul o privi cu o îngrijorare care îi atrase atenţia imediat.

— Nu, milady. Mă tem că nu.

— Nu înţelegi, insistă Gabriella. Problema pe care doresc să o discut cu ele – sau cu fratele lor, de fapt, din moment ce pe el venise să-l vadă, deşi ar fi fost nepotrivit să o spună direct – este foarte…

Vocea ei se pierdu când auzi sunetul de paşi care coborau treptele. Un bărbat cu părul întunecat care părea să aibă în jur de treizeci de ani, cu ochi neliniştiţi şi maxilarul rigid. Îl recunoscu imediat.

— Doctore Florian? Ce căutaţi aici?

El răspunse cu un zâmbet reţinut, dar refuză să-i dea un răspuns. I se adresă însă lui Pierson:

— Cere bucătăresei să facă o supă concentrată de găină, cu multă ceapă şi usturoi în ea. Să bea un ceai de muşeţel cu miere când nu mănâncă. Mă întorc să o consult mâine după-amiază.

Apoi o salută politicos pe Gabriella, înainte de a se grăbi să treacă pe lângă ea.

Ea clipi.

— Pierson. Măcar îmi spui ce se întâmplă?

— Este mai bine dacă păstraţi distanţa momentan, răspunse majordomul.

Începu să închidă uşa.

Punându-şi palma pe ea, Gabriella o ţinu deschisă.

— Vă pot ajuta? Poate…

— Gabriella! Era Amelia, care, cu un pas silenţios, ajunsese la uşă. Te rog, intră!

Pierson îi aruncă o privire care indica în mod clar o încălcare a etichetei, dar Gabriella hotărî să nu pună întrebări. În schimb, păşi înăuntru, intrând în marele foaier al casei Huntley, şi îi ceru Annei să o aştepte acolo, înainte de a o urma pe Amelia în salon.

— E totul în regulă? întrebă ea în clipa în care rămaseră singure.

Atunci observă liniile încordate de pe chipul Ameliei.

— Este vorba de Juliette, zise Amelia. Aseară s-a retras cu o durere de cap, dar în dimineaţa aceasta, când a intrat servitoarea să se ocupe de ea, a găsit-o roşie din cauza febrei.

— Oh, nu! Îmi pare aşa de rău! Văzând expresia de nelinişte din ochii Ameliei, Gabriella întrebă încet: Se ştie cumva care ar putea fi cauza?

— Florian a menţionat gripa, dar spune că este prea devreme să se pronunţe. Amelia îşi frângea mâinile în poală. Bineînţeles, Raphe se învinovăţeşte.

— Dar nu este vina lui, îi spuse Gabriella fermă.

— În primul rând, el a hotărât ieşirea care ne-a expus. Nu găsim alt moment când s-ar fi putut întâmpla. Clătină din cap cu un sentiment sumbru de lipsă de speranţă. Aşa am pierdut-o pe Bethany. Dacă o pierdem şi pe Juliette, Raphe nu se va ierta niciodată.

Simţind cum i se transformă oasele în gheaţă, Gabriella întrebă:

— Este cu ea acum?

Când Amelia încuviinţă din cap, Gabriella îi spuse ferm:

— Atunci du-mă în camera ei! Lasă-mă să o văd!

Gândul că Raphe trebuia să se ocupe singur de Juliette era tulburător. Era genul de povară care avea nevoie de sprijin.

— Nu te va lăsa să intri, zise Amelia. Îi este prea teamă că este contagioasă.

— Chiar şi aşa, aş vrea să încerc.

Alegând să nu o contrazică, Amelia o conduse pe Gabriella sus, în ciudat protestelor lui Pierson, Humphreys şi Richardson, pe lângă care trecură.

— Ne va lua capetele, milady! se milogi Pierson.

— Nu, dacă am ceva de zis despre asta, îi promise Gabriella.

Grăbindu-se după Amelia, îi permise prietenei ei să o conducă pe un coridor lung.

— Asta-i camera ei, zise Amelia când ajunseră la a treia uşă pe stânga.

Gabriella ridică mâna instinctiv ca să bată, se opri şi o coborî. Se uită la uşă, apoi la Amelia.

— Ar trebui să te întorci jos. Lasă-mă să mă ocup eu de fratele tău.

Amelia ezită.

— Eşti sigură?

— Ţi-a zis să stai departe de camera lui Juliette, nu?

Amelia încuviinţă.

— Nu vrea să îmi pună sănătatea în primejdie.

— Atunci hai să-i respectăm dorinţa!

O expresie de nesiguranţă apăru pe chipul Ameliei, dar apoi încuviinţă şi făcu un pas în spate.

— Succes, şopti ea înainte de a o lăsa pe Gabriella singură în hol.

Cu faţa spre uşă, Gabriella trase aer în piept. Să bată ar fi fost politicos, dar l-ar fi înştiinţat pe Raphe de sosirea ei şi i-ar fi oferit şansa să o gonească înainte ca ea să apuce să intre. Privirea îi căzu pe clanţă. „O fi încuiată sau nu?” Exista doar o cale să afle.

Punând mâna pe clanţă, apăsă cu grijă pe ea. Uşa cedă, deschizându-se spre o cameră slab luminată. Fără să se oprească, Gabriella intră în cameră şi închise uşa după ea.

— Ce… înainte să apuce să-şi aşeze ţinuta, el era lângă ea, cu o privire ucigătoare. Ce dracu’ cauţi aici?

Era dificil să-ţi păstrezi calmul când trebuia să înfrunţi atâta furie, doar că era mai mult decât furie. Furia era un cuvânt prea simplu ca să descrie emoţiile care umpleau

chipul lui Raphe. Mai erau durere, teamă şi cea mai mare deznădejde pe care Gabriella o văzuse vreodată.

— Am venit să te văd, zise ea simplu.

Maxilarul lui se încordă.

— Ieşi de-aici!

— Nu. Nu te las să faci faţă singur.

O mai făcuse înainte şi îşi pierduse o soră.

Pentru o secundă, văzu apreciere în ochii lui, dar dispăru repede.

— Lui Fielding nu o să-i placă asta, izbucni el. Iar dacă te îmbolnăveşti, eu nu o să mi-o iert niciodată.

— Ajungem la Fielding mai târziu, dar, după cum văd eu lucrurile, ai purtat prea multe poveri pe umerii tăi prea mult timp. N-ar trebui să duci şi asta. Nu singur.

Întregul lui corp păru să resimtă tensiunea acelei afirmaţii.

— Trebuie să o salvez.

Îi tremura vocea şi îşi feri privirea. O şuviţă de păr întunecată îi căzu la întâmplare pe frunte. Întinzându-se, Gabriella îşi puse mâna cu grijă pe braţul lui.

— Ştiu, şopti ea. Te rog, lasă-mă să te ajut!

Se întoarse în tăcere şi merse spre patul cu baldachin unde stătea întinsă sora lui, rezemată de multe perne.

— Doctorul spune că probabil este gripă, zise Huntley în vreme ce atingea cu grijă obrazul lui Juliette.

Urmându-l lângă pat, Gabriella se uită la chipul tinerei femei care dormea şi pe care ajunsese să o cunoască. Părea aşa de fragilă şi de delicată! Nu era de mirare că Raphe era îngrijorat. Şi Gabriella era, văzând-o aşa, chinuindu-se să inspire la fiecare respiraţie. Întărindu-se de dragul lui Raphe, Gabriella întrebă:

— Verificăm dacă trebuie schimbată compresa?

Din pricina febrei, probabil trebuia făcut des acest lucru.

Încuviinţând solemn din cap, luă cu grijă bucata de in de pe fruntea lui Juliette.

— Este caldă. Se îndreptă spre bazinul cu apă şi o cufundă în apă rece. Am schimbat-o înainte să intri.

— Pregătesc alta, zise Gabriella. Era hotărâtă să nu lase febra periculos de mare a lui Juliette să o împiedice să îşi ducă sarcina la bun sfârşit. Ultimul lucru de care avea nevoie Raphe era ca ea să dea semne de supărare. Trebuie să fie puternică şi practică. Aşa le vom putea schimba fără a o lăsa fără compresă.

Raphe nu răspunse, ceea ce Gabriella interpretă ca un semn de aprobare. Aşa că, atunci când el reveni lângă Juliette, ea începu să pregătească altă compresă. Le schimbară până când sosi o servitoare cu supa de pui pe care o prescrisese doctorul şi apoi continuară vreme îndelungată, până când se auzi un ciocănit în uşă.

Bolborosind o înjurătură pe care Gabriella nu o mai auzise înainte, Raphe se duse la uşă şi o deschise suficient cât să vorbească cu persoana care se afla de partea cealaltă.

— Am crezut că am cerut să nu fiu deranjat. Vocea lui era rece şi încordată, cu o furie reţinută. Ce este?

— Este un mesaj de la contele şi contesa de Warwick. Gabriella recunoscu vocea lui Pierson. Cer să le spuneţi ce aţi făcut cu fiica lor.

Deşi nu putea să vadă expresia lui Raphe, Gabriella ştiu din schimbarea subită a posturii lui că era pe cale să explodeze. Se duse repede şi-l trase deoparte pe Pierson ca să poată vorbi cu el.

— Adu-mi ceva de scris şi le voi trimite un bilet.

Trebuia să o facă mai devreme, când se hotărâse să rămână, se gândi ea, dar situaţia gravă a lui Juliette o făcuse pe Gabriella să uite de orice altceva.

— Poate că ar trebui să te întorci acasă, zise Raphe după ce Pierson plecă după cele cerute.

— Nu te las, îi zise cu încăpăţânare Gabriella. Privind spre Juliette, clătină din cap cu hotărâre. Nu aşa, adăugă ea.

Nu conta că acţiunile ei erau cât se poate de nepotrivite pentru o tânără femeie nemăritată, care tocmai se logodise cu alt bărbat decât cel în a cărui companie se afla. Nu putea să-i abandoneze pe Juliette şi pe fratele ei

pentru niciun motiv. Nu până când nu era absolut sigură că aveau să fie bine amândoi. Dacă preţul plătit pentru asta era atragerea furiei părinţilor ei, atunci aşa trebuia să fie.

Fu exact ceea ce scrise în misiva către părinţii ei după ce Pierson reveni cu hârtie şi pană la scurt timp după aceea. Îi înmână scrisoarea şi închise uşa din nou. O tuse seacă răsună în încăpere şi atrase atenţia Gabriellei. Întorcându-se, văzu că Juliette deschisese ochii, iar Raphe stătea lângă ea.

— Cum te simţi? întrebă el, punându-i cu blândeţe mâna pe obraz.

— Ca şi cum aş… Juliette tuşi din nou, efortul făcând să i se cutremure violent corpul slab. Ca şi cum aş arde.

— Crezi că ai putea mânca ceva? o întrebă Gabriella, apropiindu-se.

Încă un acces de tuse o devastă pe Juliette, apoi încă unul, şi încă unul.

— Poate mai târziu, reuşi ea să spună. Făcea eforturi să ţină ochii deschişi. Mi-e sete…

Apucând carafa de pe masa de lângă pat, Gabriella turnă un pahar cu apă şi-l duse la buzele lui Juliette.

— Are nevoie de batiste, îi zise lui Raphe. Îi curge nasul.

El reveni cu un teanc de batiste înainte ca Juliette să termine de băut. Desfăcând una, i-o dădu surorii lui şi o ajută să se aşeze în fund.

— Mulţumesc, le zise Juliette amândurora puţin mai târziu.

Zâmbetul îi tremura şi ochii îi erau roşii.

— Încearcă, te rog, să mănânci ceva, o îndemnă Gabriella. Ridicând castronul cu supă, se aşează pe marginea patului şi bagă lingura în supă. Ai nevoie de hrană.

Tuşind după fiecare lingură plină, Juliette reuşi să mănânce o treime din supă înainte de a se prăbuşi înapoi pe perne. Arăta epuizată.

— Poate că ar trebui să încerci să mai dormi, sugeră Gabriella.

Fără să se gândească, se întinse ca să-i dea la o parte părul de pe obraz şi înlemni.

— Ce este? întrebă Raphe de pe partea cealaltă a patului.

Gabriella se uita la chipul lui Juliette, pe care începeau să apară pete roz.

— Nu cred că e gripă, zise ea. Punând supa deoparte, insistă. Ajută-mă! Ridic-o ca să mă uit mai bine!

— Nu cred…

— Nu mai comenta, da?

Nota de autoritate cu care vorbi păru să aibă efect. Raphe nu mai puse întrebări. O ridică pe Juliette în fund, ţinând-o bine, în vreme ce Gabriella îi ridică uşor cămaşa până ce spatele îi era complet expus. Raphe gemu.

— Ce este? întrebă Juliette, cu voce slabă.

— Se pare că e pojar, zise Gabriella. Ceea ce înseamnă că eu nu mă pot îmbolnăvi. Dar tu?

— Am avut pojar când eram copil, răspunse Raphe. La fel Amelia. Înainte ca Juliette să se nască.

Încuviinţând din cap că a înţeles, Gabriella lăsă în jos cămaşa lui Juliette, ca Raphe să o poată aşeza la loc. O clipă mai târziu, adormea din nou.

— E vina mea, zise el. Ar fi trebuit să am mai bine grijă de ea, să o protejez.

— Şi să-i refuzi libertatea? întrebă iute Gabriella. Îi părea rău pentru el, dar era destul de sigură că soluţia lui i-ar fi făcut surorile nefericite. Oamenii se îmbolnăvesc, Raphe, şi apoi se fac bine. Va trece peste asta.

Chipul lui era schimonosit de prea multă suferinţă ca Gabriella să o poată îndura. Ridicându-se de pe pat, se duse lângă el. Neştiind ce să facă, dar ştiind că trebuia să facă totuşi *ceva, se* opri în faţa lui. Întinse timid mâna spre a lui, degetele ei cerând cu grijă permisiune. Ochii lor se întâlniră, iar Gabriella aproape că nu mai respiră, îngheţând lângă el. Simţea atâta agonie acolo, dar şi o pledoarie disperată pentru alinare, care aproape îi frânse inima. Nimeni nu trebuia să se simtă aşa de singur în acel moment.

Aşa că în loc să-i ia mâna într-a ei cum intenţionase iniţial, îşi petrecu braţele în jurul gâtului lui şi-l trase în îmbrăţişarea ei strânsă. Era ceva spontan, complet nepotrivit după majoritatea standardelor –, dar asta simţea că trebuia să facă. Urmă o clipă de tăcere uimită, apoi o îmbrăţişă şi el, braţele lui strângându-i talia, în vreme ce îşi lipi capul în scobitura gâtului ei.

Era la fel de solid cum şi-l amintea – potrivirea perfectă pentru curbele ei. Şi felul cum mirosea… Era ceva aşa de familiar, care o făcea să se simtă bine-venită. Deja îi părea rău că trebuia să se retragă şi să-i dea drumul.

Clipa aceea veni mai repede decât ar fi vrut ea, fiindcă erau în camera unei bolnave. Juliette avea nevoie de atenţia lor. Nu ar trebui să se gândească la dorinţa de a fi ţinută în braţe de ducele de Huntley sau la cât de minunat se simţise. Însă mintea ei trădătoare nu o lăsa să uite. Nici nu avea să nege cum se simţise când buzele lui le atinseseră pe ale ei. Oh, cum tânjea să fie sărutată de el din nou!

Ea se mişcă pentru a se întoarce şi a pune o oarecare distanţă între ei, dar el o prinse de încheietură şi o ţinu.

— Mulţumesc, murmură el.

Mâna lui slăbi strânsoarea, iar degetele îi urcară şi îi coborâră lent pe braţul ei. Gabriella tremură, dar nu de frig. Pieptul îi urca şi îi cobora cu mişcări neregulate. Şi apoi îi simţi degetele pe obraz – o mângâiere tandră, care îi răspândi căldură pe piele, în vreme ce inima îi bătea neregulat, iar stomacul i se strânse.

El lăsă mâna să-i cadă şi făcu un pas în spate, îndepărtându-se. Gabriella tresări, apoi se duse iute lângă Juliette ca să verifice compresa. Voia să facă orice putea să îi ţină mintea răvăşită sub control şi să nu se transforme într-o nebună care se bâlbâie.

Nu mai vorbiră. Juliette se trezi mai târziu, când mâncă din nou şi adormi la loc.

— Probabil că ar trebui să mă întorc acasă, zise Gabriella uitându-se la ceas. Era trecut de ora cinei şi să stea peste noapte era deja prea mult pentru limitele

decenţei. Şi tu ar trebui să te odihneşti, Raphe. Acum, că ştim ce este, Amelia te poate ajuta o vreme.

El părea să aibă îndoieli.

— Nu vreau să o las. Dacă…

— Pari epuizat şi nu-i vei fi de ajutor dacă adormi când se trezeşte.

Dându-i dreptate, încuviinţă reticent din cap.

— Prea bine. O să pun pe cineva să o cheme pe Amelia.

Gabriella rămase până când sosi Amelia ca să-i poată explica situaţia. Apoi le ură noapte bună şi se pregăti de plecare.

— Stai puţin, zise Raphe. Îi mormăi Ameliei ceva ce Gabriella nu putu auzi şi apoi i se alătură la uşă. Bea ceva cu mine înainte!

Rugămintea lui o luă prin surprindere. Deschise gura. Voia să o facă, dar ştia că nu trebuia.

— Eu… Eu nu…

— Te rog!

Rugămintea sinceră din ochii lui reuşi ceea ce cuvintele nu reuşiseră. Gabriella încuviinţă din cap.

— Prea bine, dar apoi chiar trebuie să plec.

— De acord.

O conduse la parter, unde Gabriella o găsi pe Anna încă aşteptând-o în hol.

— Milady, zise ea ridicându-se ca să o întâmpine. Lady Juliette este bine?

— Va fi, răspunse Gabriella, apreciind îngrijorarea ei. În scurt timp, ne întoarcem acasă, Anna. Ducele doreşte doar să discute rapid cu mine despre ceva înainte ca eu să plec.

— Să vă aştept aici atunci sau…

Gabriella îi mulţumi în gând Annei că o lăsă să ia ea decizia.

— Da, zise ea, conştientă de faptul că era scandalos să rămână singură cu Raphe. Dar mai fusese singură cu el şi tânjea să fie din nou. Nu întârzii mult.

Apoi se întoarse, urmându-l pe Raphe în salon, fără să

spună un cuvânt în timp ce el închidea ferm uşa în urma lor.

Capitolul 22

Când el trecu pe lângă ea, atingând-o uşor cu marginea hainei, o străbătu un fior interzis, producându-i un tremurat uşor la baza gâtului.

— Coniac? întrebă el, luând decantorul.

— Nu am încercat niciodată, mărturisi ea lăsându-se pe canapea.

El se întoarse cu două pahare şi îi întinse unul, apoi se aşează lângă ea. Luă o înghiţitură, tresări şi apoi încercă din nou. Raphe îi zâmbi, apoi luă şi el o înghiţitură din paharul lui.

— Este destul de puternic, dar face minuni în nenumărate situaţii.

Gabriella puse paharul deoparte.

— Îmi place efectul de încălzire, dar cu gustul îmi va lua ceva să mă obişnuiesc.

O linişte confortabilă se aşează între ei, timp în care Gabriella deveni tot mai conştientă de cât de aproape era el de ea. Ar fi putut să se aşeze pe unul din scaune, dar nu o făcuse. Corpul lui mare ocupa însă mare parte din canapea, lăsând doar un mic spaţiu între ei. Dacă se mişca un centimetru, coapsa lui ar fi atins-o pe a ei. Ceea ce nu s-ar fi întâmplat dacă ea s-ar fi dat mai aproape de braţul canapelei.

Dar ea nu se mişcă. *Nu avea* să o facă. Nu când tânjea după apropierea lui.

— De ce ai venit astăzi? întrebă el încet.

Îi întrerupse gândurile indecente, legate de modul în care el putea să-i distrugă reputaţia chiar acolo, chiar în acea chiar, chiar pe acea canapea.

Încurcată de întrebarea lui, ea ridică paharul şi mai luă o gură de coniac, oferindu-şi astfel câteva secunde

pentru a-şi cumpăni răspunsul. Putea să aleagă calea laşului şi să spună că venise să vorbească despre prezentarea la curte a Ameliei şi a lui Juliette şi despre ce mai era de făcut în privinţa asta. Sau putea să fie curajoasă şi să-i spună adevărul.

— Nu am vrut să crezi că am fost de acord să mă mărit cu Fielding. Mai ales după ce ţi-ai manifestat clar intenţiile faţă de mine, iar eu am promis să te ajut să găsim o cale de a fi împreună.

— Deci a forţat cererea?

Ea încuviinţă din cap.

— Da.

— Aşa am crezut şi eu. Sprijinindu-şi coatele de genunchi, se uită la paharul pe care-l ţinea în mâini. Te vei mărita cu el?

— Nu, dacă pot să fac ceva în privinţa asta. Le-am spus deja părinţilor că intenţionez să anulez logodna. Nu au fost prea încântaţi.

Îndreptându-se, puse paharul deoparte şi se întoarse cu faţa spre ea.

— Şi au motive, bănuiesc. Indiferent de defectele pe care i le văd eu, Fielding este o partidă bună pentru o domnişoară ca tine. Este o partidă *respectabilă.*

Uimită de cuvintele lui, ea întrebă prudentă:

— Ce vrei să spui? Clătină din cap. Credeam că…

— Şi credeai corect, dar ideea este că, indiferent cât de atras sunt eu de tine şi viceversa, suntem o pereche nepotrivită.

Privirea lui o întâlni pe a ei cu o căldură mocnită, care o făcu aproape să se topească.

— Nu crezi asta. Doar dacă… Trebuia să se concentreze. Trebuia să descopere adevărul. Tata mi-a zis azi-dimineaţă că a descoperit o legătură între tine şi Carlton Guthrie. Detestându-se că nu avea suficientă încredere să respingă afirmaţia tatălui ei, ea întrebă: Este adevărat?

El îi luă paharul din mână şi îl puse lângă al lui. Apoi îi luă mâna într-a lui, prinzând-o într-o căldură care îi urcă repede pe braţ şi se amplifică în piept. Pulsul Gabriellei o

luă la trap.

— Parţial, zise el, privind-o în ochi fără remuşcări. Guthrie a fost unul dintre creditorii tatălui meu. Ne-a luat pe mine şi pe surorile mele când am rămas fără nimic şi nu mai aveam la cine să apelăm.

— Deci vrei să spui că toată lumea greşeşte în privinţa lui? Că este un om bun?

I se părea de necrezut.

— Nu. Clătină trist din cap. Se consideră un fel de om de afaceri şi nu era dispus să ierte datoria tatii când eu eram acolo să o plătesc în numele lui.

— Dar erai doar un copil, replică Gabriella.

Era insuportabil gândul că un om oribil profitase de el după ce trecuse printr-o tragedie. Se apropie mai mult de el, simţind nevoia să-i ofere consolare.

Huntley luă în derâdere ce spuse ea.

— Oamenilor de felul ăsta nu le pasă de vârstă. Guthrie îşi voia doar datoria şi a văzut o oportunitate de a primi banii înapoi. Când am fost suficient de mare, am început să mă lupt pentru el, plătind tot ce-i datora tata şi ce mai cheltuise cu mine şi cu surorile mele.

— Să lupţi?

Îşi aminti de felul cum arătase el când ea îl spionase în curte, cu pieptul gol, cu muşchii vibrând şi un strat de transpiraţie masculină pe frunte. Roşi, apoi lăsă instinctiv privirea în jos, temându-se de ceea ce putea vedea el în ochii ei.

— Boxând, corectă el. Tonul îi era mai dur decât înainte. Sunt un boxer cu mâinile goale, Gabriella. Sau cel puţin eram înainte de a deveni duce. În timpul zilei, lucram la docuri ca un muncitor oarecare, iar seara boxam cu oamenii cu care îmi zicea Guthrie să o fac. Nu prea sunt potrivit pentru căsătoria cu o domnişoară de societate, bine-crescută ca tine. Mai ales acum, că ştii pentru cine am boxat.

— Şi totuşi…

„Şi totuşi, nu mă pot gândi la altcineva cu care aş prefera să fiu, nimeni nu mă face să mă simt cum mă faci

tu”.

— Nu aş vrea să-ţi răpesc şansa de a avea viaţa la care ai visat mereu, zise el, retrăgându-şi mâna şi dându-i drumul. Meriţi mai mult decât aş putea eu să-ţi ofer.

— Deci crezi că Fielding ar fi *mai bun?* întrebă ea, simţindu-se mai singură decât se simţise vreodată. Iar odată cu acel sentiment, veni şi furia nestăvilită şi reală. Mi-am trăit întreaga viaţă ştiind că alegerile mele vor fi limitate de cerinţele părinţilor, că erau slabe şanse să am parte de o căsătorie din dragoste sau măcar de una tolerabilă. Dar apoi te-am întâlnit pe tine şi am descoperit că nu ştiu nimic. Habar n-aveam cine eram în realitate sau ce voiam de fapt până când nu ai intrat în viaţa mea. Iar atunci am ştiut cu siguranţă că ultimul lucru pe care-l doresc este să mă leg de un om precum Fielding. Mi-ai adus aminte cine sunt, Raphe. M-ai făcut să mă simt din nou vie, iar adevărul este că, dacă societatea decide să mă evite, singurul bărbat cu care vreau să fiu eşti tu. Aşa că, dacă simţi la fel faţă de mine – şi sper că aşa e, pentru că altfel nu voi depăşi niciodată ruşinea acestei conversaţii –, atunci…

Nu reuşi să mai spună alt cuvânt pentru că gura lui o strivi pe a ei, cerând-o cu mai mult posesivitate decât crezuse ea că era posibil. Nu era explorarea blândă din grădină din urmă cu câteva zile. Era ceva flămând, solicitant… absolut delicios. Era nevoia de a trece graniţa, de a explora dorinţa irezistibilă pe care amândoi o simţeau unul faţă de celălalt, nevoia de a descoperi ce însemna. Aşa că ea nu fu deloc reţinută, agăţându-se de el la fel de disperată cum se agăţase el de ea, de parcă pluteau prin timp, ca două suflete cu o destinaţie comună: acolo, în acea clipă.

— Raphe…

Trebuia să-i rostească numele, chiar dacă era doar o şoaptă în aer.

O răsplăti cu un geamăt jos şi gutural, iar degetele lui se înfipseră în spatele ei de parcă spera cumva să se îngroape în ea. Buzele lui se despărţiră peste ale ei, şi

respiraţiile li se amestecară într-o explozie fierbinte de dorinţă care o umplu pe Gabriella de o nevoie neobosită. Voia ca el să o atingă. *Peste tot.* În cel mai intim mod posibil. *Asta o făcea o depravată?* Nu ştia şi nu-i păsa, abia putea gândi când el făcea lucruri aşa de minunate şi care îi amorţeau mintea cu limba lui.

Dar apoi el se retrase, respirând la fel de neregulat ca ea.

— Dumnezeule!

Îşi coborî din nou capul, de data asta spre curbura gâtului ei, iar ea nu putu decât să scâncească drept răspuns la jăraticul fierbinte pe care el îl puse pe acel loc. Aşa că se ţinu strâns, cu degetele în părul şi pe umerii lui, atingându-l aşa cum o atingea el, cu o nevoie de apropiere tot mai mare, de a-l cunoaşte la fel de bine cum se ştia pe ea.

— Nu-ţi poţi imagina ce mult te doresc, Gabriella, murmură el pe pielea roşie a pieptului ei.

Încă un sărut, mai tentant decât ultimul, trezi o dorinţă care o invada. *Oh, da!*

— Nu mă voi sătura niciodată de tine.

— Nici eu de tine, zise ea, cu degetele strecurându-se pe sub vesta lui pentru a-l trage de cămaşă.

El îi prinse încheietura, oprind-o şi respirând agitat.

— Ar trebui să ne oprim. Clipi, uitându-se fix în ochii ei. *Trebuie* să ne oprim.

— Dar…

Îi dansă prin faţa ochilor amintirea pieptului lui gol, iar degetele o ardeau să îl atingă.

— Trebuie să îţi mai spun ceva înainte.

Seriozitatea cu care el vorbi o făcu să se oprească. Mâinile i se opriră.

— Ce este?

El făcu o pauză pentru o clipă, apoi se ridică în picioare şi începu să se plimbe prin încăpere.

— Azi-noapte a venit să mă vadă Guthrie. Se opri în faţa şemineului, privind spre golul căscat în el. Mi-a amintit de o înţelegere făcută cu el înainte să devin duce.

Îndreptându-se de spate, ea îl privi cu o neliniște crescândă.

— Ce fel de înțelegere?

El se întoarse, se uită prudent la ea pentru un moment, apoi spuse:

— Trebuie să mă lupt cu campionul mondial.

Ea se cufundă în canapea.

— Un meci public de box?

El încuviință scurt din cap, iar ea continuă:

— Bănuiesc că nu există vreo speranță că poate fi genul de meci în care un domn respectabil cu statutul tău se poate angaja fără a provoca scandal?

— Probabil va fi undeva pe un câmp, cu suficient loc pentru a găzdui o mare mulțime.

Ea icni.

— Reputația ta va avea de suferit.

— La fel și a ta. Doar dacă nu cumva întrerupem legătura dintre noi.

Simți un nod în gât.

— Și surorile tale? Prezentarea lor are loc săptămâna viitoare.

— Poți continua să le ajuți cu asta, dacă Juliette își va reveni până atunci. Dar în ceea ce ne privește pe noi doi, cred că trebuie să te gândești ce ar însemna pentru tine dacă s-ar afla că ai rupt logodna cu Fielding pentru a primi atențiile unui om ca mine.

— Aș fi mândră să fiu asociată cu tine. Nu știi asta?

Calmându-se, arăta de parcă tânjea să o încurajeze să fie nesăbuită, dar conștiința nu-l lăsa să o facă.

— Dar nu este doar reputația ta în pericol, Gabriella. Este reputația întregii tale familii. Chiar ești dispusă să-i tragi după tine? Acum, când știi că e posibil ca eu să fac asta?

Simțind că încep să o ardă ochii, se ridică în picioare și îl înfruntă.

— Atunci va trebui să ne luptăm cu asta. Ești duce, Raphe, un om puternic, cu un secretar de încredere și cu avocați capabili la dispoziția ta. Sunt sigură că trebuie să fie

o cale pentru a-l face pe Guthrie să nu te oblige să respecţi o înţelegere în circumstanţe diferite decât cele prezente. Ai putea…

— Nu. Nu mă voi retrage din asta.

— Dar…

— Dacă reneg înţelegerea, oamenii din St. Giles ar putea să aibă o soartă îngrozitoare. Nu pot să am asta pe conştiinţă. Şi apoi, mereu m-am mândrit cu faptul că sunt o persoană de onoare. Guthrie are dreptate. Avem o înţelegere şi am de gând să o respect.

— Şi surorile tale? întrebă ea din nou cu voce tremurândă, disperată să-l determine să fie raţional. Vor fi ruinate prin asociere. Oamenii cu siguranţă vor descoperi că tu eşti unul dintre luptători, chiar dacă vei încerca să previi asta. Vor urma bârfe, iar Amelia şi Juliette vor pierde şansa pe care o au de a prinde partide bune.

Pentru o secundă, crezu că îl convinsese, dar apoi el clătină din cap.

— Bunăstarea surorilor a fost mereu prioritatea mea, dar nu-mi voi ignora principiile morale, nici măcar pentru ele.

— Atunci nu este nicio speranţă pentru noi. Nu?

După ce avea să se afle despre meci, probabil avea să fie o chestiune de timp până să se descopere că ducele de Huntley nu doar că se ridicase din mahalalele Londrei şi ajunsese în elegantul Mayfair, ci avusese legături cu Carlton Guthrie. Aveau să fie puse întrebări, iar zvonurile urmau să se împrăştie înainte de răsăritul următoarei zile. Caracterul lui Raphe avea să fie pus sub semnul întrebării, iar el şi cei din preajma lui urmau să devină paria societăţii.

— Nu ştiu, zise el.

Mâna lui îi găsi obrazul, iar degetele bătătorite îi mângâiară pielea fină până când aceasta se înfierbântă.

Făcând un pas în faţă, ea îşi lipi buzele de ale lui, sărutându-l de teama sfârşitului, cuprinsă de nevoia de a-şi imprima în minte gustul lui. Ştia că el avea să facă tot ce putea pentru a găsi o cale să fie împreună, dar nu ştia cum – nu vedea nicio cale. Pur şi simplu erau prea multe

obstacole în calea lor, iar din moment ce titlul lui nu era suficient pentru a-l convinge pe tatăl ei să o lase să se mărite cu el, Gabriella nu era sigură ce soluţie ar fi găsit. Dacă exista o soluţie.

— I-ai spus servitoarei că vei sta doar un moment, îi zise Raphe ursuz, făcând-o să revină în prezent. Este târziu. Părinţii tăi te aşteaptă, iar eu aş vrea să mă întorc lângă Juliette.

Erau motive întemeiate să se oprească din ceea ce făceau şi să se despartă, oricât de mult regreta Gabriella.

— Te voi vizita mâine, să văd ce face Juliette.

El încuviinţă din cap.

— Te rog să o faci! Şi apoi, cu o şoaptă care trecu pe lângă urechea ei, producându-i un fior fin, zise: Aştept cu mare nerăbdare.

Capitolul 23

— Tocmai a sosit o scrisoare de la ducele de Coventry, spuse Richardson în vreme ce intra în biroul lui Raphe, o săptămână mai târziu.

Juliette îşi revenise complet după ce e îmbolnăvise de pojar, iar acum era ocupată să se pregătească pentru prezentarea la curte, care urma să aibă loc în câteva ore.

Acceptând misiva pe care i-o înmână Richardson, Raphe rupse sigiliul şi citi repede.

— Mă invită la club în seara asta.

— Excelent, zise Richardson aşezându-se pe scaunul liber. A venit momentul să vă faceţi prieteni sus-puşi în societate.

— Pe cât de amabil pare ducele, sunt sigur că există alt motiv pentru care vrea să ne întâlnim acolo.

— Trebuie să fiţi aşa de cinic?

— Ţinând cont de buna primire de care am avut parte când am sosit, nu pot să nu fiu cinic.

Pe chipul lui Richardson nu se citea nimic.

— De acord, zise el luând unul dintre registrele contabile. Să discutăm despre reparaţiile de care are

nevoie proprietatea dumneavoastră din Gloucester?

— Sigur.

Să discute despre *ea* era ieşit din discuţie. Richardson, Humphreys şi Pierson ştiau asta. Le vizitase pe Juliette şi pe Amelia în fiecare zi, aşa cum promisese, deşi vizitele ei avuseseră ca rezultat câteva scrisori furioase din partea tatălui ei. Se părea că Lord Warwick era de părere că Raphe avea mai multă autoritatea asupra fiicei lui decât el. Un gând emoţionant din moment ce adevărul era că Gabriella se dovedea cea mai încăpăţânată femeie pe care Raphe o întâlnise în viaţa lui. Pur şi simplu refuza să asculte de glasul raţiunii, aşa că, dacă Warwick nu intenţiona să o încuie în camera ei, Raphe nu prea ştia ce să facă cu ea.

Deşi nu era întru totul adevărat.

Ştia ce să facă cu ea, chiar mai bine decât să acţioneze sub impulsul nevoilor primare. Ceea ce nu făcea decât să-l lipsească de săruturile după care tânjea, aducând nopţi agitate care, de cele mai dese ori, erau bântuite de vise despre pielea ei lipită de a lui, într-un amestec de membre care-l făcea să o dorească şi mai mult.

Alungând-o din mintea lui cum putea mai bine, se concentră pe ceea ce spunea Richardson despre ferestrele prin care trecea curentul şi gardurile putrezite.

— Este nevoie de un nou îngrijitor. Domnul Elliot a îmbătrânit – munca este prea obositoare pentru el.

— Poate găsim o cale să-l răsplătim pentru toţi anii de muncă, sugeră Raphe. Să ne asigurăm că se bucură de bătrâneţe.

Richardson fu de acord, iar o oră şi ceva mai târziu, hotărâseră câţi bani să aloce reparaţiilor şi făcuseră un plan să-l ajute pe domnul Elliot să-şi permită o bătrâneţe confortabilă. Fuseseră de acord şi ca în curând Raphe să viziteze restul proprietăţilor pentru a le cunoaşte cum trebuie.

— Va fi o schimbare bine-venită să plecăm din oraş, îi zise el lui Richardson. Vei veni cu mine?

— Dacă doriţi asta, răspunse Richardson.

— Cred că mă voi bucura de compania ta.

Se auzi un ciocănit în uşă.

— Intră!

Amelia băgă capul înăuntru.

— A venit Lady Gabriella. Suntem aproape gata să plecăm.

Ridicându-se, Raphe o urmă pe sora lui pe hol, unde Gabriella era ocupată să admire rochia lui Juliette. Auzindu-l că se apropie, se întoarse spre el, iar obrajii i se colorară frumos în roşu când li se întâlniră ochii. Pieptul lui Raphe se strânse.

— Milady, este o plăcere să vă revăd.

Un zâmbet timid îi apăru pe buze, iar el îşi aminti brusc ce simţise când o sărutase pe buze. Dumnezeule, ce n-ar da să o sărute din nou pe buze! Dar nu trebuia. Nu dacă ţinea la ea. Nu până când nu ştia fără urmă de îndoială că aveau o şansă reală de a fi împreună. Aşa că îşi înăbuşi dorinţa şi se abţinu să arate vreo emoţie.

— De asemenea, zise ea. Ca răspuns la detaşarea lui rece, zâmbetul ei dispăru. Le acordă atenţie Ameliei şi lui Juliette. Surorile dumneavoastră arată minunat. Simt sigură că vor face o impresie bună astăzi.

— Nu înţeleg nevoia de rochii aşa de voluminoase, bolborosi Raphe privind spre fustele largi, care păreau mai mult o piedică decât să aducă vreun beneficiu de vreun fel.

— Aşa preferă regina, răspunse Gabriella. Este ceea ce se poartă la curte.

O modă prostească şi complet lipsită de simţ practic, tipică pentru elite. Dar Raphe nu putea nega că surorile lui erau cuceritoare.

— Succes amândurora! zise el. Aştept să-mi povestiţi în amănunt când vă întoarceţi.

Plecară fără prea multă agitaţie şi urcară în trăsură, în vreme ce Gabriella şi unul dintre lachei le ajutau cu aranjatul masivelor lor fuste. Raphe privi din uşă.

— Crezi că vor fi bine? îl întrebă el pe Richardson, care stătea lângă el.

— Desigur. Lady Gabriella este cu ele. Se va asigura ca totul să iasă bine pentru ele. Fluturară mâinile în timp ce

trăsura pornea şi apoi reveniră în casă. Pot să vă spun ceva, Excelenţă? Ca prieten?

— Doar dacă încetezi să-mi spui Excelenţă şi îmi zici Raphe sau Huntley.

Richardson zâmbi.

— Prea bine atunci, Huntley. Merseră spre spatele casei. Cred că Lady Gabriella ar fi o partidă bună pentru tine.

Raphe aproape că se împiedică atunci când puse piciorul jos un pic prea repede după celălalt.

— Merită ceva mai bun.

— Înţeleg. Şi crezi că Fielding este mai bun? Pentru că, hai să fim serioşi, cu el se va mărita dacă nu decizi să-i oferi altă opţiune.

Ajunseră la uşile duble, care dădeau spre terasă.

— Dacă am avea o relaţie, asta ar însemna o sinucidere socială pentru ea. Reputaţia mea este deja destul de discutabilă. Gândeşte-te ce se va întâmpla după ce mă lupt cu Taurul. Iar Warwick ştie că am minţit în privinţa locului unde am locuit înainte de a mă muta în casa asta. Va fi doar o chestiune de timp până când cineva va afla că ducele de Huntley nu este decât un impostor – posibil criminal – şi complet nedemn de titlul şi de mâna lui Lady Gabriella.

— Cred că te nedreptăţeşti. Eşti un om onorabil, Huntley. Nu este vina ta că ai ajuns să ai datorii la Guthrie. Ţinând cont de tot ce ai făcut pentru surorile tale, sacrificiile pentru ele…

— Circumstanţele mi-au cerut să o fac. Oricine altcineva ar fi procedat la fel.

Richardson râse.

— Dacă tu chiar crezi asta, atunci chiar nu cunoşti natura umană sau cum funcţionează lumea.

— Nu contează. Tot nu voi putea câştiga aprobarea aristocraţiei, iar fără asta, Lady Gabriella va rămâne de neatins, precum o stea pe cerul nopţii.

— Are aceeaşi părere?

— Poftim?

Cu faţa spre Raphe, Richardson îl privi tăios.

— Din ce am înţeles, Lady Gabriella are puţini prieteni în înalta societate. Sora ei, cea mai apropiată confidentă, a plecat din Anglia pentru a se mărita cu un om de afaceri american. Nu este apropiată de părinţii, deşi îşi va face datoria, dacă doar asta-i rămâne de făcut, pur şi simplu pentru că aşa a fost *învăţată.* Dar, dacă mă întrebi, cred că va fi îngrozitor de nefericită – mai nefericită decât ar fi cu tine, cu sau fără scandal.

— Nu ştii asta cu siguranţă, bolborosi Raphe. Şi nu erai acolo când i-am spus despre decizia mea de a onora înţelegerea cu Guthrie. Mi-a cerut să caut o ieşire.

Richardson clătină din cap.

— Încăpăţânarea ta – şi nu mă refer doar la a ta, ci şi la a ei – vă va conduce spre vieţi nefericite, despărţiţi unul de celălalt. Oftă din greu, apoi se întoarse spre Raphe. Uite, nimeni nu ştie nimic cu siguranţă, dar pun pariu că, dacă nu lupţi pentru ea, vei regreta tot restul vieţii.

— S-ar putea să ai dreptate. Doar că nu văd cum îl voi convinge vreodată pe tatăl ei să fie de acord, iar fără aprobarea lui, nu avem nicio şansă. Nu îi voi cere să fugim.

— Nu. Asta ar fi o idee îngrozitoare. Dar am văzut cum vă uitaţi unul la celălalt. Există sentimente adevărate. Poate, dacă te gândeşti ce simţi pentru ea, vei găsi răspunsul pe care-l cauţi.

— Cum a mers? întrebă Raphe în vreme ce el şi Richardson întrerupseră partida de şah pentru a întâmpina fetele, câteva ore mai târziu.

— A fost mai uşor decât ne aşteptam, zise Amelia, deşi aproape că am dărâmat o vază cu fusta.

Cu o grimasă, Raphe îşi ascunse zâmbetul care ameninţa să-i apară pe buze.

— Regina a observat?

— Am prins-o la timp, zise Gabriella. Nu s-a stricat nimic.

— Deci acum aţi debutat oficial, spuse Richardson, făcând o plecăciune curtenitoare spre Amelia şi Juliette. Felicitări!

— Mulţumim.

Vorbiră la unison înainte de a-şi face reverenţele perfecte pe care le exersaseră aşa de mult.

— Nu am fi reuşit asta fără dumneavoastră, îi zise el Gabriellei. Sprijinul dumneavoastră a fost cu adevărat nepreţuit.

— Nu a fost mare lucru.

Tonul pe care ea îi vorbi trădă o răceală care părea să pună distanţă între ei. Lui Raphe i se strânse inima.

— Rămâneţi să sărbătorim la un pahar de şampanie? întrebă el.

— Probabil ar trebui să mă întorc acasă, zise ea. Se întoarse spre

Juliette şi Amelia. Spuneţi-mi, vă rog, când primiţi primele invitaţii. Mi-ar face plăcere să vă ajut să vă pregătiţi cu debutul.

Nicio vorbă despre el, se gândi Raphe. Ştia că nu ar fi trebuit să-şi invidieze surorile, dar nu se putea abţine. Iritat, se oferi să o însoţească pe Gabriella către uşa de la intrare, un gest pe care ea nu-l putea refuza fără a fi nepoliticoasă şi de care el decise să profite.

— Progresez cu dansul, zise el, conducând-o pe holul care ducea spre intrare. Poate că îmi vei face onoarea de a mă adăuga pe lista ta de dans la următorul bal.

— Cred că nu ar fi înţelept.

Nu se uită la el, ceea ce îl răni şi mai mult.

— De ce?

— Ştiţi de ce, Excelenţă. Rămase tăcută o clipă, apoi spuse băţoasă: Va fi destul de greu să mă mărit cu Fielding după ceea ce s-a întâmplat între noi, aşa că, dacă nu puteţi garanta un viitor împreună pentru mine şi dumneavoastră, atunci nu mai poate exista ceva. Pur şi simplu m-ar omorî.

Rezistând dorinţei de a o trage mai aproape, de a-şi pleca iute capul şi de a o săruta, Raphe o conduse până la uşa de la intrare, unde aştepta Pierson, şi îi dădu drumul braţului.

— Dacă există o cale, o voi găsi, îi spuse el.

În ochii ei scânteie speranţa, dar dispăru la fel de

repede cum apăruse.

— O zi bună, Excelenţă!

Un zâmbet politicos fu tot ce-i oferi înainte de a se întoarce şi de a ieşi din casa lui.

Întorcându-se acasă, Gabriella se opri în hol înainte de a se întoarce spre Simmons.

— Mătuşa mea este acasă?

— Da, milady. Cred că se află pe terasă.

Mulţumindu-i, Gabriella se duse să o caute şi o găsi stând pe un scaun pliant, cu o pânză în poală şi cu părul ascuns într-un turban de mătase de culoare verde limetă. Lângă ea se afla o masă joasă, cu vopsele şi pensule împrăştiate. Observând apropierea Gabriellei, mătuşa Caroline ridică ochii de la tabloul ei, cu pensula ţinută elegant între degete.

— Mai devreme, am încercat să schiţez o rândunică, dar a naibii pasăre a refuzat să stea nemişcată şi, până la urmă, a zburat înainte ca eu să o pot termina. Aşa că am decis să o pedepsesc şi am acoperit-o cu hortensii.

Apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre lucrarea ei.

— Pot să stau cu tine un pic? întrebă Gabriella venind lângă ea.

Privind în jos, studie tabloul în lucru.

— Depinde ce părere ai despre opera mea de artă.

Gabriella tresări.

— Păi, eu… Opiniile sunt destul de subiective, nu crezi?

Mătuşa ei râse.

— Ce diplomat din partea ta! Nu-ţi face griji, ştiu cât de rău arată.

— Oh, eu voiam să zic avangardist.

Mătuşa Caroline ridică din nou privirea. Ochii ei dansau.

— Îmi place asta, Gabriella. Mulţumesc. Flutură din mână spre alt scaun care se afla la câţiva paşi distanţă. De ce nu iei loc? E clar că vrei să vorbim despre ceva anume.

— Chiar este?

Expresia mătuşii ei deveni sceptică.

— Altfel m-ai fi căutat?

— Poate că doar vreau companie.

Clătinând din cap, mătuşa Caroline înmuie pensula în vopseaua mov şi începu să aplice culoarea peste ceva ce trebuia să fie o floare.

— Ar fi mult mai uşor dacă mi-ai spune ce te supără.

Descurajată de abilitatea stranie a mătuşii ei de a vedea prin ea, Gabriella aduse scaunul gol şi se aşeză lângă ea.

— Este vorba de Huntley, zise ea după ceva timp. M-am gândit la ce ai spus despre căsătorie, că trebuie să fie din dragoste.

— Şi? Mătuşa Caroline puse pensula deoparte şi se întoarse spre Gabriella. Îl iubeşti?

— Eu…

Se gândi la bărbatul pe care ajunsese să-l cunoască în ultimele săptămâni. *Raphe.* Era tot ceea ce trebuia să fie un bărbat: protector cu cei la care ţinea, dispus să facă sacrificiile necesare în numele lor, bun, dar fără să renunţe la principiile lui. Atent. Grijuliu. Onest.

Da, la început o minţise în privinţa locului unde crescuse, dar apoi îi spusese adevărul. Iar când asta se schimbase, îi mărturisise totul, fără să-i mai ascundă ceva. Mai mult de atât, se arătase interesat de ea cu adevărat. Datorită lui, acum ea se simţea mai confortabil ca niciodată în propria piele.

Se uită la mătuşa ei.

— Eu…

Sfinte Dumnezeule! Îl iubea. Chiar cu disperare. *Cum de nu-şi dăduse seama mai devreme?* Era ca şi cum până atunci purtase ochelari de cal, iar acum în sfârşit rămăsese fără ei, putând să vadă.

— Tu…? o îmboldi mătuşa ei cu o sclipire curioasă în ochi.

— Da. Îl iubesc. Îl iubesc pe Huntley, mătuşă Caroline. Îl iubesc aşa de mult încât cred că îmi va exploda inima. Pe buze îi apăru un zâmbet larg. Oh, vai! Ce mă fac? Cred că ar trebui să-i spun, nu? Dar risc ca el să nu simtă la fel ca

mine, iar atunci… Oh, vai! Cred că mi-e rău.

Luând-o de braţ, mătuşa o conduse pe Gabriella spre un scaun.

— Ia loc şi calmează-te! Bea nişte limonadă. Ridică un pahar de pe tavă şi-l puse în mâna Gabriellei. Da, cred că ar trebui să-i spui şi apoi să faci tot ce se poate pentru a rupe logodna cu Fielding, ca tu şi Huntley să puteţi fi fericiţi împreună. Meriţi să fii fericită, Gabriella.

— Mama şi tata vor fi furioşi.

— Da. Vor fi, ceea ce îţi dă de ales. Poţi să fugi de conflict şi să trăieşti o viaţă pasivă, căsătorită cu Fielding, sau poţi să lupţi pentru mai mult.

— Nu mă vor ierta niciodată.

— O vor face la un moment dat, Gabriella. Sunt sigură de asta, dar chiar dacă nu o fac… Mătuşa ei respiră şi ridică privirea spre cer. M-ar omorî dacă m-ar auzi că te încurajez aşa, dar a venit momentul să te gândeşti la viitorul tău. Pentru cine vrei să-ţi trăieşti viaţa, Gabriella? Pentru părinţii tăi sau pentru tine?

Întrebarea avea un singur răspuns.

— Pentru mine.

— Atunci?

— Vreau să mă mărit cu Huntley mai mult decât orice în lume.

Simţi puterea de a face asta când auzi cuvintele spuse cu voce tare. Simţi o imensă satisfacţie, o emoţie care persistă şi când urcă pentru a găsi nişte hârtie şi o pană. Avea să-i trimită un bilet lui Raphe, cerându-i să se întâlnească în acea seară în grădină. Şi apoi avea să-i spună. Voia să-şi deschidă inima şi să-i mărturisească sentimentele pentru el.

Un zâmbet îi apăru pe buze când intră în dormitor ei, unde Eleanor împletise o pânză complicată în cutia ei de sticlă. Ridicând capacul şi aşezând cu grijă vreo două muşte înăuntru, se hotărî să-i redea în curând libertatea. Nicio insectă nu stătea cu ea mai mult de o săptămână – suficient cât să-i studieze comportamentul şi să facă nişte schiţe. Se duse la fereastră şi rupse câteva frunze de mentă

din ghiveciul pe care îl cumpărase recent şi puse verdeaţa în cutia în care locuia acum cărăbuşul dăruit de Raphe.

Mulţumită că acea creatură era bine îngrijită, se aşeză la biroul ei, scoase o foaie de hârtie, iar când era pe cale să o atingă cu vârful peniţei, se auzi un ciocănit uşor în uşă. Anna intră la porunca ei.

— Tocmai a sosit asta pentru dumneavoastră, milady. Cred că este de la sora dumneavoastră. Pare scrisul ei.

Luând scrisoarea, Gabriella rupse sigiliul şi citi în grabă. Ochii îi zburau peste cuvinte. Iar în vreme ce sorbea cuvintele, inima i se strânse precum hârtia pe care o ţinea mototolită cu zgomot în palmă.

Capitolul 24

— Trebuie să mărturisesc că am fost surprins să primesc veşti de la tine şi, mai mult, să primesc o invitaţie în acest loc plăcut, îi spuse Raphe lui Coventry când se întâlniră în acea seară la White.

Avea aceeaşi înălţime cu Raphe, părul de culoarea nisipului şi o expresie de bunăvoinţă, deşi poate era mai mare cu câţiva ani.

— N-ai mai fost aici?

Un chelner intră să le ia comenzile, revenind la scurt timp cu două pahare de coniac.

— Nu prea ies din cauza lipsei mele de popularitate.

Sorbind din pahar, Coventry se lăsă pe spate în fotoliul de piele, îşi încrucişă picioarele şi-l studie pe Raphe cu un zâmbet şiret.

— Eşti diferit de majoritatea, recunosc. Diferit de cei mai mulţi aristocraţi. Mi se pare curios, nu înfricoşător.

Raphe ridică întrebător o sprânceană.

— Nu aparţin nici unui club, academic sau de orice fel.

— Ştiu. Ceea ce îţi face povestea – dobândirea asta subită a titlului de duce şi a averii – şi mai fascinantă. Probabil că-l văzuse pe Raphe încordându-şi muşchii, pentru că imediat flutură nepăsător din mână şi adăugă: Eu nu judec. De fapt, sunt convins că îl meriţi mai mult decât oricine.

— Mă tem că nu înţeleg.

Doar nu era serios!

Coventry ridică nepăsător din umeri.

— Este grăitor faptul că ai pus înalta societate la punct. De fapt, admir asta, mai ales pentru că eu cred că i-ar prinde bine o zgâlţâială. Îndepărtă o scamă invizibilă de pe pantaloni. Îmi pare rău că nu am putut vorbi mai mult cu tine acum câteva seri la bal, dar mi se solicita atenţia. Dar acum, iată-ne!

— Tot nu înţeleg de ce m-ai invitat azi, zise Raphe. „Trebuie să existe un motiv”. Cu siguranţă, un bărbat ca tine nu duce lipsă de companie.

— Adevărat. Dar importantă este calitatea companiei. Părea plictisit. Bărbaţii şi femeile pe care-i cunosc sunt toţi la fel – copii la indigou, care cumpără din aceleaşi magazine, au aceleaşi bârfe şi gândesc la fel. Sunt complet lipsiţi de originalitate.

— Deci… Lui Raphe îi luă o clipă să analizeze noua informaţie. Cauţi o schimbare de ritm şi speri că eu aş putea să o aduc?

— Parţial. Îşi înclină capul. Pentru început, aş vrea să ştiu mai multe despre locul unde ai crescut, pentru că zvonurile spun că nu a fost acolo unde ai pretins.

Raphe încremeni, privindu-l în ochi pe Coventry.

— De unde ştiu că pot avea încredere în tine?

— Pentru că, dacă ai, te voi ajuta să rupi logodna dintre Lady Gabriella şi Fielding. Cu un rânjet, dădu pe gât restul de băutură şi umplu din nou paharul. Am auzit că eşti interesat de ea.

— Cu siguranţă auzi multe, murmură Raphe.

Ducele ridică din umeri.

— Zvonurile circulă.

— Ce nu înţeleg eu este de ce ai fost atât de cordial cu Fielding ultima dată când ai participat la dineul din casa lui. Dacă îl dispreţuieşti aşa de mult, încât vrei să-i strici logodna… mi se pare un pic ciudat.

— Poate, dar apoi ai un avantaj mai mare asupra inamicilor dacă ei nu-ţi cunosc adevăratele sentimente. Plănuiesc să-l surprind pe Fielding, dar în acelaşi timp intenţionez să iau ceva de la el… ceva de preţ. Avea un zâmbet răutăcios. Dorinţa ta de a o câştiga pe Lady Gabriella este un fel de oportunitate.

Încă ezitant, dar tot mai curios, Raphe se aplecă în faţă şi îşi puse paharul gol pe masă.

— Nu sunt naiv, Coventry. Să nu crezi că poţi profita de mine.

— Nici nu am de gând. Îl studie pe Raphe o clipă. De ce nu începi prin a-mi spune mai multe despre tine? Ai spus că nu ai primit niciodată o educaţie oficială, dar nici nu ai spus că nu eşti educat.

— Am fost autodidact, explică Raphe, înşirând apoi subiectele care-l interesau şi spunându-i lui Coventry cum dăduse cărţile vechi la schimb pentru cele noi ca să poată învăţa cât mai mult posibil.

— Asta arată că eşti un om foarte hotărât. Trebuie să spun că sunt chiar impresionat.

— Mulţumesc, murmură Raphe. Nimeni altcineva nu pare a fi.

Ceea ce nu era complet adevărat, se gândi el, luând-o în considerare pe Gabriella.

— Sunt idioţi, spuse Coventry. Sau mai degrabă felul lor de a gândi este idiot. Poate că ţi se pare greu de crezut, dar m-aş bucura să am ocazia de a ieşi din turmă şi să încerc ceva diferit – să-mi extind orizonturile, ca să zic aşa.

— Fără a provoca un scandal, bănuiesc, zise Raphe, încă neştiind cum să se poarte cu bărbatul din faţa lui, care era o ciudată contradicţie.

— Am o reputaţie de apărat, zise simplu Coventry. Există o limită a lucrurilor pe care îmi permit să le fac.

— Poate că ar trebui să încerci boxul, sugeră Raphe.

Poate să fie foarte satisfăcător să te lupţi cu un adversar – forţa ta contra celuilalt, utilizarea şi eliberarea de energie.

— Parcă vorbeşti din experienţă. Coventry ezită un moment, ochii lui zăbovind asupra lui Raphe înainte de a-l întreba: Ai auzit de Gentleman Jackson’s Boxing Academy de pe Bond Street? Ştiu câţiva bărbaţi care se duc acolo să facă sport, dar mereu am avut impresia că în mare parte se mândresc, că sunt toţi prea politicoşi pentru a se lovi unul pe celălalt cum trebuie. Aşa că nu m-a preocupat.

Raphe luă o gură din băutură şi se gândi la ideea care îi încolţea în minte. Îi plăcuse de Coventry din clipa în care-l întâlnise. Nu-l luase peste picior, nu-l judecase. În schimb, îşi oferise prietenia. Raphe ştia că ar fi fost un prost să o refuze, aşa că puse paharul jos şi zise:

— Ei bine, dacă eşti interesat, putem vizita locul împreună. Mi-ar prinde bine un partener de box, aşa că dacă vrei…

— Mulţumesc, Huntley. Cred că mi se pare o idee bună – în sfârşit, ceva real, în care să-mi înfig dinţii. Ştiam că a fost o idee bună să te invit aici în seara asta.

— Cât despre Lady Gabriella, zise Raphe, aş vrea să-ţi cer să nu intervii.

— Eşti sigur?

Raphe încuviinţă ferm din cap.

— Absolut.

Oricât de prietenos părea Coventry, nu-l cunoştea suficient de bine ca să-i permită să intervină în problemele lui. Dacă exista o cale ca el şi Gabriella să fie împreună, avea să o găsească singur.

*

Boxatul cu Coventry a doua zi s-a dovedit a fi exact ce avea nevoie Raphe ca să mai alunge din frustrarea pe care o simţea în legătură cu Gabriella.

— Trebuie să înveţi cum să-ţi foloseşti furia, îi zise el lui Coventry când luară o pauză pentru a se odihni. Altfel, doar loveşti într-un mod repetat, care te va obosi înainte de

a ajunge la rezultatul pe care-l urmăreşti.

Apoi îi arătase ducelui câteva lovituri de pumni ca să exerseze, în vreme ce alţii se uitau curioşi. Coventry avusese dreptate cu presupunerea lui despre club. Majoritatea domnilor de acolo doar stăteau într-un loc şi loveau lejer într-un mic sac de piele. Ar fi avut slabe şanse în faţa unui adversar real.

— Putem termina pentru ziua de azi? întrebă Coventry o oră mai târziu. Nu sunt obişnuit cu aşa de mult efort. Nu că nu-mi place. Trebuie să recunosc că nu m-am mai distrat aşa de secole, dar cred că trebuie să-mi cresc rezistenţa treptat.

— Ai dreptate, îi zise Raphe. Uit că eu sunt obişnuit cu un antrenament mai dur faţă de ceilalţi.

— Da. Aşa se pare. Se îndreptară spre vestiar ca să se spele şi să îmbrace haine curate. De ce?

Raphe ezită, dar apoi se hotărî să rişte cu un pic de adevăr.

— Mi-am pierdut părinţii când aveam opt ani şi am rămas sărac. Când am mai crescut, am început să boxez ca să-mi câştig existenţa.

— Măi să fie, murmură Coventry. Zâmbi larg spre Raphe. Ştiam eu că eşti interesant Huntley, dar e mai mult decât mă aşteptam. Scoţându-şi cămaşa transpirată, Coventry luă una curată şi o trase peste cap. De ce nu treci pe la mine să bem ceva? Aşa putem sta de vorbă şi ne putem cunoaşte mai bine.

Raphe ezită.

— Îmi spui de ce te-ai oferit să mă ajuţi să-i stric treburile lui Fielding?

Fusese curios din momentul în care Coventry îi sugerase asta.

Ochii ducelui se întunecară.

— Mă tem că ăsta-i un secret pe care nu-l pot împărtăşi pentru că sunt şi alţi oameni implicaţi. Este de ajuns să-ţi spun că omul m-a călcat pe bătături o dată, iar pentru asta nu o să-l iert niciodată.

*

În acea după-amiază, când Raphe se întoarse acasă, fu întâmpinat de un Pierson palid la faţă.

— Ce este? întrebă iute Raphe, temându-se pentru surorile lui.

Pierson făcu grăbit un pas în spate, permiţându-i să intre.

— Lady Gabriella este aici. Vă aşteaptă în salon. Este aici de vreo două ore.

Încruntându-se, Raphe îi dădu pălăria şi sacul cu hainele murdare şi se duse în căutarea oaspetelui. Pierson nu era genul care să pară îngrijorat, lucru care trezi un întreg şir de întrebări în mintea lui Raphe. Ajunse în încăpere, intră şi închise uşa. Naiba să o ia de decenţă! Intră ca de obicei.

Şi apoi o văzu şi i se strânse inima. Stătea pe canapea, exact unde se aflase când o sărutase. Doar că acum arăta complet diferit, cu corpul strâns ca şi cum o durea, în timp ce strângea o bucată de hârtie în mâini. Auzindu-l intrând, îşi ridică privirea şi dezvălui doi ochi roşii şi un zâmbet tremurător.

— Nu am ştiut la cine să vin, zise ea cu voce tremurândă.

În acel moment, Raphe simţi cum îi creştea inima şi i se frângea în acelaşi timp. Pentru că avea încredere în el, fiind convinsă că într-un fel, oricare ar fi fost problema ei, el avea să o rezolve. Dar în acelaşi timp nu putea suporta să o vadă aşa de supărată, fără sclipirea de veselie din ochii ei, cu care se obişnuise aşa de mult. Păşi către locul unde stătea, se aşeză lângă ea şi o luă cu blândeţe în braţe.

— Şşşt… şopti el pe creştetul capului ei. Spune-mi ce s-a întâmplat să văd cum te pot ajuta.

Trecu o clipă înainte ca ea să tragă aer în piept tremurând. Se lăsă pe spate.

— Astăzi am primit o scrisoare de la sora mea, Victoria. Ridică hârtia pe care o ţinea. Servitoarea mi-a adus-o în secret.

— Să înţeleg că veştile nu au fost bune?

Tresărind, Gabriella clătină din cap.

— Sunt cele mai proaste veşti pe care le puteam primi. Îşi duse mâna la gură suspinând, de parcă voia să-şi controleze torentul de emoţii care o copleşeau. Domnul Connelly, omul de afaceri cu care s-a măritat, a abandonat-o cu aproape un an în urmă. Se pare că i-a luat zestrea şi a lăsat-o nu doar fără bani, ci şi singură cu un copil.

Chiar era un scenariu teribil. Hotărât să-şi ascundă furia de dragul Gabriellei, Raphe întrebă calm:

— Unde este sora ta acum? Ţi-a dat o adresă? Vreo modalitate de a o contacta?

— Da… aici este numele străzii, cu indicaţii.

Arătă spre un loc pe foaia de hârtie.

Luând-o de la ea, Raphe analiză caligrafia elegantă, apoi se strâmbă.

— Ştiu locul ăsta. Este în St. Giles. Nu era nici pe departe un loc potrivit pentru fiica unui conte. Trebuie să o scoatem de acolo. Ai vorbit cu tatăl tău?

— Nu! Altfel nu aş fi aici să-ţi cer ajutorul. Îşi plecă privirea. Victoria mi-a cerut să nu-i spun nimic. Am hotărât să-i respect dorinţele până când aflu exact ce s-a întâmplat de a ajuns într-o stare aşa de îngrozitoare.

— Prea bine atunci, îi zise Raphe ferm. Plec imediat să o găsesc, apoi o aduc aici ca să poţi vorbi cu ea.

Ridicându-şi capul, privirile lor se întâlniră, iar în ochii ei se văzu o forţă incredibilă pentru o lady bine educată. Indiferent ce fel de teamă sau presimţire existase înainte acolo, fusese repede înlocuită de oţel.

— Dacă tu crezi că voi sta aici să aştept pasivă să te întorci, să ştii că te înşeli. Se ridică. Vin cu tine.

— Sub nicio formă, zise el ridicându-se. St. Giles nu este un loc pentru o lady. Este suficient de rău că sora ta e acolo, dar tatăl tău m-ar omorî, şi pe bună dreptate, dacă ar afla că am permis ca fiica lui să meargă în acea parte a oraşului.

La naiba! Îl scoase din sărite aşa de tare, că i se împleticea limba!

— Este sora mea!

Îl împunse cu degetul în piept.

— Şi ai venit la mine să te ajut. Aşa că lasă-mă să-mi fac treaba şi să o aduc înapoi în siguranţă!

Încrucişându-şi braţele la piept, îl privi amenințător, ceea ce lui, spre propria consternare, i se păru ciudat de excitant.

— Dacă refuzi să mă iei în trăsura ta, voi găsi singură locul. Asta vrei?

— Dumnezeule, femeie! Voia să o prindă, să o scuture şi să-i bage minţile în cap. Era însă imposibil să se certe cu ea. Era al naibii de încăpăţânată. O să faci cum zic eu şi o să stai lângă mine. Este clar?

— Foarte clar, Raphe. Se relaxă – calmul de după furtună – şi apoi făcu un pas în faţă şi îşi lipi buzele de ale lui, trezind scântei doar prin acest simplu gest. Mulţumesc! Nu îţi voi uitat niciodată bunătatea.

Capitolul 25

Aşezată confortabil în trăsura ducelui, Gabriella aşteptă ca Huntley să dea instrucţiunile vizitiului înainte de a urca şi de a se aşeza în faţa ei.

— Mă tem că asta se va dovedi o idee foarte proastă, murmură el.

— Nu trebuie să vii cu mine dacă nu vrei, îi zise ea tăios, enervată de comentariul lui.

Ochii lui întunecaţi o ţintuiră în pernele tapiţate.

— Ai mai vizitat partea aia de oraş vreodată?

— Nu.

Părinţii ei îi limitaseră ieşirile doar la Mayfair. Chiar şi când plecau din Londra pentru a merge la ţară, o luau spre nord, prin Parcul Regentului, pentru a evita să călătorească prin părţile mai puţin favorabile ale oraşului.

— Atunci habar nu ai la ce să te aştepţi, zise el fără a mai face vreun efort de a vorbi cultivat. Ai făcut bine că ai venit la mine. O să vezi asta în curând.

Ştiind că probabil avea dreptate, ea întoarse capul în

altă direcţie şi se uită pe fereastră, în vreme ce trăsura pornea la drum. Nu-i plăcea să fie dificilă ori să pară nerecunoscătoare, mai ales că el ar fi putut foarte uşor să refuze să o ajute. Nu îi era dator, până la urmă, şi ţinând cont de ceea ce ştia despre el, probabil că nu îi era uşor să se întoarcă într-un loc în care probabil avea amintiri neplăcute. Dar teama pe care o simţea pentru Victoria, şocul de a descoperi că trăia în mizerie, abandonată de soţul ei o făcuseră să se simtă aşa de neliniştită, încât îşi dădu seama că se transformase într-o persoană cu care îţi era imposibil să te înţelegi.

Raphe nu merita asta. Amabilitatea, simpatia şi grija lui pentru siguranţa ei trebuiau apreciate. Aşa că trase aer în piept şi expiră lent, simţind cum se mai risipeşte tensiunea.

— Îmi cer scuze, îi zise ea încet.

Întorcând capul de la fereastră, se uită la el. Avea o expresie încordată, iar gura i se unise într-o linie perfectă. Îţi sunt recunoscătoare pentru că ai fost de acord să mă ajuţi şi m-ai lăsat să vin cu tine.

— Nu mi-ai dat de ales.

Tonul lui era dur.

— Este sora mea, zise Gabriella. Simţi cum i se pune un nod în gât şi cum o ard ochii. Te rog, încearcă să înţelegi!

— Normal că înţeleg! Aplecându-se în faţă, îi luă mâna. Problema nu e faptul că nu înţeleg. Nu vezi?

Ea clătină din cap, neputând să-şi ia ochii din privirea lui profundă.

— Aşa cum tu te temi pentru ea, eu mă tem pentru tine. Dacă se află de mica ta expediţie, consecinţele vor fi groaznice.

Ea îi studie chipul; chipul acela drag, care-i umbla prin gânduri când nu era cu el. Ochii lui debordau de o emoţie dureroasă, făcând-o să se întrebe cum avea să primească declaraţia de dragoste pe care ea plănuise să i-o facă. Oare simţea la fel? Inima i se strânse la acel gând, iar nervii i se încordară. *„Trebuie să-i spun ce este în inima mea”.*

— Eu…

Trăsura se opri brusc, şi Raphe privi afară.

— Am ajuns, anunţă el.

Scoţându-şi pălăria, o puse pe banchetă, lângă el, apoi îşi scoase lavaliera, dezvelind pielea care ducea spre claviculă.

Gabriella înghiţi în sec. Deja degetele ei voiau să-l atingă.

— Ce faci?

— Mă adaptez cât de bine pot, ţinând cont de hainele mele bine croite, zise el în timp ce îşi ciufulea părul, creând o dezordine de şuviţe la întâmplare.

Gura Gabriellei se uscă. Nu putea nega atracţia pe care o emanase când alungase imaginea de domn, scoţând la iveală o aparenţă mai dură. Când venea vorba de masculinitate, Raphe nu putea fi depăşit – construcţia lui solidă şi virilitatea erau aşa de puternice, că o făceau să se simtă mică şi fragilă în comparaţie cu el.

— Păi, tu… se pare că faci o treabă bună.

Doamne, parcă era o toantă!

El o privi curios.

— Stai aici, îi ordonă el înainte de a deschise uşa trăsurii şi de a păşi afară, pe aleea întunecată.

Gabriella oftă uşurată. Oricât de disperată era să-şi găsească sora şi să afle ce se întâmplase cu ea, avea nevoie de un timp fără Raphe, oricât de scurt ar fi fost. Sprijinindu-se de perne, închise ochii şi încercă să îşi controleze inima agitată. Se aflau acolo ca să o vadă pe Victoria, să afle ce se întâmplase cu ea. Acum nu era momentul să lase sentimentele ei pentru Raphe să o distragă. Trebuia să rămână calmă, de dragul surorii ei. Uşa trăsurii se deschise şi apăru capul lui Raphe.

— Am găsit-o. În ochii lui nu se citea bucuria. El ridică mâna. Haide! Dă-mi voie să te conduc la ea.

Alungându-şi temerile, Gabriella îşi puse mâna într-a lui şi-i permise să o ajute să coboare. Simţurile îi fură asaltate imediat de duhoarea usturătoare din aer, care o făcu să tresară.

— Sfinte Dumnezeule, murmură ea, alunecând pe piatra cubică soioasă.

— Poftim, zise Huntley.

Îi oferi o batistă cu o mână, în vreme ce o sprijinea cu cealaltă.

Mulţumindu-i, puse bucata de material curată la nas, savurând parfumul dulce de lavandă prins între firele ei. O luară înainte, cu braţul lui protector în jurul taliei ei, în vreme ce el o conducea spre o clădire strâmbă, cu pereţi plini de pete. Două femei costelive, una ţinând un copil mic care plângea, se opriră când ei trecură pe lângă ele. Raphe le oferi câte o monedă, iar Gabriella le zâmbi. Primi în schimb nişte strâmbături abătute.

— Nu o lua personal, îi zise Raphe trăgând-o de lângă femei spre uşa clădirii. Aparţin unei lumi dure.

Bătu de două ori la uşă, apoi o deschise şi intrară.

Gabriella clipi pentru a-şi obişnui ochii cu interiorul gri. Locul era ca o fântână adâncă, absorbind toată lumina care ajungea în ea. Trecu o secundă şi apoi o văzu. Stând într-o parte, Victoria arăta ca o fantomă – o biată umbră a femeii care fusese cândva. Inima Gabriellei se frânse, o dureau ochii la vederea frumoasei ei surori arătând nepieptănată şi neîngrijită, precum femeile pe care abia le văzuse pe stradă. Grăbindu-se spre ea, îşi deschise braţele şi o trase aproape, îmbrăţişând-o cu iubire şi cu milă. Sfinte Dumnezeule, era mult mai rău decât îşi imaginase! Cum oare se ajunsese la asta? Era aşa de slabă, aşa de lipsită de fericirea spumoasă care o definise mereu!

— Ce s-a întâmplat? întrebă Gabriella, făcând un pas în spate şi privind în ochii Victoriei.

Erau îngrozitor de mohorâţi.

— Să stăm jos, zise Victoria cu vocea dureros de fragilă, şi arătă spre masa simplă şi cele două scaune care se aflau de o parte şi de alta. Pot să fac nişte ceai dacă vrei.

Gabriella clătină din cap.

— Mulţumesc, dar nu este nevoie.

Ferindu-şi privirea, îi luă o clipă să se adune pentru că

nu voia să adauge la necazurile Victoriei plânsul ei pentru tot ceea ce pierduse. Pieptul îi era greu, respira cu dificultate. Se uită rapid la Raphe, care o încurajă cu o încuviinţare scurtă din cap. Îndreptându-se spre unul din scaune, se aşeză pe el, în vreme ce Victoria se puse pe celălalt.

— Îmi pare rău să te implic în asta, începu Victoria după un scurt moment de tăcere, dar nu ştiu ce să fac.

Vocea i se sparse şi îşi coborî privirea în podea.

Gabriella îi luă mâna şi o strânse uşor.

— Ai făcut lucrul corect, Vicky. Aş fi vrut doar să o fi făcut mai curând.

O respiraţie tremurată ieşi din corpul cocoşat al Victoriei.

— Am fost aşa de proastă, Gabby. Clătină din cap. Connolly… Râse sumbru. Nici măcar nu ştiu dacă ăsta-i numele lui real.

— Ce vrei să spui?

Un fior îi străbătu oasele. Gabriella se cutremură, alinată puţin de strânsoarea uşoară a lui Raphe, care îi pusese mâna pe umăr.

— Nu era aşa cum l-am crezut, dar, când tata a descoperit adevărul despre el, era prea târziu. Eu şi Connolly fuseserăm deja descoperiţi într-o situaţie compromiţătoare la balul Marsden. Buzele Victoriei tremurau în timp ce strângea mâna Gabriellei. Mi-a spus că mă iubeşte, mi-a promis lumea toată. Doar că nu era un om de afaceri bogat, aşa cum a pretins.

Gabriella înţelese brusc şi fu ca şi cum ar fi lovit-o un berbec de luptă.

— Te-a păcălit. Clătină din cap, dezgustată că un asemenea lucru i se întâmplase unei persoane aşa de bune ca Victoria. Dar tocmai de bunătate profitase Connolly. Ne-a păcălit pe toţi.

Omul fusese aşa de plăcut, de încântător, linguşitor şi… perfect. Toată lumea îl plăcuse.

— Totul a fost cu intenţie, continuă Victoria. După ce mi-a ruinat reputaţia, Connolly s-a întâlnit cu tata şi i-a

cerut să-i plătească 50.000 de lire ca să se însoare cu mine. Sigur că tata a fost furios pe mine pentru că l-am pus într-o situaţie aşa de dificilă, dar nu a văzut altă soluţie.

— Oh, Vicky!

50.000 de lire erau mai mult decât dublul zestrei Victoriei – o sumă astronomică.

— Normal că tata a participat la nuntă, ca să se asigure că are loc. Dar nu a luat în considerare felul înşelător de a fi al lui Connolly. Omul ăsta josnic m-a părăsit în hanul unde am petrecut noaptea nunţii. Când m-am trezit a doua zi dimineaţă, am găsit cinci lire amărâte pe noptieră şi un bilet pe care scria: „Succes”. Mai târziu în ziua aia, am înţeles că nava pe care trebuia să urcăm amândoi plecase mai devreme decât îmi spusese el. A plecat în America fără mine, Gabby.

Era prea îngrozitor pentru a reflecta la asta – o lady de viţă nobilă forţată să îndure o viaţă de sărăcie.

— De ce nu ai venit acasă?

— Cred că ştii răspunsul, îi zise Victoria cu blândeţe. Tata m-ar fi aruncat afară. Mândria mea nu putea să lase să se întâmple asta. Aşa că mi-am luat o slujbă la hanul despre care ţi-am zis. Câteva săptămâni mai târziu, mi-am dat seama că sunt însărcinată – măritată, abandonată şi însărcinată. Am simţit că mă înec, dar măcar cât câştigam mi-a permis să pot plăti pentru locul ăsta. Din păcate, nu am mai putut munci după ce am născut-o pe Lucy şi fără niciun venit cu care să trăim… Un hohot îi scutură umerii. Îmi pare rău, Gabby. Nu am vrut niciodată să te bag în mizeria asta, dar pur şi simplu nu am ştiut ce altceva să fac!

Îngrozită de faptul că vieţile lor elevate făcuseră imposibilă întoarcerea surorii ei acasă, pentru că părinţii ei ar fi respins-o din cauză că le păsa mai mult de aparenţe decât de fiica lor, Gabriella se simţi plină de mânie. Făcu un efort să se calmeze de dragul Victoriei şi afişă un zâmbet forţat.

— Unde-i Lucy acum? întrebă ea, atrăgând intenţionat atenţia spre singurul rezultat pozitiv din toate astea. Pot să

o văd?

— Doarme aici, zise Victoria ridicându-se şi păşind spre un cearşaf ce atârna de tavan, împărţind camera în două. Trase cearşaful într-o parte şi îi făcu semn Gabriellei să se apropie.

Venind lângă sora ei, Gabriella văzu micul ghemotoc care stătea înfăşat într-o cutie de lemn pe pat. Simţi că i se strânge inima. Niciun copil nu trebuia să crească într-un asemenea loc.

— Uite. Ia ăsta, zise ea, dându-i Victoriei săculeţul ei. Ai grijă să mănânci bine ca să o poţi hrăni cum trebuie. Voi vorbi cu tata şi…

— Nu. Ochii Victoriei erau mari de teamă. Nu poţi să-i spui. Te rog, Gabby, promite-mi că rămâne între noi două!

— Eu… Gabriella aruncă o privire prudentă în direcţia lui Raphe şi apoi reveni la Victoria. Nu poţi rămâne aici. În plus, există o şansă ca mama şi tata să te primească dacă află de fiica ta. Cu siguranţă vor dori să-şi cunoască prima nepoată.

— Tu nu ai văzut ce furios a fost tata când ne-am despărţit. Nu l-am văzut niciodată aşa, Gabby.

Victoria practic tremura.

— Poate că eu vă pot ajuta, zise Raphe înainte ca Gabriella să comenteze.

— Nu-ţi pot cere aşa ceva, zise Gabriella, nevrând să-l implice şi mai mult.

— Tu mi-ai ajutat surorile, zise el, ignorându-i comentariul. Dă-mi voie să o ajut pe a ta!

— Apreciez că vă oferiţi, Excelenţă, zise Victoria, dar sora mea are dreptate. Ar fi greşit din partea mea să mă bizui pe generozitatea dumneavoastră, mai ales că sunt slabe speranţe să vă pot răsplăti pentru amabilitate. Nu m-aş simţi bine.

Raphe îşi aplecă uşor capul spre ea, iar Gabriella văzu respectul din ochii lui.

— Dacă ne-am gândi la ceva care nu v-ar face să vă simţiţi îndatorată?

Nefiind sigură la ce se gândea el, Gabriella schimbă o

privire cu Victoria, care părea gata să întrebe despre detaliile unei asemenea oferte, când se auzi un ciocănit în uşă.

— Mă scuzaţi o clipă, zise ea şi se duse să deschidă.

Schimbă câteva cuvinte cu persoana care venise în vizită, privi ezitant peste umăr la Gabriella şi apoi deschise uşa larg cât să lase vizitatorul să intre.

— El este domnul Thompson, zise ea când un bărbat cu părul roşcat intră în casă. Domnule Thompson, aş vrea să v-o prezint pe sora mea, Lady Gabriella, şi prietenul ei…

— Raphe? zise domnul Thompson înlemnit în uşă, uitându-se plin de neîncredere la Huntley.

Gabriella clipi. Se uită la Huntley, a cărui expresie rămăsese neclintită. Încuviinţă o dată din cap.

— Mă bucur să te văd, Ben.

Domnul Thompson se uită îndelung la el, de parcă se întreba cum să reacţioneze. Într-un final, puse pe masă punga de pânză cu care venise şi i se adresă Victoriei.

— Ai acolo morcovi, napi, ceapă şi o bucată de pâine. De data asta, nu am reuşit să fac rost de carne.

Părea că-şi cere scuze.

— Este în regulă, zise Victoria. Sunt foarte recunoscătoare pentru orice poţi să-mi aduci.

El încuviinţă scurt din cap şi apoi se întoarse spre Huntley, a cărui expresie era mult mai dură decât fusese o clipă mai devreme.

— Îmi datorezi o explicaţie, Raphe. Dispăruse familiaritatea cu care vorbise înainte. Ce dracu’ ţi s-a întâmplat?

Capitolul 26

Raphe se mânie. Ştiuse ce riscase venind acolo, dar nu-şi imaginase că o să dea de vechiul lui prieten, Benjamin Thompson, în casa lui Lady Victoria. Simţind privirea Gabriellei aţintită asupra lui, făcu un efort să nu se uite la

ea, îndreptându-şi toată atenţia spre Ben. Până la urmă, avea dreptate. Îi datora o explicaţie.

— Viaţa mea a luat o turnură neaşteptată, începu Raphe. Am primit o scrisoare care mă anunţa că am primit o moştenire.

Ben îşi încrucişă braţele la piept.

— Continuă!

Îl rodea vinovăţia. Simţi cum i se strângea stomacul din pricina vinovăţiei. Fusese o decizie grea să-i întoarcă spatele lui Ben şi familiei lui, dar o făcuse pentru a se asigura că surorile lui primeau şansa pe care o meritau.

— Ştiam ce gânduri ai despre aristocraţie, zise el.

— Erau diferite de ale tale? întrebă Ben.

Privirea lui se îndreptă scurt spre cele două femei de lângă Raphe.

— Nu. De asta m-am temut să-ţi spun adevărul. Trase adânc aer în piept şi se pregăti pentru reacţia lui Ben. Mama mea a fost fiica unui viconte.

Apoi continuă explicând ce se întâmplase cu părinţii lui, cum el şi surorile lui ajunseseră în St. Giles, iar soarta îi adusese titlul de duce.

Ben se uita cu neîncredere la el.

— Ar fi trebuit să-mi spui.

— Ştiu, dar eram mic pe vremea aia – doar un băiat, dacă-ţi aduci aminte – şi voiam cu disperare să fiu acceptat. Aşa că, atunci când ai început să-ţi declari aversiunea faţă de aristocraţie, am ales să tac. Pe măsură ce timpul trecea şi prietenia noastră se consolida, a devenit tot mai greu să-ţi spun. Şi apoi, nu credeam că era nevoie să spun ceva. Credeam că am lăsat viaţa aia în urmă pentru totdeauna.

— Şi apoi ai devenit duce. Ben îl analiză un moment şi apoi spuse: Arăţi destul de măreţ, asta da, dar nu o să-ţi spun altfel decât pe nume, Raphe.

Comentariul îl destinse un pic pe Raphe, care reuşi să zâmbească.

— Nici nu m-aş aştepta la altceva de la tine, Ben.

O scurtă încuviinţare din cap îi spuse lui Raphe că Ben îi înţelesese motivele, deşi nu-i aproba alegerea. Mai lăsă

să se înţeleagă că, deşi încă era supărat pe Raphe că plecase fără vreo explicaţie, avea să-i treacă în timp. Într-un final, aveau să fie din nou prieteni, poate mai repede decât se aşteptau dacă Raphe le spunea ce idee îi venise. Privi spre Lady Victoria. Ben nu ar fi vizitat-o constant fără vreun bun motiv. Făcu un pas spre prietenul lui şi îşi coborî vocea ca doar el să-l audă.

— De cât timp vii aici?

În ochii lui Ben se aprinse ceva ciudat.

— Vrei să-mi ştii intenţiile?

— Nu este treaba mea, recunoscu Raphe. Dar este fiica contelui de Warwick şi i-am promis surorii ei că o voi ajuta să iasă din mizeria asta.

— Ştii tot ce i s-a întâmplat? întrebă Ben printre dinţi.

O umbră de furie îi traversă chipul, făcându-i trăsăturile mai dure.

Raphe încuviinţă din cap.

— Da.

Se uitară unul la altul un moment lung şi tăcut, până când Raphe ştiu că gândesc la fel. Poate că era un aristocrat, dar nu-i păsa de rangurile mai înalte din societate mai mult decât îi păsa lui Ben.

— Ne-am cunoscut când încă lucra la hanul Dinţii Dulăului. Suntem prieteni.

Raphe îl privi, analizându-l.

— Crezi că există o şansă să fiţi mai mult de atât?

Deşi nu-şi feri privirea, Raphe simţi că Ben era destul de protector, lucru venit doar dintr-un sentiment mai profund.

— Poate, şopti încet Ben.

Apoi ridică din umeri, vrând parcă să uite ce spusese.

— Atunci lasă-mă să încerc să ajut. Lasă-mă să încerc să îndrept lucrurile!

În ochii lui Ben se citi precauţia.

— La ce te gândeşti?

— O viaţă pentru voi doi departe de aici, într-un loc unde ea va fi în siguranţă şi bine îngrijită. Puse o mână pe braţul lui Ben. Are un copil, Ben. Dacă o iubeşti…

— Sugerezi bigamia? *Ăsta-i* planul tău?

Era o idee groaznică. Cu toate astea, trebuia să existe o soluţie.

— Nu merită ce i s-a întâmplat sau să sufere tot restul vieţii ei. Şi, ţinând cont că soţul ei a minţit în legătură cu identitatea lui, se poate obţine o anulare a căsătoriei.

— Eşti sigur de asta?

Raphe clătină din cap.

— Nu, dar am un secretar competent şi avocaţi care pot să afle.

Ben nu părea convins, dar încuviinţă oricum.

— Prea bine. Privirea lui alunecă spre doamne. Dacă este de acord.

Întorcându-se, Raphe le găsi pe Gabriella şi pe sora ei privindu-i curioase.

— Am o sugestie, zise el.

— Continuă, îl îndemnă Gabriella când sora ei nu răspunse.

Raphe îşi îndreptă umerii.

— Am o proprietate în Gloucester care are nevoie de un îngrijitor. Poziţia vine cu o căsuţă cu două dormitoare, salariile sunt decente şi vă pot promite că niciunul din servitorii mei nu va întreba cine sunteţi sau cum aţi ajuns acolo. Mă voi asigura de asta.

— Sugeraţi să mă mut acolo cu Ben? întrebă ezitantă Lady Victoria.

Raphe încuviinţă din cap.

— O să văd dacă pot să vă anulez căsătoria cu Connolly.

— O voi face oricum, şopti Lady Victoria cu lacrimi în ochi. Orice ca să scap de aici şi să… Ochii ei trecură la Ben. Chiar ai fi dispus să te muţi în partea cealaltă a ţării pentru mine?

Cu un zâmbet larg, el păşi spre ea, luându-i mâna într-a lui.

— Nu este ca şi cum am cine ştie ce viaţă aici în St. Giles. Îmi va fi dor de familia mea, asta cu siguranţă, dar ce oferă Raphe este o oportunitate rară, aşa că, dacă eşti de

acord, şi eu sunt.

Dând ochii peste cap la tâmpenia spusă de prietenul său, Raphe îi şopti la ureche.

— Spune-i ce simţi, omule!

Aplecându-se în faţă, Ben sărută obrazul lui Lady Victoria.

— Cred că am uitat să menţionez că o fac în mare parte pentru că te iubesc.

Printre buzele lui Lady Victoria scăpă un suspin când îşi aruncă braţele în jurul lui Ben. Rămasă fără cuvinte pentru o clipă, Gabriella căută privirea lui Raphe şi îi mulţumi în şoaptă. Privirea îi era luminată de emoţie, de fericire şi ceva puternic, ceva ce Raphe spera să reprezinte un ataşament mai puternic între ei.

— Mâine trimit un bilet, le zise el lui Ben şi lui Lady Victoria. Vă spun ce aflu.

Mulţumindu-i, Ben o îmbrăţişă timid pe Lady Victoria şi plecă.

— Şi noi ar trebui să mergem, îi zise el Gabriellei. Străzile din St. Giles nu sunt un loc pentru o lady după lăsarea întunericului.

Gabriella deschise gura să vorbească. Se uită la sora ei profund îngrijorată.

— Are dreptate, zise Lady Victoria înainte ca Gabriella să poată protesta. Luă mâna surorii ei şi o strânse. Ar trebui să pleci.

Fără să mai spună nimic, Gabriella încuviinţă rapid din cap, de parcă, dacă mai stătea, avea să plângă.

— Ne vom vedea din nou, Vicky. Promit!

Ieşind afară în lumina slabă, Raphe îi oferi Gabriellei braţul şi o conduse înapoi spre trăsura care aştepta.

— Totul va fi bine, murmură el, simţind că ea avea nevoie de o asigurare. Voi face tot ce pot pentru a o ajuta pe sora ta. Trebuie să crezi asta.

— Eşti prea bun. Rosti cuvintele şoptind. Şi nu-ţi pot mulţumi suficient. Ezită un moment, apoi adăugă: Cred că nu ţi-a fost uşor să-l întâlneşti pe domnul Thompson.

— M-a ajutat să-mi găsesc un loc când m-am mutat

aici în urmă cu mulţi ani, explică Raphe. Am devenit buni prieteni şi am ajuns să muncim împreună.

Ajunseră la trăsură, iar el o ajută să urce. Urcă şi el, se aşeză în faţa ei şi ciocăni pentru a anunţa vizitiul să pornească. Între ei se aşternu tăcerea, accentuată de legănatul lin al trăsurii, până când ea zise într-un final:

— Nu aveai nicio responsabilitate faţă de Vicky, dar ai ales să o ajuţi.

El ridică din umeri.

— Nu o pot lăsa pe sora ta să stea într-un astfel de loc. Chiar dacă lucrurile între ea şi Ben nu merg, voi găsi o cale să-i asigur o viaţă mai bună.

— Da… Se uită întrebătoare la el. De ce? Nu-i eşti dator cu nimic.

— Îi datorez asta lui Ben, zise el. Mi-a fost ca un frate, mi-a stat mereu alături când am avut nevoie de el, iar eu l-am minţit, l-am abandonat fără nicio explicaţie.

— Oh… Ea se sprijini de pernele din spate şi încuviinţă din cap, de parcă totul avea sens. Înţeleg.

Dar tonul vocii ei sugera că poate nu era aşa. Sau poate că sperase să audă altă explicaţie, se gândi Raphe. O dorea în viaţa lui – da, voia ca ea să fie cea mai importantă din viaţa lui –, dar numai dacă ea era dispusă să accepte asta fără regrete.

— Am făcut-o în special pentru tine, se auzi el spunând.

Confesiunea fu făcută în ciuda raţiunii lui. Nu voia să o manipuleze cu gesturi măreţe. Voia ca decizia ei finală să vină din inimă. Dar nici nu se putea abţine să nu fie egoist – voia ca ea să ştie că lui îi păsa şi voia să-i câştige aprecierea.

Ochii ei se lărgiră. Şi apoi buzele i se deschiseră de parcă voia să spună ceva, dar nu reuşea să se adune. Îi fu foarte greu să nu sară de partea cealaltă a trăsurii şi să o ia în braţe. După tot ce se întâmplase în acea zi, avea nevoie de căldura atingerii ei.

Dar se dovedi că nu era nevoie. Pentru că Gabriella veni brusc lângă el, coapsa ei atingând-o pe a lui, în vreme

ce ea îi căuta mâna. Raphe îşi înăbuşi un geamăt la acea atingere bruscă. Îi asaltă simţurile, întregul lui corp dorind mai mult.

— Explică! ceru ea. Clătina din cap de parcă încerca să se concentreze. Nu poţi să spui aşa ceva fără să explici.

Trase aer adânc în piept, hotărât să-şi înfrâneze dorinţa fierbinte pe care o trezise atingerea ei. Dumnezeule, îl distrăgea cu degetele ei delicate prinzându-le pe ale lui, cu chipul ei aşa de aproape de al lui încât, dacă se întorcea să se uite la ea, buzele lor probabil s-ar fi atins, îl străbătu un fior la gândul unei asemenea plăceri, copleşindu-l amintirea a ce fusese între ei înainte, când cedaseră abandonului.

— Nu ştiu ce simt pentru tine, zise el, spunându-i adevărul. Ştiu că ţin la tine şi ştiu că vreau… vreau…

Hristoase, nu putea să o spună! Nu putea să o spună unei femei cu educaţia ei, cu perfecţiunea ei. L-ar fi crezut o bestie dacă ar fi aflat ce imagini cu ea avea în gând când stătea noaptea în pat, cu mintea chinuită de posibilitatea ca ea să fie acolo cu el, cum ar fi fost ca ei să se atingă unul pe altul în cele mai intime moduri posibile.

Mişcându-se, el se îndepărtă, hotărât să stea la distanţă, pentru că altfel şi-ar fi pus în practică fanteziile chiar în acea trăsură. Până la urmă, era o lady… Nu merita să fie tratată aşa de grosolan.

— *Şi eu la fel,* şopti ea.

Clipind, el încercă să-şi amintească ultimul lucru pe care i-l spusese, apoi clipi din nou când îşi aduse aminte.

— Despre ce vorbeşti?

Vocea lui era răguşită din cauza reţinerii.

Ridicându-i mâna, ea i-o aşeză pe pieptul ei, permiţându-i să-i simtă inima. Bătea într-un ritm frenetic.

— Vreau totul, şopti ea. Dar numai cu tine. Ochii îi scânteiau, sclipind ca nişte stele pe cerul nopţii. Eu… eu…

Voia să-şi lipească gura de a ei, să reducă la tăcere acel gând care o împiedica să acţioneze. Dar precauţia cu care ea vorbi îl făcu să ezite. Indiferent ce era, părea să fie foarte important.

— Tu…?

— Te iubesc, Raphe. Rosti cuvintele cu o lipsă totală de fineţe, de parcă crescuseră în ea şi aşteptau să fie eliberate. Viaţa mea s-a schimbat în momentul în care te-am întâlnit. M-ai învăţat cum să trăiesc din nou – m-ai făcut să-mi redescopăr adevăratul sine – şi mi-ai arătat că pot fi mai mult decât mă aştept să fiu atât timp cât am curaj să încerc. Iubesc cum mă faci să mă simt şi iubesc că ţi se par fascinantă, nu ciudată. Îţi iubesc zâmbetul şi felul în care *mă faci* să zâmbesc. Eşti un bărbat impresionant; atent, bun, onorabil şi… Eşti totul pentru mine, Raphe! Când suntem despărţiţi, nu mă pot gândi decât la tine – la a fi cu tine din nou –, iar eu… îmi pare rău dacă vreodată m-am îndoit de şansa de a fi împreună. Am fost o proastă şi mi-a fost teamă, dar refuz să mai fiu aşa. Refuz să mă mărit cu un bărbat pe care nu-l iubesc, când mă pot mărita cu cel pe care-l iubesc. Atât timp cât mă vrei.

Abia reuşi să mai rostească ultimele cuvinte înainte ca el să o sărute, trăgând-o mai aproape, cu braţele lui strânse în jurul taliei şi umerilor ei, prea nerăbdător să mai aştepte o clipă pentru a-i îmbrăţişa moliciunea şi pentru a-i gusta dulceaţa.

Ea îi răspunse cu o ardoare care îl făcu să scoată un geamăt, simţind amândoi aceeaşi disperare de a fi aproape de celălalt. Degetele îi erau răsfirate pe spatele lui şi făceau aceleaşi mişcări ca el, urmându-l, în vreme ce el adâncea sărutul, explorând şi împărtăşind un val de emoţii nespus. Nu îi răspunsese la acea declaraţie şi nu avea să o facă până când nu era sigur că simţea la fel. Ea merita ca el să fie onest, nu decepţia care venea din vorbe aruncate în grabă. Şi, deşi ştia că o plăcea şi că ţinea la ea, trebuia să-şi dea seama că nevoia lui arzătoare de a fi cu ea era mai mult decât o pasiune trecătoare sau o obsesie tulburătoare.

Învăţase asta de la părinţii lui.

— Credeam că o iubeam, îi spusese tatăl lui cu puţin timp înainte de a-şi lua viaţa. Acum îmi dau seama că pasiunea pe care o simţeam nu era iubire. Dorinţa constantă pe care ea a trezit-o în mine nu era iubire. Era

ceva bolnav – o nevoie compulsivă de a o poseda.

Păruse aşa de moleşit şi de extenuat când îi vorbise, singurul lui confident fiind un băiat de opt ani, care niciodată nu ar fi trebuit să fie martor la criza emoţională a tatălui său.

— Ar fi trebuit să ştiu că nu o voi face niciodată fericită. Vezi tu, nici ea nu m-a iubit, îi spusese tatăl lui.

Era o tragedie pe care Raphe îşi jurase să o evite, dar iată-l aici, sărutând-o pe Gabriella de parcă viaţa lui depindea de asta, bucurându-se de dragostea ei pentru el. Se retrase, adorând expresia de confuzie din ochii ei, buzele pufoase şi obrajii roşii. Îndepărtându-i o şuviţă de păr de pe obraz, o întrebă încet:

— Cum ştii?

Ea ridică privirea spre el, cu obrajii întunecaţi de întrebarea lui.

— Pur şi simplu, ştiu.

— Pur şi simplu, ştii?

Era cel mai nesatisfăcător răspuns pe care-l primise vreodată. Nu-l ajuta deloc.

Ea încuviinţă din cap cu convingere, iar el îşi dădu seama că-i invidiază siguranţa.

— N-am mai simţit aşa ceva pentru nimeni niciodată, şopti ea timidă.

Nici el nu simţise asta, dar asta nu însemna că o iubea. *Sau o iubea?* O privi cum îşi pleacă genele şi îşi dădu seama că trecuse prea mult timp – timp în care ea probabil sperase ca el să dea dovadă de acelaşi curaj. Aşa că făcu singurul lucru care îi trecu prin cap şi o sărută din nou, îndelung şi profund şi cu o sinceritate care spera că avea să o mai relaxeze.

Când trăsura se opri în curtea dintre cele două case, el îi luă mâinile între ale lui şi le strânse cu blândeţe.

— Îi voi cere lui Richardson să investigheze mariajul surorii tale imediat. Îţi trimit un bilet cum aflu dacă există posibilitatea să fie anulat.

Ea încuviinţă încet din cap.

— Mulţumesc. Când el se mişcă pentru a coborî, ea îl

prinse de cot, reţinându-l. Află că vreau să rup logodna cu Fielding!

Onestitatea ei îl năuci preţ de o secundă din pricina implicaţiilor. Spusese că-l iubea, iar acum plănuia să-i demonstreze asta dându-l la o parte pe bărbatul pe care părinţii ei îl aleseseră pentru a se căsători cu el – alegerea sigură, care i-ar asigura im loc respectabil în societate.

— Dacă ai nevoie de ajutor, aş fi fericit să-ţi fiu alături.

— Mulţumesc, dar aş prefera să fac asta singură.

*

— Ce vrei să faci? întrebă Richardson cu o stupoare nedisimulată.

Raphe se aşeză cu faţa spre prietenul şi secretarul lui pentru a-i comunica detaliile în legătură cu căsătoria lui Lady Victoria şi situaţia ei prezentă.

— Crezi că este posibil? întrebă el.

Richardson îşi trecu ambele mâini prin păr, de parcă simpla sugestie era prea tulburătoare pentru a se gândi la ea.

— Cum rămâne cu Warwick?

— Ce-i cu el?

Richardson îl privi exasperat.

— Ştie?

— Normal că nu.

Răspunsul nu-l linişti deloc pe Richardson, care era din ce în ce mai agitat.

— Fiica lui şi-a hotărât singură viitorul când s-a măritat cu un bărbat cu care Warwick nu a fost de acord.

— Se pare că şi cealaltă fiică a lui se îndreaptă spre acelaşi drum, mormăi Richardson.

— Credeam că erai de acord să mă căsătoresc cu Lady Gabriella, zise Raphe, încrucişându-şi braţele la piept.

— Desigur că sunt. Richardson respiră adânc. Doar că-mi doresc să nu fie un scandal. Se uită la Raphe preţ de o secundă, apoi spuse: Chiar intenţionează să rupă logodna cu Fielding?

— Aşa mi-a spus.

— Îi admir curajul. Warwick va fi furios când va afla. Clătină din cap. Cât despre sora ei, dacă s-a măritat cu un bărbat care a amăgit-o – un bărbat care pretindea că este altcineva –, ar trebui să se poată obţină anularea. Voi stabili o întâlnire cu avocatul tău, domnul Fischer, care probabil se va adresa magistratului-şef. S-ar putea să dureze până ce se aranjează lucrurile.

Raphe încuviinţă din cap.

— Ţine-mă, te rog, la curent şi spune-mi cum evoluează lucrurile.

— Desigur. Richardson făcu o pauză în drum spre uşă. Vreo veste despre meci?

— Nu. Dar mă îndoiesc că va mai dura mult. O zi sau două maxim.

— Păi, zise Richardson, cu ochii îmblânziţi în timp ce vorbea, un scandal nu vine niciodată singur.

Un adevăr nefericit pe care Raphe nu-l putea nega.

Capitolul 27

Plimbându-se neliniştit prin salon, Raphe le asculta cu o frustrare crescândă pe surorile lui, care se plângeau de lipsa de activităţi din vieţile lor. Trecuse doar o zi de când o văzuse ultima oară pe Gabriella, dar fusese extrem de agitat şi ştia că nu avea să se relaxeze până ce nu afla dacă ea avusese sau nu succes cu încercarea de a rupe logodna cu Fielding.

— Nu există nicio invitaţie pe care să o poţi accepta? întrebă Amelia. Acum am debutat. Cu siguranţă ar trebui să fim văzute!

— Nu până când nu îmbunătăţiţi cadrilul şi cotilionul, îi zise el ursuz.

— Cum rămâne cu valsul? întrebă Juliette. Domnul Humphreys spune că…

Raphe ridică din sprâncene.

— *Nu* veţi valsa.

Amelia se uită la el.

— Vrei să ne găsim soţi sau nu?

— Bineînţeles. Şi vă veţi găsi, o asigură el, dar nu valsând.

Ambele surori pufniră şi îşi dădură ochii peste cap, uitând pe moment de manierele lor de domnişoare.

— Uneori, eşti prea protector, se plânse Juliette.

— Este autoritar *tot* timpul, mormăi Amelia.

Raphe se opri şi se întoarse cu faţa spre ele.

— Trebuie să-ţi amintesc că recent Juliette a fost destul de bolnavă? Cum crezi că a luat pojar? Ieşind în public, *aşa* l-a luat!

— Atunci încuie-ne în camerele noastre şi cheia arunc-o! îi zise Amelia iritată.

— Nu trebuie să fii aşa de dramatică, ripostă el. Dar sunt fratele vostru mai mare. Îmi fac griji şi sunt răspunzător de voi. Dacă…

Amintirea pierderii, a momentului când ţinuse corpul lipsit de viaţă al surorii lor în braţele lui, a momentului când privise cum cel de la pompe funebre o pusese într-o căruţă şi o dusese la cimitir avea să-l bântuie pentru totdeauna.

— La un moment dat, va trebui să ne laşi să creştem, Raphe, şopti încet Amelia. Trebuie să ne dai drumul ca să avem propriile noastre vieţi.

— Îmi este teamă să nu vă pierd.

Vocea i se stinse, apoi se întoarse spre fereastră.

— Ştim, zise Juliette. Simţeam această teamă în fiecare clipă a zilei. Eşti atât de protector cu noi, aşa de speriat să nu ne pierzi din ochi! Şi totuşi, ai făcut toate astea *pentru* noi. Arătă spre spaţiul din jurul lor. Ca noi să putem avea viitorul pe care tu îl doreşti pentru noi.

— Ceea ce va fi imposibil dacă nu ne dai drumul, zise Amelia. Aşteptă o secundă şi sugeră; Dacă am face ceva aici? În casă?

Luând în calcul o asemenea posibilitate – şansa ca surorile lui să socializeze într-un mediu controlat –, Raphe încuviinţă lent din cap.

— Putem organiza un bal. Începea să-i placă ideea. Îi invităm pe toţi, să vadă că meritǎm respectul lor.

Coventry îi putea ajuta. Raphe era sigur de asta.

— Cred că este o idee splendidă, îi zise Amelia. Mulţumesc!

Uşa de la salon se deschise, iar în acel moment intră Gabriella, care trecu de Pierson înainte ca el să o poată anunţa.

— Îmi pare rău, Excelenţă, spuse majordomul.

— Este în regulă, îi zise Raphe, mulţumit să o vadă pe femeia care îi captase atenţia în ultima vreme. Apoi i se adresă ei: Mă bucur aşa de mult că eşti aici ca să-ţi pot da veştile bune! Aşteptă ca uşa să se închidă în urma ei şi apoi adăugă: Avocaţii mei se întâlnesc astăzi cu magistratul-şef. Mâine pe la ora asta, aştept să primesc veşti de la ei, dar între timp, ar trebui să ştii că am invitat-o pe sora ta să stea cu mine până ce se rezolvă totul.

Ochii Gabriellei se măriră cât cepele.

— Vicky şi Lucy sunt aici?

El încuviinţă din cap.

— Au primit unul dintre dormitoarele libere.

— Când? Părea uluită. Adică…

— Nu am putut să le las cu bună ştiinţă în locul ăla, aşa că m-am întors după ele ieri-seară.

Pe gene i se adunară lacrimi.

— Mulţumesc.

Vocea ei era stinsă, iar el îşi dădu seama cât de abătută părea.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Nu mă lasă să o fac, zise ea abia respirând. M-am întâlnit cu Fielding şi refuză să rupă logodna. Ochii ei se plimbară prin cameră de parcă spera să găsească soluţia necazurilor ei ascunsă într-un colţ al salonului. Mereu s-a mândrit cu faptul că el e câştigătorul, este foarte hotărât ca noi doi să ne căsătorim.

Raphe se încordă. Mintea lui deja complota şi plănuia. Se adresă surorilor lui, care îşi pierduseră zâmbetele binevoitoare din cauza tonului neliniştit al Gabriellei.

— Cred că vă aşteaptă cărţile în bibliotecă, sublinie el.

Nu mai zăboviră, amândouă salutând-o scurt pe Gabriella în timp ce ieşeau. Uşa se închise în urma lor.

— Dă-mi voie să te ajut, zise Raphe, reprimându-şi furia contra lui Fielding.

— Cum?

I se strânse inima când simţi suferinţa din vocea ei. Ura faptul că ea se simţea aşa de neajutorată. Îi ura pe Fielding şi pe părinţii ei şi toată înalta societatea.

Analizând opţiunile, el îi întâlni privirea.

— Cred că eu şi el trebuie să stăm de vorbă.

— Poftim?

— Fielding e un nemernic lacom, care trebuie pus la locul lui.

Ochii Gabriellei se măriră.

— Cum? Ce vei face exact…

— Sunt ducele de Huntley, Gabriella, şi al naibii să fiu dacă-l voi lăsa să mă învingă din moment ce eu am puterea să-l zdrobesc precum un ţânţar.

— Oh!

Ea îşi muşcă buzele, ochii alunecându-i spre el, până când Raphe simţi căldura fierbinte a privirii ei de parcă era însuşi soarele. Îl ardea până în străfunduri.

— Gabriella!

— Hm?

— Vino aici!

Tonul lui erau autoritar – ducal –, ca al unui comandant.

O secundă mai târziu, ea alunecă în braţele lui, topindu-se într-un sărut mocnit, care îl topi complet. Îi smulse toate scuturile de apărare până când nu-i rămase decât să şoptească adevărul care îi curgea prin vene de când ea îi se declarase iubirea cu o zi înainte.

— Şi eu te iubesc, Gabriella. Cu toată inima. Te iubesc!

Ea rămase complet nemişcată, lăsându-se pe spate ca să-l poată vedea mai bine. Ochii îi tremurau de emoţie, iar buzele i se deschiseră când întrebarea alunecă spre el:

— Serios?

Ridicându-şi mâna, el îi mângâie părul, dând la o parte o şuviţă rebelă, apoi coborî spre obraz ei. Încuviinţând din cap, îi spuse simplu:

— Mi-ai cucerit inima. Se aplecă şi o sărută blând, lipindu-şi moale buzele de ale ei în vreme ce şoptea: Sunt al tău.

Braţele lui o cuprinseră, ţinând-o aproape, într-un schimb tăcut de emoţii. Pentru câteva clipe, necazurile lor dispărură şi erau doar ei doi – el ţinând-o în braţe pe femeia pe care o iubea.

Dar asta nu putea dura pentru totdeauna. Nu dacă voiau să obţină ceea ce îşi doreau. Aşa că se îndepărtă de ea şi spuse:

— Ar trebui să-ţi petreci după-amiaza cu sora ta. Mă ocup eu de Fielding.

— Dar…

— Nu te certa cu mine pe tema asta, Gabriella.

Ea ezită un moment şi apoi încuviinţă din cap.

— Promite-mi doar că nu o să-l răneşti!

Maxilarul lui Raphe se încordă, iar pumnii i se strânseră.

— Îţi promit să nu-l atac în niciun fel. Dacă nu mi-o cere el.

— Ce înseamnă asta?

Îl urmă afară, în hol.

— Pierson, zise el, chemându-şi majordomul. Poţi, te rog, să o anunţi pe Lady Victoria că sora ei este aici şi vrea să o vadă?

Majordomul se grăbi să plece, lăsându-l din nou singur cu Gabriella.

— Raphe? întrebă ea pe un ton precipitat. Ce ai de gând să faci?

— Nimic din ce nu îşi doreşte contele. O să-l las pe *el* să decidă cum se termină asta.

Ea îşi puse mâna pe braţul lui.

— Te rog, ai grijă!

Grija ei pentru el era înduioşătoare.

— Desigur. Auzi paşii lui Pierson, care se apropia. Acum du-te la sora ta! Sunt sigur că aveţi multe de discutat.

*

Câteva minute mai târziu, Gabriella era în braţele surorii ei, îmbrăţişând-o de parcă îi era teamă că putea să fie un vis ce urma să se destrame. Nu avea cuvinte pentru ceea ce făcuse Raphe. O salvase pe Victoria, iar acum avea să încerce să o salveze pe ea. Poate că sentimentul de iubire era prea puţin ca să descrie ce simţea pentru el. Mai degrabă îl adora din tot sufletul.

— Lucy doarme? o întrebă Gabriella pe Victoria, desprinzându-se din îmbrăţişare.

— De ce nu vii să vezi singură? îi ceru sora ei.

Dându-se la o parte, îi făcu semn să păşească mai mult în dormitor.

Lucy stătea pe o cuvertură groasă întinsă pe podea, iar în degetele grăsuţe ţinea o jucărie pentru bebeluşi şi dădea din picioare.

— Seamănă aşa de mult cu tine! zise Gabriella lăsându-se pe vine lângă Lucy.

Fetiţa gânguri, întinzând o mână spre Gabriella, care îi oferi instinctiv un deget.

— Apucă destul de ferm, râse ea, neputând să-şi reţină afecţiunea pe care o simţea deja pentru acea mică fiinţă.

— Ea este cea mai importantă parte din viaţa mea acum, zise Victoria, alăturându-i-se pe podea. N-am ştiut niciodată că este posibil să iubeşti altă persoană aşa de mult. Ceea ce arată cât de mult am greşit şi ce proastă am fost când a venit vorba de Connolly. Ce am simţit pentru el nici nu se apropie de ceea ce simt acum.

Îşi coborî capul şi sărută blând fruntea lui Lucy.

— Şi Ben? întrebă Gabriella. Ce simţi pentru *el?*

Pe buzele Victoriei apăru un zâmbet ironic.

— Îţi spun dacă îmi spui şi tu ce se întâmplă între tine

şi Huntley.

Retrăgându-şi degetul din mâna lui Lucy, Gabriella se uită în ochii curioşi ai surorii ei şi îi spuse adevărul.

— Îl iubesc, Vicky. Asta-i tot, serios, deşi realitatea este mult mai complicată decât aş fi crezut eu că poate fi.

— Asta-i o veste minunată, Gabby! Sunt aşa de fericită pentru tine! Cum Gabriella nu spuse mai multe, ea ridică o sprânceană. El nu simte la fel pentru tine?

— Oh, nu! clătină Gabriella iute din cap. Nu este vorba de asta. Este vorba de toate obstacolele pe care le avem de înfruntat. Sunt îngrijorată că lucrurile nu vor ieşi cum vrem noi, că nu vom putea fi împreună.

— Este vina mea. Dacă aş fi rămas şi m-aş fi măritat cu Bellmore, aşa cum trebuia, ai fi avut mai multă libertate să te măriţi cu Huntley. Clătină din cap. Îmi pare aşa de rău, Gabby. Am făcut o greşeală îngrozitoare.

— Ai crezut că îl iubeşti.

— Nu. Nu am crezut, Gabby. Acum când ştiu cum se simte dragostea. A fost doar o atracţie fără importanţă şi am permis acestei dorinţe să câştige în faţa raţiunii.

— Măcar acum îi ai pe Lucy şi pe Ben, zise Gabriella în speranţa că îi oferă alinare.

— Da. În privinţa asta, nu am niciun regret. Ben este un om bun. Sunt sigură că vom fi foarte fericiţi împreună. Dar a fost o luptă să ajung aici, în acest punct. Au fost momente când mi-am pierdut speranţa, când eram sigură că voi muri săracă, nefericită şi uitată. Aşa că nu-ţi pierde speranţa, Gabby! Huntley este un duce bogat, iar voi doi vă iubiţi. Deja ai mai mult decât aveam eu când m-a părăsit Connolly.

Încurajată de cuvintele ei, Gabriella încercă să lase grijile deoparte şi să se bucure de compania surorii ei înainte ca Raphe să se întoarcă.

*

Ajungând la casa Fielding, Raphe aşteptă ca lacheul să deschidă uşa trăsurii înainte de a coborî. În acea zi, avea

să joace perfect rolul de duce, cu intenţia de a-i da de înţeles lui Fielding că nu putea să se joace cu el. Mai ales când venea vorba de Gabriella. Coborî şi urcă treptele de la intrare cu un pas vioi.

— Ducele de Huntley, îi zise el majordomului care-l întâmpină. Am venit să-l văd pe conte.

Două sprâncene voluminoase se uniră.

— Intraţi, vă rog, zise majordomul. Închise uşa în urma lui Raphe. Mă duc să văd dacă Excelenţa Sa este acasă.

— Ar face bine să fie, rosti Raphe ca pentru el.

Majordomul ori nu-l auzi, ori pretinse că nu-l aude şi plecă, revenind câteva clipe mai târziu cu o expresie tensionată.

— Scuzele mele, Excelenţă, dar contele se pare că a ieşit.

Raphe simţi că-l strânge haina când i se tensionară muşchii.

— Atunci îl aştept să revină.

— Eu... ah... bineînţeles. Părea nesigur. Poate că ar trebui să luaţi loc în salon. Vă pot aduce nişte ceai.

— Mulţumesc.

Îi permise servitorului să-l conducă într-o încăpere frumoasă cu mobilă fusiformă, prea fragilă pentru un bărbat de statura lui. Aşa că se aşeză lângă şemineu şi aşteptă ca majordomul să plece.

Trei secunde mai târziu, Raphe era înapoi pe hol şi se îndrepta spre partea casei unde îl văzuse pe majordom ducându-se mai devreme. Băgând capul pe fiecare uşă pe lângă care trecea, îl găsi într-un final pe conte în bibliotecă.

Aşezat într-un fotoliu, contele ridică ochii din ziarul pe care-l citea când Raphe intră în cameră.

— Ce...

— Deci eşti un mincinos, spui că nu eşti acasă când de fapt eşti! Se aşeză vizavi de Fielding. Mai rău de atât, ţi-ai pus majordomul să mintă pentru tine. Aplecându-se, îşi privi adversarul. Eşti destul de laş, nu crezi?

Fielding puse ziarul deoparte şi miji ochii la Raphe.

Buzele începură să i se curbeze într-un mârâit neatrăgător, care trăda incapacitatea de a se controla.

— Ar trebui să te dau afară pentru insolenţa ta. Cum îndrăzneşti să intri în casa mea fără invitaţie?

Un zgomot brusc anunţă sosirea majordomului.

— Milord, icni bărbatul când îl văzu pe Raphe. Îmi pare aşa de rău! L-am condus pe Excelenţa Sa în salon, dar…

— Nu te mai deranja, Norton. Sunt conştient de defectele ducelui. Din păcate, acestea sunt greu de ignorat. Flutură mâna spre servitor, făcându-i semn să plece. Ne poţi lăsa acum.

Raphe privi cum majordomul tulburat plecă, cerându-şi din nou scuze, înainte de a închide uşa în urma lui. Clătinând din cap, îşi îndreptă din nou atenţia spre Fielding.

— Eşti un nenorocit arogant. Ştii asta?

Fielding miji ochii.

— Ce preferi? Pistoalele sau săbiile?

— Nici una.

— Acum cine e laşul? Fielding nu aşteptă ca Raphe să răspundă. Adăugă rapid: Educaţia şi creşterea mea sunt superioare, Huntley. Asta nu-i aroganţă, este un simplu fapt.

— Cu toate astea, sunt mai sus decât tine. Raphe îşi permise un rânjet. Amuzant, nu crezi?

— Foarte.

Raphe îl studie pentru o clipă. Oh, ce i-ar fi plăcut să şteargă expresia de aroganţă de pe chipul luminos! scrâşni din dinţi, pregătindu-se pentru luptă.

— Rupe logodna cu Lady Gabriella!

— Ca să o iei tu? îl luă Fielding peste picior, lăsându-se pe spate şi încrucişând picioarele. Asta nu se va întâmpla niciodată.

— Nu? Raphe se abţinu. Nici dacă spun lumii cum ai păcălit-o? Ce vor spune oamenii dacă află că ea nu e a fost niciodată de acord să se mărite cu tine şi că o ţii ostatică, folosindu-te de teama ei de scandal şi de necazul familiei, în lăcomia ta de a pune mâna pe averea ei?

În colţul gurii lui Fielding tresări un muşchi.

— Ar fi cuvântul tău împotriva cuvântului meu.

— Adevărat. Dar eşti dispus să-ţi asumi acest risc?

— Repet: pistoale sau săbii? Ne întâlnim la răsărit. Învingătorul o ia pe Lady Gabriella.

— Pari destul de sigur de rezultat.

— Sunt conştient de abilităţile mele cu ambele arme. Se strâmbă dispreţuitor. Vei pierde.

Înclinând capul, Raphe în sfârşit zâmbi.

— Aroganţa, Fielding. Asta te va pierde. Chipul contelui se coloră într-o nedorită nuanţă de roşu. Deschise gura de parcă voia să spună ceva, dar Raphe continuă: Cea mai mare greşeală pe care o poţi face într-o luptă este să îţi subestimezi adversarul. Dar adevărul este că eu sunt în avantaj.

— Cum?

— *Tu* m-ai provocat pe *mine,* Fielding! Asta înseamnă că eu aleg cum o facem. Dar nu o să tragem cu pistoalele şi nu o să ne duelăm cu săbiile. Ne vom folosi pumnii.

— Poftim? E absurd, Huntley. Nimeni nu se duelează cu pumnii!

— Întotdeauna există un început pentru ceva, Fielding.

Zâmbetul lui Raphe se lărgi până când ajunse un rânjet.

Bănuia că la asta avea să se ajungă dacă îl provoca pe conte şi chiar aşa se întâmplase. Dar contele nu mai părea atât de sigur pe el cum fusese cu o clipă în urmă.

— Şi, din moment ce tu eşti cel care m-a provocat, eu aleg şi termenii, şi pumnii, în seara asta la Gentleman Jackson’s. Doar dacă nu cumva vrei să dai înapoi.

— Să dau înapoi?

În ochii lui Fielding se citea clar panica.

— Gândeşte-te! Sunt mai înalt şi mai mare decât tine. Mă antrenez zilnic ca să fiu în formă fizică, în timp ce tu pari genul de bărbat care crede că sportul înseamnă să te duci la o plimbare în parc. Am luptat cu muncitori duri, care voiau să-mi zboare capul de pe umeri şi chiar am câştigat

de fiecare dată. Nu face greşeala de a mă înfrunta în ring din cauza mândriei. Lăsându-se pe spate, îi susţinu privirea lui Fielding. Oricum o pierzi pe Lady Gabriella, dar poţi alege să pleci şi să eviţi umilinţa de a pierde în faţa mea, dar şi a unei mulţimi.

Mai fu nevoie de zece minute ca Raphe să-l convingă pe Fielding că probabilitatea de a câştiga împotriva lui era prea mare şi ca încăpăţânatul conte să fie, în sfârşit, de acord să se retragă. Nu strânse mâna pe care Raphe i-o întinse şi nu răspunse la salut. Privirea lui încruntată îl urmă pe Raphe ca o umbră întunecată până când ieşi din casa Fielding cu speranţa de a nu mai avea de-a face cu contele niciodată.

Dar plăcerea victoriei asupra lui Fielding fu repede înlocuită de o nouă îngrijorare în momentul în care ajunse acasă, iar Richardson îi înmână o scrisoare.

Oftând, Raphe se aşeză şi citi scrisoarea abia lizibilă. Apoi întrebă:

— Lady Gabriella mai este aici?

— Este în camera de muzică împreună cu surorile dumneavoastră şi cu Lady Victoria, îi zise Richardson.

— Aş vrea să-i spun cum a decurs vizita mea la Fielding. Şi va trebui să-i spun şi despre asta, zise el împungând cu degetul în scrisoare în vreme ce se lăsa pe spate în scaun. O poţi ruga să vină să mă vadă?

Ea sosi câteva momente mai târziu, cu un zâmbet precaut pe buze.

— Cum a mers?

Ridicându-se în picioare pentru a o întâmpina, Raphe ocoli biroul şi îi prinse mâinile în ale lui.

— Ai scăpat de el. Rupe logodna.

Ea oftă uşurată.

— Cum?

Îl privea de parcă făcuse un miracol, iar el se gândi că într-un fel poate chiar făcuse.

— L-am insultat, m-a provocat la duel şi l-am ameninţat că-i dau bătaia pe care o merită.

Ochii ei se măriră, buzele i se deschiseră şi apoi dintr-

odată izbucni în râs, aruncându-şi braţele în jurul gâtului lui şi sărutându-l de mai multe ori pe obraz. Oricât de mult dorea să se abandoneze momentului – să închidă uşa biroului şi să-i arate ce însemna pentru el să fie a lui –, Gabriella trebuia să afle vestea pe care tocmai o primise. Aşa că se retrase, desfăcându-i braţele ei din jurul gâtului şi îi întâlni privirea veselă.

— Trebuie să ştii ceva, zise el. Meciul de box despre care ţi-am spus va avea loc într-o săptămână şi jumătate. Nu există cale de ieşire. A fost confirmat.

*

Amintirea a ceea ce era în joc o făcu pe Gabriella să devină tensionată. Dar numai pentru o secundă. Îngropându-şi temerile undeva adânc în ea, îşi îndreptă umerii, hotărâtă să facă lucrul corect şi să stea alături de el.

— Aş vrea să vin să văd. Dacă îmi permiţi.

În ochii lui se citi surprinderea. Se uită la ea.

— Nu ar fi deloc potrivit ca o lady să participe la un astfel de spectacol. Iar eu niciodată nu aş... oricât de mult apreciez sprijinul tău, eu niciodată nu aş...

— Boxul a fost o parte foarte importantă din viaţa ta până de curând. Mi-ar face plăcere să fiu acolo, nu doar pentru sprijin, ci şi ca să văd acea parte din tine.

— Părinţii tăi nu vor fi niciodată de acord.

— Nu trebuie să afle, îi zise ea curajoasă.

Iubirea ei pentru el – pentru acest bărbat care făcuse aşa de multe pentru ea – o făcea să simtă că a fi acolo alături de el era cel mai important lucru din lume; mai important decât părerile părinţilor ei, mai important decât aprobarea societăţii şi mai important decât propria ei reputaţie. Nu exista niciun lucru pe care să nu-l sacrifice pentru el. Ar fi mers prin foc dacă trebuia. Aşa că-i spuse pe un ton ferm:

— Dar, chiar dacă ar afla despre asta, nu mi-ar păsa. Aceasta este o parte importantă din tine, iar eu refuz să întorc spatele acestui lucru.

El o privi îndelung, aşa de pătrunzător, încât ea simţi cum i se înmoaie genunchii şi îi amorţeşte mintea, gândindu-se că poate spusese ceva greşit. Tocmai începuse să-şi repete vorbele în gând, când el zise pe un ton grav:

— Ai idee de cât de incredibilă eşti?

În ochii lui se aprinse admiraţia. Dar mai era ceva foarte profund, o căldură tandră, care o făcu să se topească pe interior.

Incapabilă să articuleze un cuvânt, Gabriella tăcu. Ceasul ticăia puternic pe biroul lui Huntley. El îşi îndoi degetele, iar gâtul îi pulsa ca şi cum ar fi vrut să controleze un tumult interior.

— Ar fi prea periculos pentru tine să fii acolo, zise el într-un final. Mulţimea poate fi imprevizibilă.

— Nu trebuie să fiu în mijlocul ei. Pot să stau pe margine.

— Gabriella!

Numele îi fu rostit cu o asprime care-i aminti imediat de sărutările fierbinţi şi de degetele care o mângâiau cu blândeţe.

— Da? întrebă ea, conştientă de propriul ton răguşit.

El trase aer în plămâni, iar pieptul i se umflă. Cu maxilarul încordat, se mişcă spre ea, micşorând distanţa cu paşi precişi. Îşi puse mâinile pe umerii ei, producându-i o fierbinţeală lentă, care îi slăbea membrele. Se lipi instinctiv de pieptul lui, simţind nevoia de apropiere şi de sprijin. Braţele lui puternice îi cuprinseră talia, ţinând-o posesiv, lucru care o făcu să se simtă incredibil de preţuită.

— Dacă ai păţi ceva, îi murmură el pe creştetul capului, nu mi-aş ierta-o niciodată. De fapt, probabil m-ar omorî.

Gabriellei i se puse un nod în gât, iar stomacul i se strânse când înţelese cuvintele lui. Iubirea lui pentru ea era la fel de profundă ca a ei pentru el. Nimic altceva nu ar fi trezit o asemenea îngrijorare pentru siguranţa ei. Voia să o ştie în protejată. Dar ea nu avea să-i permită să o ţină la distanţă. Nu acum, când alesese să îşi petreacă tot restul vieţii alături de el.

— Richardson va fi acolo să te încurajeze? Pot merge cu el.

El o strânse puternic şi apoi îi dădu drumul.

— De ce trebuie să fii aşa de încăpăţânată?

— Pentru că te iubesc, Raphe, şi pentru că îmi fac griji pentru siguranţa ta la fel cum tu îţi faci griji pentru mine. Trebuie să fiu acolo să văd meciul, nu să stau acasă şi să mă gândesc la rezultat. O să înnebunesc dacă fac asta!

Raphe îi susţinu privirea până când Gabriella simţi cum dragostea lui pentru ea îi curge prin vene. Apoi Raphe încuviinţă din cap.

— Dacă şi Coventry este de acord să vină, ca să ai doi bărbaţi care te păzesc, mă voi gândi.

— Mulţumesc!

Înclinându-şi capul pe spate, ea se uită la chipul lui frumos. Era după-amiază târziu; trecuseră ore bune de când se bărbierise de dimineaţă. Pe maxilarul lui începeau să se vadă urme de barbă. Gabriella îşi trecu degetele peste ea, simţind un fior de energie în degete din cauza asprimii. Tânjea să adâncească legătura dintre ei, să-i ofere totul. Fără graniţe. Dar acum se aflau în biroul lui, într-o casă plină de servitori şi de surori – ale lui *şi* a ei.

— Nu promit nimic, o avertiză el.

Ea încuviinţă din cap pentru a-i alunga îngrijorarea. Dar era sigură că avea să se afle acolo pentru el când urma să se înfrunte cu adversarul într-un meci care avea să intre probabil în istorie drept cel mai memorabil disputat vreodată. Era convinsă că el avea să câştige şi nu voia să piardă acel moment alături de el.

El îi căuta privirea.

— Gabriella!

Mâna lui alunecă spre ceafa ei, sprijinind-o în timp ce se apleca tot mai aproape, mirosul lui transmiţându-i un fior de anticipare. Apoi buzele lui le atinseră pe ale ei, forţa şi vitalitatea lui curgeau prin ea, în vreme ce el îşi apăsa mâna pe partea de jos a spatelui ei şi le unea. Era tot numai forţă şi masculinitate – corp ferm, gesturi dure şi pasionale, aşa cum ea nu îşi permisese niciodată să viseze.

— Mă distragi, murmură el sărutând-o pe linia maxilarului. Mă faci să vreau imposibilul.

Ea icni, în timp ce dinţii lui îi zgâriau lobul urechii cu o muşcătură blândă.

— Vom face să fie posibil, promise ea.

Cu un geamăt gutural, el îi muşcă umărul de parcă voia să-l marcheze ca fiind al lui. Ei îi fu imposibil să ignore fiorul, focul pe care îl aprinse şi care producea o căldură mocnită în venele ei. Trezi în ea o sete lipsită de regrete, pe care doar el o putea stinge.

— Te doresc.

— Iar acum *vei* fi a mea, Gabriella! Pronunţă promisiunea cu convingere. Dar… Se îndreptă şi privi în jos spre chipul ei, în timp ce degetul lui mare îi urmărea buzele umflate din pricina sărutului. Trebuie să mai aşteptăm puţin, oricât de greu ar fi.

Vrând parcă să sublinieze adevărul din afirmaţia lui, uşa biroului se deschise exact în acel moment.

— Oh! Era Amelia, care venise în căutarea fratelui ei. Eu…

Dându-i drumul Gabriellei, Raphe se îndepărtă de ea pentru a păstra distanţa cuvenită între ei.

— Da? întrebă el, adresându-se surorii lui.

Un zâmbet maliţios se formă pe buzele Ameliei. Gabriella roşi.

— Spune-mi, te rog, că voi doi aţi căzut de acord să vă căsătoriţi, zise ea fără vreo introducere. Asta ar face… Arătă spre ei doi… Să vă fie mult mai uşor.

Raphe aruncă o privire spre Gabriella, apoi se uită la sora lui.

— Voiai ceva? întrebă el ignorându-i comentariul.

— Da, zise ea, încruntându-se nemulţumită. Eu şi Juliette am vrea să mergem la croitoreasă ca să putem comanda rochiile pentru balul pe care vrem să-l găzduim.

— Găzduiţi un bal? întrebă Gabriella, uitându-se la Raphe.

— Amelia a sugerat, iar eu am fost de acord după ce ea şi Juliette m-au tot bătut la cap că au debutat şi nu au

unde merge, explică el.

— Ei bine, zise Gabriella, cred că este o idee minunată, ocazia perfectă ca voi toţi să faceţi o impresie bună tuturor.

— Deci putem să mergem? întrebă Amelia. Cred că va fi nevoie de cel puţin o săptămână ca rochiile pe care le comandăm să fie gata.

Ciupindu-şi puntea nasului, Raphe oftă.

— Am vorbit deja despre asta. Nu-mi place ideea ca Julie să iasă în locuri unde există riscul să luaţi vreo boală.

— Eşti un cap sec, îi zise Amelia supărată.

— Chiar sunt? ripostă el. Din câte îmi amintesc, Julie a luat pojarul ultima dată când am ieşit în oraş şi a fost foarte bolnavă din cauza asta.

— Nu ştii că l-a luat atunci. L-ar fi putut lua din St. Giles înainte să ne fi mutat aici. Dacă-ţi aminteşti, acolo a fost o epidemie de pojar în urmă cu câteva luni. Poate că a durat mai mult să apară simptomele.

— Nu s-a aventurat niciodată afară cât am locuit acolo, zise Raphe. Aşa că nu văd cum l-ar fi putut lua.

— Nici eu, îi spuse Amelia sumbră. Ideea este că nu o poţi ţine încuiată ca pe un prizonier doar pentru că îţi este teamă că s-ar putea îmbolnăvi.

— Mă tem să nu o pierd pentru că nu am protejat-o. Nu este la fel de puternică precum eşti tu, Amelia, interveni Raphe.

Tremurul din cuvintele lui trăda o vulnerabilitate care ajunse direct la inima Gabriellei.

— Ştiu asta. Şi Julie o ştie. Sfinte Dumnezeule, Raphe, am mai trecut prin asta de zeci de ori! La un moment dat, va trebui să-i dai libertatea să-şi trăiască propria viaţă, indiferent de pericole.

— Are dreptate, şopti Gabriella, atrăgându-i atenţia. Surorile tale au debutat. Merită să poată merge la cumpărături împreună ori să viziteze muzeele, să se bucure de o plimbare cu trăsura în parc, la fel ca alte tinere domnişoare. Le va ajuta dacă sunt văzute – intenţia ta este ca ambele să se mărite, nu?

El rămase acolo un moment îndelungat, de parcă nu se putea decide dacă trebuia să-i frângă gâtul că se băgase sau să intre într-o stare de panică. Până la urmă, încuviinţă scurt din cap.

— Ai dreptate, zise el. Se întoarse spre Amelia. Am permis unei experienţe tragice să mă conducă. Nu a fost vina voastră şi… Resemnat, îşi încovoie umerii. Nici vina mea nu a fost. Făcu o pauză să-şi revină şi adăugă: Pur şi simplu s-a întâmplat. Tu şi Julie aţi suferit suficient din cauza asta. Mai ales Julie. Aşa că, dacă vreţi să ieşiţi împreună, duceţi-vă!

Amelia aproape că ţipă şi i se aruncă în braţe.

— Oh, mulţumesc, Raphe! Mulţumesc foarte mult!

— Luaţi trăsura, îi zise el, şi cereţi unei servitoare şi unui lacheu să vă însoţească. Se uită la Gabriella. Uit ceva?

— Să fiţi acasă nu mai târziu de ora 6, zise ea, simţindu-se precum cealaltă jumătate a unui cuplu de părinţi. Şi rămâneţi în Piccadilly astăzi. Acolo veţi găsi cu uşurinţă ce aveţi nevoie.

Amelia nu mai aşteptă ca Raphe să se răzgândească. Fu repede de acord cu toate condiţiile şi plecă în grabă.

— Voi fi îngrijorat până când se întorc, zise Raphe încet.

— Da, dar ai făcut ce trebuia. Amândouă sunt suficient de mari să se descurce singure.

El tresări la asta.

— Eu doar…

— Ştiu, zise ea luându-i mâna şi strângând-o. Dar Amelia are dreptate. Nu mai poţi continua aşa. Surorile tale au propriile vieţi de trăit.

Trăgând-o mai aproape, îşi coborî capul spre al ei şi o sărută repede.

— Mulţumesc că m-ai ajutat cu asta.

Ea îi zâmbi.

— Mulţumesc că m-ai lăsat.

Capitolul 28

— Peste vreo două săptămâni găzduiesc un bal, îi zise Raphe lui Coventry două zile mai târziu, în timp ce beau ceva în biroul lui Coventry.

— Da. Am primit invitaţia. Mulţumesc.

— Este o ocazie pentru mine să-mi dovedesc valoarea – să arăt aristocraţiei că nu sunt un nimeni care tocmai a venit de pe stradă.

— Pretinde vreunul că-ţi cunoaşte trecutul? întrebă Coventry încruntat.

Pe măsură ce-l cunoscuse pe duce mai bine, îi dezvăluise legăturile sale cu St. Giles şi cu Guthrie. Îşi asumase un risc, dar ştiuse că nu aveau să fie niciodată prieteni adevăraţi dacă nu-i povestea despre partea asta a vieţii lui. Şi, în loc să fie îngrozit, ducele îl aplaudase pe Raphe pentru „realizările curajoase”, mergând aşa de departe, încât îi sugerase să-i arate cândva unde crescuse.

— Nu, îi răspunsese Raphe la întrebare, dar mă gândesc să fiu onest cu Warwick.

Coventry ridicase din sprâncene.

— Asta-i un risc.

— Ştiu, fusese Raphe de acord. Dar are deja o părere greşită. M-a acuzat că sunt un impostor şi m-a asigurat că intenţionează să descopere adevărul. Cred că ar fi mai bine dacă i l-aş spune eu singur.

Ducele îşi înclinase capul.

— Poate.

— Ştiu că ţine la siguranţa Gabriellei. Dacă îl pot convinge că o iubesc, cred că s-ar putea să am o şansă.

— Şi dacă nu? întrebă Coventry. Scoţia este o opţiune?

Cufundându-se în fotoliu, Raphe se gândise la întrebare.

— Nu sunt sigur. Cred că Gabriella merită ceva mai bun.

*

— Ce-ai făcut?

Postura lui Warwick era mai rigidă decât o văzuse vreodată Gabriella. Tocmai intrase în salon, unde ea lua ceaiul cu mama şi cu mătuşa ei, iar acum se uitau la el.

— La… la ce te referi? întrebă ea, cu ceaşca tremurând uşor pe farfurioara pe care o puse deoparte.

— Fielding tocmai a fost în vizită, pufni el.

— Fielding e aici? întrebă mama Gabriellei uitându-se spre uşă.

— *A fost* aici, zise Warwick. Şi m-a informat că ai vrut să rupi logodna cu el, Gabriella, iar el a fost de acord să-ţi îndeplinească dorinţa. Nimic din ce am spus nu l-a putut face să se răzgândească. Nimic!

Un val de uşurare şi exaltare o străbătu, chiar dacă încăperea se cufundă în tăcere. Era oficial. Logodna ei cu Fielding se terminase. Se simţea euforică!

— Ce vrei să spui? rosti sacadat Lady Warwick, pe un ton care putea rupe gâtul unei vipere.

Îi aruncă Gabriellei o privire de gheaţă, plină de dezaprobare.

— Aşa este cel mai bine, le zise Gabriella părinţilor ei, care erau cu adevărat furioşi. Am obosit să fiu împinsă şi manipulată să fiu cine nu vreau să fiu, să-mi fie viitorul planificat de alţi oameni.

— Adică de noi? întrebă încordat Warwick.

— Niciodată nu mi s-a permis să fiu aşa cum am vrut.

— Suntem părinţii tăi, îi zise tăios Lady Warwick. Noi ştim ce este mai bine pentru tine.

— Da? întrebă Gabriella. Chiar ştiţi?

— Normal că ştim, rostiră amândoi la unison.

— De aceea mă simt ca o marionetă? Pentru că voi ştiţi mai bine? În ultimul an, mi s-a zis ce să port, cu cine să vorbesc, la ce petreceri să merg şi cu cine să mă mărit. M-aţi influenţat în toate privinţele fără să mă întrebaţi o dată dacă este ceea ce vreau *eu.*

Lady Warwick râse nervos.

— Bineînţeles că asta vrei.

— Ştii că nu este adevărat, îi zise Gabriella serioasă. Este ceea ce vreţi *voi.*

— Da, aşa este, vorbi Warwick. Am vrut să îngropăm efectele prostiei surorii tale, aliniindu-ne cu cea mai respectabilă familie existentă. Nu doar de dragul nostru, ci şi pentru tine. Chipul lui era ca de piatră. Şi al naibii să fiu dacă o să te las să te măriţi cu un ticălos bun de nimic, pentru că despre asta-i vorba, nu-i aşa, Gabriella? Este vorba de vecinul acela ţopârlan lipsit de merite!

— Ai grijă, tată!

Gabriella se uită la tatăl ei, iar când făcu asta, îl văzu cum făcu ochii mari, gest ce putea fi definit drept o nouă conştientizare. Vedea respect, poate şi un pic de teamă, de parcă dintr-odată îşi dăduse seama că ea era capabilă de mai mult decât să fie o monedă de schimb. Duritatea din vocea ei reuşise să facă asta, dându-i un sentiment de siguranţă pe care nu-l mai simţise înainte. Îi întări hotărârea şi o făcu să se simtă în stare să înfrunte orice dacă premiul câştigat era Raphe.

— Eşti îndrăgostită de el, zise Warwick. Eşti îndrăgostită de Huntley.

Soţia lui icni, de parcă era cel mai absurd lucru pe care îl auzise vreodată.

„Puteam la fel de bine să nu fiu”, hotărî Gabriella fără resentimente.

— Da, răspunse ea.

Nu avea să o nege. Din contră, voia să strige în gura mare, să ştie toată lumea că găsise curajul să lupte pentru ceea ce voia.

— Dar îl cunoşti? întrebă Warwick. Ţi-a spus tot ce avea de spus despre trecutul lui? Că a lucrat ca simplu muncitor la docuri?

— Mi-a spus tot, tată.

— Deci ştii că este cunoscut în St. Giles ca boxer cu mâinile goale pentru Carlton Guthrie?

— Oh, Doamne! murmură mătuşa Caroline.

Fu primul lucru pe care-l spuse de când intrase Warwick în salon.

Lady Warwick îşi făcu semnul crucii, ceea ce era destul de ciudat. Până la urmă, nu era catolică.

Gabriella se uită la tatăl ei cu şi mai multă furie.

— Ai continuat să-l investighezi, sperând să găseşti vreun secret teribil pe care să-l foloseşti împotriva lui. Ei bine, ştiu exact ce fel de om este. Ştiu ce viaţă dificilă a avut şi, dacă mai ai vreun pic de bunătate în tine, o să abandonezi subiectul înainte de a distruge cel mai nobil şi onorabil bărbat pe care l-am cunoscut vreodată.

— Gabriella…

— Mă *voi mărita* cu el, zise ea întrerupând vocea insistentă a mătuşii ei. Mâinile îi erau împreunate în poală şi unghiile înfipte în palme. Cu sau fără binecuvântarea ta.

— Deşi cred că amândoi preferăm să o avem, vorbi o voce groasă din uşă.

Gabriella se înseninã când îşi întoarse capul spre bărbatul care îi furase inima. Stătea în spatele majordomului, gata să fie anunţat.

— Huntley! Zâmbetul îi apăru imediat pe buze când se ridică în picioare şi se duse să-l întâmpine, spunându-i majordomului să plece. Ce cauţi aici?

— Cred că a sosit momentul ca eu şi tatăl tău să avem o mică discuţie, zise el cu ochii sclipind de adoraţie şi zâmbindu-i. Părul lui era un pic dezordonat, dar era unul dintre lucrurile pe care ea le iubea la el – abaterea de la normele sociale. Şi mai este ceva, şopti el. Sora ta vrea să încerce să se împace cu ei. De dragul lui Lucy.

Gabriella se uită la el.

— Cum poate fi aşa de iertătoare?

Colţul gurii lui se ridică.

— Pentru că dragostea pe care o simte pentru fiica ei este mai mare decât mândria. Se uită în ochii ei. Ai vrea să le spui tu sau…

Ea clătină din cap.

— Cred că tu ar trebui să o faci din moment ce tu eşti cel care a salvat-o, iar părinţii mei nu ar fi avut niciodată a doua şansă cu ea dacă nu erai tu. Când el încuviinţă, ea se întoarse spre tatăl ei. Tată, ducele de Huntley vrea să

vorbească cu tine.

Warwick părea cumva nesigur. Lady Warwick se încruntă, lucru care o făcu pe Gabriella să se ruşineze. Mătuşa ei însă părea să-şi dorească să aibă iarăşi 20 de ani şi să fie disponibilă pentru a primi atenţia lui Huntley. Gabriella nu se putu abţine să nu zâmbească. Îi cunoştea şarmul irezistibil.

— Prea bine, zise Warwick în cele din urmă. Să mergem în biroul meu.

Capitolul 29

— Luaţi loc, zise Warwick invitându-l pe Huntley în biroul lui şi închizând uşa în urma lor.

Raphe se aşează şi îl urmări cum se îndreaptă spre o masă îngustă aflată lângă un perete, pe care se afla o tavă plină de carafe.

— Bănuiesc că această conversaţie necesită ceva tare.

— S-ar putea, fu Raphe de acord. Eu aş vrea un coniac, vă rog.

Îndreptându-se spre propriul scaun un minut mai târziu, Warwick aşează în faţa lui Raphe un pahar înainte de a se aşeza.

— Ştiţi că Gabriella nu mai este logodită cu Fielding?

— Da, zise Raphe. Alese să nu dezvolte, din moment ce, dacă ar fi făcut asta, nu l-ar fi ajutat cu nimic. În schimb, spuse: Ţinând cont de asta, aş vrea să vă cer să vă reconsideraţi poziţia în ceea ce priveşte cererea mea de a o curta.

Sprijinindu-se în scaun până când pielea scârţâi, Warwick îl privi pe Raphe, evaluându-l.

— Nu am încredere în dumneavoastră, zise el după un îndelung moment de tăcere. După spusele omului pe care l-am angajat să vă investigheze, ultimul loc unde aţi locuit a fost undeva în St. Giles. Tot el mi-a zis că aveţi legături cu

Carlton Guthrie – un bărbat care este suspectat a fi în spatele a tot felul de crime. Ceea ce pentru mine înseamnă că nu puteţi fi cine susţineţi că sunteţi. Niciun moştenitor al unui ducat nu ar putea să coboare aşa de jos.

Nederanjat de insistenţa lui Warwick de a descoperi adevărul, din moment ce se aştepta la asta, Raphe încuviinţă.

— Probabil că nici eu nu aş avea încredere dacă aş fi în locul dumneavoastră. Cu toate astea, v-aş cere să mă ascultaţi înainte de a trage concluzii eronate.

Sprâncenele lui Warwick deveniră liniare, iar pe frunte îi apărură riduri.

— Mereu m-am mândrit că sunt corect, deşi trebuie să mărturisesc că fiica mea mi-a sădit nişte îndoieli în minte în ultima vreme în această privinţă. Se pare că într-adevăr vă place. Încrucişându-şi degetele peste haină, îşi înclină capul pe spate şi-şi ţuguie buzele. Vă permit. De dragul ei.

Făcându-şi curaj, Raphe îşi îndreptă umerii şi spatele.

— Informaţiile pe care le-aţi descoperit despre mine până acum sunt adevărate. Mi-am petrecut ultimii cincisprezece ani în mahalale, încercând să supravieţuiesc şi să-mi sprijin surorile.

— Continuaţi, zise Warwick mijind ochii.

— Tatăl meu s-a sinucis când eu aveam opt ani, lăsându-ne cu nişte datorii imense. Apoi continuă, povestindu-i cum mama lui îi abandonase pe toţi, iar el şi surorile lui fuseseră daţi afară din casă, despre disponibilitatea lui Guthrie de a-i ajuta atât timp cât Raphe plătea datoria tatălui său şi despre moartea timpurie a surorii lui. Ştiu că trecutul meu va lăsa mereu o uşă deschisă către scandal, de aceea am spus că am crescut izolaţi în nord. Speram să explice lipsa noastră de maniere când eu şi surorile mele am ajuns în casa Huntley. Amândouă merită să trăiască vieţile pentru care au fost născute. Oftând adânc, apoi adăugă: Vreau să ştiţi că am făcut tot ce am putut, ţinând cont de circumstanţe.

Chipul lui Warwick rămase impasibil în timp ce Raphe povestea, cu excepţia unei tresăriri ocazionale a colţului

gurii. Ochii lui duri reflectau fie admiraţie, fie condamnare. Raphe nu fu sigur despre ce era vorba până când contele nu rosti cu o modestie surprinzătoare:

— Îndrăznesc să spun că vă datorez nişte scuze, Excelenţă.

— Nu este nevoie, zise Raphe. Vă înţeleg complet neîncrederea faţă de mine. Mai ales când mi-am dat seama că nu era vorba doar de dorinţa de a-i asigura o căsătorie excelentă, ci încercaţi realmente să o protejaţi pentru a nu fi rănită.

Pe chipul lui Warwick se văzu o umbră, accentuându-i vârsta şi o epuizare adusă de griji şi de responsabilitate.

— Sora ei a încheiat o căsătorie regretabilă. Vreau să mă asigur că nu se întâmplă acelaşi lucru cu Gabriella.

— Înţeleg.

Simpatia cu care vorbi păru să-l alerteze pe Warwick. El pufni.

— Nu aveţi cum.

— Ceea ce ne aduce la a doua problemă pe care doresc să o discut cu dumneavoastră… Cealaltă fiică a dumneavoastră, Victoria, a suferit mult din cauza bărbatului cu care s-a măritat – mai mult decât vă puteţi imagina.

— De unde…

— Gabriella a primit recent veşti de la ea.

— Nu ştiam. Ochii lui Warwick se umplură de emoţie. De ce nu mi-a spus?

— Pentru că ştie cât de furios aţi fost şi pentru că aşa i-a cerut Victoria.

Respirând greu, Warwick păru să îşi piardă puterile. Se afundă în scaun şi vorbi:

— Am fost distrus. Şi da, am fost furios, deşi mai mult pe Connolly. A profitat de Vicky şi de mine în maniera cea mai vrednică de dispreţ. Clătină dur din cap şi ridică ochii spre Raphe. Am făcut singurul lucru acceptabil în acele circumstanţe. M-am asigurat că se căsătoresc.

— Dar el a abandonat-o, zise Raphe, privind cum chipul lui Warwick rămâne fără culoare şi cum deschide buzele îngrozit. A luat toţi banii pe care dumneavoastră i-aţi

dat şi a lăsat-o singură, însărcinată cu copilul lui.

— Sfinte Dumnezeule! Cuvintele şoptite păreau o rugăciune tristă. Ar fi trebuit să vină la mine. De ce nu a făcut asta?

— Din cauza mândriei şi a fricii, bănuiesc.

— Dar sunt tatăl ei! Vocea lui Warwick se stinse într-un final. În ciuda a tot ce s-a întâmplat, o iubesc. Sfinte Dumnezeule! Cât de greu cred că i-a fost, cât de îngrozitor, înspăimântător şi… Se ridică în picioare. Trebuie să merg la ea. Spuneţi-mi unde este, vă rog, ca să o găsesc şi să o aduc acasă!

Raphe se ridică şi el.

— Este în siguranţă, milord. Am adus-o la mine acasă.

Privirea lui Warwick alunecă spre uşă cu o emoţie vie.

— Şi copilul?

— Fiica ei este cu ea, desigur. Dar, înainte de a vă grăbi să le vedeţi, ar trebui să discutăm problema cu calm. Când Warwick păru că nu este dispus, Raphe zise: Mi-am permis, la cererea ei, să mă ocup de anularea căsătoriei. A fost obţinută în baza uzului de fals din partea lui Connolly.

— Deci este liberă?

— Da.

Tensiunea din umerii lui Warwick se diminuă.

— Nu ştiu cum vă pot mulţumi.

— Nu este nevoie. Şi apoi, s-ar putea să vreţi să amânaţi mulţumirile până ce discutăm despre viitorul Victoriei. Nu vă va plăcea asta, dar, ţinând cont de scandalul pe care întoarcerea ei în societate l-ar provoca, fiind o femeie nemăritată cu un copil, i-am făcut o ofertă pe care ea a ales să o accepte.

Îi povesti apoi lui Warwick despre Ben şi poziţia de îngrijitor în Gloucester, cu căsuţa în care să trăiască cei doi.

— Prietenul acesta al dumneavoastră este dispus să-şi asume responsabilitatea de a fi tată pentru copilul altui bărbat?

— O iubeşte. Şi ea îl iubeşte pe el. Ar vrea să aibă şansa de a-şi petrece viaţa împreună, fără dispreţul aristocraţiei.

Warwick se lăsă înapoi în scaun. Oftă din greu.

— Nu ştiu ce să spun. Sincer, mă simt umil faţă de atenţia şi consideraţia pe care aţi arătat-o faţă de familia mea. Ridicând privirea spre ochii lui Raphe, se uită un moment la el înainte de a spune: Dacă doriţi să o curtaţi pe Gabriella cu intenţia de a vă căsători cu ea, aveţi binecuvântarea mea.

Bucuria înflori într-un val de căldură, care-l copleşi pe Raphe.

— Mulţumesc, Warwick.

Întinse mâna când contele se ridică din nou în picioare. Îşi strânseră mâinile cu respectul nou găsit unul faţă de celălalt şi băură pentru a cinsti viitorul. Cu privirea înceţoşată, Warwick încuviinţă din cap.

— Soţia mea va rămâne fără cuvinte când îi voi spune. Chicoti uşor, apoi făcu o pauză. Când o pot vedea din nou? Şi domnul Thompson? Aş vrea să-l cunosc dacă el şi Victoria se vor căsători.

— Într-un efort de a atrage cât mai puţin atenţia asupra noastră, cred că o călătorie împreună la proprietatea mea din Gloucester ar fi cea mai bună cale. Acolo, ascunşi de ochii curioşi ai societăţii, veţi avea intimitatea de care dumneavoastră şi, mai important, *ea,* aveţi nevoie. Victoria vrea să se împace, dar să nu vă aşteptaţi să se grăbească să alerge în braţele dumneavoastră. Există încă multă suferinţă şi multe resentimente şi are nevoie de răbdare, înţelegere şi căinţă din partea dumneavoastră şi a soţiei dacă vreţi să refaceţi relaţia pe care bănuiesc că doriţi să o aveţi cu ea.

— Am fost un prost orb că am pus părerile şi respectul celorlalţi înainte fericirii propriei mele fiice! N-ar fi trebuit niciodată să o oblig să se mărite cu Connolly când mi-am dat seama ce fel de om era. Ar fi trebuit să găsesc o cale, o cale mai bună, fără să o sacrific pe Victoria ca un pion într-un joc de şah!

— Ar trebui să-i spuneţi asta când o vedeţi din nou. Este un bun început.

— Mulţumesc, Huntley, îi zise Warwick. V-am judecat

greşit când ne-am întâlnit prima dată. Îmi cer scuze pentru asta.

— *Vă* mulţumesc. Din nou. Dar cred că s-ar putea să vă schimbaţi părerea despre mine.

Warwick ridică din sprânceană.

— De ce?

— Pentru că în curând intenţionez să particip la un meci public de box şi, dacă se află despre asta, scandalul va fi imens. Nu doar pentru mine, ci pentru oricine e asociat cu mine.

— Atunci trebuie să nu participaţi. Este singurul lucru normal…

— Nu. Am făcut o înţelegere cu Guthrie.

— Nu-i datoraţi nimic acelui om, Huntley. Cu siguranţă ştiţi asta.

— Este o chestiune de onoare, Warwick, şi trebuie să apăr oamenii din St. Giles de o soartă mai rea decât cea pe care o au cu Guthrie. Nu mă voi retrage.

— La naiba! Se uită nemulţumit la Raphe. Vă respect hotărârea, dar, la naiba, Huntley, este o mare încurcătură!

Raphe nu putea să îl contrazică.

— Poate că Rubens v-ar face să vă simţiţi mai bine?

Warwick se uită la el.

— Rubens?

— Consideraţi-l o ofertă de pace. Uimirea de pe chipul lui Warwick îl făcu pe Raphe să zâmbească. Insist.

Îşi termină băutura.

— Legat de meci, rosti Warwick, i-aţi spus Gabriellei despre el? Înţelege consecinţele?

— Da. Îl privi pe Warwick în ochi fără ezitare. La început, a încercat să mă facă să mă răzgândesc, dar de atunci mi-a oferit sprijinul necondiţionat.

— Sunteţi sigur de asta?

Raphe încuviinţă din cap. Înţelegea îngrijorarea lui Warwick. Având o legătură cu Raphe imediat după logodna ei eşuată cu Fielding, risca să devină o paria a societăţii.

— Sunt sigur. Mi-a spus chiar ea.

— Ei bine, în acest caz, vă voi fi şi eu alături. Sunteţi

un duce, până la urmă.

— Şi totuşi, asta nu pare să conteze dacă am reputaţia intactă – o reputaţie care a fost atent analizată de când am sosit. Meciul cu siguranţă nu va fi de ajutor.

— Sunt de acord, dar, din moment ce v-aţi decis deja, iar Gabriella e de acord, a sosit momentul ca şi eu să aleg o tabără. Poate că, dacă îi încurajăm şi pe alţii să vadă virtutea caracterului dumneavoastră, putem întoarce acest dezastru în favoarea dumneavoastră – să vă transformăm într-un erou.

— Apreciez intenţia, oricât de puţin probabil este să se întâmple. Raphe ieşi pe hol. Dacă vă ajută în vreun fel, şi Coventry este cu noi.

— Serios? Mereu l-am crezut un conformist.

— Nu e deloc. Este chiar deschis la minte.

Warwick pufni, urmându-l pe Raphe afară.

— Oricum, să aveţi un duce agreabil în colţul dumneavoastră poate fi doar de ajutor.

— De acord. Raphe îşi luă pălăria şi mănuşile. Acum, dacă nu vă deranjează, aş vrea să o scot pe Gabriella la o plimbare în parc.

— Vă permit, îi zise Warwick. Atât timp cât servitoarea ei vă însoţeşte.

Amintindu-şi cum Gabriella şi Fielding se întorseseră neînsoţiţi de la plimbare în ziua în care Raphe îi cunoscuse, condiţia lui Warwick îi spuse lui Raphe că încă nu avea încredere deplină în el. Obţinuse ceea ce dorise – permisiunea de o curta pe Gabriella. Dacă Warwick insista ca servitoarea ei să-i însoţească în ieşirile lor, atunci aşa trebuia să fie.

Capitolul 30

Următoarele două săptămâni fură presărate de plimbări tăcute, plimbări cu barca pe Serpentine şi picnicuri în parc. Raphe şi Gabriella reuşiră chiar să facă o vizită la

Muzeul Naţional. Dar o seară în grădinile Vauxhall nu fu acceptată. Se părea că lui Lady Warwick nu-i plăcea felul în care Gabriella roşea de fiecare dată când se afla în apropierea lui Huntley. Le ceru să se vadă doar la lumina zilei şi cât mai des posibil în public.

— Nu voi tolera alt comportament scandalos, zisese ea.

Acest lucru o făcu pe Gabriella să se întrebe dacă femeia era cumva în stare să se uite în secret în mintea ei şi să-i vadă cele mai personale gânduri. Dar, după câte se părea, se referise la logodna ruptă. Indiferent ce spunea ea, mama ei continua să-l susţină pe Fielding. În ochii ei, omul era un sfânt, incapabil de ceva rău.

Nu simţea acelaşi lucru faţă de Huntley, deşi devenise mult mai caldă faţă de el de când descoperise câte făcuse pentru Victoria. Dar asta nu însemna că avea încredere ca el să stea cu Gabriella în salon şi să bea ceai fără a fi supravegheaţi. De altfel, femeia aproape că deveni isterică atunci când descoperi că Gabriella vizitase casa Huntley în mod constant fără ca ea să ştie. Lucru pe care era dispusă să-l ierte după ce fiica ei jurase că Anna fusese mereu cu ea, ceea ce teoretic era adevărat, chiar dacă servitoarea nu se aflase în aceeaşi încăpere.

Aşa că fuseseră puţine şanse să se ţină de mână şi nicio şansă pentru un sărut furat. Gabriella nu era deloc mulţumită. Între ea şi Huntley se crease deja o legătură, se apropiaseră, iar acest lucru îi lipsea.

— Sper să mă ceară în seara asta, murmură pentru ea însăşi în timp ce se pregătea pentru balul pe care el îl găzduia.

Planificarea unei nunţi necesita timp. Erau trei săptămâni lungi de anunţuri, deci aveau de aşteptat cel puţin o lună. Oftă, nemulţumită de acest gând.

— Arătaţi aşa de bine în această rochie, zise Anna, aducându-i cutia de bijuterii pe care Gabriella o ceruse. Culoarea liliachie vă stă foarte bine.

Gabriella zâmbi. Rochia era nouă, o creaţie uşoară de straturi de şifon şi mătase. Deschizând cutia de bijuterii, ea

luă cerceii cu ametist şi colierul asortat, pietrele fiind de o nuanţă mai închisă, fiind scoase în evidenţă de străluciri de diamante.

— Crezi că-i va plăcea?

— Ar fi nebun să nu îi placă, zise Anna.

*

Era abia ora 9, dar Raphe hotărâse deja că nu-i plăcea rolul de gazdă. Să primeşti o coadă lungă de invitaţi era, ca să fie cinstit, al naibii de plictisitor. Întinse mâna din nou ca să primească un conte sau marchiz – ori cine era bărbatul care se afla în faţa lui. Lui Raphe nu-i păsa. Singura persoană pe care era interesat să o vadă încă nu sosise.

— Ne putem retrage? şopti Amelia lângă el.

— Nu, îi zise el băţos. O doamnă îi fu prezentată, el făcu o plecăciune, ea o reverenţă şi tot aşa. A fost ideea ta. Dacă sufăr, suferi cu mine.

Îşi lipi un zâmbet pe chip şi întâmpină următorul individ. Amelia bolborosi ceva doar pentru ea. Iar el se luptă cu nevoia de a-i da un cot în coaste.

— Ah! Huntley!

„În sfârşit, o faţă prietenoasă!” Raphe îl întâmpină pe Coventry cu un entuziasm sincer, apoi îl prezentă surorilor lui. Ducele luă mâinile ambelor fete pe rând, sărutând aerul de deasupra degetelor.

— Sunt încântat să vă cunosc.

— Mulţumesc, se bâlbâi Amelia.

În vreme ce Juliette doar stătea acolo, cu gura deschisă la vederea chipului magnific al lui Coventry îmbrăcat în ţinuta lui perfectă de seară, Raphe se abţinu să nu dea ochii peste cap.

— Mă aştept să am câte un dans cu fiecare, adăugă el, accentuându-şi afirmaţia cu un zâmbet fermecător înainte de a trece mai departe.

Mai trecu o jumătate de oră. Acum Amelia se plângea la fiecare cinci minute că o dureau picioarele, în timp ce ţinuta lui Juliette se şifona.

— Stai dreaptă, şuieră Raphe către ea.

Ea doar îl privi, lucru meritat probabil. Ar fi trebuit să ştie că nu erau pregătite pentru aşa ceva. *Asta* cerea o practică dură şi disciplină perfectă.

Sperând să se termine în curând ca să se poată retrage în salonul de bal şi să îşi ia ceva de băut, Raphe se întoarse spre intrare. Şi atunci o văzu. Îmbrăcată în ceva diafan ce numai o franţuzoaică ar fi putut croi, Gabriella părea un vis. Materialul fin flutura în jurul ei, accentuându-i silueta în toate locurile potrivite şi făcându-l să-şi dorească să o ia în braţe şi să o ducă în noapte. Părea o prinţesă din poveste, frumuseţea ei nu era egalată de nicio altă femeie, iar el abia aştepta să o facă a lui. *În seara asta,* îşi promise el, cu inelul ales băgat bine în buzunarul lui.

— Lord Warwick, zise el, întâmpinându-l respectuos mai întâi pe conte. Vi le prezint pe surorile mele, pe Lady Amelia şi Lady Juliette. Apoi le întâmpină pe Lady Warwick şi Lady Everly, înainte ca însăşi Gabriella să păşească în faţă. Arăţi minunat, îi zise el sincer, încântat de roşeaţa care se întinse pe obrajii ei de parcă imita sărutările pe care el nu putea să i le dea.

— Iar tu arăţi ca un duce galant. Simt sigură că aristocraţia este foarte impresionată.

Complimentul ei îi încălzi inima.

— Mulţumesc. Se înclină şi adăugă: Sper că vei păstra câteva dansuri pentru mine.

— Dacă ar fi după mine, şopti ea, nu aş dansa cu nimeni altcineva.

Cu un zâmbet obraznic, care-l făcu să-şi dorească să o poată urma pur şi simplu în salonul de bal, ea îşi urmă părinţii şi dispăru.

Bolborosind o înjurătură, Raphe se întoarse la coada de primire. Părea că, în sfârşit, se micşorează. „Slavă Cerului!” încă vreo zece minute, după estimarea lui. Caro, de fapt, fură doar cinci. Încercă să nu pară uşurat când ultima persoană păşi pentru a-l saluta. Surorile lui însă nu fură la fel de rezervate. O prinse pe Amelia de încheietură şi o forţă să facă o reverenţă.

— Acum putem pleca? întrebă ea când nu mai rămase niciun oaspete la intrare.

Oftând, Raphe încuviinţă clar din cap.

— Da. Avea mare nevoie de ceva de băut. Şi de compania Gabriellei. Primul lucru era uşor de realizat cu ajutorul unui lacheu, însă al doilea mai greu, pentru că Gabriella era deja pe ringul de dans când Raphe intră în salonul de bal. Îi studie partenerul – un individ cu părul cărunt şi ţinută la modă.

— A atras atenţia tuturor din clipa în care a sosit, îi zise Coventry, care veni lângă el. Se uită în jur. Unde sunt minunatele tale surori?

Raphe clipi. Uitase complet de ele în graba lui de a o găsi pe Gabriella.

— Păi… acolo, zise el văzând capul Ameliei.

— Competiţia pare dură deja, remarcă Coventry. Va trebui să mă grăbesc dacă vreau dansurile acelea. Revin imediat.

Raphe privi în urma lui şi apoi se concentră asupra locului în care se aflau surorile lui. Erau complet înconjurate de cea mai mare adunare de domni pe care Raphe o văzuse vreodată. Fruntea i se încruntă. În ritmul ăsta, amândouă aveau să ajungă la altar înainte de sfârşitul sezonului. Şi, oricât îşi dorea el să le vadă aşezate, nu era aşa de sigur că era pregătit să se întâmple atât de repede. Era prea mult – prea multe schimbări mari într-un timp scurt. Dădu pe gât paharul de şampanie şi luă altul nou de pe tava unui lacheu care trecea pe lângă el.

— Lady Juliette a fost de acord să îmi acorde un dans tradiţional, zise Coventry când reveni lângă Raphe o clipă mai târziu. Iar Lady Amelia mi-a oferit valsul.

Raphe aproape că se înecă cu băutura lui.

— Valsul? I-am spus să… Respiră şi vorbi şoaptă. Am crezut că are nevoie de permisiune specială pentru a dansa valsul.

— Te gândeşti la Almacks, prietene, dar multora – mai ales celor de rang înalt – nu le pasă de asta. Unii nici măcar nu se deranjează să se ducă. Şi, ţinând cont de vârsta ei,

care pare să se apropie de 21 de ani dacă nu mă înşel, şi de poziţia ei ca soră a unui duce, mă îndoiesc că va crede cineva ceva rău despre ea că a valsat fără învoire. Mai ales că niciuna din patroanele din Almacks nu pare să fie aici.

Raphe îşi flexă degetele.

— Chiar şi aşa, le-am spus amândurora să nu danseze acest dans.

— Atunci ai noroc că l-am cerut eu, zise Coventry, sau i l-ar fi acordat lui Bartham, iar *asta* ar fi fost un dezastru.

Raphe nu ştia cine era Bartham, dar, după tonul lui Coventry, îi displăcu pe loc individul.

— Atunci bănuiesc că ar trebui să-ţi mulţumesc.

— Nu-i nevoie, zise Coventry zâmbind. Mă bucur să fiu de ajutor.

— Şi Lady Juliette? Raphe tuşi ca să scoată cuvintele necesare. Şi ea valsează?

În ciuda raţiunii şi fără aprobarea lui. Dintr-odată, părea aşa de mică! Amândouă păreau.

— Da, dar nu trebuie să te îngrijorezi. Va dansa cu Thimbly, care este inofensiv. Va păstra distanţa cuvenită între ei.

Cu această asigurare, Raphe se scuză şi plecă, apropiindu-se de ringul de dans ca să poată atrage atenţia Gabriellei când termina dansul. Ea se apropie de el la scurt timp după aceea, mulţumind partenerului ei cu un zâmbet care-l făcu pe Raphe să-şi dorească să-l ia la pumni. Se potoli singur, amintindu-şi că amabilitatea era una dintre calităţile ei. Era greşit din partea lui să o monopolizeze.

— Sper că mai ai două dansuri libere, zise el oferindu-i paharul său fără să se gândească.

Ea ezită un moment înainte de a-l accepta şi de a lua o înghiţitură atingând marginea paharului acolo unde el băuse cu câteva minute înainte. Venele lui se treziră la viaţă cu o viteză neaşteptată, crescându-i bătăile inimii când ochii ei îi întâlniră pe ai lui. După toate intenţiile şi scopurile, ar fi putut să se sărute cu un abandon nebunesc în mijlocul salonului de bal. Efectul era arzător şi, privind-o cum cobora paharul şi respira, ştiu că şi ea simţea la fel –

acea foame superbă care părea să-i domine în acele zile.

— Desigur, zise ea cu ochii la lumina candelabrului de deasupra. Ar fi următorul dans – un cotilion.

— Şi celălalt?

Ea privi în altă parte, apoi reveni cu privirea spre el.

— Valsul.

El îşi flexă degetele.

— Abia aştept.

Pielea ei se coloră într-o nuanţă de roz.

— Şi eu, îi zise ea blând. Şi apoi, pe un ton mai chibzuit: Cred că eşti mulţumit de cât de bine au ieşit lucrurile. Am auzit câţiva oameni aducând laude balului, ceea ce sugerează puterea din spatele titlului tău şi alungă orice suspiciuni legate de eligibilitatea ta.

— Bănuiesc că superficialitatea aristocraţiei lucrează în favoarea mea, zise el sec. Richardson a contribuit în mare parte, tocmai de aceea l-am invitat să ni se alăture. Înclinându-şi capul, îl căută prin încăpere. Este acolo, cu Amelia şi mulţimea ei de admiratori.

Gabriella chicoti.

— Mă întreb pe care-l va alege.

— Să sperăm că pe cineva care să nu fie deranjat de cât e de gălăgioasă. Începu următorul dans, aşa că Raphe îi oferi Gabriellei braţul său şi o conduse înapoi pe ring. Mi-ar plăcea ca surorile mele să se mărite cu oameni care să le accepte aşa cum sunt.

— Te-ar deranja mult dacă nu s-ar mărita cu un aristocrat?

— Desigur că nu. Vreau doar să fie fericite şi bine îngrijite.

Dansară cotilion fără prea multe probleme, deşi Raphe se întoarse greşit cel puţin o dată, dar îşi reveni repede, mulţumită îndrumării rapide a Gabriellei. Se bucură de moment râzând, nepăsându-i de opinia altcuiva. *La urma urmei, ce conta că oamenii aceia gândeau că avea picioare de lemn?* Singurul lucru de care-i păsa lui Raphe era bucuria de a dansa cu ea.

— Ai vrea să iei aer proaspăt cu mine pe terasă? o

întrebă el imediat cum terminară.

— Cu siguranţă.

Respira un pic mai repede decât de obicei după recentul lor dans.

Croindu-şi drum prin mulţimea de oameni din jurul lor, Raphe răspunse complimentelor primite pe drum. Gabriella avea dreptate. Balul lui se dovedea a fi de un senzaţional succes. Cu mâna pe cotul ei, o conduse prin uşile franceze afară, în aerul rece al nopţii.

— Vrei haina mea? o întrebă el îndreptându-se spre un loc unde iasomia era agăţată de balustradă, parfumând aerul cu aroma ei dulce.

Ea clătină din cap.

— Nu s-ar cuveni.

— Tu chiar îmi spui că ar fi mai acceptabil să te îmbolnăveşti decât să-ţi pui haina mea pe umeri?

— Ştiu că pare ridicol, dar…

— Pare teribil de stupid.

În ciuda luminii slabe, zâmbetul ei nu putea fi confundat.

— Ştiu.

— Promite-mi doar că îmi vei spune dacă ţi se face prea frig aici.

Oh, cât îşi dorea să o ia pur şi simplu în braţe şi să o ţină acolo, în căldura îmbrăţişării lui!

— Promit, zise ea. Dar până atunci poate…

— Mie mi se pare destul de solid, spuse un domn care o întrerupse pe Gabriella cu vocea lui puternică în timp ce ieşea pe uşile franceze şi se îndrepta spre partea opusă a terasei cu doi tovarăşi după el.

Era un individ mai în vârstă, corpolent, cu o voce puternică şi care le acoperea pe ale celorlalţi.

— Cine e? întrebă Raphe, neputând să-şi amintească niciunul din numele sau titlurile bărbaţilor.

— Cel care tocmai a vorbit este baronul Fullton. Bărbatul mai slab din dreapta lui e contele de Carmel, iar celălalt domn pe care-l vezi este contele de Prinhurst.

— Am pariat 1.000 de lire, adăugă Fullton.

Cât îi luase Gabriellei să-i spună lui Raphe cine erau bărbaţii, baronul îşi aprinsese un trabuc, iar acum pufăia fericit din el.

— Pe care din ei? întrebă Carmel, vocea lui mult mai liniştită forţându-l pe Raphe să ciulească urechile.

— Pe Taur, normal. Este singurul luptător pe care-l cunosc – l-am văzut o dată cam acum un an. Practic, şi-a distrus adversarul.

Ochii lui Raphe alunecară spre ai Gabriellei pentru o secundă pentru a-i sesiza îngrijorarea, apoi reveni cu privirea discret la cei trei, care acum îi atrăseseră complet atenţia.

— Bănuiesc că are în jur de doi metri înălţime, spuse Fullton. Aşa că, dacă Matthews nu este mai mare sau mai iute, eu zic că e terminat.

— Încep să-mi regret pariul, zise Prinhurst. Am pariat 500 de lire pe Matthews.

Fullton pufni.

— M-aş grăbi la White’s şi aş pune un pariu mai mare pe Taur. Este singura ta opţiune în acest moment.

— Eşti sigur că Matthews va pierde? întrebă Carmel.

— Uite ce e, niciodată nu există garanţii când vine vorba de pariuri, zise Fullton. Dar cunosc omul pe care pariez şi, dacă am văzut vreodată un câştigător, el e acela.

— Ai de gând să mergi la meci? întrebă Prinhurst.

— Şi să-mi târăsc picioarele pe un câmp noroios? răspunse Fullton jignit. Mă gândesc să-mi trimit secretarul sau valetul. Aruncă trabucul şi-l stinse cu piciorul. Ne întoarcem în salon, domnilor? Aş vrea să joc cărţi în camera de jocuri, dacă nu aveţi nimic împotrivă.

— Te însoţesc la un joc de whist dacă vrei, zise Carmel în vreme ce el şi Prinhurst îl urmară pe Fullton.

Niciunul din ei nu aruncă nici măcar o privire în direcţia lui Raphe şi a Gabriellei.

— Nu-mi place ce am auzit, zise Gabriella când rămaseră singuri. Dacă pierzi?

— Atunci aşa să fie, îi zise el încet. Nu ar fi prima dată.

— Credeam că ai spus că ai mari şanse să câştigi. Nu a insistat Guthrie să boxezi din acest motiv?

Luându-i mâna într-a lui, o ridică la buze şi puse un sărut tandru pe vârful degetelor.

— Da. Dar este cum a zis Fullton. Nu există garanţii. Neplăcându-i neliniştea pe care o văzu în ochii ei, zâmbi forţat şi zise: Hai să ne bucurăm de bal!

Însă ea îl opri.

— Ai vorbit cu Coventry şi cu Richardson să mă însoţească mâine?

— Gabriella…

— *Nu* îmi spune să stau departe, Raphe! Nu acum, după ce tocmai am auzit acea conversaţie.

Îndârjirea cu care vorbi îi frânse sufletul. Îl durea inima de emoţie şi din cauza îngrijorării pentru siguranţa ei. Cu toate astea, nu putea să-i refuze cererea. Mai ales când era făcută cu o asemenea forţă.

— Te vor însoţi acolo atât timp cât eşti de acord să stai unde îţi vor spune ei şi să pleci dacă ei simt că eşti în pericol.

Ea se încruntă, exact aşa cum el se gândise că avea să o facă, dar el refuză să cedeze. Siguranţa ei era prea importantă pentru a o risca, indiferent în ce scop.

— Bine, zise ea.

Sublinie acordul cu o încuviinţare scurtă din cap.

Raphe oftă uşurat.

— Cred că aud că începe valsul. Mergem înapoi?

Tonul uşor cu care el vorbi era menit să o liniştească. Nu exista nicio îndoială că dialogul pe care-l auziseră îi pusese pe amândoi pe gânduri, dar, spre deosebire de Gabriella, Raphe îşi ştia abilităţile. Nu era prea îngrijorat. Nu era prima dată când avea să se lupte cu un adversar mai mare decât el.

Cu toate acestea, plăcerea de o ţine, în sfârşit, pe Gabriella în braţele lui, în vreme ce se roteau pe ringul de dans, îl calmă, distrăgându-l de la orice griji pe care le-ar fi putut avea din cauza zilei ce urma. Mâna ei era într-a lui, caldă şi sigură, iar ochii ei nu-l părăsiră nicio clipă, până

când ajunseră să simtă că erau doar ei doi. Inima i se strânse şi o trase mai aproape, iubind felul în care buzele ei se deschideau să respire. Ceea ce simţea pentru ea… Era şi minunat, şi înspăimântător să laşi altă persoană să-ţi conducă inima. Aşa că alese să nu se gândească prea mult şi pur şi simplu să simtă. Inelul încă era în buzunarul lui, aşteptând momentul potrivit.

— Gabriella!

Nici măcar nu-şi dăduse seama că-i rostise numele decât când ea îi răspunse.

Muzica încetini, făcându-i să se oprească şi forţându-l să-i dea drumul. Însă îşi dădu seama că nu voia să-i dea drumul niciodată. Aşa că rămase pe loc, ţinând-o şi privind-o în ochi. Trecu o secundă, apoi încă una, până când deveni limpede că erau centrul atenţiei.

Totul se oprise, cu excepţia câtorva şoapte care alunecau prin aerul din jurul lor.

— Gabriella, zise el din nou.

Băgă mâna în buzunar şi scoase inelul pe care-l găsise printre moştenirile familiei Huntley – un safir strălucitor, înconjurat de diamante.

— Mi-ai face cea mai mare onoare dacă…

— Doamnă! Nu trebuie. Nu acum, se auziră câteva voci în grabă.

Murmurul şoptit crescu, însoţit de un foşnet de material pe măsură ce oaspeţii se mişcau pentru a vedea ce se întâmpla. Raphe înlemni, conştient că una dintre voci îi aparţinea lui Pierson şi că vorbise cu o panică ce nu-l caracteriza.

Şi apoi se mai auzi o voce, una pe care Raphe sperase să nu o mai audă vreodată.

— Dragule, aşa de tare mă bucur să te văd din nou după toţi aceşti ani! Îmi pare teribil de rău că am sosit târziu.

Întorcându-se cu rigiditate, i se încleştă maxilarul aşa de tare, încât putea să jure că aveau să i se spargă dinţii din cauza presiunii. Privi spre femeia care se apropia. Era îmbrăcată într-o rochie de un roşu aprins, care foşnea în

urma ei în timp ce ea mergea, iar la gât avea perlele pe care tatăl lui i le oferise dintr-un capriciu. Raphe simţi cum începe să-i bată inima cu putere, iar degetele îi tresăriră din nevoia subită de a-i rupe colierul. Onorabila Delilah Matthews nu doar că-i distrusese copilăria, dar nu-i permisese nici să termine o cerere în căsătorie care ar fi fost genială.

— Mamă, zise el, pronunţând deliberat cuvântul cu cât de mult dezgust putu. Ce *dracului* cauţi aici?

Capitolul 31

Gabriellei îi luă un moment pentru a înţelege ce se întâmpla – enormitatea situaţiei. Cu câteva secunde în urmă, ştia cu siguranţă că era pe cale să devină logodnica lui Raphe. Nu existase nicio îndoială în mintea ei. Până la urmă, nu mai era legată de Fielding, părinţii ei îşi dăduseră acordul, iar înalta societate părea chiar să-l accepte pe Raphe drept noul duce de Huntley fără a avea prejudecăţi.

Dar apoi apăruse brusc mama lui şi stricase momentul cu acelaşi egoism pe care-l demonstrase când plecase. Gabriella îşi întări spatele. Atmosfera din încăpere, atât de festivă şi de pozitivă în urmă cu o secundă, acum înclina într-o direcţie negativă, iar privirile nu mai erau de sprijin, ci mai degrabă judecau. Trebuia să facă repede ceva, mai ales că Raphe părea incapabil să acţioneze manierat. Nu că i-ar fi găsit vreo vină. Îi înţelegea furia care emana din întreaga lui fiinţă. Dar nu avea să facă bine nici familiei lui, nici familiei ei dacă alegea să acţioneze în mijlocul salonului de bal. Ceea ce s-ar fi putut întâmpla judecând după pumnii lui încleştaţi şi ostilitatea lui clară faţă de femeia care stătea în faţa lui. Purtarea ei amabilă nu demonstra niciun pic de remuşcare pentru modul în care îi maltratase pe el şi pe surorile lui.

Neştiind ce să spună sau să facă, dar fiind convinsă că

trebuia să acţioneze repede, Gabriella făcu un pas în faţă. O mână pe umăr o trase în spate – Coventry, îşi dădu ea seama –, apoi privi cum tatăl ei se prezintă doamnei Matthews.

— Ce surpriză încântătoare, zise el înclinându-se în faţa ei. Îndrăznesc să spun că toţi ne-am temut că v-am pierdut.

— Lord Warwick, zise doamna Matthews un pic perplexă. Eu…

— Aveţi nevoie de ceva de băut? completă el. Chiar vă rog să ne retragem spre unul dintre saloane. Pe aici.

Înainte ca doamna Matthews să apuce să răspundă, el o luă de braţ şi ieşiră din salonul de bal. La început, părea gata să protesteze destul de vehement, dar apoi Warwick se aplecă, îi şopti ceva la ureche şi o însoţi spre cea mai apropiată ieşire fără alte semne de nemulţumire.

Raphe se duse după ei, cu surorile lui şi Gabriella în urma lui.

— Te rog, fă ceva, o rugă ea în grabă pe mama ei! Cere muzicienilor să cânte ceva vesel – spune-i lui Pierson să mai aducă şampanie.

Seara aceea ar fi fost perfectă. Ar fi *trebuit* să fie perfectă.

Iuţind pasul, se grăbi după ceilalţi. Raphe nu merita asta. Nimeni nu merita.

*

Necazurile lui nu aveau să se termine niciodată? Simţind că fiecare muşchi din corp i se întinde până în punctul de a pocni, Raphe stătea cu faţa spre femeia care îşi abandonase familia în căutarea unei vieţi mai bune.

— S-a sinucis din cauza ta.

Fu primul gând care îi trecu prin minte în vreme ce ea stătea acolo, zâmbindu-i îndrăzneţ.

Zâmbetul dispăru, dar numai pentru o secundă.

— A administrat greşit banii până când nu a mai rămas nimic şi apoi s-a împrumutat – sume enorme, pe

care ştiam că nu le va putea înapoia niciodată. Ce ar fi trebuit să fac? Să-l urmez la închisoarea datornicilor?

— Aveai copii, pentru numele lui Dumnezeu! Simţea cum pierdea controlul, cum creştea rapid furia în el. Dacă nu era atent, avea să facă un gest nechibzuit. Aşa că se opri o clipă şi respiră adânc, expirând lent. A făcut-o din cauza ta! *Tu* ai fost cea care l-a dus spre asta, cu cererea ta pentru un stil de viaţă pe care nu şi-l permitea. Tot ce a vrut vreodată a fost să te facă fericită.

Pufnind, ridică bărbia cu o atitudine de superioritate regală.

— Mereu a fost prea optimist.

— Spuneţi un lucru îngrozitor. Fu Gabriella cea care vorbi, apropiindu-se de Raphe şi luându-l de mână într-un gest de solidaritate indiscutabilă. Iar dumneavoastră sunteţi o persoană îngrozitoare.

— Bănuiesc că este a ta, zise mama lui Raphe către Warwick înainte de a i se adresa lui Raphe cu un rânjet. Cu siguranţă, ai ţintit sus. Te felicit pentru asta!

— Nu-i pasă nimănui de părerea ta, replică Raphe sumbru.

— S-ar putea să îţi pese când îţi voi spune de ce am venit. Privindu-i pe rând, mama lui Raphe făcu o pauză, apoi continuă: Pur şi simplu nu am putut rămâne departe când am aflat unde a ajuns fiul meu.

— Eşti o bestie! zise Amelia pentru prima dată.

— În locul tău, aş avea grijă cu limbajul ăsta, îi răspunse mama ei. Domnii nu apreciază femeile cu păreri şi cu un temperament arţăgos. Ai face bine să-ţi aminteşti asta dacă vrei să te măriţi.

— Cum ne-ai putut abandona? Propriii copii? întrebă Juliette aproape în şoaptă. Ce fel de persoană face asta?

— Nu ar fi fost posibil să vă iau cu mine, şi apoi nu aveaţi cum să ajungeţi la închisoarea datornicilor. Cea mai rea soluţie ar fi fost ca Raphe să ajungă într-un azil de săraci, dar am fost încrezătoare că va interveni cineva şi vă va salva pe toţi dacă se ajungea la asta.

— Ai fost încrezătoare. Raphe se uita la ea,

imaginându-şi cum s-ar fi simţit frângându-i gâtul. Tu… îi venea greu să respire. Mâna Gabriellei o strânse pe a lui. Eşti o femeie rea!

Ea nici nu clipi.

— Încearcă să înţelegi situaţia în care eram. Soţul meu era pe cale să piardă totul. Eram într-o situaţie disperată, iar căpitanul Tremain…

— Cu el ai fugit?

Raphe rămase cu gura căscată, şocat. Nu ştiuse. Tatăl lui nu-i spusese niciodată atât de multe, dar acum era clar că trădarea fusese mai urâtă decât îşi imaginase el vreodată. El şi tata erau prieteni!

Mama lui ridică din umeri.

— Mi-a oferit o scăpare – şansa de a călători prin lume.

— L-ai ruinat şi pe el?

Gura ei se strâmbă.

— Nu chiar.

— Nu-mi spune. Raphe o studie de aproape. Era ceva în expresia ei – o reticenţă în a-i spune tot. El te-a părăsit.

Dacă exista vreun pic de justiţie pe lume, tot nu era suficient, dar era un început.

— Într-un fel. Făcu o mişcare ciudată, îndreptându-şi postura. Detaliile nu contează. Important este că acum sunt aici, gata să-mi preiau rolul de mamă.

În încăpere se aşternu liniştea. Raphe deveni dintr-odată conştient de faptul că toţi ochii erau aţintiţi asupra lui – Warwick, Amelia, Juliette şi Gabriella –, toţi ţinându-şi respiraţia în aşteptarea a ceea ce avea el să spună. Înălţându-se cât era de lung, îşi îndreptă umerii şi îi aruncă mamei lui cea mai ucigătoare privire.

— Ţi-ai ieşit din minţi? Tonul lui parcă ar fi trecut prin oţel. Cum îndrăzneşti?

În mod şocant, ea nu dădu înapoi. Postura ei dreaptă şi nasul ridicat îi amintiră tot ceea ce detestase vreodată la aristocraţie. Dar întotdeauna fusese vorba de ea. Ea fusese sursa fiecărui gând negativ pe care-l avusese. *La urma urmei, pe cine altcineva cunoscuse el când fusese copil?* Nu

cunoscuse aristocraţia, nu vorbise niciodată cu un egal de-al lui. *Ea* stabilise standardul după care el măsurase toată înalta societate, sădind în el un dispreţ care îi întărise ideea preconceptă că niciun aristocrat nu putea fi vreodată o persoană decentă.

— Gândeşte-te bine înainte de a hotărî să mă dai afară, îl avertiză ea. Gândeşte-te la scandal!

— Cu greu va fi un scandal mai mare decât cel pe care tocmai l-ai cauzat cu revenirea ta. Toată lumea te credea moartă.

— O greşeală care nu a fost corectată niciodată.

Raphe clătină din cap.

— Nu. Nu accept. Nu eşti bine-venită aici.

În ochii mamei lui se trezi o privire ascuţită de determinare.

— Dacă preferi, îmi poţi oferi o sumă confortabilă, caz în care voi dispărea fericită din public pentru a trăi o viaţă liniştită la ţară. Sunt sigură că ai o proprietate minunată care aşteaptă să fie locuită.

— Nu-ţi dau un penny, îi zise tăios Raphe. Nu după ce ai făcut. Nu meriţi.

— Vei regreta decizia asta, îl avertiză ea.

— Nu, nu va regreta, îi zise ferm Gabriella. Poate crezi că-l poţi ameninţa cu un scandal, dar nu poţi, nu atât timp cât lui nu-i e teamă să-l înfrunte.

— Şi nu atât timp cât are sprijinul familiei mele, interveni Warwick.

Raphe simţi cum îl arde ceva în piept. Faptul că ştia că Warwick era dispus să-l sprijine, că Gabriella nu-l abandona din cauza asta, ci rămânea alături de el era incredibil de emoţionant.

— Ce îţi voi oferi, reuşi el să zică, trecând peste nodul din gâtul său, este un bilet spre America, cu suficienţi bani să trăieşti un an. După aceea, va trebui să te descurci singură.

— Raphe, pledă ea. Nu poţi să vorbeşti serios. Sunt mama ta până la urmă şi…

— Mama mea ne-a părăsit în urmă cu cincisprezece

ani. Înregistrările scrise arată că a murit pe mare, din câte ştiu eu. Eşti o impostoare care încearcă să profite. Dacă nu-ţi poţi dovedi identitatea fără urmă de îndoială, îţi sugerez să accepţi oferta şi să pleci înainte să mă hotărăsc să chem magistratul.

— Faci o mare greşeală, zise ea.

— Nu cred. Acum, ce alegi? Închisoarea, America?

— Eşti detestabil!

— Sunt sigur că am moştenit asta de la tine, îi răspunse el fără remuşcare.

Îşi susţinură privirile hotărâte, până când ea renunţă şi încuviinţă.

— Bine. Fie cum vrei tu. Oricum nu v-am iubit.

— *Asta,* doamnă, este destul de evident.

Cu toate astea, sperase ca ea să nu răsucească cuţitul în rană aşa de adânc, nu atât de dragul lui, cât pentru Amelia şi Juliette. Privind spre ele, nu putu să nu observe ochii lor mari şi groaza de pe chipurile lor. Nu ar fi trebuit să fie acolo să vadă – el ar fi trebuit să se asigure de asta. Dar nu gândise limpede.

— Voi trimite doi lachei să te escorteze la docuri. Vor aştepta cu tine până când pleacă următoarea navă.

Era o despărţire tristă, dar, odată ce se termină, iar surorile lui reveniră în salonul de bal, unde câţiva domni, inclusiv Coventry, le aşteptau să danseze cu ele, Raphe se întoarse spre Warwick.

— Îmi pare rău că a trebuit să asistaţi la asta. Nu vă pot mulţumi suficient pentru sprijinul dumneavoastră.

— Nu te gândi la asta. Am fost mai mult decât fericit să vă ajut. Se uită la Gabriella pentru o clipă, apoi spuse: Dacă mă iertaţi, nu aş vrea ca fiica mea să aibă o asemenea soacră.

Gabriella rămase cu gura căscată.

— Tată!

Raphe zâmbi forţat.

— Tatăl tău are dreptate. Mă bucur că a plecat.

— Nu-mi pot imagina cât de greu a fost să o vezi din nou.

— Crezi că putem vorbi despre altceva? întrebă el, sperând să revină la starea fericită pe care o avusese mai devreme în cursul serii. Dacă-mi amintesc, eram pe cale să pun o întrebare foarte importantă înainte de a fi întrerupţi.

— Eu… oh!

Ea se uită iute spre tatăl ei.

— Cred că am nevoie de ceva de băut, zise Warwick, făcând cu ochiul şi îndepărtându-se, pentru a-i lăsa pe cei doi singuri într-un colţ.

Raphe îi oferi Gabriellei toată atenţia lui. Căldura din ochii ei îi făcu inima să tremure.

— Te iubesc, Gabriella. Nimic altceva nu mai contează. Te rog, spune-mi că te vei căsători cu mine. Fă-mă cel mai fericit şi cel mai norocos bărbat din lume!

Primul ei răspuns fu o încuviinţare din cap, apoi se lovi uşor cu dosul palmelor peste obraji.

— *Da,* şopti ea, după care încuviinţă din nou. Nimic nu mi-ar plăcea mai mult decât să fiu soţia ta.

*

În momentul în care ea fu de acord, Raphe o luă de mână şi o conduse iute afară din salonul de dans.

— Unde mergem? întrebă ea, cu inima bătând de entuziasm pentru logodna lor, pentru declaraţia lui de dragoste şi pentru anticiparea a ceea ce avea să urmeze.

— Să pecetluim înţelegerea noastră, îi zise el în vreme ce o ducea spre spatele casei. Trăgând-o în bibliotecă cu o viteză care o făcu să ameţească, închise uşa în urma lor şi o luă în braţe. Slavă Cerului, murmură el, mâinile lui calde alunecând de-a lungul spatelui ei, îmbrăţişând-o ca şi cum era preţioasă, ca şi cum conta, ca şi cum o iubea cu fiecare fibră din fiinţa lui.

— Raphe!

Era singurul cuvânt care putea descrie ce simţea pentru el. Dar ştia că nu avea să fie niciodată de ajuns. Singura cale era să-i arate. Aşa că îşi băgă mâinile în părul lui şi-i trase gura spre a ei, sărutându-l de parcă tocmai

traversase deşertul şi îşi găsise oaza, de parcă lumea ei se putea prăbuşi dacă se oprea. Şi, Cerule, el îi răspunse la sărut, cu braţele strânse în jurul trupului ei, zdrobind-o cu o disperare pasională.

Ea căută aer, iar el profită de asta, adâncind sărutul cu o foame vorace pe care ea avu curajul să o urmeze. Şi-l urmă, căldura îi urcă în vene, sporind şi arzând până când ea crezu că avea să se topească. Membrele i se îngreunară, corpul începu să o doară.

— Raphe, repetă ea, cerând mai mult decât să atingă aerul cu buzele.

El se îndepărtă, sărutând-o pe obraz, pe maxilar, pe gât… Apoi se mai retrase puţin, respirând din greu.

— Îmi doresc să fi fost deja căsătoriţi.

— De ce? întrebă ea, desfrânata din ea învingând doamna.

Pieptul lui, aşa de puternic şi ferm, se ridică şi cobora cu mişcări grele.

— Pentru că atunci… în adâncul ochilor lui ardeau flăcări, încălzind-o pe Gabriella până în suflet. Mi-ar face mare plăcere să te dezbrac, să te aşez goală pe canapeaua aia de acolo şi să-ţi venerez corpul până când în gândurile tale am fi doar eu şi plăcerea pe care tânjesc să ţi-o ofer.

Ea rămase cu gura căscată. Nu putea vorbi. Singurul lucru pe care-l putea face era să se gândească, să caute repede o cale de a face posibilă sugestia lui senzuală. *Sfinte Dumnezeule. Ce i se întâmpla?* Reţinerile ei dispăreau datorită lui şi fără cea mai mică urmă de protest din partea ei.

— Dar, continuă el, mărind distanţa dintre ei făcând un mic pas în spate, inocenţa ta este sacră. Nu o voi lua înainte de noaptea nunţii noastre.

Gabriella respiră cu greu. Deşi se simţea flatată dintr-odată, ştia că el avea dreptate şi era mulţumită că unul dintre ei avea determinarea să facă exact ce trebuia.

— Mulţumesc.

El îi îndepărtă o şuviţă de păr de pe obraz şi i-o dădu după ureche.

— Ar trebui, rânji el. Nu mi-e deloc uşor să-ţi rezist acum, dar aş vrea ca prima dată împreună să fie specială. Nu o tăvăleală grăbită pe o canapea dintr-o bibliotecă.

— Dar trei săptămâni par o eternitate, zise ea, neputându-se abţine.

El încuviinţă din cap.

— Aşa este. Dar vom fi foarte ocupaţi în tot acest timp. Pentru început, mâine am meciul, iar după ce se termină, cred că ar trebui să aranjăm reuniunea pe care a cerut-o Victoria cu părinţii tăi. Putem merge împreună la Gloucester, să vedem cum s-au aranjat ea şi Ben. După aceea, nu avem niciun motiv să nu mai petrecem timp împreună cum am făcut-o câtă vreme te-am curtat.

Aprecia tonul lui liniştitor, felul în care încerca să-i alunge grijile, făcând lucrurile uşoare.

— Chiar mi-au plăcut ieşirile noastre.

Era adevărat. Discutaseră pe îndelete despre diferite subiecte, râseseră la glume, se tachinaseră unul pe celălalt şi se bucuraseră că erau împreună.

— Şi mie. Mâna lui îi cuprinse obrazul, iar degetul lui mare îl mângâia încet. Plecându-şi capul, o sărută tandru, apoi spuse: Cred că ar trebui să ne întoarcem în salonul de bal înainte să-şi dea seama cineva că lipsim.

Capitolul 32

A doua zi la micul dejun, Gabriella o studia pe mama ei. Părea obosită. Trasă la faţă.

— Nu ai dormit bine azi-noapte? întrebă Gabriella.

Punând un cub de zahăr în ceai, Lady Warwick se uită iritată la fiica ei.

— Normal că nu, Gabriella. Cum pot dormi când toată familia riscă sinuciderea socială? Se uită la ea, bău din ceai şi expiră. Nu e doar trecutul lui Huntley, logodna ta ruptă cu Fielding sau logodna actuală cu Huntley. Mai este anularea căsătoriei Victoriei, decizia ei de a se mărită cu cineva

dintr-o clasă inferioară şi de a trăi într-o căsuţă. Sosirea doamnei Matthews la bal aseară şi meciul de box de astăzi al lui Huntley. Ziarele de scandal s-ar bucura de oricare din poveştile astea dacă se află adevărul din spatele lor, dar toate odată? Bârfitorii vor fi în extaz. Reputaţia familiei noastre va fi distrusă.

— Ştiu, mamă. Îmi pare rău că lucrurile sunt aşa. Chiar îmi pare rău.

— Mama ei se încruntă.

— În ciuda a ceea ce poţi gândi despre mine, mereu am vrut ce este mai bun pentru tine şi sora ta. Situaţia pe care aţi creat-o pare orice, numai asta nu.

— Poate că aşa este după modul tău de a gândi. Pentru că nu-ţi poţi imagina viaţa departe de societate – o viaţă în care nu eşti invitată la toate evenimentele.

— Îmi ceri să renunţ la tot ce cred eu – fundaţia educaţiei mele şi…

— Sunt aşa de multe reguli! Clătinând din cap, Gabriella luă mâna mamei ei şi o strânse cu blândeţe peste faţa albă de masă. Eu nu am fost niciodată populară, mamă. Pentru mine, mereu a fost un chin să fac ce trebuia, să mă port cuviincios şi să respect o etichetă în care nu am crezut. Şi totuşi, eram dispusă să o fac pentru tine şi tata, pentru că nu aveam alte aspiraţii. Dar apoi m-am îndrăgostit şi mi-am dat seama cât de inutilă este eticheta socială într-un peisaj mai mare.

Mama ei făcu ochii mari.

— Crezi că nu are sens ca o lady să se poarte respectabil? Să asculte sfaturile părinţilor ei când vine vorba de viitorul ei?

— Cred că o lady ar trebui să aibă ceva de spus, dar tu nu mi-ai dat nicio şansă, mamă. Nici măcar o dată.

Mama ei se încruntă, apoi în sfârşit încuviinţă din cap.

— Îmi pare rău.

Ezitase puţin înainte a spune asta.

— Ideea este că eu şi tatăl tău am fost nefericiţi de când Connolly a păcălit-o pe Victoria să se mărite cu el. Eram aşa de dornici să fie mai bine pentru tine, încât

practic te-am împins în braţele lui Fielding fără să ne dăm seama că nu vă potriveaţi deloc. Apoi a apărut Huntley şi am devenit şi mai îngrijoraţi. A apărut de nicăieri, nu ştiam nimic despre el şi ne-am făcut gândit că avem de-a face cu un alt Connolly. A fost o tensiune teribilă pentru noi. Ne certam des, fiecare se supăra pe celălalt fără vreun motiv logic.

— Acum sunteţi mai bine? întrebă Gabriella.

Lady Warwick îşi feri privirea, iar obrajii îi deveniră în mod suspect din ce în ce mai roz în timp ce ea îşi îndrepta şerveţelul.

— Ne-am… împăcat.

Gabriella tuşi. Asta explica temperamentul mai maleabil al mamei.

— Eu aş evita să mai pun alte întrebări în locul tău, zise Caroline, vorbind pentru prima dată.

Fiind de acord cu ea, Gabriella îşi muşcă limba. Îşi termină însă în linişte micul dejun şi le informă pe mama şi pe mătuşa ei că se duce în vizită la Raphe ca să-i ureze succes la meci.

— Sper că nu te gândeşti să participi, zise Lady Warwick cu o privire ageră, oprind-o pe Gabriella când ieşi din salon.

Păstrându-şi expresia cât mai calmă posibil, Gabriella spuse:

— De fapt, intenţionez să iau ceaiul cu surorile lui.

Lucru pe care avea să-l facă înainte de a pleca spre Hackney Meadows cu Coventry şi Richardson. Din fericire, mama ei nu-i mai puse întrebări, iar Gabriella plecă fără să confirme ori să nege ceva. *Teoretic vorbind, nu minţise,* îşi zise ea când bătu la uşa lui Raphe douăzeci de minute mai târziu. Şi atâta vreme cât lucrurile mergeau bine, nu exista niciun motiv ca părinţii ei să afle vreodată că ea, de fapt, fusese acolo ca să-l sprijine pe Raphe.

*

— Ţi-am spus cât de încântate suntem că te-ai logodit

cu Raphe? o întrebă Amelia imediat ce ajunse în salon.

Întrebarea ei sinceră veni înaintea salutului obişnuit.

Fără să o deranjeze vreun pic, Gabriella zâmbi larg.

— Mulţumesc, zise ea. Apoi îi salută politicos pe Coventry şi Richardson, care se ridicaseră la sosirea ei, amândoi felicitând-o pe rând. Ochii ei se întâlniră cu ai lui Raphe când veni spre ea. Vă asigur că şi eu sunt destul de încântată.

— Ca şi mine, şopti el doar pentru urechile ei, oferindu-i braţul şi însoţind-o spre canapea.

Îmbrăcat într-o pereche de pantaloni maro de lână şi o cămaşă albă de bumbac, fără vestă, haină sau lavalieră, arăta ca un bandit fermecător.

— Eşti, aaa... pregătit pentru evenimentul de azi? întrebă ea, aşezându-se şi luând ceainicul într-o încercare inutilă de a-şi ascunde roşeaţa.

Efectul pe care el îl avea asupra ei era evident pentru toată lumea. Mai ales că mâna ei tremurândă vărsă ceaiul din clipa în care începu să-l toarne.

— Cred că da, zise Raphe, părând amuzat. Aşezându-se lângă ea, nu făcu niciun efort să se oprească din a-şi atinge umărul de al ei sau de o înghionti cu piciorul de fiecare dată când se apleca în faţă ori se lăsa pe spate. Bău din ceai, apoi adăugă: După cum ştii, m-am antrenat conştiincios în curte.

Gabriella îngheţă, simţind că îi ardeau obrajii din cauza aluziei la întâlnirea lor scandaloasă.

— Într-adevăr, zise ea, coborând privirea ca să nu fie nevoie să vadă vreo privire curioasă printre cei prezenţi.

— În cincisprezece minute plecăm, continuă Raphe pe un ton mai chibzuit. Coventry şi Richardson, mă aştept să staţi lângă Gabriella tot timpul.

— Nu o vom scăpa din ochi, îl asigură Coventry.

— Rămâneţi în spate, zise Raphe. Asta vă va feri de înghesuiala din mulţime.

— Dar vreau să te pot vedea bine, zise Gabriella.

Până la urmă, de asta mergea.

— Şi mă vei vedea. Dar te las să participi doar dacă...

— *Poftim,* zise ea încordată, neplăcându-i tonul posesiv pe care-l avea el. Nu mă *laşi?*

Încăperea se cufundă brusc în tăcere. Coventry şi Richardson păreau să fi găsit dintr-odată podeaua şi tavanul foarte interesante, în vreme ce Amelia şi Juliette se uitau la Gabriella cu un interes nedisimulat, de parcă nu mai fuseseră martore la ceva la fel de interesant precum încercarea unei femei de a nu fi de acord cu dorinţele fratelui lor.

— Eu…

Îşi trecu mâna prin păr, ciufulindu-şi şuviţele întunecate. Inima Gabriellei începu să bată mai tare, deşi în acel moment era nervoasă.

După cum se părea, atracţia ei faţă de el era direct proporţională cu părul lui ciufulit.

— Vreau doar să mă asigur că eşti în siguranţă, zise el.

— Ştiu asta, rosti ea, luându-i mâna şi unindu-şi degetele cu ale lui în cel mai necuviincios gest de afecţiune. Dar am obosit să mi se tot dea ordine, să mi se spună ce pot şi ce nu pot să fac şi să fiu cocoloşită. Tânjesc după libertatea de a lua propriile decizii. Vreau ca tu să ai încredere în mine că le voi lua pe cele corecte, iar acolo voi şti dacă sunt sau nu în siguranţă stând aproape de tine sau dacă ar trebui să rămân mai în spate.

Pentru un moment mai îndelungat, el nu spuse nimic, mâna lui o strângea pur şi simplu pe a ei în vreme ce o privea în ochi cu un amestec de emoţii pline de îngrijorare, care ameninţau să-i frângă inima. Dar nu-şi putea permite să cedeze acum. Nu dacă voia să aibă genul de relaţie după care amândoi tânjeau – construită pe încredere şi onestitate.

— Prea bine, zise el într-un final. Atât timp cât promiţi să stai cu Coventry şi Richardson.

— Promit.

*

Era aproape ora unu când ajunseră la Hackney Meadows. O mulţime de oameni erau deja adunaţi în jurul platformei ridicate pe care avea să aibă loc meciul. La periferia câmpului, se aflau diferiţi vânzători, oferind mâncare şi băutură, făcând locul să semene cu un bâlci pe care Gabriella îl vizitase când era copil.

— Putem să cumpărăm nişte migdale prăjite? întrebă ea, neputând să-şi ascundă entuziasmul la vederea a doi bărbaţi mergând pe picioroange, fiecare din ei cărând un afiş cu luptătorii.

Cu siguranţă fusese o decizie excelentă când insistase să vină!

— Du-te, îi zise Raphe. Eu mă duc să-l caut pe Guthrie.

Se despărţiră, lăsând-o pe Gabriella să se bucure de următoarea jumătate de oră în compania lui Coventry şi Richardson, în vreme ce mulţimea de spectatori din jurul platformei continua să crească.

— Nu pot să cred cât de mulţi oameni sunt! zise Gabriella.

Începea să se îngrijoreze că va trebui până la urmă să stea în spate, ceea ce acum însemna în jur de optsprezece metri distanţă faţă de podium.

— Huntley îl înfruntă pe campionul mondial, zise Coventry. Nu sunt deloc surprins că este multă lume.

— Mai ales ţinând cont de toate pariurile făcute prin diverse cluburi din Mayfair. Sunt sigur că jumătate din oamenii de aici au fost trimişi de angajatorii lor, zise Richardson.

— Îl cunoaşte vreunul din voi pe Taur? întrebă Gabriella.

— Am citit despre el în *Boxania,* când a câştigat titlul anul trecut, zise Coventry. Reporterul a scris că adversarul lui nu avea nicio şansă.

Gabriella tresări.

— Asta nu sună bine.

— Nu vă faceţi griji, îi zise vesel Coventry. Huntley face asta de ani întregi, iar dacă tipul ăsta, Guthrie, insistă

că el e singurul capabil să-l bată pe Taur, atunci sunt sigur că trebuie să fie ceva adevăr în asta.

— Excelenţa Sa este destul de dur, zise Richardson. L-am ajutat la antrenamente în ultimele două săptămâni. Gentleman Jackson's arată ca un teren de joacă pentru fetiţe în comparaţie cu ce l-am văzut eu făcând.

Deşi era recunoscătoare pentru încercările lor de a o linişti, Gabriella nu se putu abţine să nu-şi facă griji legate de rezultatul meciului. Existau puţine reguli, nu-i protejau pe bărbaţi de rănile serioase, iar dacă adversarul lui Raphe era mai mare şi mai puternic…

Simţind că i se face greaţă la gândul că el putea fi rănit, îi dădu punga cu migdale lui Richardson, care o băgă în buzunarul hainei.

— Se pare că vor începe în curând, zise el, când un bărbat cu pieptul mare, purtând o redingotă de mătase roşie şi o pălărie asortată păşi în ring. Să ne apropiem ca să putem auzi ce spune!

Privind în jur, Coventry încuviinţă din cap.

— Nu văd de ce nu. Mi se pare destul de civilizat.

— Unii oameni şi-au adus chiar şi copiii, observă Gabriella, văzând un bărbat cu un băiat mic pe umeri. Sigur nu ar face asta dacă ar exista vreun risc.

— Mă îndoiesc că Huntley ar aproba ca noi să ne bazăm analizarea pericolelor pe alegerile altora, zise Richardson. Dar trebuie să recunosc că n-am auzit să fie rănit cineva la aceste evenimente, în afară de luptători.

— Ce liniştitor, îi zise sec Gabriella.

El o privi amabil.

— Ştiu la ce vă referiţi.

— Nici eu n-am auzit, zise Coventry, şi urmăresc ştirile despre lupte de ani întregi.

— Înseamnă că aţi citit despre meciurile anterioare ale lui Huntley. Când el nu răspunse, Gabriella continuă: Ca domnul Matthews?

— Mă tem că nu, zise Coventry.

Inima Gabriellei se dezumflă.

— Oh!

— Meciurile lui nu au fost relatate, bolborosi Richardson.

Aruncă o privire cu subînţeles înainte de a-şi îndrepta din nou atenţia spre platformă, unde bărbatul îmbrăcat în roşu deja vorbea.

— Deci veţi avea parte de o luptă pe cinste, doamnelor şi domnilor! Cu un rânjet, îşi ridică mâinile, reducând mulţimea la tăcere. Nu vedem în fiecare zi pe unul de-ai noştri luptându-se cu scoţianul musculos!

Mulţimea ovaţionă, dorinţa lor ca meciul să înceapă aducând o frenezie generală.

— Să vină luptătorii pe scenă acum?

Răsună un vuiet de aprobare. Împinsă din spate, Gabriella se mişcă. La fel şi bărbatul din faţa ei, călcând-o pe picior.

— Au!

Coventry o prinse de braţ şi o trase înapoi. Trecură de oamenii care se aşezaseră în jurul lor până când ajunseră din nou în afara mulţimii. Richardson îi urmă, reluându-şi locul în dreapta ei.

— Sunteţi bine? întrebă Coventry.

Tresărind, ea încuviinţă din cap.

— Sunt bine.

N-avea să le dea niciun motiv să plece, chiar dacă degetele de la picioare îi pulsau de durere.

— Sunteţi sigură? întrebă Richardson. Nu părea deloc convins. V-am văzut expresia când bruta aia v-a călcat.

Gabriella zâmbi forţat.

— Abia dacă mă doare.

Ambii bărbaţi se încruntară cu neîncredere exact când figura uriaşă a unui bărbat cu părul lung apăru pe platformă. Gabriella rămase cu gura căscată. Nu era un biet muritor, ci un adevărat Goliath.

— Campion mondial en titre, iată-l pe… Taur!

Răspunsul fu o amestecătură zgomotoasă de scandări şi huiduieli, în funcţie de cum pariase lumea. Lovind cu pumnii în aer, Taurul scoase un răget animalic, care ar fi trimis orice bărbat sănătos la cap în direcţia opusă. „Dar nu

pe Raphe”, se gândi Gabriella cu un amestec ciudat de mândrie şi de teamă.

— Şi acum, contestându-i titlul, zise prezentatorul, chiar din inima St. Giles – domnuuul Matthews!

Strigăte amestecate cu fluierături stridente izbucniră în aer, crescând în intensitate când Raphe păşi în faţă, cu braţele ridicate, de parcă fusese deja declarat campion. Mulţimea înnebuni, scandându-i numele într-un cor asurzitor.

— Matthews, Matthews, Matthews!

Gabriella nici măcar nu încercă să vorbească. *Ce sens avea?* Cuvintele ei ar fi fost pierdute în zgomot. Lungindu-şi gâtul, încercă să vadă mai bine ce se întâmpla pe platformă. Taurul părea să fie cu un cap mai înalt decât Raphe, ceea ce era destul de mult, din moment ce Raphe era cel mai înalt bărbat pe care ea îl cunoscuse vreodată.

Gabriella privi cum prezentatorul vorbi cu fiecare în parte, prea încet să audă cineva. Amândoi păreau să asculte cu atenţie înainte de a încuviinţa din cap şi de a-şi scoate cămăşile. Gabriella nu se putu opri să nu se uite cu neruşinare.

— Vreau şi eu aşa ceva, vă rog! strigă o femeie la câţiva paşi distanţă de unde stătea Gabriella.

Mulţimea izbucni în râs, apoi urmară alte remarci indecente, care o făcură pe Gabriella să se simtă jenată.

— Sunt la fel de în formă şi sub talie? urlă altcineva.

Gabriella îşi încleştă maxilarul.

— Relaxaţi-vă, zise Richardson suficient de aproape de urechea ei ca să-l audă. Sunt doar vorbe.

— Ştiu, îi zise ea tăios.

Dumnezeu să o ajute, degetele încă o dureau.

— Atunci poate veţi fi amabilă să nu mai înfigeţi unghiile în braţul meu?

Abia atunci îşi dădu seama că îl strângea. Îi dădu brusc drumul la mână.

— Îmi cer scuze.

— Este în regulă, îi zise el amabil, apoi se îndreptă din nou şi se întoarse spre platformă.

Gabriella făcu şi ea la fel, la timp să-l vadă pe Taur dând primul pumn al meciului – o stângă în pieptul lui Raphe. Gabriella icni, strânse mâinile în timp ce se chinuia să vadă, uitând complet de durerea din picioare. Nu părea prea grav. Raphe abia fusese afectat, continua să se învârtă în cerc, blocând un alt pumn înainte de a da şi el unul direct sub ochiul stâng al Taurului. Strigătele şi scandările crescură într-un urlet asurzitor, îndemnând luptătorii să continue, îşi mai dădură câte doi pumni înainte de a se încleşta, corpurile lor împingându-se şi îmbrâncindu-se până când, dintr-odată, Raphe păşi în lateral, dezechilibrându-l pe Taur şi terminând runda.

— Câte runde sunt? întrebă Gabriella, strigând spre ambii ei tovarăşi.

— De câte este nevoie, răspunse Coventry. Se luptă până când unul dintre ei ori renunţă, ori este lăsat inconştient de celălalt.

Respirând neregulat, îşi îndreptă din nou atenţia la meci, care deja începuse. Taurul atacă prin altă lovitură de stânga, care abia îl atinse pe Raphe graţie mişcării rapide. Mişcându-se în lateral, Raphe se întoarse iute şi dădu un pumn în ochiul drept al Taurului. Gabriella privi amuzantă cum bărbatul mai mare se dădu înapoi, iar Raphe avansă, profitând de ocazie pentru a-i mai da câteva lovituri, până când, dintr-odată, Taurul reveni şi-l lovi cu pumnul pe Raphe în gură. Stropi roşii se împrăştiară în aer.

— Oh, Doamne!

Gabriella închise ochii.

— Milady? întrebă Coventry. Vreţi să plecăm?

Deschise ochii imediat.

— Nu!

Venise ca să-l sprijine pe bărbatul pe care-l iubea, şi aşa avea să facă, indiferent cât de primitiv se dovedea a fi sportul.

— Să ne spuneţi dacă vă răzgândiţi, zise Richardson.

Nu avea să o facă. Poate că nu era la fel de robustă ca restul oamenilor prezenţi, dar nu avea de gând să-l abandoneze pe Raphe în mâinile acelei mulţimi căreia îi

plăcea să vadă cum doi bărbaţi se bat până la sânge. Oricare ar fi fost rezultatul, avea să fie acolo pentru el când se termina. Indiferent cât de mult îşi dorea să stea jos şi să-şi odihnească picioarele. Aşa că rămase, cu spatele drept şi ochii înainte, cu o determinare nouă de a vedea totul, indiferent cât de dificil se dovedea a fi uneori.

Pe măsură ce meciul continua şi luptătorii începeau să arate la fel de bătuţi, un lucru devenea uimitor de clar: Taurul poate că era mai mare, dar când venea vorba de măiestrie şi tehnică, Raphe era mult mai bun. Privindu-l cum uneori îşi păcălea adversarul să se îndrepte într-o direcţie, ca el să se retragă şi să profite, Gabriella simţi cum descoperă un nou fel de admiraţie faţă de el.

Dar exact când se minima de abilitatea lui, îl văzu căzând în următoarea secundă, iar Taurul îi plantă un pumn în faţă. Mulţimea tăcu, şi inima Gabriellei bătu alarmată, în timp ce încerca să-şi dea seama dacă Raphe era bine sau nu. Dar apoi se auziră din nou urale, el fiind în picioare, gata să înceapă următoarea rundă.

Şi o făcu trimiţându-l pe Tain la podea cu un pumn brutal.

Gabriella aplaudă. Reuşise cumva să se adune. Dar nu se terminase. Taurul nu avea să fie învins aşa de uşor şi fu din nou în picioare destul de repede. Continuată aşa rundă după rundă, lovindu-se până când amândoi părură extenuaţi. Cu toate astea, spectatorii aclamau şi fluierau, sprijinindu-şi favoritul.

În runda a treizeci şi noua, Raphe era atât de lovit, încât Gabriella începu deja să facă planuri legate de recuperarea lui, de la statul în pat la pachete cu gheaţă şi probabil şi câteva copci. Dacă ar fi fost după ea, ar fi oprit nebunia asta în urmă cu o jumătate de oră cel puţin. Dar, din moment ce nu putea face nimic, încerca să se gândească la ce putea să facă după aceea.

Taurul se avântă înainte, fluturându-şi pumnii, dar Raphe reuşi să se ferească şi să-i dea un pumn. Urmară încă doi, apoi lovitura finală dată de Raphe direct în faţa scoţianului. Taurul se prăbuşi ca un copac tăiat de topor şi

fu numărat finalul meciului de omul în roşu.

— Avem un nou campion! declară el, apucându-l pe Raphe de încheietură şi ridicându-i mâna în aer. Îl declar câştigător pe domnul Matthews!

Uralele umplură aerul aşa de tare, că Gabriella crezu că sunetul avea să ajungă în Mayfair. *Slavă Cerului că se terminase!*

— Putem să mergem să-l vedem?

— Eu… începu Coventry, apoi se opri încruntat.

— Îţi vine să crezi? zicea un bărbat.

— Al naibii, murmură Coventry urmărindu-l pe celălalt individ cu o îngrijorare evidentă.

— Ce este? întrebă Gabriella.

— Acela este domnul Lewis. De la *Mayfair Chronicle,* zise Richardson.

Apoi Gabriella îl auzi pe reporter spunând:

— Ăsta va fi un titlu grozav! Ducele de Huntley luptă pentru Carlton Guthrie. Nu pot să cred!

— Poate că merită să-i investigăm trecutul, spunea tovarăşul lui Lewis în vreme ce se îndepărtau. Sunt sigur că este o poveste suculentă acolo.

— Asta nu-i bine, se auzi Gabriella spunând.

— Nu, nu este deloc bine, fu Coventry de acord. Richardson, rămâi aici cu Excelenţa Sa. Mă duc după ei.

— Credeţi că-i va putea opri? întrebă Gabriella în vreme ce ea şi Richardson se îndreptau spre zona unde Raphe se odihnea.

— Mă îndoiesc, zise sumbru Richardson. Reporterilor nu le pasă decât de următoarea mare ştire, iar asta e una uriaşă.

— Reputaţia lui…

— Exista un risc de la început, dar Huntley ştia ce ar fi putut să însemne pentru el şi familia lui să vină aici. Poate că ar trebui să vă gândiţi ce va însemna pentru dumneavoastră ziua de mâine, când ştirea va ajunge în ziar.

— Am făcut-o deja, îi zise ferm Gabriella, şi nu plec nicăieri.

Capitolul 33

Raphe se simţea ca un om frânt. Ştiuse din momentul în care îşi văzuse adversarul că meciul avea să fie cel mai dificil, dar la naiba! Braţul drept îi atârna moale din umăr, degetele erau jupuite de la loviturile pielii tari precum granitul. Chipul îi pulsa de durere. Fără să mai amintească de pieptul lui. Sfinte Dumnezeule, scoţianul putea să-i fi rupt o coastă ori să i-o fisureze. Oricum, tot corpul îi pulsa şi îl durea de parcă tocmai fusese călcat de o cireadă de vite în fugă.

Ducând degetele la buza inferioară, tresări din cauza durerii şi îşi îndreptă spatele. Încă simţea gustul sângelui proaspăt pe limbă. Era o zonă moale, care avea să se vindece în timp.

— Ia să te vedem, zise doctorul după ce terminase cu Taurul, pe care-l chema Thomas McFrayden.

Bietul om fusese cărat cu patul de campanie pregătit pentru recuperare.

Uitându-se cruciş la doctor, cu ochii parţial umflaţi, Raphe încuviinţă din cap că era de acord. Deşi blestema ziua în care tatăl lui făcuse o înţelegere cu Guthrie, trebuia să-i mulţumească omului că se asigura că el şi McFrayden erau trataţi cum trebuie după meci.

— Aş zice că ai avut zile mai bune, dar nu cred că ai nevoie să auzi asta, spuse doctorul, aşezându-se în faţa lui Raphe şi începând să-l examineze. Ai nişte contuzii urâte, una aici, pe sprânceană, cealaltă pe buza inferioară, dar ar trebui să dispară în vreo săptămână. Cu mâna sub bărbia lui Raphe, îi înclină un pic capul. Tăietura de la tâmplă şi cea de pe buză trebuie totuşi cusute. Nu va fi plăcut şi va durea al dracului de tare.

— Şi dacă le las aşa? bolborosi Raphe.

Doctorul răspunse ridicând din umeri.

— S-ar putea infecta, iar atunci vei avea cu totul alte

probleme de vindecat.

Raphe pufni.

— Ca să nu mai zic că braţul pare să fie dislocat. Ţi-l pun la loc? Sau vrei să aştepţi să vezi dacă se aşază singur?

Privind spre nemernicul insensibil, Raphe încleştă maxilarul, ignorând scânteia de agonie venită odată cu acea mică mişcare.

— Pune-l la loc şi coase-mă!

— Nişte coniac? întrebă Guthrie mai târziu, oferindu-i lui Raphe o mică sticlă, în timp ce doctorul termina ultima cusătură şi lega un nod.

Fusese să-şi calculeze profiturile, dar revenise cu un zâmbet larg pe faţă.

Raphe încuviinţă, pierzându-şi abilitatea de a vorbi la cât de dur îl tratase doctorul. *Slavă Cerului că se terminase!* Îşi testă braţul din nou, apoi luă sticluţa şi luă o înghiţitură mare.

— Mulţumesc, îi zise el doctorului, care-şi aduna lucrurile cu un zâmbet încordat înainte de a pleca.

— Te-ai luptat bine, zise Guthrie, aşezându-se pe scaunul folosit de doctor. Sunt mândru de tine. Şi sunt recunoscător. De fapt, o să-mi pară rău să-ţi dau drumul, dar înţelegerea e înţelegere, băiete. Ţi-ai câştigat libertatea pe drept.

Se simţea ciudat. Raphe mai luă o gură de coniac, apoi îi dădu sticla înapoi lui Guthrie.

— Mulţumesc. Cred.

Guthrie râânji.

— Ce vei face acum, că s-au terminat zilele de luptat?

— Mă însor. Duc o viaţă normală.

— Eşti duce, Raphe. Viaţa ta nu va mai fi niciodată normală. Dar îţi urez succes. Şi dacă mai treci vreodată prin St. Giles, îţi fac cinste cu o bere!

— Şi bănuiesc că porcii vor zbura, nu?

Râânjind, Guthrie îl salută atingându-şi pălăria şi plecă exact când Gabriella dădea buzna în cort. Se opri în momentul în care îl văzu, schimbându-se la faţă când privirea îi alunecă peste el.

El se ridică să o salute.

— Slavă Cerului!

Cuvintele fură şoptite de buzele ei trandafirii în timp ce venea ezitând spre el, de parcă se temea să nu-i provoace alte răni.

— Îmi revin într-o săptămână şi ceva. O să fiu bine exact înainte de nuntă.

Din cine ştie ce motiv, asta îi făcu ochii să sclipească şi buza să tremure, apoi, fără să ştie cum se întâmplase, era în braţele lui, sărutându-l de parcă nu erau înconjuraţi de alţi oameni şi nu era cel mai nepotrivit lucru din lume. Lui Raphe nu-i păsa. Era recunoscător pentru atenţia pe care i-o acorda.

— Îmi pare aşa de rău, murmură ea peste gura lui. Apoi, într-o şoaptă şi mai joasă îi spuse: Reporterii de la *Mayfair Chronicle* au privit meciul. Te-au recunoscut şi au vorbit să te investigheze mai departe. Coventry încearcă să-i oprească, dar mă îndoiesc că va reuşi.

— Şi eu m-am temut de asta. Atingându-i obrazul, o privi în ochii ei albaştri. Crezi că putem înfrunta asta?

— Desigur. Putem trecem prin orice împreună.

Recunoscător dincolo de cuvinte că ea intrase în viaţa lui, o sărută din nou. Se părea că scandalul era inevitabil şi sosise momentul ca el să accepte acest lucru în loc să tot încerce să-l prevină. Până la urmă, era un bărbat bogat, cu titlu, aşa că surorile lui aveau să se descurce cumva. Şi îi avea pe Warwick şi Coventry de partea lui, fără a mai aminti cea mai importantă persoană din lume – Gabriella, femeia pe care o iubea. Împreună aveau să ducă orice luptă apărea în calea lor, mulţumiţi de faptul că, indiferent ce avea să fie, ei se aveau mereu unul pe celălalt.

Gloucester, trei săptămâni mai târziu

Acceptând braţul oferit de Raphe cu un zâmbet vesel, Gabriella ieşi din biserică împreună cu soţul ei, iar cei apropiaţi şi dragi îi felicitau. Părăsiseră Londra la două zile

după meciul lui Raphe cu intenţia de a-i vizita pe Victoria şi Ben, aşa cum plănuiseră. Dar, după ce vestea meciului se împrăştie, în loc să se întoarcă în Londra pentru nuntă, cum intenţionaseră iniţial, hotărâseră să rămână în Gloucester cu părinţii Gabriellei.

Totul începuse cu articolul apărut în *Mayfair Chronicle,* numit *încăierarea sângeroasă a lui Huntley.* Fuseseră ridicate o serie de speculaţii legate de relaţia lui Raphe cu Guthrie şi de modul în care ajunsese să lupte pentru acesta de la bun început.

Vor fi necesar investigaţii suplimentare în această chestiune, scrisese autorul, *dar rămâne faptul că ducele de Huntley are un trecut pătat, care este departe de a fi înţeles.*

Legătura Gabriellei cu Huntley primi şi ea multă atenţie.

Cu două fete care au rupt logodnele una după alta, în opinia onestă a acestui autor, familia contelui de Warwick nu poate fi aşa de integră cum vrea să ne facă să credem.

Începuseră apoi imediat să se adune anulări la petrecerea din săptămâna următoare organizată de Lady Warwick, iar până la sfârşitul zilei, devenise clar că, din cei două sute de prieteni pe care familia Warwick credea că-i are, erau norocoşi dacă rămâneau cu câţiva.

— Ipocriţi, zisese Lady Warwick în acea seară la cină. Toată lumea ştie că de fapt contesa de Chester are mulţi amanţi şi fiii ei au făcut mulţi copii din flori. Sfinte Dumnezeule! Îndrăznesc să spun că am găsi cu uşurinţă ceva de neiertat de spus despre toată lumea dacă ne punem mintea la contribuţie, şi totuşi ne tratează de parcă ei s-ar purta extrem de virtuos.

— Diferenţa, draga mea, subliniase soţul ei, este că ei au avut norocul să nu se afle în ziarele de scandal, în vreme ce familia noastră şi a lui Huntley au primit două pagini

întregi, cu tot cu caricaturi. Ăsta nu-i genul de lucru care trece neobservat.

Astfel, căzuseră toţi de acord că o călătorie lungă la ţară era bine-venită şi plecaseră spre proprietatea lui Raphe cu o zi mai înainte decât programaseră.

— Fericită? întrebă Raphe, şoptind la urechea Gabriellei, aplecându-se spre ea.

— Foarte, răspunse ea în timp ce el o ajuta să urce în trăsura care avea să-i ducă la hanul pe care-l aleseseră ca să-şi petreacă noaptea nunţii.

Huntley închiriase tot hanul pentru două zile, lăsând conacul Amberly pentru familia lor şi cei câţiva prieteni care veniseră să participe la sărbătoare.

— Dar tu? întrebă Gabriella când el urcă lângă ea, căutându-i imediat mâna.

— Niciodată mai mult ca acum.

Şi apoi o trase spre el şi o sărută de parcă ar fi murit dacă era departe de ea chiar şi o secundă. Cu acoperişul trăsurii tras, etalară perfect noua lor fericire de tineri căsătoriţi, provocând urale zgomotoase în vreme ce trăsura pornea pe drumul de ţară.

Capitolul 34

Fu nevoie de cinci ore de băut, mâncat şi dansat înainte ca oaspeţii să hotărască, într-un final, că era momentul să se retragă. Oricât de mult se bucurase Gabriella de compania lor, abia aştepta să fie singură cu soţul ei. Cu mâna pe braţul lui, îşi luară la revedere de la părinţii ei.

— Credeam că nu o să mai plece niciodată, zise Raphe în clipa în care nu se mai văzu trăsura lor. Privind spre Gabriella, o întrebă liniştit: Eşti gata să vezi camera noastră, Excelenţă?

Un fior delicios de anticipare o străbătu când el menţionă camera lor. Simţind cum i se încălzesc obrajii sub căldura privirii lui, ea încuviinţă scurt din cap.

— Dar, te rog, soţule, arată-mi drumul!

Ochii lui părură să se întunece când o trase înăuntru şi o conduse spre scări.

— Oh, asta intenţionez!

Cuvintele pline de o promisiune de decadenţă şi păcat îi subliniau masculinitatea într-un fel care făcu să i se înmoaie genunchii Gabriellei. Forţa lui emana din fiecare parte a corpului solid, în timp ce el o conducea spre camera lor, cu muşchii încordându-i-se un pic la fiecare pas făcut.

— Raphe!

Vocea ei îl opri în capătul scărilor.

— Da? întrebă el.

Întorcându-se cu faţa spre ea, braţul lui alunecă de pe al ei până când degetele lor se uniră, iar atingerea pielii lui trezi dorinţa Gabriellei de a-l atinge. Se pregăti să vorbească, în ciuda emoţiilor care-i dansau în interior, dar din cine ştie ce motiv, nu putea să-şi pună ordine în gânduri. Aşa că rămase acolo, uitându-se la el în timp ce fiecare gură de aer tremura pe buzele ei.

Trecu o clipă şi apoi el îşi strânse degetele în jurul alor ei şi îi ridică mâna pentru un sărut tandru. Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, plini de căldură şi sinceritate. Dorinţa înfometată pe care o văzuse în ochii lui cu o clipă mai devreme dispăru pentru o clipă.

— Eşti nervoasă?

Făcând un efort să nu-şi întoarcă privirea, ea încuviinţă din cap.

— Nu trebuie să fii. Ceea ce noi doi suntem pe cale să experimentăm va fi plin de iubire şi devotament. Şi lucrul ăsta nu poate fi decât ceva absolut incredibil.

— Dar… dacă fac ceva greşit? Dacă…

— Nu vei face. Clătină din cap cu o siguranţă absolută. Pur şi simplu nu-i posibil.

Ea îşi plecă privirea pentru o clipă, apoi se uită în ochii lui.

— Mi s-a spus că s-ar putea să doară.

— Doar pe moment. Îşi duse mâna la fruntea ei, netezind cuta de pe ea, apoi cu degetul mare îi mângâie

obrazul. Promit să te tratez cu grijă şi să fac să fie cât mai plăcut posibil. Crede-mă, Gabriella, durerea este scurtă! După aceea nu este nimic altceva decât plăcere fără sfârşit.

— Serios?

El chicoti.

— Dacă ar fi chiar atât de îngrozitor, femeile nu ar fi aşa de dispuse să atragă atenţia bărbaţilor.

— Bănuiesc că este adevărat.

— Haide, şopti el.

Neputând să reziste chemării seducătoare a vocii lui, îl urmă pe coridor spre camera din capăt, rămânând mută de uimire când intră. Petale de trandafiri acopereau podeaua, ghirlande albe erau legate cu panglici crem de tavan. De-a lungul pereţilor, fuseseră plasate lumânări, iar văpaia lor crea un aer intim, luminând discret. Totul era moale şi îmbietor – un rai irezistibil de romantism pur. Uimită, Gabriella scoase un singur cuvânt.

— Frumos!

Uşa se închise încet în urma lor, apoi o mână se aşeză cu grijă pe talia ei.

— Sunt total de acord, vorbi el peste ceafa ei.

Un fior îi străbătu şira spinării, lăsând în urmă doar căldură. Dispăruse reţinerea pe care o simţise pe hol, fiind înlocuită de un sentiment de calm, care o liniştea din interior. Aşa că se bază pe forţa lui, bucurându-se că îi simţea mâinile mişcându-se peste ea. Cu degete agile, el desfăcu nasturi şi funde, dădu dantela şi mătasea la o parte, explorând fiecare curbă a corpului ei până când o descoperi complet.

— Dumnezeule, şopti el, întorcând-o în braţele lui şi făcând un pas în spate. Eşti uimitoare!

Mâinile lui se îndreptară spre propriul gât, trăgând de lavalieră, apoi dând jos haina de pe umerii largi. Ambele căzură pe podea în spatele lui.

Gabriella privea, uitând complet de propria goliciune şi de timiditatea ce venea odată cu asta. Îl privi cum se dezbrăcă repede de vestă şi de cămaşă. Nimic nu o putea face să-şi ia ochii de la trunchiul lui sculptat într-un mod

impresionant. O ardeau degetele să-l atingă, să alunece peste acei muşchi sculptaţi perfect.

— Hai, şopti el, citindu-i gândurile.

Ochii ei zburară spre ai lui. Atrasă de focul care ardea în ei, făcu un pas ezitant în faţă. Apoi încă unul. Şi încă unul. El rămase pe loc, complet nemişcat. Se vedea doar cum îi urca şi îi cobora pieptul. Ridicând mâna, îşi puse palma în dreptul inimii lui, care bătea cu putere. Din gâtul lui ieşi un sunet grav, încurajând-o să continue. Mâinile îi alunecară peste umerii lui şi coborâră pe lungimea braţelor, marcând fiecare centimetru expus de piele într-un efort de a-şi satisface curiozitatea.

— Mă omori, murmură el, deşi îi permise să continue explorarea.

Plimbându-şi mâinile pe spatele lui, apăsă cu vârful degetelor rândurile de muşchi încordaţi.

— Eşti aşa de solid, zise ea uimită, incredibil de tare.

Atunci el gemu, mişcându-se cu o rapiditatea care ar fi dărâmat-o dacă nu o prindea în braţe.

— Habar nu ai!

Şi apoi gura lui o acoperi pe a ei, sărutând-o cu o pasiune înăbuşită, care explodă în ea, umplând-o cu nimic altceva decât gânduri despre el şi cât de bine era să fie iarăşi în braţele lui.

Gura lui nu se îndepărtă deloc de a ei când o ridică şi o duse spre pat ca un pirat care îşi ia comoara. Mai târziu, ea avea să se întrebe cum reuşise să-şi scoată pantofii şi pantalonii fără ca ea să observe. Tot ce ştia era că el coborâse peste ea o secundă mai târziu. Putea să simtă fiecare parte din el – căldura şi forţa lui o împresurară într-o combinaţie bogată de virilitate masculină, care făcu apoi ca dorinţa ei să ajungă pe culmi noi şi minunate.

Mângâierile lui erau atente şi blânde, gura lui pe pielea ei devenea fierbinte, în timp ce mâinile lui alunecau pe ea.

— Gabriella…

Îi şoptise numele în dreptul pântecului, pe un fir de aer care o făcu să ofteze de plăcere.

— Da, gemu ea în timp ce el o săruta, urcând lent. Degetele ei se strecurară pe spatele lui în timp ce el se apropia, iar corpurile lor se atingeau exact în locurile potrivite – moliciunea ei şi erecţia lui.

— Cum te simţi? întrebă el cuibărit între coapsele ei şi privind-o în ochi.

Braţele ei ajunseră în jurul gâtului lui.

— Incredibil.

— Şi acum?

El îşi mişcă şoldurile înainte, testând cu atenţie.

Ea doar oftă, mintea fiindu-i amorţită de la atâta plăcere delicioasă. Simţi şi mai multă plăcere când el o sărută, lăsând-o aproape fără simţim. Îndepărtând ultima barieră dintre ei, o muşcă de buză în vreme ce corpurile lor se uniră, trimiţându-i o săgeată de plăcere direct în inimă şi distrăgându-i atenţia de la orice fel de disconfort. Şi în timp ce el o săruta tot mai adânc, corpul lui se mişca odată cu al ei, în ritmul nesfârşit al dorinţei comune. Ea îl urmă, atingând, gustând, simţind – o explorare brumoasă care o ridica şi o ducea tot mai sus.

— Raphe!

Numele lui se rostogoli de pe buzele ei în graba unei răsuflări în timp ce căldura o străbătea. Se grăbea de-a lungul nervilor ei, trezindu-i simţurile până când explodă într-un crescendo strălucitor de lumină orbitoare. Agăţându-se de el aşa cum el se agăţa de ea.

Gabriella simţi cum li se alătură inimile în timp ce pluteau împreună pe valurile împlinirii.

Îl iubea pe acest bărbat, acest duce neobişnuit. În timp ce el îi şoptea vorbe tandre la ureche, ea îi săruta obrazul.

— Iubirea mea!

El se întoarse pe o parte şi o trase lângă el. Braţele îi strângeau trupul, iar buzele lui îi atingeau tâmpla cu o tandreţe liniştitoare.

— Eşti totul pentru mine!

Capitolul 35

Casa Huntley, aproximativ o lună mai târziu

Ţinându-şi echilibrul pe o creangă îngustă, Amelia ajunse sus în copacul în care se căţărase şi încercă să nu se uite în jos.

— Nu cred că e o idee bună, strigă Juliette de jos.

Hotărând să nu răspundă, pentru că şi-ar fi pierdut concentrarea, Amelia prinse trunchiul în braţe şi aşeză cu grijă cuibul pe care-l ţinea într-un loc în care crengile puteau oferi sprijin. Probabil căzuse din copac peste noapte, din cauza vântului care fusese aşa de puternic, încât făcuse să se zguduie ferestrele de la dormitorul Ameliei, însoţit fiind de căderea ploii. În mod miraculos, toţi puii păreau să fie bine. Ciripitul lor îi atrăsese atenţia în momentul în care ieşise pe terasă ca să ia aer proaspăt. După ani întregi în St. Giles, se bucura să aibă o grădină în care să iasă, fiind mereu acolo înainte de micul dejun, dacă vremea o permitea.

— Ai grijă!

Amelia tresări.

— Taci din gură! îi zise surorii ei.

Aproape reuşise… încă un pic… Aşeză cuibul pe locul ales de ea. Spera că părinţii aveau să se întoarcă în curând să-şi hrănească puii. Îi văzuse mai devreme zburând înainte şi înapoi între gardul verde şi cuib, dar se îndepărtaseră imediat ce se apropiase ea.

Luând mâna de pe cuib, Amelia se dădu înapoi şi o luă în jos, căutând creanga de dedesubt. Un pas, încă emul, iar creanga de care se ţinea se rupse, piciorul îi alunecă şi, înainte să apuce să-şi recapete echilibrul, alunecă în jos pe trunchi, iar mâinile i se zgâriară de scoarţă când încercă să se oprească. Dar, înainte să reuşească asta, se lovi de pământ, impulsul loviturii aruncând-o pe spate aşa de puternic, că aterizâ direct în fund, cu mâinile întinse în spate în iarba udă.

— Hopa!

— Dumnezeule! exclamă Juliette.

Iniţial, Amelia crezuse că Juliette o compătimise, dar apoi întorsese capul spre direcţia în care o văzuse pe sora ei şi înlemni. Pentru că acolo, pe terasă, îmbrăcat impecabil, ca de obicei, se afla singurul bărbat capabil să facă inima Ameliei să tresară: *ducele de Coventry.* Iar ea, Amelia Matthews, împiedicată cum era, dovedise încă o dată că nu avea să fie niciodată bună de ducesă, oricât de mult tânjea să fie aşa.

Sfârşit